Edgar ve Shamus ödüllü yazar John Lutz'dan müthiş bir gerilim...

e-k@til

john lutz

"Lutz, insanı nasıl
ürperteceğini iyi biliyor"
HARLAN COBEN

PANAMA

e-k@til
John Lutz

Orjinal Adı
Night Kills

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları aracılığıyla Panama Yayıncılık'a aittir. Yayınevinden izin alınmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Birinci Baskı: Aralık 2011
ISBN: 978-605-4401-72-7

Çeviri
Osman Göktürk

Redaksiyon
Ayfer Sarıyıldız-Şule Aydın

Teknik Düzenleme
Panama Yayıncılık

Kapak Tasarım
Ali İmren

Baskı-Cilt:
Sistem Ofset
Telefon: (0.312) 395 81 12
Sertifika No: 13255

PANAMA YAYINCILIK
Dr. Mediha Eldem Sk. No: 60/2
Kızılay/ANKARA
Tel&Fax: (0.312) 432 14 89
Sertifika No: 18439
e-mail: info@panamayayincilik.com
www.panamayayincilik.com

e-k@til

JOHN LUTZ

Çeviri: Osman Göktürk

Panama, 2011

Kadınlar ve kuşlar, başlarını çevirmeden görebilme yetisine sahiptirler. Bu elbette gerekli bir tedbir, çünkü her ikisi de düşmanlarla kuşatılmış.

James Stephens
The Demi-Gods (Yarı Tanrılar)

BİR

Madeline, tüm gücüyle kaçmaya çalışıyordu.

Başına gelecekleri biliyor gibi...

Sokağın köşesinde ayağı kaydığında, sanki koca bir sivrisinek ya da bir eşekarısı kulağının dibinden vızıldayarak geçti. Neredeyse sağ ayağındaki spor ayakkabısı çıkacaktı. Sonra bir an, silah sesini duydu: BAM! Adamın *ona* ateş etmeye çalıştığını fark etmişti.

Arabadayken adamın aklından geçenlerden artık kuşkusu kalmamıştı.

Beni öldürmeye çalışıyor!

Neden? Ne yaptım ben?

Bitkinlikten ayakları birbirine dolaşmış, hızını yavaşlatırken ve karanlık sokağa doğru kaçarken nefes almakta zorlanıyordu. Ne kadar geç bir saat olursa olsun bu mahallede ona yardım edecek *birileri* henüz uyumamış olmalıydı. *Herhangi birileri!*

Dehşet duygusu kızı ateşlemiş gibiydi. Bu amansız korku, arkasından takip eden, bitmeyen ayak sesleri ona "kaç" diyordu.

Niye bütün bunlar?

Neler oluyor?

Bir kere daha ateş edecek kadar yaklaşırsa ne olacak peki...

Belinin sağ tarafında bir ağrı başladı. Daha fazla kaçamayacağını ve daha fazla yaşayamayacağını anlatırcasına bedenini öne büken bir düşmandı bu ağrı. Bacakları sadece

yorgun değildi. Artık taşıdıkları bedene ihanet edercesine, nereye bastıklarını hissedemeyecek kadar uyuşmaya başlamıştı.

Madeline, kaçınılmaza teslim olmaya razıyken, bir gölgenin hareket ettiğini gördü ve aynı anda sonraki kavşakta bir parlama oldu.

İşte bir araba!

Tam arkasında, bu kez daha yakınındaki silah, bir kere daha patladı. Kocaman bir avuç içinin, diğer avuç içine vurulduğunda çıkardığı sese benziyordu. Şiddetli patlama sesi kısa sürdü.

Bir şeylerin bittiğinin işaretiydi bu.

İKİ

Emekli cinayet masası dedektifi Frank Quinn, Amsterdam Caddesi üzerindeki Lotus Diner'da kahvaltı sonrası sütsüz koyu kahvesini içerken, iyi giyimli bir tazıyı andıran, sarkık çeneli bir adam geçip karşısına oturdu.

"Geç kaldığımın farkındayım" diye hırıldadı yeni gelen adam.

"Niye ki?" diye sordu Quinn, kahvesini yudumlarken.

"Sana kalsaydı, çok daha önce burada olmalıydım."

Quinn cevap vermedi. Çok bilmiş tiplerden hoşlanmazdı.

Masadaki iki adam neredeyse birbirinin zıttıydı. New York Emniyet Müdürü dedektif Harley Renz, sadece sarkık çeneli değil, aynı zamanda sarkık bedenliydi. Son birkaç yılda hemen hemen yirmi kilo almıştı ve üzerindeki pahalı, beyaz çizgili lacivert takım elbise, fazla kiloları işe yarar kas kütlesiymiş gibi göstermeye yetmiyordu. Elbisedeki dikey beyaz çizgiler, Renz'in üzerinde zikzaklar oluşturuyordu.

Öte yandan Quinn, sırım gibi incecik ve uzun boyluydu.

Sağlam bir çenesi, kırılmayı fazlasıyla benimsemiş bir burnu ve pek davetkâr olmayan açık yeşil gözleri vardı. Yer yer kırlaşan koyu renkli, düz ve kısa kesilmiş saçları her zaman olduğu gibi şimdi de bir berberin işini yarım bıraktığını ve tümüyle biçimlendirmek için tamamlaması gerektiğini hissettiriyordu. Renz bir tazı ise, Quinn'i bir kurt gibi düşünmek daha uygun düşerdi.

"Beni gördüğüne mutlu olmalısın," dedi Renz, "Çünkü daha elli beşinde emeklilik batağında çürümeyi pek istemezsin herhalde."

Garson kız Thel geldiğinde Quinn, "Kahramanımıza bir kahve alalım." dedi.

"Ben daha kahvaltı etmedim" dedi Renz. "Kahvenin yanında bir de waffle alayım. Diyet şuruplu."

Thel, "O istediğiniz sunta gibi tatsız tuzsuz bir şey," dedi. Hayatında hiçbir zaman güzel olmamış, tıknaz, orta yaşlı bir kadındı ve dürüstlüğü güzelliğe davet ediyordu. Açıkçası, bunda da pek sıkıntı olmuyordu.

Renz, diyet seçeneğinden kendisini kurtaran kadına müteşekkir olarak, "O zaman lezzetli olanından alayım." dedi

Quinn, Amsterdam Caddesi üzerinden akan Yukarı Batı Yakası trafiğine bir an için kulağını verdi. Hemen dışarıda birisi avaz avaz küfür ederken, bir başkası da kornaya uzunca basıp, "anandır!" misali karşılık verdi. New York işte!

"Doğru, çürüyoruz belki ama kasma adamı," dedi. "Konuya gelsene hemen."

"Tamam. Sana ve ekibine ihtiyacım var."

Quinn ve Renz'in onunla birlikte çalışmak için tayin ettiği iki dedektif, son işlerinde isabetli bir şekilde karar vererek, Kasap diye anılan bir seri katili yakalamış ve medyanın sevgilisi olmuşlardı. Bu başarı Renz'in de hızla emniyet müdürlüğüne terfi etmesine vesile olmuştu. Aslında, şehirdeki gelmiş

geçmiş en popüler amirlerden biriydi. Terfi etmesi, New York'ta istediği gibi hareket edebilmesi demekti. Buna, üç dedektifi arzu ettikleri takdirde geçici olarak New York Polis Teşkilatı NYPD'ye yerleştirmek de dahildi. Quinn'in istekli olacağını biliyordu. Eğer Quinn razıysa, diğer iki dedektif de öyle olacaktı. Renz gibi Quinn de pek kolay reddedilecek bir adam değildi.

"Bize niye ihtiyacın var ki?"

Renz gülümsedi. Hâlâ bir tazı gibi pis pis sırıtarak, "Quinn, bu şehirde sen, Bay Seri Katilsin." dedi.

"Hadiseyi ifade ediş şeklinden pek fazla hoşlandığımı söyleyemem."

"Anladın işte ne kastettiğimi."

"Sana en son çalıştığımızda, müdürlüğe kadar yükseldin."

"Sen de iyi şöhretini tekrar kazandın ve büyük bir kahraman oldun. Bu iş ikimize de bir şeyler vadediyor, Quinn. Ben sana, sen bana. Dünya böyle dönüyor."

"Senin dünyan."

"Evet, benim üzerinde yaşadığım."

"Sırada ne var Harley, belediye başkanlığı mı?"

Renz omuzlarını silkti. "Kim bilir?" Ciddi görünüyordu. Quinn, Harley'i belediye başkanı olarak hayal edemiyordu. Öte yandan onu emniyet müdürü olarak da canlandıramamıştı, ama gel gör ki şimdi o koltukta oturuyordu. Emniyet Müdürü...

"Şartların ne?" diye sordu Quinn.

"Sözleşmeli iş. Aldığın tazminat etkilenmeyecek, emekli maaşın da kesilmeyecek."

Quinn'in derdi para değildi. "Gecenin Sinsi Hayaleti" olayından hemen sonra, on dört yaşındaki bir kıza tecavüz ettiğine dair yanlış bir suçlamadan aklanması sonucu yüklü bir tazminat almıştı. Bu suçu başka bir polis işlemişti ve Quinn

bunu kanıtlamıştı. Quinn'in iyi şöhretini tekrar kazanabilmek için gideceği hiçbir yer yoktu ve hem avukatlarına borcunu ödeyebileceği kadar hem de emekli olsun ya da olmasın kendisine iyi bakabileceği kadar paraya razı olmuştu.

"Bu işi yapacaksam, bana cazip gelmesi lazım." dedi.

"Hiç kuşkun olmasın."

Thel, Renz'in kahvesi ve waffle tabağıyla geldi. Akçaağaç pekmezi, havayollarında verilen minyatür içki şişelerine benzeyen bir kabın içindeydi.

Thel, kırmızı ojeli kırık tırnağını şişenin kapağına vurarak, "Bu, en iyisi ve en tazesi." dedi.

Renz, "Sana inanıyorum, tatlım," diyerek karşılık verdi.

Kadın arkasını dönüp gittikten sonra, waffle'ın üstüne kalınca tereyağı sürüp şişenin içindekini de tereyağının üstüne döktü.

Quinn'e dönerek, "Elimizde bir seri katil var. Ama medya henüz olaya dahil olmadı. Cindy Sellers hariç. O da beklemede." dedi.

"Kaç tane kurban var?"

"İki kadın."

"Pek öyle seri katil işi gibi durmuyor."

"Her ikisi de tıpatıp aynı ve belirgin şekilde öldürülmüş."

"O zaman sadece cesetleri buldunuz."

Bu bir soru değildi. Renz, çatalı ve bıçağı eline alıp, kahvaltı tabağına odaklandı. "Tek parça olarak değil!" dedi. "Yani tam olarak bu da doğru sayılmaz." diye düzeltti, ağzındakini yutmaya çalışırken, "Sadece gövdeleri var."

Ağzındakini yuttuktan sonra, "Tadı harika!" dedi.

Konuşulan konuya bakıldığında bu söz, tazı gibi bir dedektifin, hele bir emniyet müdürünün pek söylemesi beklenen bir şey değildi, ama laf ağızdan çıkmıştı.

Renz, tabağındaki son waffle parçasına çatalını sapladığında Thel, kahveyi yenilemek için masaya geldi. Belki de "tatlım" diye hitap edildiği için olsa gerek.

Sonra tekrar tezgâhın arkasına geçti.

"Aynı silahla vurulmuşlar." dedi Renz, boş tabağı eliyle iterken. Tabaktaki pekmez bulaşığını parmağıyla sıyırıp güzelce bir yaladıktan sonra, kahvesinden bir yudum içti acele etmeksizin, hikâyesini çeşnilendirerek devam etti, "Yirmi iki kalibre, oyuk uçlu mermi çekirdeği, tam kalbe isabet."

"Ufak silah."

"Yeterince büyük. Adli tıp, yaraların ölümcül olduğunu ama kurbanlara can çekiştirecek bir sürede öldürebileceğini söylüyor. Kafaya sıkarak işi bitirmek de mümkün. Ama kafalar yok, onu bilemiyoruz."

"Profesyonel işi mi?"

"Sanmam. Bir profesyonel, vücudu o kadar doğrama zahmetine girmez."

Quinn bunun doğru olduğunu biliyordu; ama erken yargılara varmamak için kendini tuttu.

"Ayrıca" dedi Renz, "Her iki kadın da uzun, sivri uçlu bir aletle cinsel olarak taciz edilmiş. Bıçak değil ama. Daha çok çubuk ya da sopa gibi bir şey."

"Bunun kurbanlar öldükten sonra mı yapıldığını söylüyorsun?" dedi Quinn.

"Nift'e göre öyle olmuş." Bahsettiği kişi, becerikli ama ağzından çıkanı kulağı duymayan adli tıp doktoru Dr. Julius Nift'ti.

"Nift, katildeki bu merhamet pırıltısından dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu."

"Daha ziyade, öyle işine gelmiş katilin." dedi Quinn. "Sivri bir aletle iş görmeye başlamadan önce, kurbanı bir kurşunla yere indirmek daha zararsız."

"O yüzden adamımız sensin." dedi Renz. "Sen, bu hasta ruhlu, pislik heriflerin akıllarını şıp diye okuyabiliyorsun."

"Seninkini de."

"Doğru anladıysam, adam bu işi sivri alet ya da her neyse onunla yapıyor, çünkü katilinki kalkmıyor."

"Tam isabet."

Renz, parmağında kalan şerbeti de güzelce yalayıp Quinn'e gülümsedi. "Ne diyorsun?"

"İşi aldık," dedi Quinn. "Feds ve Pearl'ü ararım."

Feds, emekli cinayet masası dedektifi Larry Fedderman idi.

Pearl de... Pearl işte.

Kimse kusursuz değildir.

ÜÇ

Pearl kısa, kıvrımlı, balık etinde bir kadındı ve hatta gri üniformasının içinde bile gerçek olamayacak kadar canlı görünüyordu. Mükemmel, açık bir ten rengi; kapkara saçlar ve gözler. Bembeyaz, inci gibi kusursuz iri dişler ve öyle bir enerji saçıyordu ki hani biraz masalara yakın dursa, masaların üstündeki metal eşyalar mıknatıs gibi üzerine yapışacak.

Para yatırma ve çekme makbuzlarıyla dolu masanın başında duran adamı süzdü. Elindeki her ne ise onu doldurmak için gereğinden fazla zaman harcıyormuş gibiydi ve bankanın orasına burasına göz gezdiriyordu.

Sixth National Bank, eski bir kurumdu ve bolca mermer, ceviz ağacı ve pırıl pırıl pirinç aksam göz dolduruyordu. Sıra sıra dizilmiş veznedar kafeslerinin arkasındaki devasa kasanın açık kapısı, on dokuzuncu yüzyıla açılan bir kapı gibi görünüyordu. Böyle bir bankada, eğer değişecekse, değişen herhangi

bir şey ancak soğuk bir günde damlayan bir şurubun damlama hızı olabilirdi ve sizi ilgilendiren tek şey paranızın orada emniyette olduğuydu.

Pearl, Sixth National'da banka güvenlik görevlisi olmaktan memnundu. Bu, polis olmanın rahat bir versiyonu gibiydi. Üniforma, mavi olacağına gri renkteydi ama sonuçta o da bir üniformaydı. Yine ayakta geçirilen saatler ve bu arada çoğunlukla aynı olması gereken beceriler... Ne var ki ücret biraz daha iyi olabilirdi. Gerçi bundan da pek şikayeti yoktu. İhtimal o ki, belindeki silahı hiçbir zaman kılıfından çıkarması gerekmeyecekti. Hatta günün birinde o ceviz masadaki salak gibi birisi, para makbuzu doldurmak yerine veznedarlardan birine "Bu bir soygundur." notu yazıp verse bile.

Pearl buna hazırlıklıydı.

Büyük bir emekle makbuz formunu doldurduktan sonra, kolsuz gömlekli ve kolları dövmelerle dolu (şu hapishanelerde yapılan uçuk mavi renkteki dövmeler) sıska bir tip, sonunda masadan ayrıldı ve veznedarlardan birine doğru salına salına yürüdü. Veznedara, elindeki para yatırma makbuzunu ve para gibi görünen şeyi verdi.

Pearl rahatlayıp, müşterilerin yolundan çekilerek duvara yaslanacak şekilde biraz geriye çekildi. Yine de tedbirli bakışları Bay Dövme'nin üzerindeydi.

Belindeki dokuz milimetrelik silahın kayışına taktığı cep telefonu vızıldayarak ve titreyerek çaldı. Ekranını görecek şekilde belli bir açıda tutarken başını eğip telefona baktı.

Quinn'in numarası.

Telefonu kemerinden çıkarıp cevapladı.

"Selam Quinn," dedi kısaca.

"Bir teklifim var." dedi telefondaki ses.

"Bu lafı daha önce de duymuştum." dedi Pearl.

Bakışları, dövmeli adamla, adı Judy olan veznedara kaydı

yine. Judy yirmilerinde, etine dolgun bir kadındı ve öğle yemeği dışında duygularını pek belli etmeyen, yuvarlak, güzel bir yüzü vardı. O esnada Bay Dövme'ye somurtuyordu. Bir tartışma ortamı mı vardı acaba?

"Nasıl bir teklif?" diye sordu Pearl, biraz acele ederek.

"Renz beni görmeye geldi. Anlaşılan o ki, şehirde kol gezen bir seri katil var. Haber henüz medyanın kulağına gitmedi, ama her an patlayabilir. City Beat'ten Cindy Sellers, haberin üstünde oturuyor ve kamuoyuna duyurması an meselesi.

Pearl, Cindy Sellers'ı hatırladı. Aceleci, dik kafalı, bücür, kumral kadın.

Pearl için de aynı şeyleri söyleyebiliriz aslında.

"Bir seri katil, Renz'in kariyeri için iyi olmaz." dedi Pearl.

"Bir katili yakalamış olması veya öyle gözükmesi dışında. O zaman yine önü açılacak. Benden takımı toplamamı ve bu işi yapmamı istedi."

"Zaten emniyet müdürü. Daha ne istesin ki?"

"Uzun vadeli düşünüyor, boşver. Biz bilsek de ne olacak. Sebebi her ne ise, bizi yine av üstünde istiyor."

Bütün bu konuşmalar esnasında Pearl, Bay Dövme ve Judy'yi izlemeyi sürdürdü. Evet, tartışıyorlardı. Judy'nin yuvarlak yüzü solmuştu ve hiç alışılmadık biçimde öfkeli görünüyordu. Sakin kalmaya çalıştığı belliydi. Dövmeli tip ona doğru uzanmıştı ve konuşmanın çoğunu o yapıyordu.

"Pearl?"

"Buradayım." dedi Pearl, Judy'nin ve kolları dövmeli sıska tipin olduğu yere doğru hareket ederek. Tam kol dövmesi olarak tabir edilen, yer yer birbirinin devamı olan düzinelerce dövme...

"Seri katil ha? Kulağa ilginç geliyor."

"Adamların elinde sadece kurbanların gövdeleri var. Katil,

sivri uçlu bir aletle kadınların cinsel organlarını deşiyor. Feds'i henüz aramadım. Alo, sen orada mısın hâlâ?"

"Sırf gövdeleri diyorsun?"

"Doğru. Her iki kadın da tam kalbinden vurulmuş. Aynı silahla."

"Kahretsin!" dedi Pearl.

Bay Dövme, Judy'nin irkilmesine neden olacak bir şeyler söyledikten sonra kapıya dönüp hızla yürümeye başladı.

Pearl, Judy'ye baktı.

Judy, Pearl'e baktı.

Judy, Bay Dövme'ye bir bakış atıp usulca seslendi "Dur-durun onu!"

"Pearl, orada mısın?"

Pearl, iki uzun adım attı ve vezne kuyruğundaki bir kadını yana çekerek dövmeli adama ulaştı. "Sen..." dedi, bir olaya sebep olmayacak şekilde yavaşça ama ikna edici bir ses tonuyla, "Olduğun yerde kal."

"O da neydi Pearl? Neler oluyor?"

Pearl, cep telefonunu gri üniforma pantolonunun yan cebine hızlıca koyarken dövmeli tipe ulaştı. Adam Pearl'e bir göz atıp kaçmaya yeltendi. Pearl onu durdurup sert mermer zemine yatırırken dirseğini yere öyle bir vurdu ki sağ kolu uyuştu. Müşteriler, görüş alanının içinde kaldığı kadarıyla, dans eden gölgeler gibi oraya buraya koşuşturuyordu. Bir kadın çığlık attı.

"Hey! Sen, orospu!" diye bağırdı dövmeli adam, ayağa kalkmaya çalışırken.

Pearl, bacaklarına bir tekme savurdu.

"Hey!" diye bağırdı tekrar Pearl'den uzaklaşmaya çalışırken. Ayağa kalkmaya da yeltenmedi bu kez.

Pearl, silahına davrandı ama kılıfından çıkaramadı. Canı cehenneme. Tekrar Bay Dövme'nin beline sarılarak üstüne

çullandı ve kelepçelere atıldı. Adam karşı koymuyordu. Bacaklarına aldığı tekme, dizlerinden birini sakatlamış olabilirdi.

"Bayan Kasner!" diye bir kadının sesi duyuldu. "Bayan Kasner, lütfen zarar vermeyin ona! Lütfen!"

Pearl, başını kaldırdığında Judy yanı başında duruyordu. Judy'nin arkasında, oradaki bütün müşteriler korkudan donup kalmışlardı. Bazılarıda Pearl ve dövmeli adam gibi yerdeydi.

"Onu durdurmamı istedin." dedi Pearl, Judy'ye dönerek. "Bankayı soymaya kalkışmadı mı?"

"Hayır. Sadece beni soydu. Çocuğumun nafakasını vermeyi reddetti. O benim eski kocam. Hepsi bu, ama banka soyguncusu değil."

Pearl öfkeyle ayaklarının üstünde doğruldu. Dirseğindeki acı alevlendi. "Ne diye benden onu durdurmamı istedin?"

"Bilmiyorum, istedim işte." dedi Judy ağlayarak.

"İşte şimdi, seni feci şekilde dava edeceğim!" diye homurdandı dövmeli adam, oturur pozisyona geçerken ve Pearl'e dik dik baktı.

"Beni dava etmek mi? Şükret ki seni..."

"Bayan Kasner."

Ses bu sefer başka yerden geliyordu. Banka müdürü Copperthwaite'in sesiydi bu. "Judy sakinleştiğinde, ikinizi de odamda görmek istiyorum."

"Ben, ben iyiyim." diyerek burnunu çekti Judy, bilekleriyle gözlerini silerken. Akan rimel, gözlerinin çevresini kapkara yapmıştı ve çılgına dönmüş bir rakun gibi görünüyordu. Dizlerinin üzerine çökerek, Bay Dövme'nin alnındaki bir tutam saçı arkaya taradı.

"Bu nasıl iş?" diye çıkıştı Pearl. Bir yandan üstünü başını temizliyor ve incinmiş dirseğini ovuyordu.

"Pearl..?"

Bir ses daha. Çok uzaktan, ama tanıdık.
Tabii ya, Quinn.
Pearl cep telefonunu cebinden çıkarıp kulağına götürdü.
"Tamam, hâlâ buradayım."

Fedderman, erken emekli olup olmadığından pek emin değildi. Florida'nın dingin ve güzel manzaralı güneybatı sahilindeki Coral Castle dört mevsim yazlık sitesinde golf oynayan dörtlünün en genç olanıydı. Kasırga sezonu dışında, burası cennet gibi bir yerdi ve Fedderman, karısı Blanche'ın onu bir yıl kadar önce terk etmiş olması gerçeğine rağmen burada mutlu olabileceğinden emin görünüyordu. Bu bir yıl, gerçekte olduğundan çok daha çabuk geçmişti. Bütün yaptığı, emekli maaşını alıp site içinde yan gelip yatmak ya da golf oynamaktan ibaretti. Bir emekli olarak yan gelip yatmayı benimsemek pek ona göre miydi, bilinmez. Golf oynamak da öyle.

Balığa çıkmaktan hoşlanmak da ona göre bir iş miydi, o da ayrı konu. Ama sualtı avcılığı yaparken okyanusta yakaladığı bazı canlılar onu ürkütmüştü açıkçası. Deniz tutması da işin cabası.

"Hadi vur artık şu lanet topa, Larry!" diye bağırdı, golf oynadığı dörtlüden biri olan Chet.

Fedderman geriye dönüp elini salladı. Son vuruşunda top, golf parkurunun dışına çıkmış ve berbat bir çalılığın içine düşmüştü. Öyle ki, oradan bir tutam ot yolmaya kalksanız, otlar ve çalılar testere gibi elinizi keserdi. Mucize eseri, orada topu teşhis edebilmişti.

Giydiğini hiçbir zaman üstüne yakıştıramamış olan Fedderman'ın uzun, sırık gibi bedeninden taşan göbeği yüzünden, üzerindeki golf kıyafeti de komik görünüyordu. Mavi triko süveterinin bir kolu diğerinden uzun duruyor ve pastel renkli pileli pantolonu, hava sakin de olsa, sert rüzgârlarla savrulu-

yormuş gibi bir his veriyordu. Hava sakin mi demiştik? Sıcak ve nemli.

Topa eğilirken bir sivrisineği tokatlamaya çalıştı ama ıskaladı. Belirgin biçimdeki uyumsuz bedeni, topsuz vuruş denemesini yaparken garip şekilde savruldu ve sonra daha yakından bir vuruşla topu çalıların arasından kurtardı. Top önce Fedderman'ın tüm umutlarıyla birlikte yeşile doğru bir uçuş yaptı, sonra aniden bir jet akımına tutulmuş gibi havada süzüldü ve ağaçların arasında yere indi.

"Kum kapanını her durumda ıskaladın!" diye seslendi Chet. Fedderman, Chet'ten rahatsız olmaya başlıyordu artık.

Yine Fedderman'ın vuruşu. Diğer üç golfçü çoktan yeşil alandaydı. O ise, içinden sular akan bir derenin kenarındaki palmiye ağaçlarının oluşturduğu küçük bir ormanın orta yerinde, hayattan bayağı tecrit edilmiş bir vaziyetteydi. Top oradaydı işte. Pek kötü bir yerde de durmuyordu. Sık palmiye ağaçları yüzünden güneş yüzü görmediği için pek uzayamamış çimlerin üzerinde bir yerdeydi.

Derenin kenarında bir şey kımıldadı. Fedderman uzun uzun baktı ama bir şey göremedi. Golf alanında timsahların gezindiğini duymuştu ama hiç rastlamamıştı. Hatta çalılıklara sık sık yaptığı keşif gezilerinde bile... Yine de insan olmadığına emin olduğu bir şeyin hareket ettiğini görmüştü ve bu onu ürkütmeye yetmişti.

Süratle topa doğru gitti ve pozisyonunu aldı. Topun palmiye ağaçlarının arasından yeşil alana gidebilmesi için alçak bir atış yapması gerekiyordu. Fakat bulunduğu yerden, o yeşil alan zaten çok zor görünüyordu, top nasıl gitsin?

"Vur şu topa!" diye bağırdı Chet. "Vur şu topa, Larry!"

Vururum seni, orospu çocuğu!

Yine gözucu hizasında bir hareket. Tanrı biliyor ya, gölgelerin orada kesin bir şey var.

Fedderman, sopayla çabucak bir deneme vuruşu yaptı, arkasından da topa vurdu.

Mükemmel. Bu sefer iyi isabet ettirdi.

Top üç metre kadar havalandıktan sonra bir palmiye ağacının gövdesine, sonra da geri dönüp Fedderman'ın kafasına çarptı.

Elindeki golf sopasını yere fırlatıp, acıyan kafasını ova ova kavurucu güneşin altında sendelemeye başladı. Kramponlu golf ayakkabıları uzun otlara takıldı ve neredeyse düşmesine sebep oluyordu. Uzaklardan Chet'in kükremeleri geliyordu, kimbilir belki de kahkaha atıyordu.

Chet'in canı cehenneme!

Golfün canı cehenneme!

Florida'nın canı cehenneme!

Buradan tüymeliydi! Gerçekten gitmeliydi buralardan!

Fedderman'ın cep telefonu çaldı.

DÖRT

İki ay önce

Shellie Marston, Üçüncü Cadde ile Elli Üçüncü Cadde üzerindeki CitiGroup binasının devasa cam ve mermer atriyumunda yürüyordu. Bir vitrinin önünden tekrar geçerken dikkat çekmemeye çalışarak kendi suretine bir göz attı. Fazla uzun kesilmemiş sarı saçları, Avanti marka bordo bir eşofmanın içinde fazla kilolu gözükmeyen ama hayli iri bir vücut ve göz alıcı şekilde bembeyaz New Balance spor ayakkabıları ile yirmilerinin sonlarında bir kadın vardı aynada. Boynunda da beyaz bir fular. *Çok mu abartılı acaba?* Küçük altın halka küpeler, cırt cırtlı kayışı olan ve pratik görünen kol saati dışında takı taşımadığına bakmazsanız elbette. Bu, yabancı birisiyle

ilk gayri resmi buluşması olacaktı... David Adams ile. Adamın adını hatırlaması bir saniyesini aldı. E-Bliss.org kanalıyla ayarlanmış bir buluşma.

Atriyum pek kalabalık değildi, ama tüm sert zeminler kalabalıkmış hissi verecek şekilde sesleri yansıttığı için konuşma sesleri ve ayak sesleri sabit bir arka plan vızıltısı oluşturuyordu. Hem New Yorklular hem de turistler mağazaların önünde dolaşıyor ya da yürüyen merdivenlere koşuşturuyordu.

Shellie, vitrinden başını çevirdiğinde mağazaların önüne konmuş olan küçük yuvarlak masalardan birinin boş olduğunu gördü. Ellerini meşgul edebilmek için köpük bardakların içinde satılan çikolatalı içecek almıştı. Dökülmemesi için itinayla taşıdığı içeceğiyle, süratle bu boş masayı sahiplendi ve oturdu. Bardağı da az önce elinde tuttuğu peçetenin tam üzerine yerleştirdi.

Adamın edineceği ilk izlenim, oturur vaziyette olacaktı. Bu iyi miydi acaba?

Yeterince zarif şekilde oturuyorsa niye olmasın? Bacaklarının bitişik olmasına özen göstererek New Balance giymiş ayaklarından birini diğerinin hafifçe önüne konumlandırdı ve sol elini kucağına koydu. Bu epey zarif bir görüntü verecekti.

Bileğindeki saate bakmak için sol elini azıcık kaldırdı. Adam beş dakika gecikmişti. Asabi bir şekilde içeceğinden bir yudum aldı. Adam hakikaten gelecek miydi acaba? Yoksa burada, ne bileyim bir on beş dakika daha mı oturup bekleyecekti? Yan masada satranç oynayan iki yaşlı adam ona bir bakış attı. Kız besbelli birini bekliyordu.

Shellie utanmamış gibi görünmeye çalıştı. Sözlüye kaldırılıp, ne yaptığını anlatması istense bile kimin umurunda... Ayrıca, burası New York. Bu şehir umulmadık ve ne yapacağı belli olmayan karakterlerle dolu.

Gelgelelim, bu kalabalıktan hiç kimseyi zaten gündelik

karşılaşmaların ötesinde tanımıyordu. Shellie, bir ayı biraz aşkın bir süre önce bu şehre gelmişti. Hala da kırsal Nebraska'nın Bluebonnet kentinden gelirken hesabında olan mirasla idare ediyordu. Bu da annesinin bu dünyada var yoğu neyse oydu, bir de onun yaşam sigortası tazminatı. Shellie'nin babası on yıl önce ölmüştü. Uzak bir hala, birkaç ay önce vefat etmişti ve Shellie'nin hiç kardeşi yoktu. Bu dünyada tek başınaydı. Bu da zaten New York'ta yeni bir hayata başlamak için geçerli nedenlerden biriydi.

Niye ülkenin en büyük ve en ilginç şehrinde olmamalıydı? Shellie'nin cesareti ve genel eğitim dalında bir üniversite derecesi vardı. Hep yalnız yaşayan biri olarak, Bluebonnet'te özellikle arkadaş olduğu hiç kimse yoktu. Mark Drucker ile ilişkisini bitirdiğinden beri romantik anlamda da bir ışık yoktu hayatında. Hantal, iri kıyım ve sürekli sırıtan Mark... Lise takımı Amerikan futbolu kahramanı, üniversiteden terk ve televizyon bağımlısı. Varsa yoksa, Mark'ın tüm istediği sevişmek, film seyretmek ve TV şovlarını izlemek. Şu eski *Dukes of Hazzard* bölümleri. *Ben almayayım Tanrı aşkına!* Neyse, Shellie şimdiye dek onun tutkularını paylaşabileceği birini bulmuş olmasını umuyordu. Hem televizyonun karşısında hem de itinayla elden geçirilmiş 69 model Camaro'nun arka koltuğunda... Gerçek aşkı da bu arabaydı zaten. Gerisi ayrıntı... Ama Shellie için daha iddialı ve kalıcı bir şeyler yapmanın zamanıydı artık. Tek başına bir şeyler yapıp yapamayacağını görme zamanı...

Ve yapabilirdi. Bundan emindi. Fakat, çok ama çok yalnızdı. New York sana bunu yapabiliyor. Orada, bir insan okyanusunun içinde yüzerken kimseyi yakından tanımıyorsan, ıssız bir adada kalmış gemi kazazedesi gibi tüm dünyadan soyutlanmış biçimde bulursun kendini.

Shellie sonunda, uzun zamandır aklından geçirdiği bir şeyi

yapmaya razı etmişti kendini. Yalnızlığını hafifletmek için bir çöpçatan sitesine girmek benimsediği bir fikir değildi; ama bir kez de olsa denemeye karar vermişti. Hayatta bazen bir zar atman lazım.

E-Bliss.org adlı sitenin sayfalarında haftalarca gezindikten sonra nihayet bilgisayar ekranında sabırsızlıkla beklediği e-posta belirdi. Ekteki profil müstakbel ruh ikizi, David Adams hakkında pek fazla şey söylemiyordu. Fotoğraf bile yoktu. Eh, ona da eyvallah. Kendi resmini siteye yollarken ne kadar tereddüt ettiğini hatırladı. Netice olarak, resmin bir kere internete konduysa, nerede ne zaman pat diye ortaya çıkacağını kim bilebilir? Birileri o resimdeki suratı başka bir resmin bedenine fotomontaj yapabilir, hangi akla hizmet se! Hatta resme bakarak fantezi kuranlar bile varmış. Shellie böyle bir şeyler duymuştu.

İlk buluşma yeri olarak kamuya açık bir yer seçmek için web sitesinden onay gelmişti ve şimdi işte oradaydı, söz verilen saatte.

Şimdi kararlaştırılan saati on dakika geçiyordu ve Shellie, New York'a geldiğinden beri ilk kez yaşayacağı bir ilk buluşmanın partneriyle üç beş kelime konuşmak ve belki bir çikolatalı içecek daha içmek için hâlâ bekliyordu. (Geçen hafta dilini çıkarıp Starbucks'ın önünde onunla takılmaya çalışan çirkin adamı saymazsak tabii.)

Atriyumun diğer tarafında, bir çanta mağazasının vitrinini inceliyormuş gibi yapan David Adams onu izliyordu. Shellie Marston. Nebraska'dan. O olmalı. Gülümsedi. Belki de biraz daha fazla iyi bir şey umuyordu. Mükemmel değildi, ama idare ederdi.

Adams, iyi ütülenmiş haki bir pantolon, yakalı bir tişört ve beyaz spor ayakkabı giymişti. Bu mesafeden bile Shellie'nin

beyaz spor ayakkabı giydiğini görebiliyordu. Gülümsemesi biraz daha yayıldı yüzüne. Şimdiden ortak bir noktaları vardı. Bu iş gerçekten olabilirdi.

İlk bakışta insanın dikkatini çekmeyecek ortalama özellikleri olan, yakışıklı bir adamdı. Yavan ama erkeksi yüzünü çekici olarak algılamak için biraz zamana ihtiyaç vardı. Dalgalı saçları koyu kahverengiydi ve kepçe kulaklarını saklamak için biraz uzun bırakılmıştı. Bir seksenin biraz altında bir boyu vardı ve sporcu çevikliğiyle yürüyordu. Vücudu derli toplu ve kaslıydı, beli de inceydi. Giysileri yakıştıracak fiziğe sahip bir yapısı vardı. Hiçbir şekilde tehditkâr olmayan bir tabiata sahipti ve beğenilmeyecek herhangi bir tarafı yoktu. Rahat tavırlı, nazik gülümseyişi olan, temiz ve bakımlıydı. Birçok kadının romantik fantezilerine uygun düşecek türden biriydi ve tabii ki iş yatakta bittiğinde kadınlar hayatlarındaki ilk öpücükten beri arzuladıkları ve hayal ettikleri ideal erkeği de onda buluyorlardı.

Shellie Marston'a daha uzun ve cüretkâr bir bakış attıktan sonra, bu işin olacağına inandı. Bakışlarını ayırmadan, yumuşak ve nazik bir şekilde ona doğru yürüdü.

Shellie artık onu fark etmişti. Bu ilk birkaç dakika önemliydi. Kızın yüzünü inceledi. Genelde olduğu gibi, gecikmiş olmak iyi bir stratejiydi. Bir an için adamın gelmiş olmasının verdiği rahatlama kızın tüm doğal niteliklerini ortaya sermişti. Hemen sonra tekrar maskesini taktı.

David gülümsedi ve o da gayretle karşılık verdi.

Shellie, oturduğu masaya doğru yönelmiş olduğundan artık emin olduğu adama zoraki gülümsedi. Bu, David Adams olmalıydı. Niye kendini gülümsemek zorunda hissettiğinden emin değildi. Bu arada, bu adamda çekinilecek bir şey yoktu. En azından görebildiği kadarıyla. Bir çöpçatan sitesine ihtiyaç

duyacak tiplerden birine benzemiyordu. Ama öte yandan, Shellie de kendini o tiplerden biri gibi saymıyordu zaten.

İnternet üzerinden gerçekleşen buluşmalarda, itibarsız veya tehlikeli herhangi bir durum olmadığı konusunda kendini tekrar ikna etti. Artık öyle şeyler yaşanmıyordu. Bu, rekabetçi ve fazlasıyla aktif bir dünyaydı. Özellikle en büyük ve aktif şehirlerden biri olan New York'ta... Burada insanların, Nebraska'da çoğunlukla olduğu gibi, bir ilişki kurmak ve geliştirmek için gayret göstermeye vakitleri yoktu. Hatta lisedeyken müstakbel erkek arkadaşlarının çıkmak için ailesinden izin istedikleri bir kız bile tanımıştı.

Garip, diye düşündü Shellie. Shellie'nin elini tutmak için birileri babasından izin almak istese bile, izin alınacak bir babası yoktu. Sadece kendisi vardı ve kendi kararlarını kendisi veriyordu. Bu arada David Adams masaya biraz daha yaklaştığında Shellie, E-Bliss.org sitesine müracaat ederken ne kadar doğru bir iş yaptığından iyice emindi artık.

"Shellie?" diye sordu, masaya bir metre kadar bir mesafeye ulaştığında. Bu tek kelime bile... Adı, son derece yumuşak ve pürüzsüz bir şekilde seslendirilmişti. Bu, besbelli nazik bir adamdı. Biraz çekingen biriydi, kendisi gibi. Nazik bir adam, ama hiçbir şekilde kadınsı değil.

"Shellie." diye teyit ederek gülümsedi ve ayağa kalktı. Ayağındaki New Balance ayakkabının tabanının sakarca diğer ayağının parmaklarının üzerine bastığını fark etti. *Neyse, kimse görmedi.* "David olmalısın."

El sıkıştılar. Yine çok nazikçe.

El ele, et ete değince Shellie, ortamda biraz daha elektrik olabileceğini hayal etti. Gelecek vadeden bir duygu kıvılcımı, bir anlam ifade ederdi. Gerçi fiziksel çekim her şey demek değildi. İlk buluşmadaki hariç tabii.

Hayal kırıklığına uğramamıştı.

BEŞ

Bugün

Cindy Sellers, Üçüncü Cadde ile Elli Beşinci Cadde üzerindeki P.J. Clarke'ın yerinde köşedeki masada yalnız başına oturuyordu. Düşük perdeden konuşma sesleri, arada bir gelen çatal bıçak sesleri ve yandaki bardan gelen gülüşmeler duyuluyordu. Ortama çeşitli baharatların birbirine karışan kokuları hâkimdi.

Eski barın restoran bölümü koyu renk ahşap lambrili loş bir yerdi. Önünde bir tabak yemek ve bir bardak Guinness* ile ortamdan soyutlanmış halde oturan genç kadının kendine özgü bir hali vardı. Kadının içtiği bira, etraftaki serserilerin veya iş adamı tayfasının ve hatta diğer masalardaki tiplerin ona yanaşması için pek cesaret vermiyordu. Etrafı tarayan büyük kahverengi gözler, kısa kahverengi saçlar ve incecik bir bedenle oldukça çekici bir kadındı ama kimi zaman insanları uzaklaştıran bir elektriği vardı. İnsanları elde etmek, onların isteksizliğini kırmak ve daha önce hiç kimseyle konuşmayı hayal bile edemeyecekleri şeyler hakkında onları konuşturma konusunda da müthiş bir yeteneği vardı.

Akşam yemeği kalabalığı için hâlâ çok erken bir saatti ve ortam onun kendi başına oturup düşünmesine izin verecek kadar sakindi, bu yüzden buradaydı. Önündeki masada adını Torso** Cinayetleri koymaya karar verdiği hikâyenin notları ve metnin düzeltilmiş bir çalışması duruyordu.

---

* *Genellikle erkeklerin tercihi olan koyu renk ve kıvamda, kekremsi bir tadı olan biranın adı. Kökeni gereği Britanya'da çok daha fazla tüketilen bu bira büyük çoğunlukla pub'larda ve oda sıcaklığında içiliyor. Genç kızların veya kadınların ellerinde Guinness görmek pek öyle alışıldık bir şey değil. (Çev.)*

** *Bedenin baş, kollar ve bacaklar dışında kalan bölgesine verilen ad. Sözcüğün Türkçe karşılığı gövde olmasına karşın, gövde bazen bedenin tümü gibi de algılanabilmektedir. Bu yüzden, her seferinde açıklamalı bir uzun tanımlama kullanmak yerine, kitap boyunca bu bağlamda torso sözcüğü kullanılmıştır.. (Çev.)*

Ama ne hikâye! Renz'e "yayınlanmamak kaydıyla" diye verdiği söze sadık kalmak zorunda hissetmeyeceği âna fazla zaman kalmamıştı.

Aslına bakılırsa, şimdi belki de o dediği andı.

Cindy, önündeki Guinness'tan bir yudum aldı ve kamuoyunun sadist bir katilin iş üstünde olduğunu ve tekrar cinayet işleyebileceğini bilmeye hakkı olduğu konusunda kendini ikna etti. Gerçekte, insanları bilgilendirmek onun profesyonel zorunluluğuydu. Tabii, böyle bir haberle gazete daha çok satıp, onun da muhabirlik kariyerinin önünü açmak kaydıyla. Ama Renz artık bir emniyet müdürüydü, herhangi bir rütbedeki bir polis değildi ve siyasi ihtirasları vardı. Elbette kendisinin bu kadının yegâne haber kaynağı olmadığından bihaberdi. Bihaber olduğu başka bir şey ise bu gazeteci kadının, onun emekli cinayet başkomiseri Frank Quinn'i, eski ekip arkadaşları saldırgan kaltak Pearl ve bahtsız ama kimi zaman açıkgöz Fedderman ile bu işi götürmek için göreve çağırdığını biliyor olmasıydı. New York Polis Teşkilatı hiyerarşisinde, teşkilata yakın birtakım insanların kendilerini ve Renz'i şan şöhret kisvesiyle korumaya alıp Renz'in bir terfi daha görmesi gibi bir beklenti içinde olmalarını hoş karşılamayan insanlar vardı. Bu hoşnutsuz polisler Cindy Sellers'ın kullanabileceği ve aslen kullandığı haber kaynaklarıydı.

Elbette Quinn ve tayfasının teşkilattaki bu yarı-resmi varlığının zamanından önce açığa çıkması Renz'in işine gelmezdi. Öte yandan, biliyordu ki eninde sonunda medyaya malzeme olacaklardı... Ki aslında bu onun amacının ta kendisiydi. Netice olarak bunlar Renz'in adamlarıydı, bilhassa ona çalışan ama aslen şehrin iyiliği için işbaşı yapan adamlar. Aslında Renz için de, New York Polis Teşkilatı'nda birden fazla bilgi kaçağı olduğu gerçeği bir sürpriz olmayacaktı.

Ama emniyet müdürü olan oydu. Cindy bunu anlıyor ve

makama saygı gösteriyordu. Bunun bir sınırı ve süresi vardı. Fakat bir *yere* kadar...

Birasından koca bir yudum aldı ve telefonunu almak için elini yandaki sandalyenin üzerinde duran çantasına daldırdı. Renz'in direkt numarası hızlı aramada kayıtlıydı.

Çevirdi, cevap yok.

Bu sefer Renz'in cebini aradı. Anlaşılan o da kapalıydı.

Cindy, Bulmaca Sarayı'nın santralını çevirdi. One Police Plaza için o böyle diyordu ve öyle kaydetmişti. Çağrısı nazikçe beklemeye alındı. Bir iç çekip, parmaklarıyla masada ritim tutmaya başladı. Herhangi bir şeyi sabırla beklemek Cindy'nin doğasına aykırıydı.

Canı cehenneme diye düşündü telefonu kapatırken. Şehirdeki bütün diğer medya kuruluşlarının muhtemelen bildiği ama bir türlü teyit ettiremediği bir haberi yayımlamadan önce ona bir ön bilgi vermek istemişti. Saat işliyordu ve elinden ne geliyorsa yapmıştı.

Cindy bu noktaya daha önce gelmişti ve işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. City Beat yarın sabah gazete bayilerine ve otomatlara ulaştığında, ok yaydan fırlamış ve tazılar da salıverilmiş olacaktı. Renz ve aynı zamanda katil, tilkiyi oynamak zorunda kalacaktı. Quinn ve dedektifleri de tazılarla tilkilerin arasında kalan bölgeyi işgal edecekti. Tehlikeli bölgeyi.

Bekleme anlarında olduğu gibi diken üstünde olan Cindy aç değildi. Guinness'tan koca bir yudum daha alıp, pek dokunmadığı yemek tabağını yana itti. Yarım çerçeveli okuma gözlüklerini burnunun kemerine yerleştirip sadece kendisinin okuyabileceği şekilde ve kendi steno el yazısıyla yazılmış olan haberin draftını masanın üstünde düzenleyip toparladı. Sonra telefonunun menü seçeneğinde küçük bir parmak darbesiyle City Beat gazetesindeki editörünün numarasını çeviren tuşa dokundu.

"Oturur vaziyette misin?" diye sordu, adam telefonu açtığında.

Cevap beklemeden, elinde ne olduğunu söyleyip restoranda bulunanların duyamayacağı bir sesle telefonda okumaya başladı.

Tam da düşündüğü gibi, adam bayılmıştı bu işe.

Telefonun kapağını kapayana kadar geçen zamanda, mucizevi bir biçimde açlık hissi geri gelmişti. Masada duran, henüz pek soğumamış olan yemek tabağını önüne çekti ve bir Guinness daha söyledi.

Süpürge sapını testereyle ortadan iki parçaya ayırmıştı. Şimdi uçlardan birinin yontarak sivriltilmesi bitmişti ve zımparalamaya başladı. İşin bu kısmını seviyordu. Sopanın ucu yavaş yavaş sipsivri bir hal alana kadar, her seferinde daha ince bir zımpara kağıdı kullanarak işine devam ediyordu.

Yaklaşık bir saat kadar, bir yandan aylakça televizyona bakarak, zımparalamaya devam etti. Televizyonda Clint Eastwood'un oynadığı eski bir kovboy filmi vardı. Sessize alınmıştı ve Eastwood'un repliklerini altyazılardan takip edebiliyordu. Sorun değildi. Filmi en az beş altı kez izlemişti ve duymadığı yerleri kendisi doldurabilecek kadar ezberlemişti artık. Elindeki süpürge sapı son şekline kavuşurken ahşap üzerinde zımpara kağıdının çıkardığı ritmik ses onu rahatlatıyordu.

Sonunda, elleri ve kolları bu işten ağrımaya başlayınca süpürge sapını ve zımpara kağıdını yanına koydu. Bir parmağıyla süpürge sapını gövdesinden sivri ucuna kadar yokladı. Ahşap artık yeterince pürüzsüzdü ve ince zımpara kağıdıyla yaklaşık bir saatlik daha zımparalama işi vardı. Bir üstübüyle üzerinden geçip sonra da iyice yağlayıp ovacaktı. Çok fazla yağ iyi değildi tabii. Sivriltilmiş süpürge sapı pürüzsüz olmalıydı ama çok da pürüzsüz değil. Sürtünme direncinin hissedilmesi oyunun bir parçasıydı nihayet.

Bu iş onu heyecanlandırmayı amaçlamıyordu. Bu, planın bir parçası değildi, ama öyle oldu. Bunu inkâr edemezdi ve buna şaşıyordu. Ölmek zorundalar mıydı?

Boğazı tıkandı ve yutkundu. Hayret verici diye düşündü, kendiyle ilgili olarak keşfettiklerine dair.

Zihninde sürekli birtakım kapılar açan şey mesleğiydi. Yaptığı işte o kadar iyiydi ki, bu bazen onu ürkütüyordu.

Eastwood, dişlerinin arasındaki kısa sigarayı çiğnerken, televizyon ekranından kısık gözlerle ona bakıyordu.

Eastwood, ya da en azından genellikle filmlerde oynadığı karakterler, onun yaptıklarını onaylamazdı. Ama oyuncu daha gençken eline başka tür senaryolar verilebilirdi ve şimdi bambaşka bir mizaçla hatırlanıyor olabilirdi. Bu adam bir oyuncuydu; halktaki imajı ve muhtemelen kendi kişisel imajı, hiç karşılaşmamış olabileceği biri tarafından yazılmış senaryolarla şekillenmiş olabilirdi. Bir anlamda, bilsek de bilmesek de hepimiz filmlerde rol almıştık.

Eastwood'a gülümseyerek ahşap bir dolaba yürüdü ve bir çekmeceyi yerinden çekip çıkardı. Çekmecenin bıraktığı boşluğa elini sokarak dolabın yan tarafındaki gizli bir bölmeyi açan ahşap kolu indirdi. Bölmeden, üzerinde anahtar olan gri renkli metal bir kasa çıkardı. Anahtarı çevirip kapağı açtı ve içinden küçük, yarı otomatik bir Colt çıkardı sapından tutarak. Silah, yirmi iki kalibre, oyuk uçlu mermi atıyordu ve bir tokat sesinden birazcık daha fazla ses çıkarıyordu. Güçlü bir silah olmamasına rağmen oyuk uçlu çekirdek, bir insanın bedenine girdiğinde parçalara ayrılıp kemik ve yumuşak dokuları parçalayıp dağıtarak feci bir hasara sebebiyet veriyordu. Kalp bölgesine yapılan dikkatli bir atış, birini yıkmak için yeterdi. Yaranın kendisi öldürmeye yetmese bile, kişi büyük bir şok yemiş olarak yere serilirdi. Kişi ne olduğunu anlamamış halde, neredeyse ölmek üzere yerde yatarken kafaya sıkılan iki kur-

şun işi bitirmeye yeterdi. Bu küçük Colt'un özelliği buydu: İş bitiricilik. Bu silaha karşı bir sevgisi vardı.

Sessiz olan televizyon ekranına bir göz attı. Eastwood şimdi bir atın üstündeydi ve Arizona Çölü'ne benzeyen ama İtalya'da bir yerlerde olması muhtemel bir arazide toz kaldıra kaldıra dörtnala gidiyordu.

Mora çalan bir düzlükte beyaz ve kahverengi alaca bir atın üstünde uçar gibi gitmek nasıl bir şey acaba? Kadınları bayağı etkiliyor olmalı. Tabii Roma ve Milano'dakilerden söz ediyoruz.

Eastwood'un purolarını Beverly Hills'te bir dükkândan aldığını ve bu film sahneleri için onları ortadan kestiğini bir yerlerde duymuş ya da okumuştu. Hayatla oyunculuk ne kadar iç içe.

Televizyonu boş vererek, metal kasadan yumuşak beyaz bir bez parçasının yanısıra, bir temizlik seti ile biraz silah yağı aldı. Tam silahı temizleyip yağlamaya başlayacaktı ki dolabın üzerinde duran cep telefonu "Beni Kiliseye Zamanında Yetiştir" melodisiyle çaldı.

Telefonu açmadan önce arayanın kim olduğuna baktı. "Aramanı umuyordum." dedi gülümseyerek.

Sessizlik.

"Evet" dedi, hâlâ gülümseyerek. "Tabii, tabii. Evet evet. Sevdiğimi biliyorsun. Evet."

Silahı elinden bırakıp odanın içinde gezinmeye başladı. Gezinmek, sarf ettiği cümlelere biraz hareket katacakmış gibi. Telefonun diğer ucundaki her kim ise tüm dikkatini ona vermişti.

"Tamam, seni orada bulurum. Bunu nasıl iple çektiğimi bilemezsin." diyerek bir yandan kulağı telefonda, süpürge sapını eline alıp sivri ucuna baktı dikkatlice.

"Orada görüşürüz," dedi tekrar. "Seni seviyorum."

ALTI

Ölüm onları yine bir araya getirmişti. Quinn'in yazıhaneye çevirdiği ve ini gibi kullandığı Columbus bitiminde Batı Yetmiş Beşinci Cadde'deki birinci kat dairesinde buluştular. Quinn, büyük kiraz ağacı masasının arkasındaki koltuktaydı. Yandaki şapkalı lambanın ışığı, hatlarını belirginleştiriyordu ve birkaç kez kırılmış olan burnu iyice çarpık görünüyordu. Kendine kaçak yollardan edindiği Küba purolarından biri masadaki cam kül tablasının kenarına dayalı duruyordu. Puro sönüktü. Pearl, devamlı söylenirken bir şeyleri konuşmaya kalkışmanın bir anlamı yoktu.

Pearl, Quinn'in karşısında masanın solundaki bir koltukta bacak bacak üstüne atmış vaziyette oturuyordu. Üzerinde rengi solmuş bir kot pantolon, Mets takımının bir tişörtü ve gri çoraplar vardı. Ayağından çıkardığı Loafer ayakkabıları bir sandalyenin yanına gelişigüzel bırakılmıştı. Kuzguni siyah saçları arkaya toplanmış ve topuz yapılmıştı. Gündelik kullandığı koyu renk göz kalemi siyah gözlerini daha da koyu gösteriyordu. Quinn onun harika göründüğünü düşünüyordu.

Biraz daha rahatsız, ahşap ve deri bir sandalyede oturan Fedderman, aynen kendisi gibi rahatsız ve biraz da asabi görünüyordu. Yüzü biraz incelmiş olmasına rağmen suratında bir şeyler bekleyen küçük bir köpeğin ifadesi vardı. Sanki bir kabahat işlemiş de affedilmeyi bekliyormuş gibi... Quinn'in onu son defa gördüğünden beri aklaşmaya başlamış saçları bir miktar daha azalmıştı ve şimdi tepesi neredeyse dazlaktı. Quinn, Fedderman'ın giydiği çuval misali bol kahverengi takım elbiseyi hep hatırlamıştı, bu sefer beyaz gömleğinin sağ kolunun düğmesi iliklenmemişti ve ceketten dışarı sarkıyordu. Her nedense, Fedderman ne zaman uzunca bir süre kalemle bir şeyler karalasa o düğme hep açılırdı. Quinn, o eskimiş

gömlek manşetine bakarak belli belirsiz gülümsedi. Hey gidi eski günler...

Fedderman, Pearl'a baktı. "Bankada başına işler açmışsın diye duydum?"

"Siktir oradan!" dedi, başını Quinn'e çevirirken. "Lauri artık senle yaşamıyor mu?"

Lauri, Quinn'in kızıydı ve şimdi neredeyse yirmisindeydi. "O ve Wormy, Kaliforniya'da yaşıyorlar, Wormy'nin müzik kariyeri için uğraşıyorlar." Lauri'nin sevgilisi Wormy kendi kurduğu The Defendants adlı müzik grubunun solistiydi. Wormy denmesinin sebebi de uzun ve acınacak kadar sıska olması ve yürürken rüzgârda dalgalanıyormuş gibi bir his vermesiydi. Lauri, son mektubunda bir albüm sözleşmesine imza atmaya yakın olduklarını yazmıştı. Gerçi bir önceki mektubunda da aynı şey yazıyordu.

"Çocuğun yetenekli olduğunu düşünmüştüm." dedi Fedderman.

Pearl'de "Müziği nasıldı peki?" diye sordu.

"Asıl bu cinayetlerden ne haber beyler?" dedi Quinn, nerede olduklarını hatırlatarak. Dört tane yeşil kapaklı klasöre davranarak, masasından kalkıp dedektiflerinin eline ikişer klasör tutuşturdu. "Renz, cinayet tutanaklarının kopyalarını çıkarıp verdi. Ben de sizin için çoğalttım."

Fedderman, "Sen kendindekine çoktan bakmışındır," dedi. "Herhangi bir sonuca varabildin mi?"

Quinn, tekrar masanın arkasındaki yerine geçerek el alışkanlığıyla purosuna uzandı ve Pearl'ın bakış attığını fark edince elini geri çekti. "Size zaten bazı temel bilgileri verdim; iki gövde, beyaz kadın, ikisi de kalbinden vurulmuş, hiçbir kayıtları yok ve kimliklerini teşhis etmek için elde herhangi bir şey de yok. Yirmi iki kalibre oyuk uçlu iki tane mermi. Her ikisi de kurbanların vücuduna girdikten sonra parçalanmış

ama bütün parçalar bedende kalmış. Laboratuvar, aynı silahtan atıldıklarına emin olmaya yetecek şekilde parçaları birleştirmeyi başarmış. Her iki kurbanın da cinsel uzuvlarına uzun olduğu düşünülen sivri bir cisim sokulmuş ve içeride bir yağ kalıntısı bırakmış."

"Cinsel ilişki yağı mı?" diye sordu Pearl.

"Mobilya cilası," diye cevapladı Quinn.

"İşi cilalı yapmış katil." dedi Fedderman, yaptığı espriye kendi gülerek.

"Saçma sapan konuşma!" dedi Pearl.

Fedderman, manşetindeki düğmenin açık olduğunu gördü ve ilikledi. "Nerede bulmuşlar cesetleri?" Şimdi Bay Ciddi olmuştu.

"İlk cesedi Yukarı Batı Yakası'nda bir restoranın arkasındaki çöp bidonunda. İkincisi de aşağı Manhattan'da boş bir binada."

"Niye boş?" dedi Pearl.

"Yenileniyor."

"Halen mi?"

"Evet. Apartman dairelerine dönüştürülüyor." Quinn, Pearl'ün nereye varmaya çalıştığını anlamış ve bundan hoşlanmıştı.

"Bir pazartesi günü mü bulunmuş?" diye sordu Pearl.

"Bildin."

"İşçilerin onu bulması düşünülmüş, bu durumda. Çöp bidonundaki gövde de bir sonraki çöp toplamada bulunacaktı."

"Toplama işi, cesedin oraya atıldığının ertesi sabahına planlanmıştı zaten." dedi Quinn. "Restoran çalışanları, gündüz olsaydı cesedi göreceklerini söylemişler. Belli ki bir önceki gece atılmış oraya."

Pearl, bacağını diğerinin üstünden indirerek çoraplı ayaklarını yere koydu ve ayak parmaklarını oynatarak sordu,

"Katil gövdelerin atıldıktan hemen sonra bulunmasını istemiş. Bir fikrin var mı?"

"Henüz yok." dedi Quinn.

"Bence her iki kurban için de bir kayıp araştırması yapılmıştır." dedi Fedderman.

"Elbette. Ama onların ölçülerinde, yaşlarında veya benzerlerinde herhangi bir kayıp kadın başvurusu New York ve civarında son zamanlarda yapılmamış. Her ikisi de otuzlarının başlarındaymış." Quinn sandalyesinde arkasına yaslandı ve sandalyesini sağa sola hafifçe oynatmaya başladı. Sandalyeyi yakın zamanda yağladığı için gıcırdamıyordu. "Bir şey daha. Bir muhabir, City Beat gazetesinden Cindy Sellers size anlattığım herşeyi biliyor ve Renz'e yalakalık olsun diye şimdilik haberin üstünde oturuyor."

"Onu hatırladım." dedi Pearl, "Götün tekidir."

"Diğer medya çakallarından daha fazla değil." dedi Quinn. Bir yandan da Pearl'ın ne kadar iyi bir araştırmacı gazeteci olabileceğini aklından geçiriyordu.

"Pearl, haklı" dedi Fedderman. "Benim tanıdığım Cindy Sellers bir haberin üzerinde pek uzun süre oturmaz. Renz'in elinde onunla ilgili bir koz olmadığı takdirde tabii."

Quinn, "Olsa bile, bu kapağı çok uzun süre kapalı tutmaya yetmez. Bu yüzden bizi çağırdı ve harekete geçmemizi istedi. Hikâyenin kahramanı olmak istiyor." diyerek Fedderman'a cevap verdi.

"Belediye başkanı olmak istiyor," dedi Pearl.

Kız hâlâ cin gibi, diye düşündü Quinn.

Benim ne işim var burada diye düşündü Pearl öylesine birdenbire. Niye böyle bir tercih yapmıştı? Quinn'in varlığından ve etkisinden bir türlü kurtulamıyormuş gibi görünüyordu. Renz'in Quinn'den yine bir başka ricası, yine bir kritik vaka, yine bir psikopat, yine Quinn'in onu aramış olması...

Ve yine buradaydı işte, yaptığı çılgınlığın tekrarından başka birşey değildi. Sanki sırf bir tarafı kurtulmak istemiyormuşçasına kaçıp gidemediği mazoşistik bir koşu bandının üzerinde tutsak gibiydi. Ama bu vaka... Bunun çok özel birşey olduğunu iliklerinde hissediyordu. Bu işin üzerinde olmalıydı.

"Her iki cinayete ait dosyaları iyice tarayın." dedi Quinn, "Yarın yine burada toplanacağız ve beyin jimnastiği yapacağız."

"Hep burada mı toplanacağız?" diye sordu Pearl. Burada Quinn ile birlikte yaşamıştı ve bu onu rahatsız etti. Yatak odaları tam karşıdaki odaydı.

"Renz, bize bir ofis sözü verdi her zamanki gibi. Bizi bir karakol binasında istemiyor. Asıl mesele şu: New York Polis Teşkilatı'ndan olabiliriz ama olağan cinayet masası dedektiflerinden daha bağımsız hareket etmemizi istiyor. Biz sadece ona bağlı çalışacağız."

"Yine hep olduğu gibi böceklerin istilasında bir çöplük olacak." dedi Pearl. "Ama herhangi bir yer buradan iyidir." *Belki de değil.* Renz'in en son onlara bulduğu ofisi hatırladı ve yan duvarın arkasındaki dişçi kliniğinde çalışan drill makinesinin matkap gibi sinir bozucu sesini de.

Quinn, saatine baktı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Fedderman'ın Florida'dan gelen uçağı rötar yapmıştı ve toplantı geç başlamıştı. "Yarın sabah dokuz herkes için iyi mi?"

Her iki dedektif de saat konusunda anlaşıp ayağa kalktı. Quinn, onları uğurlamak için yerinden doğruldu.

Yatak odasının önünden geçerken Pearl kendini tutamadı ve yatağa bir göz attı. Yatak yapılmıştı ama pek düzgün değildi. Hala Quinn'in yattığı taraf olduğunu düşündüğü taraftaki komodinin üzerinde okuma lambasının yanında bir kitap duruyordu, ama kitabın kapağındaki kelimeleri seçemedi. İki yıl önce buradan taşındığından beri hiçbir şey değişmemiş gibi

görünüyordu. Quinn onun nereye baktığını fark etti, o da dik dik Quinn'in yüzüne baktı.

Quinn'in hâlâ kendisini sevdiğini biliyordu. Bu da acayip şekilde işleri zorlaştırıyordu. Birlikte yaşamayı denemiş ama bunun imkânsız olduğunu görmüşlerdi. Pearl, aynı deneyimi bir kez daha yaşamak istemiyordu. Meselenin ne olduğu çok açıktı. Quinn kontrollü ve içten içe saplantılı bir insandı. Pearl ise atılgan, kavgacı ve uçarı bir insandı. Çatışıyorlardı. Bir başka farkları ise, Pearl bu ilişkiyi ne zaman bitirmeleri gerektiğini biliyordu oysa Quinn bilmiyordu. Quinn herhangi bir şeyden ne zaman vazgeçilmesi gerektiğini de bilmiyordu ki.

Sokağa açılan kapının önündeyken Fedderman "Kiralık araba hâlâ altımda, seni evine bırakabilirim Pearl." dedi.

"Olur. Metrodan iyidir."

"Yol arkadaşı olarak da metrodakilerden daha iyidir" dedi Fedderman.

"Evet, üstünü başını, terbiyeni ve zekanı saymazsak."

Didiştiklerini görmek Quinn'i mutlu etmişti. Bir takım oldukları zamanlarda bu iş böyle yürümüştü. İtişip kakışarak, birbirlerine kafa tutarak ve böylelikle sadece çıplak gerçek geriye kalana kadar bütün pürüzleri tıraşlayarak. En azından Quinn böyle düşünüyordu.

Gerçeklerden pek hazzetmeseler bile...

İrili ufaklı tüm diğer New York gazetelerine kıyasla, City Beat fazla tirajı olan bir gazete değildi. Ama Amir Yardımcısı Wes Nobbler her zaman bir tane alırdı, zira Emniyet Müdürü Renz ile Cindy Sellers arasındaki ilişkiyi biliyordu. Cindy, Renz'in daha yaygın medya ile temasına da birden fazla aracı olmuştu.

İri kıyım, kısık gözlü ve güneşte fazla kalmış hissi veren pancar rengi teniyle Nobbler o anda City Beat'i aklından ge-

çiriyordu. Yatak odası hâlâ karanlıktı ama uyuyamamıştı ve yanı başındaki saatin kırmızı ışıklı rakamları zamanın sabah 05:02 olduğunu söylüyordu. Kalkmak için çok erken ve tekrar uyumaya çalışmak için çok geç. Mesanesi şişmişti ama pek bir aciliyet arz etmiyordu. Şimdi kalkacaksın, ışığı açacaksın, tuvalete gideceksin, sonra yine yatağa döneceksin. Uzun iş. Kalkmak için pek iyi bir sebep değildi. On dakika geçti. Şimdi kalkmak ya da kalkmamak gibi tercihli bir soru yoktu. Tuvalete gitmesi gerekti.

City Beat hâlâ aklının bir köşesinde olarak, gıcırdayan yataktan ayaklarını indirip zorlukla doğruldu ve lambayı yakıp sallana sallana tuvalete yöneldi.

Artık kalkabilirdi. Dolapta kuru temizleyiciden gelmiş çok iyi ütülenmiş üniformasının asılı olduğunu bile bile dünden kalma buruşuk üniforma pantolonunu giydi. Temiz üniformayı daha sonra giyecekti. Duş ve tıraştan sonra. Yatakta giydiği gri tişörtünü çıkarmadan yalın ayak pabuçlarını giydi. Tekrar banyoya gidip yüzüne soğuk su çarptı ve bir teli bile beyazlamamış kızıl saçlarını ıslak elleriyle arkaya doğru taradı.

Şimdi tamamen ayılmış olarak mutfağa gitti ve Kahve Bey dediği kahve makinesini çalıştırdı. Sonra yağmur yağmadığından emin olmak için pencereden dışarı bir bakış atıp, otomatlardan bir Times gazetesi ve bir City Beat almak için sokağın başına kadar gidip gelmek üzere evden çıktı.

Geri döndüğünde hava aydınlanmaya başlamıştı. Sokaktaki trafik yavaş yavaş canlanıyordu. Daire mis gibi taze kahve kokuyordu. Bu arada acıktığını hissetti ve birkaç donut almak için açık bir yer bulmuş olmayı arzuladı. O kaloriler ona lazımmış gibi...

Bir kupaya kahve doldurdu, birazda krema ekleyip, mutfak masasına oturdu.

Nobbler önce Times gazetesine baktı. Fransa'da sokak ça-

tışması vardı ve kongre, Nobbler'ın ne için olduğunu anlayamadığı bir konudaki soru önergesini tartışıyordu. Sayfanın altında da Yankees'in yedi maçlık mağlubiyet serisi üzerine şaşkınlık içeren yorumlar vardı.

Her zamanki şeyler, diye düşündü Nobbler. Madem, Yankees beyzbol takımının tüm parasını dağıtmayı düşünebiliyorsun, hiç değilse eli kolu olan top atıcılar alabilirdin. Times'ı kenara koydu ve bir yudum kahve alıp City Beat'e bir göz attı.

Aman Tanrım!

Nobbler okumaya devam ederken, açlığı, Yankees ve önündeki kahve, sahneden silinmişti.

İlk bulunan doğranmış kadın gövdesinden ve diğer öldürülmüş kadından haberdardı. Bilmediği, ilk kurbanda olduğu gibi, ikinci kurbanın da sadece gövdesinin morgda olduğuydu. Ayrıca balistik testlerin sonuçlarını da henüz görmemişti. Anlaşılan o ki, Emniyet Müdürü Renz ikinci cinayet vakasını bir sır perdesiyle örtmüştü. Böylelikle bir seri katilin işbaşında olduğu ortaya çıkmayacaktı. Bir de şu ucu sivri sopa ya da her neyse, Nobbler bundan da haberdar değildi. Tek bildiği ilk kadın kurbanın cinsel tacize uğradığıydı. Renz'in bu tür vakalarda kısmi de olsa gizliliği sağlama becerisine hayranlık duyduğunu kabullenmek zorundaydı. Renz'in eli, güç yönetiminin kaldıraçlarını kullanma konusunda korkak değildi.

Aslında, Nobbler da değildi ve Renz onu gerçekten kızdıracak bir şey yapmıştı. Frank Quinn tekrar sahneye çıkmıştı. Üstelik bu Torso Cinayetleri vakasında. Yanında da pek sevgili dedektifleri Kasner ve Fedderman ile. Nobbler bu üçüne kızmıyordu. Netice olarak onun kafasında bunlar artık NYPD'nin adamları değildi. Hele Quinn... Binanın yakınından bile geçmesi mümkün değildi. Ona oldukça yüklü para verip, polis

teşkilatından uzaklaştırmışlardı. Başka ne istiyordu bu adam peki? Nobbler, Quinn'e pek fazla içerlemiyordu; çünkü Quinn çarpık bir adamdı ve dahası yanlış yöne çarpılmış bir adamdı. Bir an için Kasner ve Fedderman'ı düşündü. Kaybedenler kulübü...

Renz'in nasıl bir gücü vardı ki, kendisine politik yarar sağlayacak böyle bir vakayı çözmek için üç tane yeniden kaplanmış eski araba lastiğini kendi özel dedektif mangası gibi kullansın?

Ama Nobbler gücün ne olduğunu iyi biliyordu. Hele hele makamdan ve popülariteden gelen gücün... Şehir yönetiminin doğrudan içinde veya dışında hiç kimse Renz ile karşı karşıya gelmek istemezdi ve tam olarak ifade etmek gerekirse, New York Polis Teşkilatı NYPD için dışarıdan yardımcı tutmak veya eski polisleri tekrar göreve çağırmak yasadışı değildi. Özellikle de emniyet müdürünün himayesinde çalışıyorlarsa.

Şu aralar Renz, hızını almış durumdaydı ve o şekilde sürdürmeye niyetliydi. Alçak. Nobbler'in bu alçaklığı onun aleyhinde kullanma şansı gibi bir durum söz konusu değildi tabii.

İğrenmiş ve canı sıkkın bir biçimde gazeteyi Times'ın üstüne attı. Arkasına yaslanıp buz gibi olmuş kahvesinden bir yudum aldı. City Beat'in haberi muhtemelen bütün televizyon ve radyo kanallarında bangır bangır günün konusu olmuştu ve akşam gazeteleri bu manşetlerle çıkacaktı. Nobbler işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Şimdi medyanın da elinde bir koz olduğu düşünülürse, kendisi işin başında olsaydı, bunlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu.

Ama işin başında olan o değildi. Kendi arazisi olduğunu düşündüğü şeye tecavüz edildiği fikri hiç hoşuna gitmiyordu. Şu anda da tam olarak bu gerçekleşiyordu. Bu konuda kesinlikle bir şeyler yapması gerektiğinden adı gibi emindi.

Uzunca bir süre soğuk kahvesini yudumlayarak oturup

kaldı ve ne yapabileceği, ne yapması gerektiği konusunda düşünmeye başladı. Birtakım seçenekler vardı, her zaman vardır ve kaçırılmaması gereken fırsatlar...

Sonucu ne olursa olsun, Renz ve tayfasının kendilerini bir bataklığın içinde bulmaları için yapacak bir şeyler bulmalıydı.

Yok, alelade bir bataklık değil. Yutucu bir bataklık.

"İş ortaya çıkmışa benziyor," dedi Fedderman, Quinn'in yazıhanesinde bir gece önce oturduğu sandalyeye otururken. Açık perdelerin arasından içeri giren güneş ışığıyla oda bugün daha aydınlıktı. Havadaki toz zerrecikleri günışığında dans ediyor gibiydi. Pearl, onları seyrederken hapşırmamak için kendini zor tuttu. Quinn'in pek sık temizlik yapmadığı anlaşılıyordu.

Pearl, aynı koltukta oturuyordu ama bu sefer bacak bacak üstüne atmamıştı. (Aklı başında siyah ayakkabılar giymiş halde, ayakları sabit bir şekilde yan yana yere basıyordu ve elleri önünde bacaklarının üstündeydi.) Koyu renk pantolon, beyaz bir bluz ve siyah düğmeli gri bir ceket giymişti. Tam bir polis gibi görünüyordu.

Fedderman gibi, onun elinde de City Beat'in bu sabahki baskısı vardı. "Bu haber, bütün televizyon kanallarında olacak. Bu gevezelerden bazıları suflörlerinden fazlasını okumuşlar." dedi. Elindeki gazeteyi rulo yapıp birilerine vurmak istercesine salladı. Haklıydı.

Quinn, erken bir kahvaltı için Lotus Diner'a gitmek üzere dışarı çıkmadan önce New York One TV'ye bir göz atmıştı. Kanal çoktan iki gövdenin bulunduğu noktalardan yayın yapmaya başlamıştı. Daha sonra dairesine dönünce CNN ve Fox News'e bakmıştı. Haber çoktan ulusal boyut kazanmıştı. Cinayet haberlerinin bu kadar çabuk ve böyle bir etkiyle patlamış olmasına şaşırmadı. Sansasyonel bir hikayeydi. Aynen

televizyon dizileri gibi, ama tek farkla: Bu seferki gerçekti. Bu yüzden politik ve medya sevdalısı Renz bu üçlüyü tutmak için bu kadar ısrarlı davranmıştı.

"Cinayet dosyalarına bakmaya vaktiniz oldu mu?" diye sordu Quinn, masasının arkasındaki yerine geçerken. Bir türlü yakamadığı Küba purosu hâlâ kül tablasındaydı. Bütün diğer New Yorklular gibi, belediye başkanı ve yalakalarının sayesinde sistematik olarak fiziki ve psikolojik anlamda bir köşeye sıkışmışçasına, son zamanlarda gittikçe daha az puro içiyordu. Quinn, belediye başkanının onun da sağlık ve esenliğini düşündüğünü hatırlattı kendine. Bu şekilde belediye başkanını biraz olsun mazur görebiliyordu.

"Dün gece ve bu sabah." dedi Fedderman.

Pearl, sadece başını hafifçe sallayarak ifade etti kendini. Quinn, başka kadınların kusurlarını iyice ortaya çıkaran parlak sabah ışığında Pearl'ın ne kadar güzel göründüğünü fark etti.

Pearl onun kendisine baktığını fark edince dik dik Quinn'in suratına baktı ve o da bakışlarını Pearl'dan kaçırdı sonunda.

"Bu davayı çözüp de beni kahraman yapacak hiçbir şey bulamadım." dedi Fedderman. "Eminim ki emniyetteki karakter analistleri kurbanların doğranmış olmalarıyla ilgili epey söyleyecek şey bulacaklar. Bir de şu sopa sokma hadisesi. Organ sembolizmi. Bunu keşfetme konusunda hep hızlı olmuşlardır."

"Bu konuda çok teori var," dedi Pearl. "Bakarsın, adamımız iktidarsız çıkar."

Fedderman, omuzlarını silkti. "Sırf kendi aleti dışında bir şeyi, bir karının içine soktuğu için katilin aletinin kalkmadığını söyleyemezsin."

"Nereden biliyorsun Feds?"

"Dedektifim de ondan, Pearl."

Quinn, Pearl'a bakıyordu. "Seni birşey mi rahatsız etti?"

"Biraz detay bir şüphe." dedi Pearl, "Bu iki cinayet belli ki aynı psikopat tarafından işlendi, ama ortada sadece bu ikisi var. İhtimal o ki, her iki kadın da katili tetikleyen bir şeyler yaptılar, hatta belki ikisi birlikte. Katilde de diğer kadınlara karşı bir kin ya da daha fazlasını öldürmek için bir saplantı... Belki de her iki kurbanla katil arasında şiddete yol açacak bir geçmiş yaşanmıştı. Demem o ki, elde iki tane kurbanla bir seri katilden söz edebiliyor muyuz?"

Fedderman araya girerek, "İyi bir soru." dedi.

"Medyaya bakarsan iki yeterli bir sayı." dedi Quinn.

"Ama hâlâ iyi bir soru." dedi Pearl.

Quinn, arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına koyarak, "Hepimiz cevabı nasıl bulacağımızı biliyoruz." dedi.

Ettiği laftaki gerçeklik payı hepsini ayıltmıştı.

Pearl, havayı koklayarak, "Burada sigara filan mı içtin sen?" diye sordu.

"İşte bu iyi bir soru." diye cevapladı Quinn.

YEDİ

Jill Clark bilgisayarının önünde, ekranda duvar kağıdı olarak yüklenmiş empresyonist resimlerin resmi geçidine dalmış vaziyette oturuyordu. O anda ekranda beliren renoir tablo, hemen pencerenin dışındaki itiş kakış ve çirkinlikle tezat oluştururcasına, hem kompozisyon hem de renk olarak son derece narin ve zarifti.

Ekranın kenarından kaybolana kadar resme baktı.

Oturduğu yerde epeydir boş boş ekranı seyrediyordu ve artık kalkıp envanter yapma zamanının geldiğini sonunda fark etti.

Resimler şahaneydi ama kendi hayatı açısından günler daha da kötü ve akıntıya kürek sallayarak geçmeye başlamıştı.

Bu zor bir şehirdi. Zor ve acımasız. Eğer bir şehrin katil olma içgüdüsü olabilseydi, bu şehrin öyle bir içgüdüsü olurdu.

Jill yirmi dokuz yaşındaydı ve göz alıcı bir dağınıklık sergileyen sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Çeneye biraz fazlası gitmiş olsa da yüz hatları simetrikti. Dolgun dudakları, belirgin elmacık kemikleri ve hemen her gün sokakta veya parkta yaptığı jogging sayesinde müthiş bir fiziği vardı. Gözleri maviydi ve burnunun kemerinde belli belirsiz çilleri vardı. Erkekler bunun çok çekici bir kompozisyon olduğunu düşünüyorlardı.

Muhasebe tahsili ve bir satış geçmişi vardı. Önceleri ofis mobilyası işindeyken, daha sonraları antika arabalar için sigorta poliçesi satmıştı.

Güzel gülücüğünü saymadık. Asıl serveti buydu.

Ondan sonra geldi yükümlülükler. Çoğunlukla da kredi kartı borçları. Borçlar artarken, sadece faizlerini ödeyerek suyun üstünde kalmaya çabalıyordu. Zaman zaman geçici işler bulan Files and More adlı iş bulma ajansı ona ücreti fena olmayan işler ayarlıyordu ama bu da hep geçici istihdam oluyordu. Jill, zaman zaman borçları kapatmaya yeltenecek kadar bir kazanç sağlıyordu ama araya giren işsizlik dönemlerinde eskisinden beter geriye düşüyordu. Bu bir türlü kıramadığı bir çemberdi.

Aslında Jill kendisini hep bir geçici profesyonel olarak görüyordu. İş başvurularında ve diğer formları doldururken, "meslek" hanesine hep öyle yazıyordu: Geçici eleman. Böylelikle muhtemel ya da müstakbel işverenleri, mesela onun hapisten yeni salıverilmiş biri olmadığına ikna oluyordu. Files and More vasıtasıyla edinilen geçici işler zaman zaman kalıcı istihdama dönüşüyordu onların söylediğine göre. Gelgelelim bunun pek nadiren böyle olduğunu anlaması uzun sürmedi ve artık emindi. Onun böyle bir şansı olmayacaktı.

İşin geçici olması yetmiyormuş gibi, ne iş yaparsanız yapın diğer çalışanlar size çok farklı muamele ediyordu. Hiçbir zaman onlardan biri olamayacaktınız. Biliyorlardı ki günün birinde tökezleyip işe gelemeyeceksiniz ve o da onların sizi gördüğü son gün olacak. Geçici elemanlara tam olarak kaba davrandıklarını söylemek zordu ama hiçbiri sağlam ve kalıcı bir dostluk kurma konusunda istekli olmuyordu. Aşk meşk konularına hiç girmeyelim. Öyle bir şansınız zaten olmuyordu. Sadece seks derseniz, onu her anlamda geçici gören birtakım adamlarla bu mümkündü tabii, ama daha romantik bir ilişki veya sevgi, bağlılık içeren bir beraberlik olasılığı gökteki yıldızlar kadar uzaktaydı. Romantik bir ilişki... İşte bu Jill'in çaresizce arzuladığı şeydi. Bir de para.

Ekranda bir monet tablosu belirdi. Bir bahçe manzarası: nilüferler, sakin, güzel tatlı renkler, kenarlardan fışkıran yeşillikler. Solmuş bir dolar banknotundaki yeşil gibi.

Çok romantik gelen bu tablo yine de onun aklına parayı getirmişti.

Hemen sabit bir iş bulmadığı takdirde feci şekilde parasızlık sorunu yaşayacaktı. Bir önceki yıl Missouri'de erkek kardeşi öldüğünden beri bir ailesi yoktu artık ve sadece dört aydır New York'taydı.

Ömrünün en uzun dört ayı gibiydi bu süre. Biraz borç para isteyebileceği hiç kimsesinin olmaması bir yana, şöyle emniyet hissi veren sıcak bir kucaklama bile onun mahallesine uğramamıştı. İnsanların New York için söyledikleri nasıl da doğruymuş: Burada hayatta kalmanın yolu çok paradan geçiyor ve eğer bu şehirde kendi başınaysan, bu yalnızlık seni ezer bitirir.

Jill ezilip yok olmamaya kararlı olduğu gibi, Wichita Kansas'a dönmemeye de kararlıydı. Bu, yalnızlığın üstüne bir de yenilgi demekti.

Katalog etiketleyip kutuladığı bir işte çalışırken Billie adında bir kadın ona internet üzerinden ayarlanan buluşmalardan ve bu işe nasıl başlayıp sonunda onun için ne kadar hayırlı bir şekilde sonuçlandığından bahsetmişti. Elbette pek çok insan hayal kırıklığına uğruyordu, ama birkaçına da piyango vuruyordu. Bazı ilişkiler çok kalıcı olmasa da bir iki içki, biraz eğlence ve "hadi tekrar görüşürüz," ile biten yatağa atma olaylarından biraz daha ileri gidebiliyordu.

İlk başta Jill dehşete kapılmıştı. İnternet üzerinden aşk aramaya mecbur kalmak yeterince yanlış bir şeydi, ayrıca çok da utanç verici bir durumdu. Yüksek teknoloji ile kalp kalbe karşı. Hayatta olacak şey değil!

Ama şimdi... Durum biraz farklıydı. Belki de Jill aylardır doğru dürüst bir ilişki yaşamadığı için. Son çıktığı adam onu Village tarafında bir batakhaneye götürmüş ve hem de orada masanın altında aletini ağzına almasını istemişti. Başlangıçta ne kadar normal görünen bir tipti oysa... Belki de mesele burada zaten. Belki adam normaldi de, kendisi dünyadan elini ayağını çektiği için gerçek dünyada neler olup bittiğini artık bilmiyordu.

Yok yok. Olacak şey değil, canım.

Şimdi ekranda bir manet tablosu vardı. İyi sıralanmış ama çok renkli resmedilmiş keyif pezevenklerini tasvir eden tabloda oldukça dekolte bir elbise giymiş ve kocaman bir madalyon takmış hoş bir kadın, bir barın arkasında duruyor ve oradan resme bakan birileri olursa diye yüzünüze gülümsüyor. *Folies-Bergere'de bir Bar.* Şüphe yok ki on dokuzuncu yüzyıl Paris'inin çapkınlarına mahsus deliklerinden biri. Şimdilerde çok sıradan gelen bir şey artık. Tablonun o neşeli görselliği çoktan içerdiği şehveti yitirmiş ve bir sanat eseri olarak bugünlere gelmiş. Hem de büyük bir sanat eseri olarak.

Jill biraz araştırma yapmıştı ve internet üzerinden buluşma

konusundaki fikri değişmişti. Billie haklı olabilirdi. Bu, yeni bir dünyaydı ve birçok şey eskisi gibi değildi. Jill artık sadece buna adapte olmak zorundaydı. Bu telaşlı günlük yaşamda, bu çılgın şehirde, internet çöpçatanlık hizmetlerini kullanmakta ne gibi bir yanlış veya olağandışılık vardı? Aşk... Olası bir aşk her durumda bir fiyat karşılığında elde edilebiliyordu belki de. Bir sürü insan bu fiyatı ödüyor ve aşkı buluyordu. Jill neden bulamasın?

Ayak parmaklarının üzerinde duran zarif bir balerinin sahne ışıklarında parıldayan görüntüsünün resmedildiği bir degas tablosu geçti ekrandan.

Jill plastik kredi kartlarına bayağı borçlanmıştı ama henüz suyunu çıkarmamıştı. *Plastik ve elastik.* Al sana umut. Sonsuza kadar.

Zan atmaya bakar. Bir bakmışsın ki bambaşka güzel bir dünyadasın.

Şansını denemeye karar verdi.

Bu arada bir Van Gogh geçti ekrandan.

Quinn ve tayfası, fikir ve bilgi alışverişlerini yapmışlar ve daha önce tartıştıkları her şeyin üzerinden en baştan alarak bir kere daha geçmeye karar vermişlerdi. Gövdelerin bulunduğu yerlere gidip çevre binalardaki insanları sorgulamaya başlayıp, olağandışı bir şey duymuş veya bir pencereden öylesine dışarıya bakarken davayla ilgisi olabilecek herhangi bir şey görmüş birilerini bulmaya çalışacaklardı. İnsanlar daha önce ifade vermiş olsalar bile belli bir zaman geçtikten sonra sorulan aynı sorular hafızada yer etmiş bir şeyleri tetikleyebiliyordu.

Tam kalkmış Quinn'in ofisini terk etmeye hazırlanıyorlardı ki, Renz aradı ve kendisiyle yapılan bir televizyon röportajının çekiminin henüz bittiğini ve yerel bir kanalda yayına girmek üzere olduğunu söyledi.

Quinn, masasının çaprazında duran bir kitap rafının üzerindeki küçük televizyonun uzaktan kumandasını aldı ve kanalları taramaya başladı. Pearl, koltuktan kalkıp güneşin içeri girmesine engel olmak için perdeleri çekti. Hareketleri, eskiden de perdeleri açıp kapadığı zamanlarda olduğu gibi ve hâlâ orada yaşıyormuşçasına neredeyse otomatikti.

Quinn, röportajı veren kanalı bulduğunda yayın çoktan başlamıştı. Michelle DeRavenelle adında inanılmaz derecede hoş ve güzel bir yerel haber sunucusu elinde bir mikrofonla Renz'in yanında duruyordu. Röportaj, One Police Plaza'nın önünde güneşli bir noktada yapılmaktaydı. Hafif bir yaz esintisi DeRavenelle'in saçlarını dalgalandırıp onun güzelliğine güzellik kattığında, Renz'in seyrek saçlı perçemi öyle bir havalandı ki, adamcağız elinde kitapla uzandığı yatağından yeni kalkmış gibi göründü.

"...ve sadece çıplak torsolar mı?" diye biten bir soru sormuştu DeRavenelle, mikrofonu Renz'e uzatırken.

Arkada, Renz'in hemen solunda saksıya dikilmiş küçük bir ağaç vardı. Biraz soluna kaydığında kafasından bir dal uzamış gibi bir görüntü oluştu. "Seri katiller dürtülerle hareket ederler." dedi. "Bir seçeneklerinin olmadığını düşünürler. Torsoların bulunmak üzere bırakılmış olması bize tuhaf gelirken, ki öyle, onun için bir anlam ifade ediyor olabilir."

DeRavenelle bu cevabı duymazlıktan gelerek, "Ümit ediyoruz ki, FBI veya emniyetteki karakter analistleri bu katili çözmüşlerdir, Sayın Emniyet Müdürü" dedi.

"Tabii, elbette."

Quinn gülümsedi. Dosyalarda herhangi bir analist raporu olduğunu hatırlamıyordu. Bir insan, kimlikleri teşhis edilemeyen iki tane torsoya bakarak, bir katil için herhangi bir kesinlik derecesinde nasıl bir kanaate varabilirdi? Bu, sadece gizemli romanlarda ve televizyon dizilerinde rastlanabilecek türden bir şeydi.

"DeRavenelle sormaya devam ediyordu. "Polisin, katilin kim olduğuna dair veya nasıl bir deli olduğuna dair bir fikri var mı? Tabii, eğer deliyse..."

"Tabii, bizim standartlarımıza göre deli," dedi Renz, "Ama herkes kendi kafasına göre birşey söyleyebilir bu durumda. Daha önce yine bir vakada, bu tür bir katille uğraşırken emin olabildiğimiz yegâne şey adamın hasta olduğuydu. Karakter analistimiz halen kanıtları inceliyor ve henüz elde olmayan kompozit bir şüpheli profiline ulaşmaya çalışıyor. Eminim ki bu profil, yakaladığımız zaman bu katilin kendisiyle büyük ölçüde örtüşecektir. Maalesef bu noktada üzerinde çalışacak çok şey yok elimizde, bu yüzden biraz daha zaman alacak."

"Aynı şeyi Başkomiser Frank Quinn ve dedektifleri için de söyleyebilir miyiz? Yani onların da katili bulmak için yeterli bilgiyi derlemeleri yine zaman alacak mı? Maalesef kaybedecek pek zaman yok gibi görünüyor."

Renz, sunucunun yaptığı oyuna gelmemişti. "Bu tür bir sorgulama ve soruşturmanın nasıl yürüyeceğini baştan bilmek zor, ama eminim ki Quinn işin başında olduğu sürece bu tutuklama çok kısa bir sürede gerçekleşecektir. Bu yüzden onları ve takımını işbirliği yapmaya çağırdım ve katili yakalamakla görevlendirdim. Biliyorum ki onlardan iyisi yok ve böyle bir vakada, yani kadın, erkek, âşık, eş veya kızkardeş her kim olursa olsun herkesi böylesine ürküten ve etkileyen bir vakada, kentimiz en iyisine layıktır."

DeRavenelle başını kaldırıp gülümsedi. Bu adam bu oyunu oynamayı biliyor. "Ama şu ana kadar hiç zanlı yok değil mi, Sayın Emniyet Müdürüm?"

"Ele gelir anlamda yok. Bu cinayetlerin çarpık cinsel içeriğine bakarsak..."

"Sivri uçlu sopayı mı kastettiniz?"

"Evet, o sivri sopayı kastettim." dedi sadece tekrar edercesine.

"Efendim, sopanın kurbanın bedenine girmesi ölümden önce mi, sonra mı gerçekleşiyor?" De Ravenelle, bir şekilde şirinliğini koruyarak suratını buruşturdu ve etraftaki izleyicilere gözünü dikerek devam etti, "Umuyoruz ki, sonra."

"Üzgünüm ki önce." dedi Renz yalan söyleyerek.

Quinn, Pearl ve Fedderman'ın bakıştıklarını fark etti. Ona baktıklarında da başını salladı. Renz'in yalanını beğenmişlerdi. Bu, sadece katilin ve polisin doğru olmadığını bildiği bir şeydi ve katili bir hata yapmaya itecek şekilde onu öfkelendirebilecekti. Hatta yanlışı düzeltmek için polis veya medyayla bile bir şekilde temasa geçebilirdi.

"Sıkı adam." dedi Fedderman, Renz'in aldatmacasına dair.

"Bence o kadar da değil." dedi Pearl.

"Bu parçalanmış zavallı kadınların diğer uzuvlarının nerede olabileceğine dair poliste ipuçları var mı?" diye sordu De Ravenelle, "Yani, bedenlerinin diğer parçaları."

"Bu noktada söyleyebileceğim tek şey temkinli bir iyimserlik içinde olduğumuzdur."

"Eklemek istediğiniz herhangi birşey var mı, Sayın Emniyet Müdürüm?" diye sordu DeRavenelle, ciddi ama meraklı bir tavır takınarak. Camiadaki en başarılı yüz ifadesine ve mimiklere sahip sunuculardan biriydi. Süre kısaydı ve iyi bir final için gösterişli bir çift lafın tam zamanıydı.

Renz de bunu biliyordu ve ortama uydu. "Tek bildiğim, Torso Cinayetleri çok yakın bir zamanda bu muhteşem şehrin sadece geçmişinde yer alacak. En iyi adamlarımız parçaları bulup bir araya getirmek için gece gündüz çalışıyorlar."

Quinn irkildi.

"Fena bir başlangıç değil." dedi Pearl.

DeRavenelle yüz ifadesini değiştirmeden kameraya ciddi ve karamsar bir şekilde bakarak yayını stüdyoya yönlendirdi.

Amir Yardımcısı Wes Nobbler masasında Renz'in röportajının bitmesini bekledi, sonra tam hava durumunu sunan sırıtkan adam göründüğünde uzaktan kumandayı bir silah gibi tutarak televizyonu kapadı.

Nobbler'ın yüzünde bir sırıtma veya gülümseme ifadesi yoktu. Pembe boynu, dar gelen gömlek yakasının içinden taşıyordu ve ince dudaklarının somurtkanlığını tamamlayan bir geri plan oluşturuyordu. "Birçok insan Renz'in soruşturmasının alt üst olmasından pek bir rahatsızlık duymayacaktır." dedi. Etli yanaklarına vuran parlak sabah güneşinde tıraşta ıskalanmış tek bir sakal bile görünmüyordu.

Dedektif Teğmen Ed Greeve, ne zaman lafa girilmemesini bilen biri olarak, başıyla onayladı. Sıska ve hafif kambur olduğundan biraz daha uzun görünse de orta boylu bir adamdı. Uzun ve düzgün yüz hatları ve kenarları aşağı sarkan gözkapaklarının altındaki ciddi bakışlı kahverengi gözleri, olduğundan daha uzun boylu görünmesini sağlayan diğer unsurlardı. Haline tavrına uyacak biçimde dikkat çekmeyen gri bir takım elbise giymişti. Yakın takipteki yetenekleri ve gözetleme noktalarındaki görünmez olma kabiliyeti nedeniyle takma adı "Hayalet" idi. Greeve, yaşamını apaçık ortalık yerlerde gizlenerek sürdüren bir insandı ve bunu bir meslek haline getirmişti.

Nobbler'ın daha önce de kullandığı bir adamdı. Kanunların etrafından dolaşarak ama sonuçta adalete hizmet edecek olan işlerde, tabii Nobbler'a da... Greeve de patronunu yani Nobbler'ı kullanıyordu. Birbirleri hakkında bildikleri sayesinde kalleşlik yollarında seyahat arkadaşlığı yaparak adı NYPD olan bir bürokrasinin basamaklarını birlikte çıkıyorlardı.

"Bu durumu iyi izlemeliyiz." dedi Nobbler.

Greeve yine sadece başını salladı. Ağzının solunda ucu dışarıda olan bir kürdan, diliyle dokundukça bir sağa bir sola oynuyordu.

"Renz, rent a cop – kiralık polislerine Batı Yetmiş Dokuzuncu Cadde'de bir ofis mekanı ayarlamış. Bu, onları izlememizi kolaylaştıracak."

"Başka adama ihtiyacımız olacak mı?" diye sordu Greeve, kürdanla oynarken.

"Şimdilik olmayacak, ama olduğu zaman da sorun olmaz. Herhangi bir takipçi sana yeterli olacaktır. Ekip ayrıldığı zaman, hangisi sana daha ilginç geliyorsa onun peşine takıl. Bizim bilmeyip de onların bildiği birşey varsa bunu öğrenmen çok fazla zaman almaz diye düşünüyorum."

"Efendim, dışarıda olduklarında ofisin kapısını muhtemelen kilitleyeceklerdir."

"Büyük ihtimalle..." dedi Nobbler. "Her kapının bir kilidi vardır."

Söylediği veya söylemesi gereken bundan ibaretti. Hırsızlık soruşturmasının yapıldığı eski Safe & Loft şubesinde görev yapmış olan Greeve için kapı kilitlerinin pek nadiren sorun olacağını biliyordu. Dahası, kapı kilitlerinin Greeve'i tahrik eden bir yanı vardı ve Yetmiş Dokuzuncu Cadde'deki ofise bir gece ziyareti yapması beklenmedik bir şey değildi. Gecenin geç saatleri onun saatleriydi ve karanlık da yakın dostuydu. Takma adını hak etmesinin bir diğer nedeni de karanlıkta kedi gibi önünü görebiliyor olmasıydı. Greeve, iş arkadaşları tarafından pek de tekin olmayan bir adam olarak görülüyordu.

"Elimdeki dosya ne olacak?" diye sordu Greeve, kürdanı önce çıkarıp, sonra ağzının sağ tarafına koyarken.

"Onu başkasına verdim. Bu iş senin için tam zamanlı bir iş. Bana günlük rapor vereceksin. Benimle paylaşacağın önemli bir şey bulduğunda da ayrıca rapor edersin."

"Anlaşıldı." dedi Greeve.

"Söylemeye gerek yok. Bu şimdilik ikimizin arasında bir iş."

"Tamam biliyorum." diyerek başını salladı Greeve.

Nobbler'ın içine belli belirsiz bir şüphe düştü. Greeve'in onu gerçekten ciddiye alıp almadığından ya da içten içe onunla alay edip etmediğinden her zaman emin olamıyordu. Ne yapalım, sonuçta bu, Greeve'in karakteriydi ya da onun karaktersizliğiydi. Öyle ya da böyle her şeye rağmen yararlı ve güvenilir bir adamdı.

Nobbler, dirsekleri masanın üzerinde, eline mavi bir tükenmez kalem alıp iki eliyle onunla oynamaya başladı. Daha önce hiç kalem görmemişçesine boş boş kaleme baktı. Bu, etrafta bulduğu ıvır zıvırla sıkça yaptığı bir şeydi. Bu alışkanlık, o anda konuştuğu konudan başka şeyler düşünüyormuş hissi ve soyut şeyler anlatıyormuş gibi bir hava veriyordu ona. "Açık söylemek gerekirse, bir emniyet müdürünün kendi dedektiflerini getirip onları sanki NYPD'nin memurlarıymış gibi, ama sadece kendi kontrolünde çalıştırması ne kadar doğru, bilmiyorum." dedi.

"Teşkilatta sizin gibi düşünen başkalarının da olduğunu biliyorum efendim."

Nobbler, bir açı ayarlıyormuş gibi kalemi masaya dik tutarak ve inceleyerek cevapladı, "Çok utanç verici ama hakikaten öyle."

"Evet efendim. Üstelik herkesin bunu göreceği şekilde bütün medyaya yayılmış vaziyette. Söyleyecek pek bir şey de yok... Bir siyasetçi ve medyanın sevgilisi olarak Renz, altından mamul bir şey."

"Bir şeyler söylemeden de yapabileceğimiz çok şey olabilir." dedi Nobbler. "Sadece neye, nasıl ve ne zaman karar verilmesi gerektiğinden bahsediyoruz. Niye olduğunu sormaya gerek yok." Kalemin arkasına bastı ve ucu dışarı çıktı. Öyle bir baktı ki, ilk defa böyle şeyler görüyormuş gibi. "Hadi artık, sanırım ikimizin de işleri var teğmen. Kötü adamlar boş dur-

muyorlar." Masanın köşesinde duran birtakım evrakı imzalamak için önüne çekti.

Görüşme bitmişti. Asla yapılmamış olduğu için asla bahis konusu edilmeyecek bir görüşme. Kimse orada olmadığı için devrildiğinden kimsenin haberdar olmadığı ormandaki ağaçlar gibi. İlgi duyabilecek kimsenin haberdar olmadığı.

Greeve, Amir Yardımcısı Nobbler ile daha önce böyle görüşmeler yaşamıştı. Ağzındaki kürdan dans eder vaziyette kapıya yürürken gülümseyip, "Ben de öyle düşünüyorum, efendim." dedi.

Öyle düşünmese ne olurdu ki, o da ayrı konu...

SEKİZ

İki hafta önce

Bu da ne?

Shellie Marston kapağını açmış, gardırobunun zayıf içeriğini seyrediyordu. Gri benekli siyah elbisesi kuru temizlemeden geldiği şekilde plastik torbasının içinde duruyordu ama dün onu şimdi durduğu yerin tam aksi tarafına astığından emindi.

Hatta diğer bazı elbiseleri de yer değiştirmiş görünüyordu. Dantel yakalı beyaz bluz mesela. Onu son zamanlarda çok seyrek giydiği iki blazer ceketin arasına sıkışmış halde asmış olması söz konusu değildi. Yakalardan biri de kıvrılmış işte.

Bu çok garip bir durumdu. Bir ürperti geldi.

Birkaç gün önce bir sabah makyaj malzemelerinin karıştırılmış gibi göründüğünü hatırladı. Feci şekilde değil tabii. Bir iki şeyin yeri değişmiş gibiydi sadece. En az birkaç püskürtmelik daha içeriği olduğuna emin olduğu, tamamen bitmemiş bir saç spreyinin elini attığında boşalmış olduğunu da fark et-

mişti.

Tuvalet masasının aynasında kendine baktı. Neler oluyordu? Paranoya nöbetleri mi geliyordu? Kimse buraya girmiyordu. Altmışlarındaki bina görevlisi dışında hiç kimsede kapının anahtarı yoktu. Bay Mercurio onun elbiselerini giyip makyaj malzemelerini kullanacak bir adam değildi. O benekli elbisenin içine kendini sığdırmaya kalksa bütün dikişlerini attırırdı. Ağırbaşlı, bıyıklı, koca göbekli Mercurio'yu elbiselerini giymeye çalışırkenki haliyle gözünün önüne getirdiğinde koca bir kahkaha attı. Yok artık, o kesinlikle bir şüpheli olamazdı.

Öte yandan, insanlar hakkında çok da emin konuşamazsın tabii.

Evet ama, diye düşündü. Evet, insan bazen hiç olmayacak şeylerden şüphe ediyor.

O elbiseleri o anda oldukları şekilde dolaba asmış olabileceğini kabul etmeliydi. Makyaj malzemeleri için de öyle. Akıl dediğimiz şey bazen ne numaralar yapıyor... Hafıza ne kadar yanıltıcı olabiliyor zaman zaman...

Düşüncelerinden onu çekip çıkaracak bir sesle telefonu çaldı. Cep telefonu değil. Sabit telefonun durduğu, kanepenin yanındaki sehpaya doğru koşturdu.

Arayan David'di.

Ahize kulağına yapışık şekilde, kendini kanepeye attı ve minderli köşesine gömüldü. "Hiç olmayacak bir şey oldu. Gardırobu açtığımda baktım ki, bazı elbiselerim benim astığım yerlerden bambaşka yerlerde asılı duruyor." dedi.

"Boşver şimdi onu." dedi, "Ben seni düşünüyordum."

"Umarım öyledir." dedi gülümseyerek.

Tanıştıkları andan sonra âşıklığa geçiş serüvenleri rahat ve doğal seyretmişti ve Shellie hayal edebileceğinin ötesinde bir mutluluk yaşıyordu. Kişilikleri mükemmel biçimde örtüşüyordu ve bu da cinsel kıvılcımlara yansıyordu. David, hiçbir

konuda daha fazlasını aramayacağı şekilde onu tatmin etmişti. David, yatakta ve yatak dışında nasıl hareket edileceğini bilen gerçek bir centilmendi.

Özellikle yatakta...

"Birlikte yaşamak istiyorum." dedi.

Bu, Shellie'nin hoşuna gitmişti ama şaşırtmıştı da. Biraz hızlı olmuştu. "Bilmem ki..."

"Tereddüt edeceğini düşünmemiştim." dedi David, hayal kırıklığıyla.

"Yok, çok ani oldu da ondan. Bir kısır döngünün içindeyim: Ev–iş, iş-ev, işim oldukça tabii."

"Hayatım, artık işle güçle canını sıkma. Ben ikimize de bakarım. İmkânlarım da fena değil. Bana yük olman gibi bir şey söz konusu olamaz. Söz konusu olan seni sürekli benimle birlikte hissetmem. Evde olmadığımda bile."

"Bilmiyorum David..." Aslında bal gibi biliyordu. Kararını vermişti bile.

"İki ayrı ev..." dedi David. "Bütün parayı kiraya kaptırıyoruz."

Shellie güldü. İkna olduğunu David anlamamıştı galiba. "Aşkı, sevgiyi bir kenara bıraktık; para pul işlerini mi konuşuyoruz şimdi?"

"Onu demek istemedim..."

"David, şaka yaptım ya. Tabii ki sana taşınırım. Mükemmel olur. İyi de olur, bir gece sende bir gece bende zor oluyor."

"Birlikte olduğumuz sürece geceleri nerede geçirdiğimiz umurumda değil. Benim düşündüğüm, benim bu evden çıkıp sana taşınıp kirayı da üstlenmemdi."

"Bu ev seninkinin yanında erzak dolabı gibi kalır."

"Ben de zaten öyle düşünmüştüm. Sen daha iyilerine layıksın, hayatım."

"David, ben daha iyi olanı buldum zaten. O da sensin."

"Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Tabii biliyorum. Bu da oturduğum adresten daha önemli."

"Yarın nasıl peki?"

"David, hiç kimse bugün karar verip yarın taşınmaz. Toplanma için zamana ihtiyacım var. Neyimi alacağım, neyimi atacağım. Kutulamak, şu bu..."

"Davran o zaman. Gelip sana yardım edeyim."

"Acelen ne?"

"Fikrini değiştirmeni istemiyorum."

Dört gün zarfında Shellie, David'in oturduğu daireye tamamen taşınmıştı. David, Shellie'nin çıktığı binayı işleten emlakçıyı fazlasıyla memnun edecek şekilde kira süresinin geri kalanı için ödemeyi de yapmıştı. Shellie'nin yanında götürmek istediği herşeyi küçük bir nakliye şirketi taşıdı. Evde bıraktığı herşeyi bir tasfiye şirketi satın alıp evden çıkardı. Bu eşyanın çoğu, Shellie'nin bir zamanlar onları satın aldığı bit pazarlarına geri dönecekti. Hayat süratle değişebiliyordu, bazen de daha iyiye...

Bir pürüz dışında.

Evdeki ilk kahvaltılarında David ona bir uyanda bulundu. Böyle kahvaltıda filan meseleleri konuşan evli çiftler gibi olmuşlardı. Shellie'nin hayal ettiği şekilde evli insanların aralarında konuştuğu şeyler.

"Ben burayı devren kiraladım" dedi David, ağzındaki tereyağlı ekmek lokmasını yuttuktan sonra. Shellie'ye beğendirmek için tam kıvamında yapılmış olduğunu düşündüğü kahvesinden de bir yudum aldıktan sonra, "Kira sözleşmesinde bir ev arkadaşım olamayacağı yazılı." dedi.

Shellie kaşığındaki yumurtayı ağzına götürürken öylece kaldı. "Yani benim burada yaşıyor olmam bir sır mı olacak?"

David güldü. "İşleri o kadar melodramatik hale getirmeyelim. Burada köşe bucak saklanarak yaşaman gerektiğini söylemiyorum. Böyle koca bir binada bırak komşularını tanımayı, kimse etraftaki insanları fark etmiyor bile. Oturduğun kattaki asansöre ya da merdivenlere geldiğinde, hiç kimse senin hangi dairenin kapısından çıkmış olduğunu bilemez. Asansördeyken de senin hangi kattan bindiğini kimse bilemez. Ötesi, kimsenin de umurunda değil zaten. Burada çok sık kiracı değişir, büyük bir sirkülasyon var."

"Dairenin kapısından çıktığımda sağıma soluma bakmam gerekiyor mu?"

David gülümseyerek, "Komşularla arkadaşlık kurmamanı kastetmiştim. Biri seni gördü diye bir yerlere saklanman gerektirecek bir durum yok." dedi.

"Bunu sanki bir oyunmuş gibi anlatıyorsun."

"Aslında öyle. Devren kiralık dairelerde ve kira sözleşmelerinde işlerin yürüdüğü şekil bu. Çoğu New Yorklu bu oyunu böyle oynuyor. Maçı kaybettiğinde oyundan atılıyorsun. Yani bizim durumumuzda ikimizi de şutlamış olacaklar; çünkü ben de seninle geliyor olacağım." dedi. Omuzlarını silkerek, "Aman ya, bir tahliye kararı dünyanın sonu değil. Şehrin bir yerlerinde her gün olan şeyler."

"Bize olmayacak." dedi Shellie. Ağzındaki lokmayı çiğneyip yuttuktan sonra sürdürdü, "Burada olmayacak. Dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Büyük ihtimalle..." dedi David, "Senin burada oturduğunu fark etseler bile kimse gidip bizi şikayet etmeyecektir. Çoğu insan kendi işiyle gücüyle meşgul. Senin varlığından memnun bile olabilirler. Senin gibi bir insandan kim hoşlanmaz?"

Bu bir oyun diye düşündü Shellie ve kahvaltısını bitirdi.

Daha ziyade bir aşk filmi gibi. *Hayalet Kiracı.*

Bir film gibi. Ben de başroldeki yıldızım.

David onun bu işi böyle gördüğünü bilmiyordu nasıl olsa. O zaman sahneye assolist olarak çıkmasında ne sakınca vardı ki?

İşler iyi yürüdü. David haklıydı. Binadaki hiç kimse bir başkasına dönüp bakmıyordu. Kattayken veya asansördeyken insanlar birbirlerine ya başlarıyla kısa bir selam veriyor ya da bazen gülümsüyordu. Özellikle asansörde büyük şehirlerin asansörlerine mahsus görgü kuralları gereği, insanlar kapı üstündeki değişen kat numaralarına gözlerini dikmiş, taş kesilmiş suratlarla istedikleri kata gelmeyi bekliyorlardı.

Binaya giriş ve çıkışlar da aynı şekilde oluyordu. Çoğunlukla insanlar selamlaşmıyordu bile. Birkaç kez birileri ağır sokak kapısını Shellie'ye tutmuştu. O da formalite gereği içten olmayan bir teşekkür edip yoluna devam etmişti. O da onların yaptığı, çoğu New Yorklunun yaptığı gibi rol kesiyordu. İşi başından aşkın rolü. Hergün binlerce insanla karşılaşıyorlardı ama birkaç gün sonra belki bir ikisi hariç yüzler bile siliniyordu.

Shellie mutluydu. Daire, New York standartlarına göre oldukça genişti ve üst katlarda olduğu için manzarası da bayağı iyiydi. Mobilya gelenekseldi. Açık kahverengi deri bir kanepe, aynı renk ve tarz bir koltuk ve birtakım ıvır zıvırın yanısıra raflarında bir dizi kitap da olan ahşap duvar ünitesinin kapaklı bölümünde bir televizyon. Kitaplar da içerikten ziyade cilt renklerine göre seçilmiş gibi görünüyordu. Mobilya, onu tamamlayan halı ve perdeler ile duvardaki çerçeveli tablo reprodüksiyonları, daireye iç mimar eli değmiş havası veriyordu. Bu Shellie'nin hoşlandığı bir şeydi ve orayı evi gibi benimsemesi sadece birkaç haftasını almıştı.

David'in şehir dışında geçirdiği süre kısa olsa daha mutlu

olacaktı; ama David evde olduğu zamanlar bunun acısını çıkarıyorlardı.

Hem de fena halde.

DOKUZ

Bugün

Renz, karakter analisti lafını uydurmuştu ve şimdi elinde bir katil profili olsa iyi olurdu. Parasını devletin ödediği Yetmiş Dokuzuncu Cadde'deki ofiste Quinn ve takımıyla birlikteydi. Daire, inanması zor da gelse renove edilmekte olan bir binanın giriş katındaydı. Bu daireye henüz ellenmemişti ama durumu pek kötü değildi. Krem rengi badanalı ve pencerelerinde hâlâ jalûzilerin durduğu bir daireydi. Duvarlardaki apliklerin eskiden bulunduğu yerlerde bulunan dikdörtgen boşluklardaki renk farkı hemen göze çarpıyordu ve halının kaldırıldığı yerdeki renk farkı parkenin cilalı olduğu zamana dair iyi ipuçları veriyordu. Ama badana hâlâ iyi durumdaydı. Renz, üç masa, dört sandalye, dört çekmeceli çelik bir dosya dolabı, bir yazıcı, bir faks cihazı ve kullanılmış bir masaüstü bilgisayar temin etmişti. Belki Fedderman hariç, hepsinin birer dizüstü bilgisayarının olduğunu biliyordu. Kahve makinesi ve diğer bazı eşyalar dedektiflerin kendi cebinden çıkacaktı.

Pearl, çarşıdan Braun marka bir kahve makinesi almıştı ve üst katlarda çalışan işçilerin atmak üzere olduğu eski bir masaya talip olmuştu. NYPD'den bir ahmak, bilgisayarlar için, çoğaltıcısı kahve makinesinin üstünde bir yerlerde duran, kablosuz bir broadband sistem kurmuştu. Kapının sağlam bir kilidi vardı, üst katlardaki işçiler pek fazla gürültü yapmıyordu ve pencerelerden birinde kimsenin çalmaya yeltenmeyeceği eski, pencere tipi bir klima vardı.

Quinn, yürüme mesafesinde oturmasına rağmen bazı günler eski Lincoln arabasıyla geliyordu. Renz de onlara plakası kayıtlı olmayan Chevrolet bir binek arabası ayarlamıştı.

Bir mekânları vardı, arabaları da vardı. Bu kadarı işlerini görürdü.

Quinn ve Fedderman çelik yazı masalarının arkasındaki bir örnek büro koltuklarında oturuyorlardı. Pearl ise kendi masasının önüne oturmuştu. Renz onun çalışma koltuğunu çekip kendi oturmuştu. Böylelikle karakter analisti geldiğinde ona hâlâ boş bir sandalye kalıyordu, Pearl de sandalyesiz halinden şikâyet etmiyordu. Quinn fazladan bir sandalye daha edinmek istediğini hatırladı. Bunu Pearl'den rica etmişti ama Pearl kahve makinesini getirerek yeterince masrafa girdiğini söylemiş ve o da ikna olmuştu.

Kapı vurulduktan hemen sonra açıldı ve karakter analisti Helen Iman dikkatle kafasını içeri uzattı. "Herkese günaydın." dedi gülümseyerek içeri girerken. Çok uzun boylu bir kadındı ve kemikli, çekici olmayan bir yüzü vardı. Kızıl saçları, kör bir makasla kendisi tarafından kesilmiş gibi tuhaftı. Quinn onu gördüğünde, hep yaptığı gibi kadını azıcık süzerek onun bu boylu ve kaslı fiziğiyle ne denli iyi bir basketbolcu ya da voleybolcu olabileceğini düşündü. Ama Helen'in işi spor değildi. Onun işi katillerdi. Birkaç yıl önce özel bir şirkette psikolog olarak çalışmak üzere NYPD'den ayrılıp New Jersey'e gitmiş ama kısa süre sonra yine teşkilata dönmüştü. Onun açısından, şirket yönetme zihniyetiyle kriminal zihniyet arasında bir fark yoktu. Tam olarak aynı şey değildi ama suçlunun kafa yapısı çok daha ilginçti.

Renz, Quinn ve ekibinin onun neler söyleyeceğini duyması için onu buraya çağırmıştı.

Pearl kahve teklif ettiğinde geri çevirdi ve son derece rahatsız olan misafir sandalyesine oturdu. Koyu renk cilalı meşe

bir sandalyeydi. Arkası dümdüz çıkıyordu ve sanki rahatsız bir yerde oturmanın ibadet sayıldığı bir mezhebin imalathanesinden çıkmış gibi kaba saba bir görünümü vardı. Helen, yeşil bir tayyörün içine beyaz bir gömlek giymişti ve yeşil-siyah bir erkek kravatı takmıştı. Elindeki büyük kahverengi çantayı, sandalyenin ayaklarından birine dayanacak şekilde yere koydu.

"Sana verdiğim materyali okudun mu?" diye sordu Renz.

Helen evet anlamında başını sallayarak, "Pek aydınlatıcı değildi." diye cevapladı.

Renz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Helen, sükûnetle herkese bir göz attıktan sonra en son Pearl'e bakarak, "Herhangi bir kanaate varacak pek bir şey yok. Kurbanlarla ilgili hiçbir bilgi yok elimizde." dedi.

"Medyayı tatmin edecek birşeyler lazım bana." dedi Renz. Quinn, Pearl ve Fedderman'ı başıyla işaret ederek, "Adamlarıma lazım." dedi, "Kendini bilmez ukala bir muhabir onları bir köşede sıkıştırmaya kalktığında..."

Helen, bacak bacak üstüne attı. Uzun bacaklarıyla bayağı iyi bir frikik vermişti. "Anlıyorum" dedi, "Alışılmış bir şeyler verebilirim size ama bunlar sizin de az çok bildiğiniz şeyler. Katilimiz muhtemelen yirmiyle kırk yaş arasında ve kadınlara karşı bir nefret duygusu geliştirdiği korkunç bir çocukluk dönemi geçirmiş. Evli de olabilir..."

"Evli mi?" diye araya girdi Renz.

"Olabilir dedim ve muhtemelen sadist davranış biçimleri sergilediği bir geçmişi var."

"Şu sivri uçlu alet ya da her neyse" dedi Quinn.

Helen başını salladı. "Parçalama olayı da cabası. İnsanlar genellikle hiç yoktan böyle şeyler yapmaya başlamazlar." Elini çantasına atıp meşin kaplı bir dosya çıkararak bir süre içindekilere baktıktan sonra, "Sopa ya da aletin sokulması ölüm ger-

çekleştikten sonra olmuş. Bu ilginç. İkame bir penisle nekrofili, yani ölüyle cinsel ilişki."

"Aman Tanrım!" dedi Pearl, Fedderman'a bir bakış atarak.

"Öyle görünüyor" dedi Helen. "Parçalama işi temiz yapılmış ama tıp bilgisi olan biri tarafından değil. Hayvanlar üzerinde pratik yapmış olabilir. Muhtemelen evcil hayvanlar üzerinde."

"Tanrım!" dedi Fedderman, gömleğinin koluyla ağzını tutarken, "Bu aşağılık ruhlu hastalara hiç alışamayacak mıyım?"

Helen, gülümseyerek, "Hiç benimsemesen iyi edersin." dedi, oturduğu sert sandalyeye oturmaya çalışırken.

"Hepsi, hepsi bu kadar mı?" dedi Renz.

"Bu noktada, korkarım ki bu kadar. Bedenlerin bütünleri elimizde olsaydı iyiydi veya bir iki görgü tanığı. Bir şey daha var. Her iki kadını da onun öldürmüş olduğunu bilmenizi istemiş. O yüzden aynı silahı kullanmış."

"Peki ya sivri sopa?"

"Onun hakkında bir şey söyleyemem. Hele ölüm gerçekleştikten sonraki fiil için. Bir şeyler tam oturmuyor. Bu katilin, tüyler ürperten başka bazı farklı özellikleri var."

"Bunların hepsi hasta ruhlu sapık." dedi Pearl.

"Doğru tıbbi terim bu değilse de az çok doğru" dedi Helen. "Bu adam, yani katilin bir erkek olduğuna sanırım hepimiz az çok hemfikiriz, özellikle ilginç bir tip olmaya aday. Yakalandıktan ve derin derin sorgulandıktan sonra bile zihinsel yapısı muhtemelen dipsiz bir kuyu gibi anlaşılmaz olacaktır. Örneğin; torsoları saklıyor, ama bulunabilecek yerlere."

"Ödül veya kupa olarak." dedi Fedderman.

"Hayır. Daha ziyade bir kartvizit gibi. Ama ödüller de rastlanmayan türden değil. Kafaları kazandığı kupalar gibi saklıyor olabilir."

Pearl, dilini de yakacak şekilde höpürdeterek kahvesinden bir yudum aldı.

"Bu adamda kesin olan şu: Başkalarına hiç benzemiyor." dedi Helen.

Hafta sonunda iş için gittiği Londra'dan bu akşam dönmüştü. Shellie ne zaman David'e işiyle ilgili bir şey sorsa hep aynı kaçamak cevapları alıyordu, ama bunu gittikçe daha az umursuyordu. David'in iyi bir adam olduğundan emindi artık. İşi her neyse muhakkak ki iyi ve yasal bir şeydi. Belli ki işiyle evini birbirinden ayrı tutan o prensipli insanlardan biriydi. Aşkla, aşkın dışında kalan o gerçek ve çirkin dünyayı birbirinden ayrı tutan... Shellie bunu anlıyordu. O da öyle olması gerektiğini düşünüyordu.

Gardırobu, David'in evine taşındığından beri zenginleşmişti. David'in sevdiği koyu mavi elbisesini ve yüksek topuklu ayakkabılarını giymişti. Boynunda da iki sıra inci kolye vardı. Saçı da tam onun sevdiği gibi dağınık tarzda yapılmıştı. Elbisesinin üst düğmesi de yine David'in pek sevdiği gibi, çatalı biraz gösterecek şekilde açıktı. Karşılama faslından bir süre sonra yine David'in sevdiği şekilde sevişeceklerdi. O, yani Shellie, David'in sevdiği şeydi ve o da bundan memnundu. David'in mutlu olduğundan emindi. Her ikisi de diğerinin mutluluğunu önemsiyordu. Bu duygu önceleri Shellie'yi biraz hayrete düşürmüştü, ama David'i mutlu etmekten çok, dünyada hiçbir şeyden mutlu olmuyordu.

"Bu akşam İtalyan mı yiyoruz?" diye sordu David. En çok İtalyan yemeklerini seviyordu. "Belki Randisi's olabilir diye düşündüm."

Randisi's, Doğu Yakası'nda beş yıldızlı bir restorandı. Kimilerine göre şehirdeki en iyi İtalyan restoranıydı.

"Kulağa muhteşem geliyor."

David gülümsedi. "İyi o zaman. Rezervasyon yaptırmıştım."

Restorana vardıklarında Shellie, David'in şef garsona Clyde adına saat sekiz için bir rezervasyon yaptırmış olduğunu söylediğini duydu. Gülümsedi. Rezervasyon yaptırırken veya bekleme listesine adını yazdırırken David hep Clyde adını kullanıyordu. Kötü bir isim değildi ama onun yakışıklı, kendinden emin ve havalı mizacına uymadığı aşikardı. Şöyle bir baktı David'e. Oldukça kaliteli lacivert takım elbise, bembeyaz bir gömlek, gri ipek kravat. Kafanızdaki Clyde böyle olamaz tabii. Gururla göğsü kabardı. Onun David'i...

"Bay ve Bayan Clyde" hiç bekletilmeden East River* manzaralı geniş bir pencerenin yanındaki iyi bir masaya alındılar.

Martinileri gelmişti. Antipasto ve cannelloni ısmarladılar. David iyi bir kırmızı şarap söylerken, "Kutlamak için." dedi.

"Neyi kutluyoruz?" diye sordu Shellie.

"Eve gelişimi."

"Sadece bir hafta sonu burada değildin."

"Sana her geri gelişim kutlanmayı hak eden bir vesiledir."

"Bir şampanya kadar da etmiyor muyum peki?"

Sırıttı. "Shellie, Shellie. Biliyor olman lazım ki, senin büyünün altındayım. Ciddi görünerek masaya doğru eğildi. "Şampanya mı istiyorsun?"

Utanarak hayır dercesine başını salladı. "Hayır sevgilim. Sadece seni denemek istemiştim."

"Geçtik mi sınıfı?"

"En iyi notla," dedi. Sofistike bir oyundaki iki insan gibi

---

* *East River, gerçekte bir nehir olmayıp Manhattan adasını diğer kara parçalarından ayıran boğazlardan biridir. Batı Yakası'ndaki boğaz da Hudson River diye anılır. Bu yüzden East River tamlaması nehir olarak çevrilmeyip olduğu gibi bırakılmıştır.*

konuştuklarını düşündü. Bu onu eğlendirdi ama kendini biraz salak hissetmesine de yol açtı. Etraftaki gösterişli ortam onları etkilemiş olmalıydı. Yine rol kesmeler. Ne var bunda? İş oraya geldiğinde, herkesin yaptığı bir şeydi bu. Bunca güzellik vadeden bir şeyde ne kötülük olabilirdi ki?

Randisis'de hep olduğu üzere, yemek harikuladeydi. Şarap da öyle. David neyi seçeceğini biliyordu.

Restorandan çıktıklarında her ikisi de biraz çakırkeyif olmuşlardı. Shellie, David'e yaslanıp destek alıyordu.

David tam bir taksi çağırıyordu ki, pırıl pırıl koyu renk bir araba kaldırımın kenarında durdu. Büyük bir Chrysler arabaydı. Tek yönlü bir caddedelerdi ve sürücü tarafı kaldırımdan bir metre kadar açıktaydı. Ön cam açıldı.

Shellie, sürücünün bir limuzin şirketinde çalışan biri olabileceğini düşünerek, onları bir taksiye binmek yerine pazarlıkla arabaya davet etmeye çalışacağını varsaydı. Ama makyajsız, siyah saçları erkek gibi arkaya yapıştırılmış, çekici ama sert ifadeli, kırklarında bir kadını sürücü koltuğunda görünce afalladı. Kadının üzerinde, yakası yukarı kaldırılmış polo yaka siyah bir tişört vardı. Kolları ince ama kaslı görünüyordu ve Shellie kadının direksiyondaki elinde eldiven olduğunu fark etti. Sürücü eldiveni herhalde diye düşündü. Belki bu kadın profesyonel bir sürücüydü ve Chrysler araba da limuzin hizmeti veriyordu.

"Ne tarafa?" diye sordu kadın, David'e bakarak.

"Aman Tanrım!" dedi David. "Ne işin var buralarda, Gloria?"

"Eve giderken sizi gördüm. New York o kadar da büyük değil, anlayacağın."

"Kesinlikle öyle" dedi David.

"Her neyse, buralar benim mahallem sayılır. En azından sürekli buralardan geçiyorum."

Kadın şimdi Shellie'ye doğru baktı. Derin ve anlamlı bakan kapkara gözleri vardı. "Sen Shellie olmalısın."

David Shellie'nin kolunu tutarak, "Bak Shellie" dedi, "Bu kız kardeşim Gloria. Bizden bahsettiğim yegâne insan New York'ta."

"David ve ben iyi şeyleri hep paylaşırız." dedi Gloria. Restoranın ışıklı tabelasından yansıyan bir kızıllık siyah gözlerinde çaktı. "Bu, çocukluğumuzdan beri böyle. Kardeşimi iyi tanırım ve bir kadına bu kadar düşkün olduğunu yıllardan beri görmedim. Seninle tanışmak gerçekten büyük mutluluk benim için."

"Aynı şekilde..." dedi Shellie. Bir ayağını kaldırımdan indirerek öne doğru yeltendi ve açık camdan kendisine doğru uzatılan deri eldivenli eli sıktı. Gloria gülümsedi. O denli beklenmedik ve güzel bir gülümsemeydi ki, Shellie de ona gülümsemekten kendini alamadı.

"Bakın şimdi" dedi Gloria, kapkara bakışları birinden diğerine kayarken, "İkiniz niye şimdi bana gelip bir şeyler içmiyorsunuz? Sonra sizi eve bırakırım. Shellie, gerçekten seni daha iyi tanımak istiyorum. Bana anlattığı her şey o kadar inanılmaz ki, anlaşılan eninde sonunda David'in aradığı o kadın sensin."

Shellie'nin içi bir hoş olmuştu. Bir adam için hep olmayı arzu ettiği şey buydu: özel olmak, aranan olmak... David'in kardeşine şunu söylediğini duyar gibiydi. "İşte bu o, Gloria."

Ama şimdi Gloria'ya başka bir şey söylüyordu. "Belki başka bir zaman."

Shellie koluna asıldı. "Hadi David, vaktimiz var."

David başını sallayarak, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." dedi.

"Ne yani, benden utanıyor musun?" dedi Gloria. Bu onu eğlendirmiş görünüyordu.

"Gloria, biliyorsun işte."

"O zaman bu kadar esrarlı olma David. Bu kadını bana nasıl övdüğüne bakarak tanışmamızı isteyeceğini düşünmüş olmam son derece normal." Koyu bakışlarını Shellie'ye dikerek, "Çok samimiyim Shellie. Benim bu kardeşim olacak adam sana fena halde aşık olmuş. Aslında biraz onun durumunu tartışmamız lazım. Değişiklik olur yani."

"Gloria haklı, David."

Biraz daha yaklaşıp Shellie'ye gergin bir ifadeyle baktı. Shellie bu ifadeyi daha önce hiç görmemişti. Belki şaraptandır diye düşündü. Çok fazla içmişlerdi. "Emin misin?" dedi David.

"Tabii, niye olmasın. Kardeşin sonuçta!" *Aile ortamı. Hoş bir durum.* "Gerçekten tanışmalıyız."

Kısa bir duraksamadan sonra gülümseyerek "Tamam," dedi David, "Ama ikiniz benim üstüme varmadığınız sürece."

Büyük Sedan arabanın arka kapısını açıp Shellie'ye tuttu. Sonra da kendisi geçip Shellie'nin yanına oturdu. Arka koltukta aralarında otuz santim kadar bir mesafe vardı. David, fazla yakın oturarak kız kardeşine malzeme vermek istemiyordu.

Gloria, marş basıp araba kaldırımdan uzaklaşırken Shellie hafif genzini yakan bir koku aldı.

"Sigara mı içiyorsun?" diye sordu Gloria'ya düşünmeden. "Yani, meraktan sormuyorum." diye düzeltmeye çalıştı sonra.

"Bu kadar anlaşılıyor mu?"

"Korkarım öyle. Tabii eğer sigara içen birisi arabadan yeni inmediyse."

Shellie loş ışıkta, Gloria'nın yanaklarında gülümsemeyi andıran bir farklılık sezdi.

"Bir sigaran var mı diye sorduğunu düşündüm bir an." dedi Gloria.

"Yok, ben içmiyorum. Senin içip içmediğin de beni ilgilendirmez. Yargılayıcı olmaya çalışmıyordum." dedi, söylediklerinden biraz pişman olarak.

Gloria, dikkatini yola vermiş, önüne bakar vaziyette güldü. Uzun bir boynu ve balerinlere özgü dik bir duruşu vardı. Sanki başını eğmek için bir hamle yapsa, kafasını dik tutmak üzere tepesinde onu yukarı çeken görünmez bir ip varmış gibi. "Tamam, beni yakaladın. Tütün, tek kusurum ve günahım. Bırakmaya çalıştım. David sana anlatır, yıllarca mücadele ettim."

"Bu lanet şey seni öldürecek, Gloria." dedi David.

Gloria sağ tarafa keskin bir dönüş yapmak için direksiyona asılırken, dar ve sert omuzlarını silkerek,

"Biliyorum." dedi, "O öldürmese, başka bir şey öldürecek nasıl olsa."

ON

Hayat bazen acı verecek kadar güzel olabiliyor. Gloria kocaman Chrysler'i Broadway'in kuzeyine doğru sürerken, Shellie David'e biraz daha sokulmak istedi. Araba, yoldaki çukurlara aldırış etmeden kayar gibi gidiyordu. Akşam serinliğinden sonra arabanın içindeki ısı ve içilen şaraplar sağolsun, Shellie'ye güzel bir uyku bastırdı.

Acı bir korna sesiyle zıpladı. Baktı ki kornaya abanan Gloria. Chrysler'i sollayıp sağa kıran bir taksi, çarpmaktan kıl payı kurtulmuştu.

"Lanet olası!" dedi Gloria yavaşça ama hiddetle.

"New York taksicilerini bilmiyor musun?" dedi David. "Şimdiye kadar onları çoktan benimsemiş olmalıydın."

"Onları benimsemiş olmam, bütün hepsinin geberip git-

mesini arzu etmediğim anlamına gelmiyor." dedi sesini yükselterek. "Yüce Tanrı onları yanına çağırdıktan sonra istedikleri gibi araba kullansınlar."

David kıkırdadı ve yumuşak döşemeli arka koltukta Shellie'yi koltuğunun altına alırken, "Sana söylemiş miydim" dedi, "Kardeşim biraz asabi bir kadındır."

"Umarım kalıtsal değildir." dedi Shellie. Öndeki taksinin uzaklaşmış olduğunu görünce içi rahatlamıştı.

"David taşıdığı genlerle sürekli bir savaş halinde." dedi Gloria başını çevirmeden. "Şeytanla mücadelesi de cabası. Belki de hepsini aynı kaba koymak lazım."

Öndeki taksinin stop lambaları yanıp araba yavaşça dururken, Gloria frene asıldı ve koca Chrysler zınk diye dururken içeridekiler öne doğru savruldu. "Bu lanet herif biraz önce önüme geçti, şimdi de sürünüyor." dedi Gloria. "Böyle adamların varlığı el bombası taşıma ruhsatı için harika neden teşkil ediyor."

"Tamam, sakin ol." dedi David. "Şu anda fazla ilgi ve dikkat çekmek istemezsin herhalde."

David'in son söylediği şey Shellie'ye biraz garip gelmişti ama bunu düşünecek kadar ayık değildi ve uyukluyordu. Biliyordu ki arabada hayatı Gloria'ya teslim edilmiş durumdaydı ve bu konuda yapabileceği fazla bir şey yoktu. Gözlerini kapayıp başını David'in sıcak omzuna yasladı. Bazen kaderci olmak en kolay ve akıllıca yoldu.

Araba durduğunda Shellie uyanıp gözlerini açtı. Arabanın motor sesini bastıran bir gıcırdama sesi duydu. İçi geçmişti ve ne kadar zamandır uyuduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

David'in kolu ona dolanmış durumdaydı. Kızın uyandığını fark edince 'buradayım güzelim' dercesine biraz daha sıkı sarıldı.

Gidecekleri yere varmışlardı. Shellie öndeki camdan, gri çelik bir kapının yukarıya kalktığını gördü. İçeride de farların aydınlattığı yerlerde, bir kenarda üst üste konmuş birtakım variller ve kutular duruyordu. Onların yaklaşık 15-16 metre gerisinde de çok eskiden yapıldığı belli olan tuğladan örme bir duvar vardı. Duvar içeri doğru çökmüştü. Tuğlalar artık pek düzgün ve sıralı değildi; aralarındaki gri derz dolgusu, kreması fazla kaçmış bir pastanın katlarının arasından fışkırmış gibi dışarı sarkıyordu. Duvar kenarındaki gölge alanda da üzerinde aletlerin gelişigüzel durduğu ahşap bir tezgâh vardı.

"Daire yukarda" diye izah etti Gloria, koca Chrysler'e gaz verirken. "Garajdan daha iyi döşeli, üzülmeyin."

"Çok daha iyi," dedi David. "Ve de benzin kokmuyor." Başını eğip Shellie'nin burnunun direğinin üstünü öptü.

Yukarı açılan kapı, arkalarından çatırdayarak kapandı. Gloria, motoru durdurunca garaja bir sessizlik çöktü. Farlar zaman ayarlı olduğu için yanmaya devam etti ve ışık verdikleri yerler dışındaki gölgeler keskinleşti.

Arabanın içindeki loşlukta Gloria başını arkaya çevirip, "Arabadan çıktıktan sonra bastığınız yere dikkat edin." dedi, "Araba yağ akıttığı için yerde naylon var." Chrysler'in içindeki ışıklar yandığında, David ve Shellie henüz arabadan inmeden Gloria arabadan inip duvardaki düğmeden ışığı yaktı.

Tavandaki iki çıplak ampulün verdiği ışık garaja hayat vermedi bile. Gelişigüzel istiflenmiş elli galonluk variller pas içindeydi. Karton kutuların üzerlerinde hâlâ bantlar duruyordu, hepsi etiketsizdi ve tozdan görünmüyordu. Onlara yaslanmış, rulo halinde biraz daha donuk renkli bir nesne vardı. Muhtemelen bir plastik örtü rulosu. Etrafta pencere yoktu.

David, Shellie'den önce arabadan indi ve gerçek bir centilmen gibi kapıyı tutup inmesine yardımcı oldu. Shellie hâlâ biraz uykulu ve dengesizdi ve David'in desteğine ihtiyacı vardı.

"Yukarıya çıkmadan önce" dedi David, "Sana bir hediyem var."

"Hediye mi?" Shellie Gloria'nın kutuların oradaki gölgelerden siyah bir şemsiye alıp arabanın kaputunun üstüne koyduğunu fark etti. Soğumaya yüz tutmuş motordan tık tık diye sesler geliyordu.

"Evet, bir sürpriz. Yukarıya çıkıp içkilerimizi yudumlamadan önce."

Bir an için Shellie uyku sersemliğiyle, sürpriz diyerek o şemsiyenin mi kastedilmiş olabileceğini düşündü, ama bu çok saçma olurdu.

Arabanın farları söndüğünde garaj iyice loş bir hal almıştı. Shellie etrafına bakındı ve görünürde asansör filan yoktu. Merdiven de yoktu. Asansöre ya da merdivenlere açılan bir kapı olmalıydı bir yerlerde.

"Hadi yukarı çıkıp rahatlayalım da ondan sonra sürprizini yaparsın" dedi Gloria. Kara gözleriyle derin derin bakarak Shellie'ye gülümsüyordu. Garajdaki, olduğu kadarıyla, tüm ışık gözlerine yansıyordu.

"Burası daha iyi" dedi David ve Shellie'yi bu kez alnından bir kez daha öptü. Dudakları soğuktu.

"İnatçı işte." dedi Gloria, başını sallayarak. "Onu bunun için mi seviyorsun?"

"Tek sebepten." dedi Shellie. David'i gerçekten seviyordu. Hayatındaki herkesten ve her şeyden fazla.

David biraz geriye çekilerek ona gülümsedi ve elini ceketinin cebine attı. David'in arkasında da Gloria'nın belki de açmak maksadıyla şemsiyeye uzandığını farketti Shellie.

Açmadı. Tam tersine, içinden ucu sivri ahşap bir sopa çıkardı.

"Gözlerini kapa hayatım" dedi David.

Ama, Shellie gözlerini kapamadı. Şarabın verdiği mahmurluğa, David'e olan aşkı ve güvenine ve onun yanında-

ken yaşadığı emniyet duygusuna rağmen, bir şeylerin fena halde ters gittiğini anladı. İçini bir korku kaplarken bir yerlerinin uyuştuğunu hissetti.

Aptalca. Neden korkacak mışım ki? O burada, yanımda.

Cebinden çıkardığı elinde bir mücevher veya hediye kutusu yoktu. Küçük bir tabanca vardı.

"David?"

Tam kalbine ateş etti.

Ayakları önde, kıç üstü düştü, sonra sırtüstü yığıldı. David, hiç beklemeden iki adım attı, eğilip alnına iki el daha ateş etti.

Gloria, aynen bir dansçının partnerine bastonu ustalıkla attığı gibi, elindeki sivri sopayı ucu yukarıya bakacak şekilde David'e attı. David de onun ustalığının altında kalmayan bir maharetle sopayı havada yakaladı. Sivriliğini test etmek amacıyla işaret parmağıyla sopanın ucunu bir yokladı.

Gloria Shellie'nin cesedine doğru, David'e daha yakın duracak şekilde arabanın yanından dolaşıp geldi.

"Şunun yüzüne bak" dedi. "Nasıl şaşkın. Sürpriz yapma sözünü tuttun."

"Kadınları hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmam." dedi David.

Elinde sivri süpürge sapıyla iyice eğildi ve elinde o olmaksızın doğruldu.

Gloria, Shellie'den dışarıda kalan süpürge sapının olduğu yere bakarken zor nefes alıyordu.

"Hiç merak etmiyor musun David, sen bu işi halletmesen kimbilir başka neler gelecekti başlanna?.."

"Bırak şimdi. Şu naylonun ucundan yakala da şunu şuradan çekip işimize bakalım."

"Her şeyin cennetlik bir amacı vardır." dedi Gloria, hâlâ süpürge sapının dışarıda kalmış ucuna bakarken. "Bazen birden fazla amacı."

"Alaycılığın bir yana, şu anda hiç dindar takılacak havada değilim."

"Asıl şimdi tam zamanı." dedi sırıtarak. "Soruma da cevap vermedin ayrıca."

ON BİR

"Tek bir kol," dedi adli tıp uzmanı Dr. Julius Nift, ıslak parke taşların üzerinde yatmakta olan rengi kaçmış parçaya yakından bakmak için diz çökerken. "Sen onu bırak da, bu haliyle ne kadar ilgi çektiğine bir bak. Hareket de etseymiş iyiymiş. Bir de el verebilseydi bize."

Pearl, Nift'ten ve duyarsız esprilerinden hiç hazzetmiyordu, ama bir şey söylemedi, zira sapık espriler bir kenara onunla aynı fikirdeydi. Bir el aynı zamanda parmak izi demekti. East River'dan çıkarılmış bu kol araştırmaya ne kadar katkı sağlardı, onu da hiç bilmiyordu.

Nift, kolu incelemeyi sürdürdü. Tıknaz, geniş çatılı ve kibirden şişmiş bir adamdı. Zamanının çoğunu cesetlerle geçiren bir doktordan ziyade bir banker gibi giyiniyordu. Resimlerdeki Napolyon gibi görünmesine yol açacak şekilde, siyah saçını öne tarıyordu ve tepesindeki kellikler ortaya çıkıyordu. Neyse ki bu ufak tefek namussuzun Napolyon gibi bir ordusu yoktu.

Fedderman ile beraber biraz geride duran Quinn, alt dudağını ısırarak yerdeki elsiz kola baktı. Belli ki çok uzun zamandır suyun altındaydı. Akşam üzerinin güneş ışığında gözlerini kısarak etrafa bir göz attı. New York'taki en pahalı mülklere ev sahipliği yapan Sutton Place'in yakınlarında idiler. Bu kol orada oturanlardan birine ait değildi, büyük ihtimalle. Sutton Place'de birisi kolunu kaybetse, bu haberlerden ve gözden ırak kalacak bir şey olmazdı.

Kol, Clipper isimli Yorkshire terrier köpeğini o bölgede gezdirmeye çıkaran Bayan Grace Oliphant adında bir kadın tarafından görülmüştü. Nehrin kıyısına vurmuş bir tahta parçasına takılmış cansız bir şey dikkatini çekmiş ve onu büyük ölü bir balık gibi algılamıştı. Siyah demir korkuluğu geçerek yakından bakmak için gittiğinde Clipper çılgınlar gibi havlamaya başlayınca, nesnenin ölü bir balık olmadığına kanaat getirmişti. Rengi gidip ağarmış olan nesnedeki 45 derecelik dirsek açısı onu ürkütmüş ve meraklandırmıştı. Bu, evet bu daha tanıdık birşeydi, bir dirsekti.

Bayan Oliphant midesi kalkmış vaziyette, bir eliyle tasmaya asılıp köpeği Clipper'ı o dehşet verici şeyden uzak tutmaya çalışırken, doğrulup uzaklaşmıştı oradan. Bir kol! Köpeğin niye öyle kudurmuş gibi havladığı belliydi. Berbat kokuyu almış ve sahibinden önce onun ne olduğunu anlamıştı. Bu cins köpeklerin böyle meziyetleri vardı.

Tasmayı sıkıca çekip Clipper'ın havlamasını bir an için kestiğinde, köpeğin gözlerinin içine bakıp sessiz kalmasını tembihledikten sonra cep telefonuyla polisi aramıştı.

İlk gelen üniformalılar dirsek bölgesinden kesilmiş bir insan koluna baktıklarını anlamakta hiç zorlanmamışlardı. El kısmı da bilekten itibaren yoktu. Polislerden biri bir dal yardımıyla kolu suyun vurduğu beton duvara doğru çekip, yavaşça parke taşların üzerine kadar getirmişti. Bir dal yardımıyla da olsa cisme dokunmaktan hoşlanmamıştı, ama cismin durduğu yerden kurtulup tekrar suda sürüklenmesi ve hatta sulara gömülmesi tehlikesi karşısında başka çaresi yoktu.

Su, kolu mat bir beyaza dönüştürecek şekilde rengini götürmüştü. Üniformalılar, telefon eden kadının bunun ilk başta ölü bir balık olduğunu zannetmesine şaşırmamışlardı. Nehirdeki canlıların kemirmesi sonucu, kolda bariz bir hasar vardı. Her iki uçta da ölü deriden dışarı çıkmış beyaz kemik görünüyordu.

Her iki polis memuru da Torso Cinayetleri hakkında bilgi sahibiydi ve bu kolun davayla ilintili olabileceği belliydi. Polis neredeyse her hafta New York'un nehirlerinde garip şeyler aramak zorunda kalıyordu, ama bunlar hep ihbar üzerine yapılan işlerdi. Ama bu kez insan cesedi kalıntıları söz konusuydu, kurbanlarını öldürüp doğrayan sapık kol geziyordu ve bu, özel ihtimam gösterilmesi gereken bir durumdu.

Üniformalılardan biri Grace Oliphant'ın anlattıklarını dinleyip not alırken, diğeri de amiri olan komiseri aramıştı. Bu bilgi, bürokrasi zincirinde yolunu kaybetmeden yukarıya ulaşmış ve on beş dakika içinde Renz, Quinn'i aramıştı.

"Sağ kol mu, sol kol mu?" diye sordu Quinn, Nift'e.

"Fark eder mi?"

"Fark eder, çünkü ben sana soruyorum." diye kızdı, Quinn donuk bir ses tonuyla. Bu ses tonuyla binlercesi değilse bile yüzlerce zanlının sinirini bozmuştu meslek hayatı boyunca.

Bu, egosunun zırhına bürünmüş Nift'i pek etkilemedi. Yine de biraz işini yapsa iyi ederdi. İşaret parmağını çenesine koyup düşünceli bir pozda, kolun her iki ucuna bir göz atacak şekilde kımıldadı. "Sol kol olduğunu söyleyebilirim, ama morga götürüp daha yakından incelemeden kesin bir şey söylemek istemem."

"Ne kadardır suda peki?"

"Sadece bir tahmin, ama bir ay civarında bir süredir."

Quinn bunun ilk kurbana ait olabileceğini düşündü. Tabii eğer bu kol şu gizemli torsolardan birine ait ise. Öyle olmalı diye düşündü. New York'ta bile her gün bir kol parçası ortaya çıkmıyordu bir yerlerden. "Bunu bulduğumuz gövdelerden herhangi biriyle eşleştirebilir misin?"

Nift kendinden emin ve edepsiz bir gülümsemeyle Quinn'e bakarak, "Benim bilgi ve becerilerime sahip biri eşleşip eşleşmediğini anlar. Bir satır ya da baltanın kemikte bı-

raktığı bariz izler vardır ve etin kesiliş yönüne ve şekline bağlı olarak benzer izler olur. Aynı zamanda, elimizdeki gövdenin yaşı itibariyle de bir eşleştirme yapabiliriz, eğer ona aitse. Bir de tabii DNA gibi bir imkân var. Eksiksiz bir rapor biraz zaman alır ama basit bir eşleştirme ve evet ya da hayır diyebileceğimiz bir ön bilgi edinmek için biraz elimizi çabuk tutabiliriz."

Bir siren sesi ortalığı ayağa kaldırıp sustuğunda Bayan Oliphant'ın tuttuğu tasmanın ucunda, üzerinde turuncu böğürtlenler olan süs ağaçlarının altında gezinen Clipper kulakları sağır edercesine bir havlamayla siren sesini aratmadı. Tepe ışıkları hâlâ yanıp sönmekte olan otobüs yavrusu gibi bir araç, nehri çevreleyen küçük cep gibi parklardan birine inen basamakların önünde durdu. Quinn, parkta bir salıncak ve oyun oynamak için tırmanma demirleri gördüğünde, çocuklardan birinin nehrin kenarına inip kol parçasını bulmadığına şükretti.

Beyaz üniformalı bir sağlıkçı beton basamaklardan telaşsızca indi ve parkı çevreleyen alçak tuğla duvarın üstünden atlayıp yanlarına geldi. Tombul olmasına rağmen çevik bir tipti ve elinde bir sanatçının resim çalışmalarını taşıdığı portföylere benzeyen siyah kauçuk fermuarlı bir çanta vardı. Quinn, burada zaten sedyeyle taşınacak bir şey olmadığına hükmetti. Bu kol parçası o çantaya rahat rahat sığardı.

Sağlıkçının, yalanmış izlenimi uyandıran koyu renk saçları vardı ve üzerinde JEFF yazan bir yaka kartı bulunuyordu.

Etrafına bakındı, siyah deri medikal çantayı teşhis ettikten sonra da Niff'e karşılık beklercesine gülümsedi. "Alabilir miyiz?" dedi, yerde duran kolu başıyla işaret ederek.

"Şimdilik işim bitti onunla." dedi Nift.

Quinn başını sallayıp arkaya Pearl ve Fedderman'ın yanına çekildi ve Jeff'e yer açtı.

"Dikkat et" dedi Nift, Jeff kol parçasını çantaya yerleştirip fermuarı kapatırken. "O bir setin parçası."

Jeff gülümsemedi bile.

ON İKİ

Yetmiş Dokuzuncu Cadde üzerindeki ofiste kimse gülmüyordu. Quinn ve Fedderman karşı karşıya bakan masalarında oturuyorlardı. Pearl bacak bacak üstüne atmış halde masasının kenarına oturmuş, kahvesini içiyordu. Biraz fazla demlenmiş bir kahve kokusu odaya hâkimdi ve bu da odadaki alışılmış talaş ve alçı tozu kokusuyla kıyaslandığında, sınıf atlama gibi bir şeydi. Üst katlarda yenileme yapan işçilerin testere ve balyoz sesleri çok yakından ve yüksek gelmiyordu ama neredeyse kesintisiz bir gürültüydü. Yenileme deyince, yıkmadan yenisini yaratmak olmuyor tabii.

Quinn, masadaki telefonu yeni kapatmıştı. Söyleyeceklerini hatırlamak için ondan yardım alıyormuşçasına, uzun uzun telefona bakıp sonra sözüne başladı.

"Adli tıp kolun otuzlarının başlarında ve bir yetmiş beş boylarında bir kadına ait olduğunu söylüyor. Ortalama kilolu. Bizim gördüğümüz etteki şişkinlik ve gevşeklik suyun etkisiyle olmuş. Belirgin herhangi bir iz veya takı yok." Koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Nift'in dediğine göre kol eldeki gövdelerden herhangi biriyle eşleşmemiş."

"Emin mi peki?" diye atladı Fedderman şaşkın bir ifadeyle.

"O aşağılık bücür hep emindir. " dedi Pearl.

Quinn onu ve odadaki sesleri bastıran şiddetli balyoz darbelerini duymazdan gelerek, "Kemik ve et kesiklerindeki izler eşleşmemiş Feds," dedi. "Ayrıca DNA analizi için öne alınmış bir rapor var elde. Bizim elimizde olan torsolardan herhangi biriyle eşleşmediğine dair yeterli bulgu içeriyor. Kan grubu bile farklı."

"Kadının kim olduğunu bulmak için hâlâ bir şansımız var. Kolunu bulduğumuz kadını diyorum. Bir DNA veritabanı eşleştirmesi yapılamıyor mu?"

"FBI bunu kendi bilgisayarlarında tarıyor, ama orada da pek umut vadeden bir durum söz konusu değil."

Quinn, bu geniş veritabanının hâlâ emekleme çağında olduğunu biliyordu. Kesik kol ancak son zamanlarda hüküm giymiş bir suçluya ait olup, suçlunun da detayları DNA veritabanına girilmiş olsaydı, ancak o zaman bir eşleştirme sonuç verebilirdi. Bunlar uzun işlerdi.

Her üç dedektif de sessizce oturmuş, elektrikli bir testerenin acı acı bağırmasına eşlik eden balyoz darbelerinin sesini dinliyordu.

Sonunda Pearl sesini çıkardı. "Üçüncü bir kurbanımız var."

"Veya insanları doğrayan başka bir katil." diye karşılık verdi Quinn.

Fedderman, gömlek manşetindeki düğmenin açılmış olduğunu fark edip ilikleyerek, "Belki de o kol kazara kopmuş bir koldur. Bir teknenin pervanesi veya başka bir şeyle." dedi.

Quinn acı acı gülümseyerek, "Nehir devriyesine hiç öyle bir ihbar gelmemiş, kimsenin kolunu kaybettiğine dair gelmiş bir ihbarda yok." dedi.

"Üçüncü kurban." dedi Pearl yine.

Kimse itiraz etmedi.

"Katil kadının elini de kesmiş." dedi Fedderman.

"Kendini emniyete almak ve parmak iziyle bir eşleştirme yapılması riskini bertaraf etmek için." dedi Pearl. "Polis kayıtlarında olmasa bile. Çok temkinli olduğu anlaşılıyor."

Quinn içini çekerek ayağa kalktı. "Kadıncağızın geri kalanı hâlâ nehirde olabilir. Diğer kurbanların geri kalan parçaları da orada olabilir. Orada veya bir göl ya da herhangi bir akarsuyun dibinde. Renz'i arayıp bir sorayım. Bakalım bir arama başlatıp New York ve çevresindeki sularda ceset taraması yapabilir miyiz?"

"Tarayıcı kancalarla," dedi Pearl. "Gölleri bunlarla tarıyorlar." Bu tür birkaç operasyonda bulunmuştu ama her nedense bu sefer içi üşüdü, bunu düşününce. Soğuk çelik, dipte karanlıkta yumuşak insan eti tarıyor.

"Son zamanlarda su altı kameraları da kullanıyorlar." dedi Quinn.

"Dalgıçlar," dedi Fedderman. "Eninde sonunda birileri o bulanık suya girip dibe çökmüş kolları, bacakları kafaları aramak zorunda kalacak." Suratını buruşturup eliyle kel kafasını sıvazladı. "Neyse ki, bu işler için fazla yaşlıyım."

"Bazı küçük gölleri boşalttıkları oluyor." dedi Pearl, ona dönerek.

Başını salladı. "Nehri nasıl boşaltacaksın peki? Kol orada bulundu."

"Bunda haklı." dedi Pearl, Quinn'e bakarak.

"Küresel ısınma." dedi Fedderman. "Sonunda bütün nehirleri kurutacak. Biz de o zaman gidip kayıp parçaları bulacağız."

Pearl, kahvesinden bir yudum aldı.

"Küresel ısınma," dedi Fedderman tekrar. "Polisin en iyi dostu."

"Kesik bir kol mu?" diye telefonun ahizesine doğru sordu Cindy Sellers, hararetle. City Beat'teki masasındaydı. Yan masada oturan Howie Baker'ın duyamayacağı bir sesle konuşuyordu. "Sadece bir kol mu? Şu iki torso kurbanıyla herhangi bir ilgisi olup olmadığını nereden biliyoruz?"

"Olmadığını kesinlikle biliyoruz." dedi Nift asabi bir sesle. Morgdan birkaç sokak ötede bir yerden cep telefonuyla konuşuyordu. Telefonlara hiç güven olmazdı. Hangi telefon olursa olsun bugünlerde hiçbiri pek emin değildi. Kameralar da işin cabası. Yakında tüm New York şehrine döşeneceklerdi.

Telefon konuşmasının bir an önce bitmesini arzu ediyordu. "Seni temin ederim ki, bu kol diğer kurbanların gövdeleriyle hiçbir şekilde bağlantılı değil."

"Öyle anlaşılıyor." dedi Cindy.

İspiyoncusunun anlamsız espri anlayışına alışkındı ve adamın söylediklerinden neleri ayıklaması gerektiğini biliyordu. Nift'in aşağılık bir herif olduğunu da düşünüyordu ama güvenilir bir kaynaktı ve o da Nift'e karşı nazik ve düşünceli davranıyordu. Elinde porno video müşterilerinin adları ve videoculara girip çıkarken çekilmiş resimleri vardı ve bunları ona gösterirken Nift'in resmini oradan çıkarmıştı. Halbuki Nift, bir at çiftliğinde geçen ve okul kızlarının oynadığı bir porno filmi kiralarken görüntülenmişti ama ortalıkta hiçbir resmi yoktu. Tabii o öyle düşünedursun.

"Peki, başka ne biliyoruz?" diye sordu Cindy.

Nift, kolun incelenmesinden edindikleri sonuçları anlattı.

"Üçüncü bir kurban," dedi Cindy, adamın anlattıkları bittikten sonra. "Ve katil muhtemelen parçalara ağırlık bağlayıp, onları suya atıyor. Kol, herhalde onu aşağıda tutan herhangi bir şeyden kurtuldu ve suyun üstüne çıktı."

"Birtakım sonuçlara varıyorsun." dedi Nift.

"Benim işim bu." dedi sırıtarak. "Beni bilgilendirmeyi ihmal etme."

"Tamam." dedi Nift, telefonu kapatırken.

Cindy, bunu yapacağını biliyordu.

Gloria dar tali yoldan çıkıp, ot bürümüş toprak bir yola saptı ve üzerinde İZİNSİZ GİRMEK YASAKTIR yazılı eski püskü bir tabela olan, yine eski püskü ahşap bir çit kapısının önünde durdu.

David büyük Chrysler arabadan inip kapıyı açtı ve Gloria'nın arabayla içeri girmesini bekledi. Günbatımına bir saat

kadar daha olduğunu hesaplayarak günün azalan ışıklarında etrafa bir göz attı, kapıyı kapatıp paslı asma kilidini de taktıktan sonra arabaya döndü.

Burası New Jersey'de şehirden bir saat mesafede bir çiftlikti. Issız bir yerdi ve son birkaç yıldır yasal olarak bir mülkiyet belirsizliği içindeydi. Bir zamanlar ahşap bir ev ve ayrı bir garajı olan bu çiftlikte ayrıca bir ahır ile alet edevat için başka bir küçük ahşap yapı bulunuyordu. Ev ve garaj harabeye dönmüştü. Diğer ahşap yapının iki duvarı çökmüş, motoru olmayan eski bir Ford traktörün üstüne moloz yığılmıştı. Ayakta kalmış duvarlardan birinde de duvara dayalı kürekler ve benzer aletler duruyordu.

Gloria, arabayı garajın arkasına çekip bagajın kapağını açtı ve üzerlerine gölge düşmüş uzun otların rüzgarda savrulmasını seyre daldı.

"Burası ay kadar ıssız." dedi.

"Hadi o zaman astronotlar işbaşına." dedi David, emniyet kemerini çözüp kapıyı açarken. (Buradaki işlerini bitirene kadar David olarak kalmaya devam edecekti.)

Özellikle çok neşeli olmasa bile her zaman yeterince keyifli olabiliyor diye düşündü Gloria, David için. Durum ne olursa olsun, hep iyimser. Şüphe yok ki, bu onun cazibesinin bir yönüydü, kadınlar için.

Kapağı açık olan bagaja eğildiler.

İkisi, dört tane battal boy siyah plastik çöp torbasını çimenli bir bayırdan aşağı ve sonra koruluğun içinde altı–yedi metre kadar taşıdılar. Torbalarda Shellie Marston'ın kalıntıları ve elbiseleri vardı. Sadece gövdesi o torbalardan birinde değildi. Onu daha önce Yukarı Batı Yakası'nda bir inşaattaki çöp bidonunun yanına bırakmışlardı.

Kararmakta olan korulukta bir yer beğenip torbaları yere bıraktılar. David, kürekleri almak için arabaya döndü.

O gittiğinde, Gloria ayakkabısının kenarıyla geçen yıldan kalma yaprakları ittirdi. Bu onun dört-beş dakikasını aldı. Tatmin olmuş bir şekilde, ayakkabısındaki çamuru sildi ve küçük deri kaplı İncil'in hâlâ arka cebinde olup olmadığını eliyle kontrol etti.

Bir ses duyup da dönüp baktığında David'in küreklerin yanısıra, elinde bir yerden bulduğu uzun saplı paslı bir kazmayla geldiğini gördü. Birkaç gündür yağmur yağmadığı ve toprak sertleştiği için, kazma işi böylelikle çok daha kolay olacaktı. Gloria gülümsedi.

Tanrı işlerini kolaylaştırıyordu.

ON ÜÇ

Pearl, derin bir nefes aldıktan sonra, "Tanrım, bu iyiydi işte!" dedi.

Belli ki, Milton Kahn'ın duymak istediği buydu. Kızın teriyle ıslanmış yatak çarşafının üzerinde ona doğru dönerek başını Pearl'ın göğüslerinin arasına sürttü. Tam orayı öpüp sonra meme başlarını öptü. Pearl bu adamı gerçekten sevdiğinden emin değildi ama onunla olmak pek de fena olmuyordu.

Milton, kısaca Milt, bir anlamda Teaneck'teki destekli yaşam tesisi Golden Sunset'te yaşayan Pearl'ün annesi ve onun arkadaşı Bayan Kahn'ın ona bir armağanıydı. Tam olarak evlilik diyemesek bile görücü usulü evlilik gibi bir şeydi bu. Bayan Kahn Milt'in teyzesiydi. Pearl, rica minnet bu iki yaşlı kadınla ve Milt ile Golden Sunset'in kasvetli yemek salonunda öğle yemeğinde beraber olmaya razı olmuş ve beklentilerinin aksine bu adamdan hoşlanmıştı. Kendisi gibi kısa boylu ve bir şekilde iyi görünümlü bir adamdı. Çenesindeki

keçisakalı, çeşitli vesilelerde Pearl'ün belirli yerlerini gıdıklamakla kalmıyor, aynı zamanda hayat mücadelesi veren bir dermatologdan ziyade bir sihirbaz ya da dünya çapında bir psikiyatr gibi görünmesini sağlıyordu.

Pearl onun espri anlayışı olan iyi bir sohbet partneri olduğunu keşfetmişti. Bir dermatolog olarak da komik sayılacak bir adamdı. İkinci buluşmalarından sonra Pearl'ün boynundaki birkaç et benini almıştı. Pearl bunu bir şekilde çok yakın ve sıcak bulmuştu. Pearl'ün annesinin mutluluğu, bir kıvılcımın düşüp ortalığı alevlendirmiş olmasıydı. Tamam, bu bir yangın değildi belki ama alev alevdir ve hiç yoktan iyidir. Ne de olsa dışarıda soğuk var.

Pearl, yatakta doğrulup darmadağın görünmemek için saçlarını iki eliyle arkaya doğru düzeltti. Yatakta dönerken Milt'in onu seyrettiğini ve gülümsediğini hissediyordu. Milt'in sağ kalçasının kıvrımlarını parmak uçlarıyla okşadığını fark etti.

"Var mı bugün gideceğin bir yer?" diye sordu Milt. Ufak tefek bir adam için derin bir sesi vardı. Derin ve güçlü. Kendisi öyle iri kıyım değildi ama yağsız ve kaslıydı. Koyu renk göğüs kıllarının altında yanık bir ten rengi vardı. Sırtı da belki biraz gereğinden fazla kıllıydı.

"Duşa," dedi Pearl. "Sonra da gitmem lazım."

"Ama sen burada yaşıyorsun," dedi Milt hatırlatarak.

"Ama burada çalışmıyorum."

Milt bir iç çekti, "İşin, hep işin..."

"Tanıdığım polislerin eşleri gibi konuştun."

"Çok seksisin."

"Ve kocaları gibi." diye düzeltti Pearl. Ayağa kalkıp yalın ayak banyoya yürüdü.

"Güzel olduğunu biliyorsun değil mi?" dedi Milt güçlü sesiyle arkasından seslenerek.

"Bilmez miyim?"

"Tehlikesi hariç, işinin ne olduğunun da bence bir önemi yok."

"Günün birinde amir olursam, ona da bir itirazım olmaz."

"Şu üstünde olduğun Torso Cinayetleri işi... Bu katilin kurbanlarından biri olmayacağını nereden biliyorsun?"

"Kapıdan geri dönüp Milt'in yüzüne bakarak, "O adam" dedi, "Mümkün olduğunca benden uzak durmaya çalışıyordur, Milt."

Dirseklerine dayanmış vaziyette, Pearl'ü baştan aşağı süzerek sırıtkan bir ifadeyle, "İnanması zor." dedi.

"İnansan iyi edersin." dedi Pearl, uykusuz ve seksten bitkin bedenini banyoya sürüklerken.

Saçı hâlâ ıslak vaziyette, duştan çıkıp üzerini giyindiğinde mutfak masasının üstünde kızarmış ekmek, portakal suyu ve kahve onu bekliyordu. Ekmek, sevdiği gibi biraz fazlaca kızarmıştı ve yeni yapılmış kahveyle birlikte muhteşem bir koku vermişti ortalığa. Milt yalın ayaktı ve üstü çıplak vaziyetteydi ama pantolonunu giymişti. Üzerinde annesinin Pearl'e eskiden hediye etmiş olduğu mutfak önlüğü vardı. Pearl onu çoktan atmış olduğunu düşünüyordu ama şuracıkta biraz önce seviştiği adamın üstündeydi. Sıkı sevişmişlerdi. Quinn'i düşündü. Onu bir önlükle hiç görmemişti ve böyle bir şey saçma ve imkânsız görünüyordu.

"Polis eşleri..." dedi Pearl. "Hepsi birer melek."

"Ve kocaları." dedi Milt, masaya karşısına otururken.

Ev hayatı bu işte, diye düşündü Pearl. İnsanı kavrayıveriyor.

One Police Plaza'da Renz'in odasındalardı. Burası çalışan bir emniyet mensubunun odası gibi durmuyordu, çünkü öyle değildi. Etrafta koşuşturmaca yoktu, duvarda üzerinde nöbet çi-

zelgeleri ve duyurular olan panolar yoktu ve ortalıkta dosya dolabı bile görünmüyordu. Harley Renz bütün bunları geride bırakacak şekilde yükselmişti ve kendinden önceki çoğu insan gibi, bulunduğu makamı daha ziyade politik bir post olarak görüyordu. Zaten oraya gelmesi de polislik yapmaktan çok, politik takılarak olmuştu.

Yerdeki duvardan duvara halı, koyu bordo renkteydi ve duvarlar meşe kaplamaydı. Masanın arkasındaki duvarın önünde plaketler, takdirnameler ve birtakım fotoğraflar duruyordu. Masanın kendisi de kendinden desenli koyu renk granit, koca bir levhadan müteşekkildi. Odadaki elektronik ekipman da tümüyle duvardaki renkle uyumlu, çok kapaklı ceviz bir dolabın içinde gözden uzak duruyordu. Masanın önünde iki tane kahverengi deri koltuk vardı. Küçük toplantılar için odanın bir yanında duran küçük bir masa ve etrafında dört sandalye vardı. Masa antika gibi duruyordu ve üzerinde içinde renkli çiçekler olan kesme camdan bir vazo vardı.

Her gün yeni çiçek getiriyor olmalılar diye düşündü Quinn. Hey gidi Harley Renz hey!... Bürokrasi kurdu. İyi tırmanmış yukarılara. Hâlâ da tırmanmaya çalışıyor. Bir yerden duymuştu. Karafatmalar da merhametsizce, dur durak bilmeden binaların üst katlarına tırmanırlarmış. Çatıya geldiklerinde ne yaptıklarını merak etti.

Quinn ve tayfasının yanısıra karakter analisti Helen de oradaydı. Üzerinde yeşil bir blazer ceket ve gri pantolon vardı ve bir seksen küsur boyuna ilaveten yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

Pearl, çehresini ve saçlarını daha koyu gösteren açık mavi bir tayyör giymişti. Bu sabah çok canlı ve enerjik görünüyordu Quinn'e. Aynı zamanda çok diri, sağlıklı ve güzel. Sağlıklı görünmek aynı zamanda bir cazibe arz ediyordu. Quinn bunun farkına varmaya başlamıştı.

Quinn'i kendisini keserken yakaladı ve Quinn başını çevirdi. Aynı zamanda Pearl'ün de bakışlarını kaçırdığını fark etti.

Renz, masasının altında bir yerlerden bir City Beat çıkarıp granit masanın köşesine koydu. "Cindy Sellers soruyor: Katil niçin tüm bedeni saklamıyor? Niçin teşhis edilemeyen torsoları kesinlikle bulunacak yerlere koyuyor?"

"Biz de aynı şeyi düşünüp duruyoruz." dedi Quinn.

Renz, pencerenin önünde duran Helen'e bir göz attı. Konuşma sırası ondaydı. Quinn, kadının siluetini göstermek için pencerelerin önünde durmayı yeğlediğini düşündü.

"Bu yüzden buradayım." dedi Helen, Lauren Bacall sesiyle. Hatta Bacall'ın gençliğini de biraz andırıyordu ama çok daha uzun ve atletikti. "Katilin davranış biçimi, torsoların onun dürtülerinin ve megalomanisinin bir parçası olduğuna işaret ediyor. Yaptığıyla başkalarına övünmesi lazım. Bir cinayet işlendiğinden birilerinin haberinin olduğundan ve onun da bu işten tamamen yırtmış olduğundan emin olması lazım."

"Birilerinden kastın polis, öyle değil mi?" diye sordu Fedderman. Üzerinde çiçek duran masanın yanındaki rahatsız görünen sandalyelerden birinde oturuyordu.

"Kesinlikle. Ama aynı zamanda kamuoyu. Gövdeler, onun kamuya açık hatıra eşyaları ve onları halkla paylaşıyor."

"Çok cömertçe." dedi Fedderman.

Helen gülümsedi ya da öyle göründü. Arkadan ışık vururken bu pek anlaşılmıyordu. "Bir de polisle alay ederek şehri terörize etmek gibi bir yanı var."

Quinn seri katillerin oynadığı oyunlara alışkındı ve pek ikna olmamıştı. "Peki," dedi, "Katil sadece kurbanların ölümlerinin araştırılmasını engellemek için cesetleri tanınmayacak hale getiriyor olamaz mı?"

"Quinn haklı. Bu kısmına katılıyorum." dedi Pearl, Helen

henüz cevap veremeden. "Ve bizle alay etmek için." dedi başını sallayarak. "İşin diğer kısmı, şu hatıra eşyası. Orada pek emin değilim. Bazı seri katiller kurbanlarından hatıra olarak bir şeyler alıyorlar, bir tutam saç veya ona benzer bir şey ama bunu kamuoyuyla veya bir başkasıyla pek paylaştıkları görülmüyor. Onları sadece arada bir bakıp görecekleri bir yerde saklıyorlar. Bütün koleksiyoncular gibi."

"Doğru," dedi Helen. "Zaferlerini yeniden yaşamak istiyorlar. Bu, onlara güç ve önem atfediyor."

Quinn, Renz'in kaptan köşkü boyutlarındaki masasına en yakın duran yumuşak deri koltuğunda Helen'e dönüp kollarını kavuşturdu ve "Bunların hiçbiri kesin değil." dedi.

"Katılıyorum," dedi Helen. "Senin gibi, benim de elimde pek fazla malzeme yok."

"Bildiğimiz tek şey, adamın hasta ruhlu biri olduğu." dedi Fedderman.

"Şu sopalar ya da kurbana soktuğu her ne ise..." dedi Pearl.

"Öldürüldükten sonra," diye hatırlatmada bulundu Renz. Merakla Helen'e baktı. "Niye öldürüldükten sonra?"

"Şimdilik, bilmiyorum." dedi Helen.

"Aletini kaldıramayan bir nekrofil." dedi Fedderman.

"Herhangi bir tahmin kadar doğru ancak..." dedi Helen omuzlarını silkerek.

İyi bir analist, diye düşündü Quinn. En azından dürüst. "Gerçek şu ki, bu katil bizi bayağı karanlıkta çalışmaya zorluyor."

"Buradan, onun zeki olduğu sonucuna varabiliriz." dedi Helen biraz alaycı bir ifadeyle.

"Şimdi de sen abarttın." dedi Renz.

Adı Helen olan dimdik siluet, bu karşı iğnelemeden etkilenmemiş görünüyordu.

Quinn, bu atışmalar havada uçuşup gerçek bir itişmeye dönüşmeden araya girmek istedi.

Ama telefon ondan önce davrandı. Telefonu görmemişti bile. Masanın diğer ucunda alttaki bir rafın derinliklerindeydi. Hiç telefon zili gibi olmayan yumuşak ve bastırılmış bir çalma sesi vardı. Daha ziyade müzik çalmaya başlamadan önce akort yaparken bir kemandan gelen notanın tekrarlanış sesi gibiydi.

Renz, masayla uyumlu renkteki ahizeyi kaldırırken, diğerlerini rahatsız etmek istemiyormuşçasına yüzünü ekşitti. Birdenbire yüz ifadesi ciddileşerek, "Evet, evet." dedi telefona. Altta bir yerden bir bloknot çıkarırken, "Tanrım!" dedi odadaki herkesin yüzüne birer birer bakarak. Yüzündeki tazı hatlarına yansıyan karamsar ve şaşkın ifadeden, arayanın kim olduğunu anladığı görülüyordu.

Sağ eliyle yazabilmek için telefonu sol eline aldı. Bloknota birşeyler çizerken, sürekli olarak evet, evet diye tekrarlıyordu. Nihayet arayana teşekkür ederek telefonu kapadı.

Parmak uçlarını sarkık yanaklarında gezdirerek bir dakika kadar oturduğu yerde kaldı. Sarkık yanaklarını aşağıya bastırınca göz kenarlarındaki deri de aşağı kayıyor ve daha cins bir tazı görüntüsü veriyordu.

"Bir torso daha var elimizde," dedi. Yukarı Batı Yakası'nda bir çöp bidonunun yanında bulunmuş."

"Bakarsın bizim kolla eşleşir." dedi Fedderman.

Renz başını yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Bu çok yeni. Son birkaç gün zarfında öldürülmüş."

Pearl, oturduğu sandalyenin arka ayakları üzerinde geriye yaslanmış vaziyetteyken Renz'in söylediklerileyle toparlandı ve sandalyenin ön ayakları halıya sert bir iniş yaptı.

"Varan dört." dedi Pearl.

Renz, masasının üzerinde duran katlanmış City Beat'e gö-

zünü dikmişti. "Sanırım Cindy Sellers'ı aramam lazım." Yardım istercesine Quinn'e baktı. "Bu kadın fena halde karın ağrısı olmaya başladı."

Quinn omuzlarını silkti. "Şeytanla işbirliği yapan sensin."

"Hep yaptığım şey," dedi Renz. "Çoğu zaman işe yarıyor."

Bloknotu, üzerindeki notları kendi defterine yazması için Quinn'e uzattı.

"Bu aşağılık katili bulmanı istiyorum, Quinn."

Quinn, bunun cevap gerektirecek bir cümle olmadığını düşünerek sessizce yazmaya devam etti.

Renz'in ofisini terk edip gövdenin bulunduğu Batı Yakası'ndaki adrese doğru yola çıktılar. Onu, birdenbire küçülüveren odasında plaketleriyle, takdirnameleriyle ve egosunu şişiren fotoğraflarıyla baş başa bıraktılar.

Şu anda orası onun için pek rahat ve emin bir yer değildi.

ON DÖRT

Üçü, gövdenin bulunduğu Batı Yakası'ndaki adrese doğru giden, Quinn'in eski Lincoln'unun içindeydi. Quinn direksiyondaydı, Pearl yanında oturuyordu. Fedderman da arka koltuktaydı. Broadway üzerinden yukarı çıkıyorlardı. Trafik kötüydü ve sanki egzoz gazı her şeyin üstünü örtmüşçesine, havada bir pus vardı. Güneş yan sokakların üzerinde batıyordu ve havadaki pus altın rengine bürünüyordu.

Quinn, biraz daha zaman kazanmak için bir turist otobüsünü sollarken Pearl'ün cep telefonu titreyerek çaldı.

Cebindeki telefona davrandıktan sonra ekrana baktı. Arayan Golden Sunset idi.

Annesi. Arayan o olmalıydı. Alışıldık bir endişe ve aynı anda bir kızgınlık hissetti.

Quinn, Pearl'ün cevap verip vermeyeceğini merak ederek sağ koltuğa bir bakış attı.

Pearl pek bir seçeneği olmadığını düşünerek telefonu cevapladı. "Memur Kasner." Annesinin, onun işte olduğunu anlamasını istemişti. Dümdüz karşıya, yola bakmakta olan Quinn'e bir bakış attı. Sırıtıyordu. Bu namussuz niye sırıtıyordu ki şimdi?

"Annen, Pearl... benim." dedi telefondaki cırtlak ses. Pearl'ün şu anda duymaya çok meraklı olduğu bir ses değildi, ama Quinn ve Fedderman duymasın diye telefonu kulağına iyice yapıştırdı.

"Pearl, sen misin bir tanem?"

"Evet, benim." *Kısa ve öz olsun lütfen. Kısa.*

"Bir tanem, evini aradım ama telesekreter çıktı. Artık makinelerin telefonlara cevap verdiği bir dünyada yaşıyormuşuz meğer. Bari telefonlar sadece kendi aralarında konuşsunlar. Hiç mesajlarına bakmıyor musun?"

"Bazen." *Lütfen kısa kes.*

"Belki sendeki makine benim mesajları siliyordur. Şunu öğrenmek istedim hayatım. Sen ve Milton Kahn iyi mi ayrıldınız?"

Ne?

"Yani, dün geceden sonra?" dedi annesi.

Ne? Bu, olacak şey değil. "Kim söyledi sana? Neler saçmalıyorsun sen?" *Olacak şey değil!*

"Bu, iki soru eder, hayatım."

"O zaman ikisine de cevap ver."

"Öyle aksi aksi konuşma Pearl. Kabalık etme. Bayan Kahn söyledi. Hem niye olmasın? Onun yeğeniyle senin aranda yakınlaşma olduğu bir sır değil ki."

Pearl'ün bu bilgiyi Bayan Kahn'ın nereden edindiği konusunda çok iyi bir fikri vardı. Quinn'in onu gözucuyla süzdü-

günü fark ederek, biraz sessiz kaldı. "Bazı şeyler hakkında konuşulmaz." dedi Pearl.

"Seninle aynı fikirde olmadığımı mı düşünüyorsun, tatlım? Ama bu olağandışı bir durum. Bayan Kahn'ın dediğine göre Milton seni çok merak ediyormuş. Senin güvende olup olmadığını. Onlar, yani bayan Kahn ve harika Milton, benim seninle bu konuyu konuşmamı istediler."

Harika Milton çenesini tutmayı öğrenecek.

"Endişesini anlıyorum ama bu hakikaten onun üstüne vazife değil. Ya da bunu her kime söylediyse onun da üstüne vazife değil."

"Seni seven insanlar canım kızım, seni sevenler endişe ediyor. Bu dünyada başka kimimiz var? Kendi annen dahil her şeyin bir gün toprağa karışacağı bu dünyada. Yakın bir zamanda, ben de bu huzurevinde dertlenerek, bir gün toprak olur giderim."

"Destekli yaşam tesisi. Huzurevi değil. Televizyonlu, rahat yatakları olan, mutfağı, özel banyosu, şezlongu, yiyebileceğinden fazla yemeği, senin en sevdiğin etli güveç dahil, her şeyi olan destekli yaşam tesisi. Televizyondaki *The Lawrence Welk Show*'daki insanlar orada film çekmeye geliyorlar. Oyun salonları ve Atlantic City'ye kalkan otobüsleri var. Bunlar işte, destekli yaşam daireleri."

"Ölüm odaları kol geziyor, hayatım."

Pearl'ün tepesi atmak üzereydi. "Sanmıyorum." Bu konuşmanın bitmesi için dünyaları verirdi. "Bütün diyeceğin bu muydu? Eğer öyleyse iyi, çünkü işim var."

"Yine aksilik ediyorsun."

"Evet, bile bile."

"Senden tek istediğim geleceğini düşünmen, Pearl. Milton, sen ve eviniz, bir de çocuklar, Tanrı biliyor ya. Katillerin, silahların, bıçakların ve rap zırvasının olmadığı bir yer. Dünyada

başka işler de var, Pearl. Milton, Bayan Kahn'a onun muayenehanesinde resepsiyon görevlisi olarak çalışabileceğini söylemiş. Orası emin bir yerdir. Seni sokaklardan kurtarmak istiyor, Pearl. Hepimiz bunu istiyoruz. Seni seven her..."

"Benim işim *bu*."

"Pearl, demek istediğim, dünyada başka işler de olduğu."

Dermatolog muayenehanesi resepsiyon görevlisi gibi.

Quinn, kornaya basarken yoluna çıkan kirli, eski bir taksiye küfür etti.

"Bu duyduğum o nazik Quinn'in sesi miydi, Pearl hayatım?"

"Üstüne bastın."

"Nasıl iyi bir insan. Seni koruyan ve sana bakan. Kendini kutsanmış hissetmelisin, Pearl. İki iyi adam arasında seçim yapmak gibi bir lüksün var. Biri yüklü bir maaşla emekli olmuş onurlu bir polis, diğeri de ondan aşağı kalmayan bir tıp doktoru."

"Saplantılı bir manyak ve bir çakal."

"Ne?" dedi Quinn.

"Telefona söyledim."

"Ne, tatlım?"

"Anne, gerçekten kapatmam lazım."

Quinn, hâlâ yolunu kesen taksiciye odaklanmış olarak, kornaya yine yüklendi. Sürücü kolunu camdan çıkararak, bildik hareketi yaptı.

Quinn kornaya basarak, "Vaktimiz olsaydı şu iti oyardım şimdi." dedi.

"Vaktimiz var, dedi Fedderman arka koltuktan. "Görmeye gideceğimiz bayan, ölü."

"Şu adama bir baksana, Feds!"

"Taksiciler de polisler gibi kendilerini yolların sahibi zannediyorlar." dedi Fedderman.

"Bütün taksicilere koyayım."

"Pearl? Hayatım?"

"Şimdi kapatıyorum artık, kusura bakma."

Pearl, telefonu kapattı ve çakal Milton'ın çenebaz teyzesine kendi işiyle ilgili ahlayıp vahlamasına köpürmüş olarak bir süre sessiz kaldı.

Dünyanın çivisi mi çıkıyordu?

"Annen miydi?" dedi Quinn, önündeki boş yolu görüp gaza basarken.

"Nereden anladın?" dedi Pearl.

"Selam söyleseydin."

"Söylesem iyi olurdu. Senin Tanrı olduğunu düşünüyor."

"Benden de selam söyleseydin." dedi Fedderman arka koltuktan.

"Senin bir dallama olduğunu düşünüyor." dedi Pearl.

Tozlu yeşil çöp bidonunun topsuz bir tank gibi orta yerde durduğu sokak aralığı iki uçtan sarı renkli olay yeri bantlarıyla kapatılmıştı. Olay yeri inceleme teknisyenleri ellerinde luminol şişeleri, büyüteçler, cımbızlar ve plastik kanıt torbalarıyla arı gibi çalışıyorlardı. Etiketlenen her şey anında torbalara giriyordu. Fotoğrafçı kadın işini bitirmiş makinesini kurcalıyordu. Kimse çöp bidonunun yanında duran o rengi kaçmış vıcık vıcık etten şeye doğrudan bakmak istemiyordu.

Quinn, etrafı kontrol ettiğinde Nift'i göremedi. Belki de o Napolyon kılıklı bücür haşere gelip gitmişti bile.

Sonra kot pantolon, siyah tişört ve o binlerce cebi olan yeleklerden birini giymiş bir kadın geldi. Kırklarında, kısa kesilmiş kahverengi saçları olan ince bir kadındı. Sanki rozasea akneleri varmışçasına burnunun ve gözlerinin etrafı hafif kızarık, düzgün hatlı, tatlı bir yüzü vardı. Siyah bir medikal çanta taşıyordu.

"Dedektif Quinn?"

Quinn başıyla evet dedi.

Kadın gülümsedi. Güzel dişleri var. Herhalde beyazlatıcı kullanıyor, diye geçti Quinn'in aklından. "Ben adli tıptan Dr. Chavesky."

"Nift'i göreceğimi zannediyordum."

"İş nedeniyle şehir dışına gitmesi gerekti." Yine bir gülümseme. Kör edici parlaklıkta ama doğal. "Hayal kırıklığına mı uğradınız?"

"Şimdilik değil." Torsoyu başıyla işaret ederek, "İşiniz bitti mi bununla?" dedi.

"O mu? Evet. Vakaya ben bakıyorum. Ön araştırmaya bakarak, bu da diğerleriyle aynı. Kalbinden vurulmuş ve vajinada o bildik postmodern travma. İçeri sokulan her ne ise onun ucu labia minöre takılmış. Parçalanış şekline bakarak, acemi işi ama başarılı."

"Kurşun hâlâ içeride mi?" diye sordu Pearl. O ve Fedderman yanlarında biraz açıkta konuşulanları dinliyorlardı.

Dr. Chavesky, onların da Quinn ile aynı ekipten olduğunu bilerek, onlara döndü. "Evet. Çıkış yarası yok. Küçük kalibreli ve sternumdan geçerek ilerlemiş. Karşılaştırmalı bir balistik test yapabileceğimiz kadar çok fazla parçalanmadan kalmış mı, bir bakmamız lazım."

"Kurşun hemen öldürmüş mü?" diye sordu Fedderman.

"Muhtemelen hayır. Ama birkaç dakika içinde evet. Tabii, katilin ona birkaç el ateş etmiş olma ihtimalide var. Bütün beden olmadan bunu söylemek imkansız."

Quinn gövdeye ve başın kesilmiş olduğu bölgeye baktı. Aniden başını çevirerek sordu. "Öleli ne kadar olmuş?"

"Benim tahminim on-on beş saat. Bana sorarsanız, ecel çanları çaldığında otuzlarının başlarındaydı."

"Bedende herhangi başka bir travma belirtisi?"

Quinn'e bakarak cevapladı. "Vajinal penetrasyon ve parçalanma hariç, yok. Sadece kurşun yarası. Ayakta durduğu sırada tam önünde ve tam karşıdan ateş edilmiş gibi duruyor." Chavesky saatine bakarak, "Bir iki dakikaya kadar cesedi almak için gelirler, eğer bir süre burada kalmasını istemiyorsanız, tabii. Benim gitmem lazım." dedi.

"Biz de pek seyretmeye meraklı değiliz." dedi Quinn.

Dr. Chavesky başını salladı. "Ayrıntılı bir otopsi raporunu size en kısa sürede ulaştırırım."

Dr. Chavesky ve Quinn kartvizitlerini değiş tokuş ettiler. Quinn karta göz atarak kadının tam adının Dr. Linda Chavesky olduğunu gördü. Kartı, katlanmış okuma gözlüğünün olduğu gömlek cebine sokarken bir yandan da doktorun zarifçe eğilerek sarı bantın altından geçip gri sedan arabaya binmesini izliyordu. İnce yapılı olmasına rağmen güçlü olmalıydı. Koca çantayı neredeyse tüy gibi taşıyordu.

Quinn ve dedektifleri çıplak torsoya yöneldiler.

Nift olsaydı, kadının memeleriyle ilgili muhakkak bir yorum yapardı. Kadının göğüsleri büyük olmasa da ölü bir bedende bile belli oluyordu eski formları. Genç bir kadın. Ondan çalınmış bir hayat. Quinn süratle kolların ve başın tam nerelerden kesilmiş olduğuna baktı. Herhangi bir sorun yaşamadan bu gibi şeyleri yapabiliyordu. Sorun sonradan baş gösteriyordu. Yalnız kaldığında ve işte değilken. Cinsel organ çevresindeki kıllar siyahtı ve vajinal bölgeye uygulanan şiddeti anlamak için doktor olmaya gerek yoktu.

"Onu çöp bidonunun arkasına koymak daha kolay olurdu." dedi Pearl. "Hatta içine." Çöp bidonundan gelen çürük kokusu, eğer oradan geliyorsa tabii, midesini bulandırdı.

"Adamımız onu bir an önce bulmamızı istemiş." dedi Fedderman.

"Bütün mesele, niye olduğu." dedi Pearl.

"Bakacağız artık." dedi Fedderman, Pearl'a bakarak. Yeni birşey söyle de değişiklik olsun gibilerinden bakarak.

"Tabii bakacağız. Bizler dedektifiz."

"O zaman öyle davranın." dedi Quinn. Olay yeri inceleme ekibinin önünde ağız dalaşına girmelerini istemiyordu. Onu dinlemiyor gibi görünüyorlardı ama dinlediklerini biliyordu.

"Kurbanların hiçbirinde dövme yok," dedi Fedderman. "Sırf rastlantı belki de."

"Meme uçlarında, burunda, göbekte filan halka veya piercing de yok." dedi Pearl.

Quinn onaylarcasına ona baktı.

"Bu ne anlama gelir?" diye sordu Fedderman.

"Belki hiç."

"Muhtemelen uçuk tiplerle takılmadığı anlamına gelir." dedi Quinn.

Fedderman parçalanmış cesedi göstererek sordu. "Yani bunun sadizm olmadığını mı söylüyorsun?"

Quinn uzun bir nefes vererek, "Onda da haklısın." dedi.

"Üstünde durulacak bir konu." dedi Pearl.

"Yani?" diye sordu Fedderman.

"Hayır," dedi Pearl, "Senin demin haklı olup olmadığın."

Pearl bunu düşünceli bir şekilde söylemişti. Aslında Fedderman ile dalga geçmiyordu.

Her ikisi de Pearl'e lafının devamını sormadı. Her zaman olduğu gibi, Pearl'ün kafası bir şeye takıldığında onu rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyorlardı.

Pearl düşünedursun. Hiç değilse, annesiyle yaptığı son telefon konuşmasından veya onu kızdıran her ne ise ondan uzaklaştıracaktı onu, kafasındaki yeni soru işaretleri. Ve insanlara sataşmaktan da tabii.

Aynı günün ileri saatlerinde, Linda Chavesky cepten Quinn'i aradı. Kurbanın kalbine giren kurşunun yirmi iki kalibre olduğunu ve içeri girerken sternumu yırtıp üç parçaya ayrıldığını söyledi.

"Hemen öldürmemiştir," dedi Chavesky, "Ama devirmiştir, şok etkisiyle."

"O zaman ikinci kez ateş edilmiş." dedi Quinn, "Bedenin bulunamayan bir bölgesine. Muhtemelen, başına."

"Büyük olasılıkla veya boynundaki ya da kasığındaki büyük arterin bıçak marifetiyle kesilmiş olması da muhtemel. Kan kaybından mı öldü, yoksa doğranırken hâlâ ölmemiş miydi, bilmiyoruz. Ölümden hemen sonra doğrandıysa, kan henüz pıhtılaşmamış olacaktır."

Quinn bir şey söylemeden dinledi. Bu, gittikçe kiralık bir katilin işi gibi görünmeye başlıyordu. İşin silahla vurma kısmı, kalbe bir el ateş, sonra bir veya iki el de kafaya. Temiz iş.

"Bir şey daha var. Vajinal penetrasyon. Köşeli olmayan, ucu iyice sivriltilmiş ahşap bir nesne. Çapı itibariyle, kesilmiş ve ucu sivriltilmiş bir süpürge sapına uyuyor. Bu, öldürüldükten sonra olmuş."

"Ahşap olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu Quinn. Bunu sorarken daha önce raporda yer alan mobilya cilasının yine bir gösterge olarak söyleneceğini düşünüyordu.

"Bu sefer, bayağı iyi bir emek ve zaman verdim bu işe. Bir kıymık buldum."

"Muhteşem. Bu, bizim için daha önce sadece bir tahmin olan şeyi doğruluyor."

"Bu bir kompliman mıydı?"

"Aynen öyle."

"Kıza giren şey her ne ise, küçük bir yağ artığı bırakmış."

"Mobilya cilası," dedi Quinn. "Diğer kurbanlarda da vardı. Ama cismin ahşap olduğuna yeterince kanıt teşkil etmiyordu.

Şimdi sende bir kıymık var artık." Katilin tutkuyla bu süpürge sapını sivriltip cilaladığını hayal edebiliyordu, eğer bu bir süpürge sapıysa. Helen Iman, bunun erkeklik organına ait bir sembol olabileceğini söylemişti. Haklı olabilirdi.

"Kurban kanımca otuzlarının başlarında, orta kiloda ve büyük ihtimalle kıvrımlı bir vücuda sahipti." dedi Linda. "Erkekler için bir cazibe odağı." Telefondaki, Quinn'i biraz hayrete düşürmüştü. Adli tıp uzmanları bu kadar konuşkan ve spekülasyon yapmaya bu denli istekli olmazlardı. Hele hele henüz yeni tanıştıkları bir dedektifle ve üstelik telefonda.

"Bir dakika bekle." dedi Linda.

Quinn, ahize kulağına yapışık vaziyette bekledi. Telefonun diğer ucunda geri planda tam duyamadığı insan sesleri vardı.

Tekrar Linda'nın sesi geldi. "Balistikteki arkadaş şimdi mermiyle ilgili raporu getirdi. Diğer kurbanları öldüren aynı silahtan ateşlenmiş. Bu arada, senin bildiğinden emin olduğum bir şey daha var. Bir kahveye ne dersin?"

"Efendim?"

"Bırak şimdi efendimi filan. Polis değil misin? Sana buluşma teklif ediyorum. Daha ne istiyorsun? Sahici bir NYPD polisi değilsin, ama olsaydın bile benim amirim konumunda olacaktın ve bu durumda ben seni taciz ediyor olamazdım. Evet mi, hayır mı?"

Quinn şaşkınlığını atlattıktan sonra, nereye varacaksa varsın diye düşünerek güldü. "O zaman evet, Linda. Bir şeyler içmek için buluşalım."

"Ben kahve demiştim."

Quinn hassas bir konuya girdiğini düşünerek "Elbette," dedi. "Kahve olsun."

"İlaç niyetine olmadan da alkol tükettiğim oldu. O konuda biraz daha dikkatliyim artık."

"Alkol problemin var idiyse, hiç yalnız değilsin o konuda." dedi Quinn, birdenbire bir çam daha devirdiğini düşünerek.

Karşısındaki, bir alkol problemi olduğunu kastetmemişti tam olarak.

"Burada kimsenin 'bir alkol problemi' olmadı Yüzbaşı Quinn. İki yılı aşkın bir süredir ağzıma sürmedim ve bundan böyle de bu böyle olacak."

"Bildiğin Quinn işte, Linda. Kusura bakma. Bu akşam Amsterdam üzerindeki Lotus Diner sana uyar mı?"

"Uyar tabii. Yerini biliyorum. Yedi civarı nasıl?"

"Altı olsun. Önce bir kahve içer, sonra yemeğe bir yerlere gideriz."

"Tamam görüşürüz, Quinn."

Quinn gülümsüyordu. Sonra bunun resmi bir konuşma olduğunu hatırladı. "Kurban hakkında elimizde başka bir şey var mı, doktor?"

"Boğulmamış."

Bir randevu, diye düşündü Quinn, elindeki telefonun küçük ekranını seyrederken. Onu huzursuz eden şey, Linda'nın ona sarkması değildi. Ellilerinin başlarında, bu maçı götürecek kadar eli yüzü düzgündü en azından. Onu hayrete düşüren şey, Linda ile yaptığı bu telefon görüşmesinde bir kez bile Pearl'ü aklına getirmemiş olmasıydı.

Pearl'ün de çokça söylediği gibi saplantılı ve inatçı olduğunun farkındaydı, ama en azimli insanlar bile kapıyı çalıp cevap alamadıklarında sabırla beklemekten ve hâlâ beklemeye devam etmekten eninde sonunda usanırlardı.

Belki de Pearl onu artık aralarında yaşanabilecek bir aşk ilişkisi ihtimalinin sonsuza dek ortadan kalkmış olduğuna sonunda ikna etmişti. Herhalde Pearl haklıydı ve bu böyle olmalıydı. Sadece onun kabul ettiği bir şey olarak değil, ikisinin de...

Quinn belki de umutlarından vazgeçiyordu.

Başka umutlara yelken açarak.

ON BEŞ

Jill, E-Bliss.org'da karar kılmıştı.

İnternetteki birkaç çöpçatan sitesine bakmış ve tercihlerini New York'ta hizmet veren sitelere göre daraltmıştı. Özellikle egzotik birtakım cinsel tercihleriniz varsa çok sayıda böyle site vardı. Birkaçı da kelimenin tam anlamıyla ağırbaşlı değilse bile derli toplu sayılabilirdi. E-Bliss.org onlardan biriydi. Kullanıcı profili için istenen formu dikkatlice doldurmuştu. Bilgisayarında sakladığı ve birkaç yıl önce bir düğünde çekilmiş gösterişli bir fotoğrafını da vesikalık resim gibi sayfaya yüklemişti. Bu jpeg resmi, şaşırtıcı derecede detaylı olan kişisel bilgi formuna ekleyip 'gönderilecek e-postalar' arasına almış ve karar vermek için kendine iki gün süre tanımıştı.

Saati saatine iki gün sonra derin bir nefes alıp, GÖNDER tuşuna tıklamıştı.

Yolladıktan neredeyse hemen sonra gelen yanıt e-postada, o siteyi seçmekle ne kadar iyi bir tercih yaptığı anlatılıyor ve yolladığı fotoğraf ve kullanıcı profilinin ne denli güzel ve mükemmel olduğu yazıyordu. Gelen mesaja göre emin olmalıydı ki, onunla buluşma talep edecek, ona uygun çok sayıda erkek olacaktı. Bir şifre oluşturduktan sonra birçok üyenin yaptığı gibi, siteye girip potansiyel partnerlerin profillerini tarayabilecekti veya E-Bliss.org'daki uzmanların ona en uygun eşi bulması için kapsamlı veritabanını ve özel yazılımlarını kullanarak bir seçenek sunmasını bekleyebilecekti.

Jill, uzman çöpçatanlık düğmesine tıklamakta hiç tereddüt etmedi. Kredi kartıyla, bu hizmet için ödeme yapmıştı ve bir zahmet bu kadarını da yapsınlar diye düşündü. Tanrı biliyor, kendisi doğru erkeği bulma ve onu cezbetme konusunda hiç başarılı olamamıştı. Bu kez, uzmanlar bu işi onun için yapmalıydı. Mahremiyetine ve resim albümüne bu kadar burunlarını

sokabiliyorlarsa, onun hayatına da şekil verebilirlerdi. Ekrandaki düğmeye tıkladığında birdenbire çok hafiflemiş hissetti kendini. Tercihini yapmış ve işin sonunu getirmişti.

Şimdi bekleme zamanıydı ve bekleme konusunda çoktan uzmanlaşmıştı.

Lotus Diner'da tesadüfen Quinn'in genellikle kahvaltısını yapıp, önünde kahvesiyle gazete okuduğu en sevdiği masada oturuyorlardı. Işık artık günbatımına dönüyordu ve kaldırımlar hâlâ kalabalıktı. Kaldırımdan nehir gibi akarak geçen insan seli, kalın camın sadece diğer tarafında, cama bir karış mesafede oturan Quinn ve Linda Chavesky'nin bu dünyadaki varlığından bile haberdar değildi.

Quinn ve Linda birbirlerine karşı başta biraz tedirgin davrandılarsa da ikinci kahveleri içerken birazcık daha açılmışlardı. Quinn, Linda'yı sevmişti ve Linda'nın da onu beğendiğini düşünüyordu. Pantolon ve sarı renk bol bir bluz giymiş olan Linda, dağınık yapılmış saçları ve boynundaki altın zincirle daha önce olay yerinde olduğundan çok daha çekici görünüyordu. Üzerlerine vuran ışığın Linda'nın görünüşüne pek bir faydası olmuyordu ama buna ayrıca ihtiyacı da yoktu. Zeki, mavi gözlerinin kenarlarında oluşmaya başlamış kırışıklara bakarak, Quinn onun kırklarının başlarında olabileceğini düşündü. Herhalde bu diye düşündü, onun bariz zekâsının kaynağı. Ve gözlerinde çetin tecrübelerden gelen ince bir kederli bakış. Quinn bu ifadeyi hemen tanıdı. Onu aynada defalarca görmüştü. Kadın, daha ziyade yanaklarındaki ve burnunun direğindeki kızıllığı kapatacak şekilde de biraz makyajlıydı.

"Rozasea." dedi gülümseyerek. Quinn'in baktığını fark etmişti.

"Efendim?"

"Bu kalıtsal bir hastalık. Yüzde dairesel kızıllıklar oluşturan bir hastalık. Bu yüzden bazen rakun gibi görünüyorum."

"Rakun aklımın köşesinden geçmedi." dedi samimiyetle, kahvesinden bir yudum alırken.

"Bazen de ayyaş zannediyorlar. Alkoliklerin de yüzlerinde tahrip olmuş kılcal damarlardan dolayı aynı renk oluşuyor."

"Alkolik olmadığın belli oluyor."

"Yok, öyleyim ama kuru anlamda. Böyle kalmaya gayret ediyorum."

"Birkaç yıl önce benim de içki şişeleriyle epey muhabbetim oldu," dedi Quinn. "Şubede yaşadığım şu hadisenin üstüne bir de karım beni bırakınca..."

"Peki, o işleri atlattıktan sonra içkiyi bırakmakta zorlandın mı?"

"Pek değil. İşin aslı, pek öyle bir bağımlılık sorunu da değildi. Hâlâ arada bir içiyorum."

"İşte seninle, benim gibi 'Bill'in dostları' arasındaki fark burada."

'Bill'in dostları' tabirinin Anonim Alkolikler'in* başka bir söyleniş tarzı olduğunu ikisi de biliyordu.

Linda iki eliyle kavradığı kahve fincanını tabağının üstünde çevirirken mavi gözlerini Quinn'e dikerek sordu. "Bir kızın var, değil mi?" Quinn'e bakışı ve ses tonu, sözcüklerinin ve gözlerinin onun içine işleyişi, ortamda sanki yalnızlarmış gibi bir his vermişti.

"Evet, Lauri. Koca kız. Koca kadın. Los Angeles'ta gerçek aşkıyla yaşıyor. Wormy diye bir delikanlı. Bir grupta solist."

"Ben çok genç evlendim ve boşandım. Hiç çocuğum da olmadı. Şimdi çok geç. Hamile kalabileceğim zamanlarda da

* *Alcoholics Anonymous (Anonim Alkolikler) alkolizmden kurtulmaya ve alkolsüz yaşamaya çalışan insanların küçük grup toplantılarına katıldığı uluslararası bir kuruluş. ABD'de hemen tüm kentlerde faaliyeti ve toplam iki milyon civarında üyesi var.*

alkol bütün düzenimi bozmuştu. İyi ki olmamış. Alkol bağımlılığı, aşk ve seks dahil başka hiçbir şeye zaman ve mekan bırakmıyor. Cehennem gibi yıllar."

"Geçmişte kalmış artık," dedi Quinn. "Senin için de benim için de... Eski kocan nerede yaşıyor?"

"Son duyduğum, yine St. Louis'de ipotek sigortası işindeymiş. Haberleşmiyoruz. Bir manası da yok." Linda başını fincanına doğru eğdikten sonra gözlerini yine Quinn'e dikerek sürdürdü. "St. Louis'deyken neredeyse doktorluk ruhsatımı kaybediyordum. Sonraları mesleğe ara verip birkaç yıl içki sorunumla boğuştum ve yeni bir başlangıç için New York'a geldim. Bu, beş yıl önceydi."

"NYPD'de başladığın yıl," dedi Quinn. "Latent Prints'de. Yeteneklerini ve kalifikasyonunu ziyan ederek. İki yıl sonra asistan adli tıp uzmanı oldun. Ve harikulade bir uzman yardımcısı olarak. Seni araştırdım." *Dürüst olmakta fayda var.*

"Belli. Sonuç olarak bir polissin. Ben de, bir anlamda. Ben de seni kısaca bir taradım. Bilgisayarda bayağı kolay oluyor. Senin hakkında bilgi almak için NYPD veritabanında oradan oraya zıplamam gerekmedi. Teşkilatta bir efsanesin, Quinn. Bu yüzden, buraya gelip ilk oturduğumda o denli tedirgindim."

"Pek öyle görünmedin."

"Hâlâ öyleyim. Azıcık."

Quinn gülümsedi. "Akşam yemeği yiyelim." Son anda kendine hakim olmasaydı, ağzından *"şaraplı akşam yemeği"* lafı çıkmak üzereydi. "İyi bir yemek ikimize de iyi gelir. Ben de hâlâ biraz tedirginim. Seni daha önce başka olay yeri incelemelerinde de görmüştüm. İnsanın gözünü alıyorsun."

Bu iltifata yüzü kızardı. Rozasea kızıllığı belirginleşti ve sanki yüzünden çıkardığı bir maske hafif bir iz bırakmış gibi bir görüntü verdi. Quinn bir şekilde bunu çekici bulmuştu.

"Eski karın, May. O da Kaliforniya'da." dedi. "Kızına yakın mı oturuyor?"

"Yeterince yakın. Muhakkak görüşüyorlardır ama pek sık olduğunu sanmıyorum. May, Wormy'den hazzetmiyor. Kim eder ki?" Biraz suçluluk hissederek devam etti. "Doğruyu söylemek gerekirse, son zamanlarda sevmeye başladım bu Wormy'i."

"Peki sen ve May?"

"Bir geçimsizliğimiz yok. Orada bir avukatla evlendi. Elliott. Kötü bir adam değil. May'le görüşüyoruz ama sadece Lauri'yle ilgili olarak. Evliliğimiz, May bir polisin karısı olamayacağı için yürümedi."

"Bildik hikâye."

"Öyle. Bunun için onu suçlayamam. Kimseyi suçlayamam. May böyle daha iyi."

"Peki Pearl?"

"O da geçmişte kaldı." dedi Quinn düşünceli düşünceli. *Bir kahve içmeye geldik, bir de akşam yemeği.* Burada bunları aşan bir şeyler oluyordu. İkisi de bunun farkındaydı.

"Pearl de bittiğini biliyor mu?" diye sordu Linda.

"Onun fikriydi. Ben de kabullendim."

"Sanki kendini buna hâlâ ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor kulağa."

"Belki biraz..." dedi kabullenerek. "Ama bitti."

"Emin misin?"

"Öyle sanıyorum."

Linda içini çekerek arkasına yaslandı. Kaldırımda yürüyen insan seline bir baktı. Bu denli yakın ama camın bu denli arkasında. "Dünyada ne çok insan var ve polisler ancak diğer polislerle uzun süreli ilişkiye girebiliyorlar ya da benzer meslekte olanlarla."

"Buna pek katıldığımı söyleyemem." dedi Quinn.

Linda, o dingin zekâsıyla tekrar ona bakarak cevapladı. "Buna katıldığın için buradasın. Bu yüzden buradayız."

"Birbirimizi pek de tanımıyoruz." dedi Quinn, "Ama her haklı çıktığında da gıcık oluyorum."

Amir Yardımcısı Wes Nobbler masasında oturmuş sabırla Greeve'in gelmesini bekliyordu. Son derece emindi ki "Hayalet" çok ilginç bir şey olmadığı takdirde, sabahın bu erken saatinde onu görmeyi talep etmeyecekti.

Kapı gelişigüzel vuruldu ve Greeve içeri daldı. Greeve girerken, Nobbler okumayı yeni bitirdiği bir dosyayı kayıtsızca indirip yarı açık bir çekmeceye koydu, gözlerden saklarcasına.

Greeve bu sabah da her zaman göründüğü gibi görünüyordu. Zayıf ve üzgün. Üzerinde koyu renk bir takım elbise, beyaz gömlek ve siyahı daha çok olan kırmızı siyah, özenle bağlanmış örgü bir kravat vardı. Koyu renk saçları arkaya yapıştırılmıştı. İncelmeye başlamış bölgeleri gizlemek için, sözüm ona. Soluk benizli uzun suratı iyi tıraş edilmişti ve solukluğunu biraz olsun kapatacak favorileri de yoktu.

"Şu Torso Cinayetleri hakkında değil mi?" dedi, adamın hemen konuya gelmesini isteyerek.

Greeve ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Dün Quinn ve ekibini Renz'in ofisine giderken takip ettim." dedi. Oturmamıştı ve elleri pantolonun ceplerinde ayakları bitişik şekilde ayakta duruyordu. Dar omuzları kambur vaziyette ve biraz öne eğilmiş durumda hikâyesini anlatıyordu. Nasıl hedef küçülteceğini ve görünmez adam olacağını iyi biliyordu. "Quinn ve adamları oradan çıkıp bir yere sıvıştılar. Ne konuştuklarını bilmenin bir yolu yok, ama toplantının niye bittiğini biliyorum."

"Son Torso kurbanı..." dedi Nobbler. En son kurbanı dün geç saatlerde duymuştu ve bu sabah bütün gazeteler ve TV kanalları bu haberle çalkalanıyordu.

"Evet. Dün olay yerine gittiler ve bugün de muhtemelen gidip çevreyi tarayacaklar. Sanırım yalnızca Pearl ve Fedderman..."

"O zaman Quinn'e takılsan daha iyi."

"Ben de öyle düşündüm." dedi Greeve. "Duyduğuma göre, balistik testler bu silahın diğer kurbanları öldüren silahla aynı olduğunu gösteriyor. Küçük yirmi iki kalibre haşere tabancası. Muhtemelen kurbanı hemen öldürmeyen, kalbe sıkılan tek kurşun. Aynı cinsel taciz." Greeve, sanki bir kabile dansı yapıyormuş gibi, ağırlığını önce bir ayağından diğerine verip sonra iki ayağının üstünde tekrar hizaya gelerek devam etti. "Bunların hiçbiri henüz doğrulanmadı."

Nobbler başını salladı. Otopsi raporu konusunda Greeve'den daha önde olduğunu ona söylemeye ihtiyaç duymadı.

"Aslında," dedi Greeve, "Dün Pearl ve Fedderman'dan ayrıldıktan sonra Quinn'i takip ettim. Olay yerinde kurbanı inceleyen adli tıp uzmanı Dr. Linda Chavesky ile buluştu."

Nobbler öne eğilerek, "Yani," dedi "Olay yerinden başka bir yerde buluştuklarını mı söylüyorsun?"

"Amsterdam üzerindeki bir lokantada kahve içtiler. Sonra yürüyerek epey bir mesafedeki Broadway üstünde bir İtalyan restoranına gittiler, akşam yemeği için. Antipasto ve rigatoni carbonera yediler. Sonra kadını bir taksiye bindirdi. Veda öpücüğü yok." dedi Greeve gülümseyerek. "Sarmısaktan olabilir."

Bu, Nobbler'ı etkilemişti. "Yani, bir iş görüşmesinden farklı bir buluşma diyorsun."

"Eminim öyle. Konuştukları her ne idiyse, ondan ziyade birbirleriyle daha çok ilgili gibiydiler. Quinn'in kadına asılacağını umuyordum. Hayal kırıklığına uğradım. Herhalde Quinn de öyle."

Nobbler, parmaklarıyla masaya vurarak ritmik sesler çıkarırken bu durumu kendi lehine nasıl kullanabileceğini kestirmeye çalışarak birkaç dakika sessiz kaldı.

Greeve bu sessizlikten şikâyetçi değildi.

"Dr. Chavesky..." dedi sonunda Nobbler, "Sanırım hangisi olduğunu kestirdim."

"Güzel kadın." dedi Greeve.

"Hakkında daha çok şey öğrenmemiz lazım."

"Kesinlikle. Geçmişinde birşeyler olduğuna dair laflar duydum. Alkol muhabbeti. Burada New York'ta değil ama."

"Bildiğimiz kadarıyla." dedi Nobbler.

"Şimdilik." dedi Greeve gülümseyerek.

Nobbler başını sallarken boynu sallandı. "Quinn fazlasını biliyor olmalı."

"Ne dersiniz?" dedi Greeve, "Şimdilik şu otopsi raporuyla ilgili biraz daha bilgi edinmeye çalışayım. Bakalım bu ikisi, bu kadar yakın takıldığına göre, gizli tutulan bir şeyler var mı?"

"Yok. Sen Quinn'in peşinde kal."

Greeve başını salladı. "Emriniz olur."

"Ben otopsi raporuyla ilgilenirim." dedi Nobbler. "Benim adli tıpta sadık bir adamım var. Nift diye bir herif."

Greeve acıklı bir ifadeyle gülümsedi. "Sadık adam. İspiyoncu filan gibi mi?"

"Arada fark var," dedi Nobbler, "Hassas bir fark."

Greeve başıyla onayladı. "Öğrenmenin yaşı yok."

ON ALTI

Kızın cam kapının arkasından gelişini izlerken, Has Beans kahve barında yüksek taburenin üzerinde oturuyordu.

Kapıdan girerken, her erkeğin benzer şekilde dikkatini çe-

kecek biçimde yeterince çekici bir kızdı. O mavi eşofmanın altında çatısı iyi bir vücut var diye düşündü bekleyen. Dağınık bir form sergileyen, kat kat kesilmiş orta uzunlukta sarı saçlar ve tam ölçüsünde makyaj. Biraz suratsız hissi veren güçlü bir çene. Ama ifadedeki o sertliği ortadan kaldıran dolgun dudaklar. O mavi gözleri daha da cazip kılan hafif bir şehlalık. Şu seksi sinema oyuncusu Charlotte Rampling'e biraz benziyordu ama onun daha genciydi. En güzel yaşında. Tam o yaş işte.

Bardaki taburesinden kalkıp gülümseyerek kıza yaklaştı ve daha az kalabalık olan arka plandaki boş masalardan birine işaret etti bir el jestiyle. Elinin hareketi çok belirgin olmasa da ortama hükmeder bir duruş sergiledi. Dostça ama kararlı. Görmek istedikleri böyle bir davranış biçimi olmalıydı. Yoksa bu devirde, en başta o formu niye doldurup yollasınlardı?

Kız gülümseyip başını salladı ve masaya vardıklarında yolları kesişti. Kızın burnunun üstünde dağınık küçük bir çil kümesi olduğunu farketti. Çok hoş ve alımlı. Çillerin oluşturduğu deseni ezberinde tutabilmek için hafızasını zorladı.

Jill onun bu buluşmadaki hakim tavrından hoşlanmışa benziyordu ama karar vermek için adam oturmadan önce kendisi oturana kadar bekledi. Adamın, ondaki tedirginliği büyük ölçüde alan harika bir gülümsemesi vardı. Basbayağı yakışıklıydı ve üstünde açık kahve bir pantolon ile daha koyu kahve bir ceket vardı. Krem rengi gömleğinin üst iki düğmesi açıktı ve birkaç siyah göğüs kılı görünüyordu. Saçı ayrılarak özenle yana taranmıştı ve yüzünde tek bir sakal bile görünmüyordu. Belli ki tıraşı gelmiş maço görüntüsüne ihtiyacı yoktu.

Jill, burada beğenilmeyecek bir şey yok diye düşündü. Şimdilik her şey iyi görünüyordu.

Kızın karşısına geçip oturduğunda elini uzatarak, "Tony Lake" dedi.

Jill elini ona uzattı ve karşısındaki abartısız bir güçle elini sıktı. Tam dozunda. "Jill Clark."

"İlandaki gibi." dedi Tony yine gülümseyerek.

"Sen de." dedi, nasıl cevap vermesi gerektiğini kestiremeden. Başını biraz kaldırınca yüz hatlarındaki memnuniyet ifadesi ortaya çıktı. "Burası muhteşem kokuyor," dedi. "Kahvenin kavrulurken verdiği kokuya bayılıyorum."

"Ben de. Ayrıca ortamda biraz da tarçın kokusu var. Daha iyisi olamazdı."

"Katılıyorum." *Tanrım, ne çok ortak yanımız var.*

Masaya gelirken elinde getirdiği koca kahve kupasına başıyla işaret ederek, "Ben bir Honduras içiyorum." dedi. "Sütlü karamel. Kahvelere orta ve güney Amerika ülkelerinin adlarını vermişler."

"Biliyorum," dedi Jill. "Daha önce birkaç kez geldim buraya." Sonra telaşla ekledi, "Kendi başıma ama."

"Kahvenin geldiği ülkeye göre adlandırmış olabilirler." dedi Tony.

Hiç o açıdan düşünmemişti. "Öyle mi sence?"

"Dürüstçe söylemek gerekirse, hiçbir fikrim yok." Sohbetin gidişatından memnun olmuşa benziyordu. İlk buluşma konuşmaları. "Peki o zaman, haritadan neresini istiyorsun?"

"El Salvador güzel oluyor burada."

Tezgaha gidip biraz sonra elinde kremalı köpükle taçlanmış koca bir kupayla döndü.

"Bir ara bunun da tadına bakmalıyım." dedi kupayı kızın önüne koyup yerine otururken. Kendi Honduras'ından bir yudum alırken, elindeki kupanın arkasında kaybolmuş kızın yüzünü inceliyordu. "Hadi bana kendinden bahset, Jill."

"Sitedeki profilimi okumuşsundur."

"Elbette. Senin de benimkini okumuş olduğun gibi. Yüzeysel bilgiler sonuç olarak. İnsanlar bilgisayarlara pek açılmı-

yorlar. Çevrimiçi olmak, birisiyle karşılıklı oturup yüz yüze konuşmaya benzemiyor."

"Haklısın. Sırlarımızı biraz daha dökmeliyiz." Elindeki El Salvador'dan bir yudum almaya çalıştı. Hâlâ çok sıcak olduğunu fark ederek tekrar önüne koydu. Dudağında köpük kaldıysa diye düşünerek nazikçe parmağının üstüyle dudağını yokladı ve bir ıslaklık olmadığını gördü. "Umarım beni çok sıkıcı bulmamışsındır."

"Hiçbir şekilde. Demin içeriye girerken, o engeli çoktan aştın. Orta Amerika ülkelerinin çoğunda büyük karışıklık yarattın."

Jill güldü. "Göreceğiz bakalım. Henüz o kadar olmadı buraya geleli. Çoğu insan gibi ben de yeni bir başlangıç için geldim New York'a. Burada her şey için çok daha fazla olanak var."

"Fırsat."

"Henüz pek bir fırsatla karşılaştığım söylenemez."

"Belki bu onlardan biridir."

En güzel gülümsemesiyle, "Belki de..." dedi. "Files and More ile çalışıyorum. Geçici işler bulan bir ajans. Geçen hafta yine geçici olarak Tucker, Simpson ve King'de çalışıyordum. Trafik suçları ve hane içi kavga gürültü davalarında uzmanlaşmış bir hukuk bürosu. Batı Yakası'nda."

"Kavga edip tam gaz. İyiymiş."

Güldü. "Aslen, trafik cezalarının takibi ve tahakkuku ile ilgili işler. Haneyle ilgili davalara gelince de gördüğüm kadarıyla, kavgayı aşan boyutlarda olan birtakım meseleler."

"Oluyordur kesinlikle." dedi. Samimi biçimde konuyla ilgilenmiş görünüyordu. "Bu bir sorun aslında."

Jill tekrar El Salvador'una davrandı. Yakmayacak hale gelmişti. "Firmada tek yaptığım şey dosyalama. O da sıkıyor insanı. Bir de böyle küçük işyerlerinde geçici elemanların nasıl

muamele gördüğünü biliyorsundur. Haftanın sonunda çekip gideceğini bildikleri için kimse sana yüz vermez."

"Jill, senin gibi birini daha yakından tanımayı arzu etmeyecek bir insan hayal edemiyorum. Hele Yüce Tanrının erkek olarak yarattığı insanlar için."

"Onları böyle Eski Ahit'ten kelimelerle kandıramazsın. Onlar başka kitapların kulları."

Başını arkaya atarak güldü. Kız onun espri anlayışını sevmişti. O da kızınkini. Jill, tanışacağı adamın kaba bir tip olmasından korkuyordu. Yüzde doksanı yalanlardan oluşan bir üye profilinden bunu anlama şansın olmaz. Jill, buluşma için seçtiği yer olan bu mekanda etrafına bakındı. Biraz olsun iç rahatlığı ve güven veren yabancı insanlar...

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Bu adam hakkında gerçekten ne biliyorum?

"Peki, sen neler yapıyorsun?" diye sordu Jill.

"İş olarak mı? Uluslararası yayınlarda reklam yeri satıyorum. Biraz seyahat gerektiriyor ama umurumda değil. Aslında, hoşuma da gidiyor."

"Kulağa ilginç geliyor."

"Az çok Files and More gibi."

"Yok artık!"

"Dindar bir insan mısın?" diye sordu adam.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Dikkatlice cevapladı. "Tam olarak değil. O işlere pek zaman ayırdığım söylenemez."

"O zaman, önce biraz hayatın tadını çıkarmak istiyorsun."

Al işte! Nereye varmaya çalıştığı belli.

"Tam olarak onu kastetmedim." dedi Jill. Yanlış bir izlenim bırakmak istemiyordu. Bu şehirde bir yatak macerasını her zaman her koşulda yaşayabilirdi. Orta Amerika'yı çalkalayan bir kadındı, nihayetinde. Burada başka şeyler aradığı konu-

sunda daha net olmak istiyordu. Ve adamın da rastgele bir cinsel ilişkiden ötesini arıyor olmasını umuyordu.

"Demin söylediğimi yanlış anlamış olmanı istemiyorum." dedi adam. "Yani, hayatın keyfini çıkarmak derken..." Kızı gücendirmiş olabileceği konusunda son derece endişeli görünüyordu.

Kız gülümsedi ve adamın elinin üstüne hafifçe vurarak, "Endişe etme Tony," dedi. "Ne bir sürtüğüm ne de bir rahibe... İkisinin karışımı da değilim."

"Umalım ki bunlar birbirini dışlayan şeylerdir," dedi.

"Ümit edelim. Ümit etmek iyidir."

Ve Jill ümit ediyordu.

Jill ve Tony, birkaç dakikayı saymazsak iki saati aşkın bir süre konuştular. O birkaç dakika da Tony'nin cep telefonuyla konuşmak için masadan kalktığı araydı.

Jill, kahvecideki buluşmanın harika geçtiğine karar verdi. Ayrı yollara gitmek üzere Has Beans'in önüne çıktıklarında, Tony onu alnından öpmeye yeltenmiş ve son anda vazgeçmişti. Vazgeçerken onun fikrini sormadan. Fazla ileri gitmek istememişti.

Belki daha sonra.

Bünyesinde fazlaca kafein ve Tony Lake taşıyarak yürümeye başladı.

Tony ile masaya oturduktan çok kısa bir süre sonra tedirginliğini atmış olması ilginçti. Sohbet de çok güzel akıp gitmişti. Aslında konuşmanın çoğu Jill hakkında olmuştu. Bir dahaki buluşmada bu kadar bencil olmamaya karar verdi. Fakat adamın, kendisini önemli hissetmesini ve sohbetin merkezini oluşturmasını sağlayan bir havası vardı. Adam, *onun* hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Ona gerçekten ilgi duyuyordu. Yok, ilgiden öte, hayranlık.

Evet evet. *Hayranlık.*

Tam önünde yerde eğilip alması için onu bekleyen altın bir para misali, karşılaştığı bu mutluluk tablosuna gülümsemekten kendini alamadı.

Kabul et, felaket habercisi. Bu buluşma tam bir başarıydı.

Arada bir de olsa, bu berbat ve amansız dünyada bazı şeyler harika biçimde iyi gidebiliyordu.

Jill, Has Beans'ten metro durağına salına salına yürürken, bir yandan da ıslık çaldığını fark etti.

ON YEDİ

Kırmızı yanan trafik lambasında, Jill de durdu ve diğer birkaç kişiyle beraber rengin değişmesini bekledi. Üzerinde eşofman ve ayağında Nike ayakkabılarıyla olduğu yerde, jogging yapar gibi kendi etrafında yavaş yavaş daireler çizmeye başladı. Göğüslerinin hafifçe hopladığını hissetti ama aldırış etmedi. Bakarlarsa baksınlar. Ne kadar mutlu olduğunu da anlasınlar isterlerse. Geçen arabalardan biri kornaya basıp laf attı.

Ne kadar seksisin bebek!

Evet. Ne olmuş?

Geldiği yöne başını çevirdiğinde aniden keyfi kaçtı. Yırtık ve eski giysiler içinde, sarı saçları kirli ve bakımsız bir kadın 15 metre kadar ötede durmuş ona bakıyordu.

Jill'i rahatsız eden şey, bir şekilde bu kadını tanıyor olmasıydı.

Sonra hatırladı. Tony ile birlikte Has Beans'ten çıktıklarında bu kadını karşı kaldırımda görmüştü. Sağ koltuğunun altında buruş buruş bir kese kağıdıyla, kaybolmuş gibi tek başına öylesine etrafına bakınan bu kadını görünce Jill'in içi bir acıma duygusuyla sızlamıştı.

Kadın şimdi ona öyle bir bakıyordu ki, bu bakış acıma duygusundan çok korku vermişti Jill'e. Aralarında bir bağ varmış gibi.

Jill herhangi bir bağ kurmak istemiyordu. Azıcık kötü bir kader sonucu, kendisi bu kadının yerinde olabilirdi. Belki de aralarındaki tek fark şimdilik idare eden para vaziyetiydi. Evsizlik köşede bekliyordu. Bu şehir zalimdi ve insanı çiğnerdi.

Kadın sendeleyerek Jill'e doğru bir adım attı.

Jill ona arkasını dönüp bakışlarını çevirerek olduğu yerde jogging yapmaya devam etti.

Kadın yaklaşmış olabilir. Buraya doğru geliyor lanet olası.

Jill dehşet verici bir geleceğin resmini seyretmemek için başını yine aksi yöne çevirerek sabırsızca trafik lambasına bakmaya koyuldu.

Yansana yeşil, Tanrı'nın cezası. Yan artık.

Sonunda yeşil yandı.

Jill bu kez yerinde jogging yapmak yerine karşı kaldırıma koşturdu. İçi gıda dolu bir market arabasını iten bir kadını sollayarak daha hızlı koşmaya başladı. Koşarkenki ritmik kol hareketleri ve bacaklarındaki kasılma müthiş bir duygu veriyordu. Özgürlük duygusu.

Evsiz kadın bir koşucu değildi elbette. O hırpani görüntünün artık uzaklarda kaldığını görmek için arkasına bakmaya bile ihtiyaç duymadı. O olası, kasvetli gelecek artık geçmişte kalmıştı.

Daha hızlı koştukça daha rahat nefes alıyordu.

Ertesi gün işten eve gelirken Jill, kadını yine gördü. Kadını gördüğünde, küçük bir mağazanın vitrinindeki indirimli ayakkabılara bakıyordu. Tam bakmakta olduğu yüksek topuklu kırmızı ayakkabıların üstünde fotomontaj yapılmış gibi, kadının görüntüsü yansımıştı. Jill'e iki üç metre kadar oldukça yakın bir mesafede duruyor olmalıydı.

Kadının görüntüsünde Jill'i dehşete düşüren her ne idiyse, Jill hafif bir bulantı hissetti.

Bu kadının düşüncelerinde yer almak, niyetlerine hedef olmak...

Jill artık emindi ki, bu kadın onu sadece takip etmiyordu. Onunla kafayı bozmuştu. Bu kadını bir akşam önce Has Beans'in önünde görmüş olmanın ötesinde, onu daha önce de görmüş olduğuna ürkütücü biçimde emindi artık.

Beni ne zamandan beri takip ediyor ve izliyor?

Hiç karşılaşmışlar mıydı? Bir şekilde birbirlerini tanıyorlar mıydı? Jill'i yolunacak kaz olarak gözüne kestirmişti de sadaka istemeye mi utanıyordu? Bu bir açıklama olurdu belki. Belki de zavallı kadın kötülük düşünmekten çok açlıktan yapıyordu bunu. Her ne olursa olsun, Jill bunu öğrenmeliydi.

Korkularınla yüzleş.

Jill arkasına dönüp bunu kadına açıkça sormaya ve bu saçmalağı sona erdirmeye karar verdi. Kadının gözünün içine bakıp soracaktı. Zor da olsa gülümse ve soracağın soruyu sor.

Birbirimizi tanıyor muyuz?

Tecrübeyle biliyordu ki, korkularınla yüzleştin mi, dağılıp giderler. Ve bu kadın, bu kararlı, evsiz kadın onu korkutuyordu.

Bir anda bütün bunlar bitecek.

Kaslarını sıkıp, arkasında bekleyen her ne ise onunla yüzleşmek için döndü. Kadın gitmişti.

ON SEKİZ

Mexico City, iki ay önce

Paseo de la Reforma Caddesi'ne bakan lüks Hotel Casa Grande'nin balayı süitindeki yuvarlak yatakta Maria Sanchez

kocası Orlando'nun yanında uzanmış yatıyordu. Gürültüden ve aşağıda, sokaklardaki karmaşadan çok yukarılarda, on ikinci kattalardı.

Odadaki yegâne ses Orlando'nun düzenli nefes alıp verişiydi, ama Maria onun uyumadığını biliyordu. Son birkaç hafta boyunca, üzerindeki baskıdan dolayı pek az uyuyabiliyordu. Siyaset rüzgârları yön değiştirmişti ve Orlando Sanchez, bir zamanların yanına yaklaşılmaz kokain baronu, şimdi tehlikeye açık ve savunmasızdı. Daha büyük miktarlarda yeni uyuşturucu parası, Orlando'nun devlet kademelerindeki dostlarına kadar ulaşmış ve Orlando'yu vazgeçilir kılmıştı. Son birkaç ayda, Amerika Birleşik Devletleri'ne giden sevk rotaları ya tıkanmış ya da çok tehlikeli hale gelmişti. Daha geçen hafta, güney Florida'ya uyuşturucu taşıyan ve şüphe çekmeyecek kadar güzel ve masum bir yolcu gemisinin denizde yolu kesilmiş, daha doğrusu mürettebattan iki kişi daha süratli başka bir tekneden açılan ateşle vurulmuş ve gemi borda edilmişti. Mallar diğer tekneye aktarıldıktan sonra mürettebattan geri kalanların canları bağışlanmıştı. Hem mürettebat hem de gemi, Orlando'nun adamının işine yarayabilirdi.

Saatin zili çaldığında, Orlando hemen oturur konuma gelip saati susturdu. Orlando ince, kaslı, esmer tenli bir adamdı ve düzgün kesilmiş sakalı bıyığı vardı. Zalim görüntülü, uçları aşağı sarkık bıyığı, kahverengi gözlerindeki yumuşak ifadeye ters düşüyordu.

Çalar saati susturduktan sonra, tekrar uzanıp Maria'yı kendine çekti. İkisi de çıplaktı ve bu gece sevişmeye doymuşlardı, ama Maria adamın tekrar sevişmek istediğini düşündü.

Kocasının aksine Maria, açık tenliydi ama uzun düz saçları onunki gibi koyu kumraldı. Yüz hatları simetrik ve güzeldi, ince ve atletik bir vücudu vardı. Maria, Orta-Batılı alçak gönüllü bir ailenin kızıydı ve üç yıl önce UCLA'da (University of

California at Los Angeles) işletme okurken Orlando ile tanışmıştı. İşletme demişken, Orlando o aralar Birleşik Devletler'de bir uyuşturucu dağıtım şebekesi kuruyordu.

Orlando'nun yardımıyla Maria'nın temel İspanyolca bilgisi çabucak ilerledi ve dostlukları kültür farklarını yenen bir aşk ilişkisine dönüştü. Bu ilişki aslen bir yük treninin ivmesi gibiydi ve ölümcül bir kaza olmaksızın üstünde gittiği raylardan kurtulması olanaksızdı.

Maria, Orlando'nun büyük bir uyuşturucu tüccarı olduğunu bir arkadaşından duyduğunda, geri durmak şöyle dursun, üstüne üstlük bir de sevinip heyecanlanmıştı. Bunu Orlando'ya bu şekilde söylediğinde aralarındaki aşk daha da alevlenmişti. Maria'ya Orlando'dan bahseden arkadaş ise birdenbire ortadan kaybolmuştu. Maria, onun nereye ve niçin kaybolduğunu hiç sormamıştı.

Maria, şu anda Hotel Casa Grande'nin bu odasında bulunmalarını sağlayan geçmişlerinden hiçbir şekilde pişmanlık duymuyordu. Ailesi bunun günahkârca yaşanan bir hayat olduğunu düşünüyordu ve işin aslının yarısına bile vakıf değillerdi. Orlando ile birlikteyken, sınırları oluşturan duvarlar iskambil kağıdı gibi devriliyor ve kabul edilemez denen şeyler dahil, hareket tarzları değişiyordu. Hayat, kazanılması ve zaptedilmesi gereken bir şeydi. Eğer hayatı sonuna kadar yaşamak bencillikse, bırak öyle olsun. İnsanlar onaylamıyor olabilirlerdi. Hepsinin canı cehenneme.

Orlando tekrar sevişmek istemiyordu. Biraz uzaklaşıp arkasına yaslandı ve kafasını yastığa koydu. Odadaki klima, bir akarsuyun sesiyle, yatağın üstüne hayır duaları ve kutsamalar yağdıran bir serinlik veriyordu. Şartlar başka türlü olsaydı, burada uzanıp tembel tembel yatmak bu kadar hoş ve güzel gelmeyebilirdi.

"Bizim için hüzünlü bir gün." dedi Orlando. "Bu sabahtan itibaren, birbirimizi uzunca bir süre göremeyeceğiz."

Maria yatakta ona biraz daha yaklaşarak dudaklarından öptü. "Anlıyorum." dedi.

Anladığını o da biliyordu. Maria bunu kabullenmişti. Gülümsedi. "Başka hiçbir kadına benzemiyorsun."

"Evet başka kadınlar. Ama onların hiçbiri senin değil."

Yüzündeki gülümseme yanaklarına yayılarak, "Sırf bu yüzden benim takımları kesebilirsin." dedi.

"Doğru söyledin. Ve seni çok ama çok seviyorum."

"Ben de seni."

Tekrar öpüştükten sonra Maria uzaklaşarak yataktan kalktı. Her ikisi için de sancılı ama kaçınılmaz bir ayrılığa neden olan şeyleri tekrar açmakta bir yarar görmedi.

İnce bedenini daha uzun gösterecek şekilde kollarını gerinerek yukarı kaldırırken "Önce ben duşa gireceğim." dedi.

"Bakarsın sana katılırım. Otele de biraz su kalsın, bütün suyu harcama."

Maria durdu ve sırıttı. "Biliyorum. Otellerde su tasarrufu konusunda çok titizsin."

"İlgini çektiyse diye söylüyorum. O da enteresan bir konudur."

Bir saat sonra, odayı önce Maria terk etti. Asansöre binip lobiye indi ve resepsiyonun ötesindeki kemerli kapıdan geçip kafede bir masa buldu kendine.

Orlando'nun giyinip aşağı gelmesini beklerken, bir espresso söyleyip sakin sakin yudumlamaya başladı.

Kahvesini içip kafenin geniş penceresinden sokağı seyrederken, siyah renkte birbiriyle tıpatıp aynı iki tane Volkswagen Jetta arabanın otel girişine yakın bir yerde kaldırıma park etmiş olduğunu fark etti. Arabalar, taksilerin ve otelin servis otobüsünün yoluna park etmişti. Kapıdaki üniformalı görevli bu iki arabayı görmezden gelmişti.

Yan yana yürürlerken aceleyle yanından geçen koyu renk takım elbiseli üç adamı da görmezden gelmişti. Oturduğu yerden, Maria kemerli girişin ötesinde üç adamın mozaik döşemeli lobiden geçerek asansörlere yürüdüğünü gördü.

Şimdi dört kişi olmuşlardı ve uygun adım yürüyorlardı. Adamlardan biri aniden yana çekilip önünden geçen müşterilere ve bellboylara yol vermek için arkasını duvara verip kollarını kavuşturdu. Maria pencereden üçüncü bir siyah Jetta gördü. Bir minibüs kendini trafikten kurtarıp sokağın tam karşısına park etti. İçinden birkaç adam ortaya çıktı ve caddeyi geçmeye başladılar.

Maria cep telefonunu çıkarıp yukarıyı ararken kalbi küt küt atıyordu.

Kısa görüşme bittikten sonra, lobiye gözünü dikmiş otururken birkaç dakika içinde Orlando göründü. Adamlar yukarı çıkarken, başka bir asansörle inip onları atlatmış olmalıydı. Gömleği pantolonunun dışında, saçları taranmamış halde hızla lobiden geçti. Kafenin girişini geçerken Maria'ya hiç bakmadan devam edip daha da hızlı adımlarla kapıya yöneldi.

Çok kısa süre içinde de girişin arkasında gözden kayboldu.

Neredeyse aynı anda, Maria silah sesleri ve insanların çığlıklarını duydu. Pencerede, gömleğinin yarısı dışarıda olan adam tekrar göründüğünde, koşmaya başlamıştı. Birden sendelemeye başladı ve beyaz gömleğinin geniş sırtında kırmızı lekeler belirdi.

Sonra durdu, iki elini kaldırdı ve hemen sonra kaldırımda yere yığıldı.

Oteldeki ve sokaktaki insanlar, kendilerini korumak için saklandıkları yerlerden çıkıyorlardı. Bazıları koşarak kaçıyordu. Bazıları da park etmiş araçların arasından geçerek yolun karşısından aceleyle ve merakla olay yerine ulaşmaya çalışıyordu.

Maria masadan kalkıp, lobiye doğru yürüyüp sokağa çıktı ve ne olduğunu anlamak için akın akın gelen insan kalabalığının arasına karıştı. Arabalardan korna sesleri geliyordu. Müthiş bir kargaşa vardı. Acı acı siren sesleri bütün şehri kaplamış gibiydi.

Ölüm perileri gibi, diye düşündü Maria. Siren sesleri Orlando için ağlayan ölüm perileri gibi.

Aslında çok iyi biliyordu ki, o siren sesleri orada asayişi sağlamak için gelen daha fazla sayıda polise işaret ediyordu.

Kaldırımda insanların dirsek ve omuz darbelerine aldırmadan, gelen kalabalığın aksi yönünde ite kaka kendine yol açarak sıvışıp gözden kayboldu.

ON DOKUZ

New York, şimdi

O günlerden biri...

Quinn, masasındaki döner koltukta arkasına yaslanmış, Batı Yetmiş Dokuzuncu Cadde'deki ofisin penceresinden dışarıda yağan yağmuru seyrediyordu. Yağmurun geldiği yer soğuk olmalıydı. Belli bir açıyla düşen damlalar sıcak zeminli caddeye ve beton kaldırıma çarptıkça yerden buhar yükseliyordu.

Pearl ise, masaya oturmak yerine, değişiklik olsun diye her nasılsa kendi ofis koltuğundaydı. Fedderman da kendi masasındaki koltukta yayılmış, elindeki kupadan sanki birşey emiyormuş gibi sesler çıkararak kahve içiyordu. Herkes yağmuru seyrediyordu. Pencerenin üstündeki çıkıntıya vuran yağmur damlalarının çıkardığı biteviye ses ve yaz rüzgârının arada bir vurup şangırdattığı pencere camından gelen ses, olduğu gibi içeriye yansıyordu. Yaz mevsiminin tam ortasında böylesine

gri bir sabah görmeye alışık olmayan şehir, görünür biçimde hareketliliğini kaybetmişti. Katlanmaya çalıştıkları amansız sıcaktan bile daha depresifti bu yağmurlu hava. Dışarının karamsarlık veren atmosferi içeriyi de teslim almıştı.

Fedderman, sanki kahveyi akıtan bir çatlak arıyormuşçasına, elindeki kupayı kaldırıp inceledi.

"Bu sabah," dedi "Pek birşey yapmış sayılmayız."

"Sen kendi adına konuş." dedi Pearl.

Quinn, koltuğunu biraz döndürüp ona baktı. Kendisininkiyle eş, siyah suni deri koltuğunda oturan Pearl, olduğundan daha küçük görünüyordu. Küçük ve verimsiz. Ciddi olabilir miydi?

"Düşünüyordum." dedi Pearl.

"Diyorsun!" dedi Fedderman, "Umalım da meyve vermiş olmasın."

Pearl ona bir böceğe bakıyormuş gibi baktı. "Yok, verdi. Bol sulu koca bir teori."

"İzafiyet teorisi gibi mi?"

"Bırakalım anlatsın, Feds." dedi Quinn. Pearl'den ve teorisinden kendini uzak tutmaya çalışırcasına, iyice arkasına yaslandı.

"Kıçın tavana vuracak." dedi Pearl.

"Teorin bu mu?"

"Hayır, bizim katille ilgili..."

"Ben de öyle düşünmüştüm." dedi Quinn gülümseyerek.

Hepsi bir an için yağmurun tıkırtısına kulak kesildi. Sonra Pearl doğrulup dirseklerini masanın üstüne koyarak öne eğildi. "Kurbanların teşhis edilemeyecek gövdelerinin kesinlikle bulunacak yerlere, katilin kartviziti olarak bırakılmış olmadığı ve sırf onların iz sürülemeyecek bulgular gibi addedilmesi nedeniyle ve hatta idareyle alay ediliyor olduğu tezi de dahil, ortada polisin bu kadınları bir seri katilin kur-

banları olarak *varsaymasına* yol açacak bir plan olması ihtimali var."

Quinn ve Fedderman uzun uzun Pearl'ün yüzüne baktılar.

"Bilineni tekrar etmekten nefret ediyorum." dedi Fedderman, "Ama bu kadınları öldüren her kim ise, tanımı gereği bir seri katil."

"Ama," dedi Pearl, "Gerçek ve elle tutulur bir dürtüyle hareket eden birinin belki de mantıklı bir amaca hizmet edecek şekilde bunları yaptığı ihtimali var ortada."

"Hepsi de gerçek ve elle tutulur bir nedenlerinin olduğunu düşünür." dedi Fedderman. "Sonunda da hep aynı şekilde sapık bir pislik çıkar karşımıza."

"Belki bu kez değil. Adamımız psiko-seksüel bir katil gibi görünerek, bize hedef yanıltması yapıyor olabilir."

"Şu bildik seri katil şaşırtmacası." dedi Fedderman. "Biz katil ararken bakıyorsun, fail ödenmemiş trafik cezaları olan biri çıkıyor sonunda."

"Quinn şöyle bir aklından geçirdi. *Şu 'fail' lafı artık pek kullanılmıyor. Nereye kayboldu bu tabirler?*

"Bu, bir aldatmacaysa, bayağı ikna edici ve başarılı bir aldatmaca." dedi Fedderman.

"Peki o zaman niye failimiz gövdeleri bırakıyor da bedenin geri kalan parçalarını saklıyor?" diye sordu Quinn, *fail* derken biraz yadırgadığını fark ederek.

"Emin değilim." dedi Pearl. "Bütün söylemek istediğim, bu gerçekten bir saptırma olabilir ve biz başka bir şey yerine sapık bir katil arıyor olabiliriz."

"Bu hava sana dokundu." dedi Fedderman.

"Sana da havana da sokayım." dedi Pearl.

Quinn sessizce dinliyordu. Biliyordu ki Pearl'ü bu denli yetenekli bir dedektif yapan şey, onun bu tür akıl yürütmeleriydi. Yine biliyordu ki bu fikrinden de pek kolay vazgeçmeyecekti.

"Peki senin buna aklın yattı mı?" diye sordu Pearl'e.

"Tabii ki hayır. Bunun bir teori olduğunu söyledim ya."

"Uçuk teori mi demiştin?" diye sordu Fedderman.

Pearl onu duymazdan gelip, doğrudan Quinn'e bakarak devam etti. "Olduğumuz yerden bir adım ileri gidemiyoruz. Ne var peki elimizde? New York ve civar eyaletlerdeki bütün akıl hastanelerini ve psikiyatri servislerini taradık. İnsan veya hayvanları doğramaya meraklı herhangi bir kaçakla ilgili bilgiye ulaşamadık. Son zamanlarda hapisten tahliye olmuş bu özelliklerde birisi de yok. Başka şehirlere bakıyoruz, yine benzer vakalar yok. Helen'in çizdiği profili kendimize kılavuz edindik ama bizi hiçbir yere götürmüyor; çünkü çizdiği profil yanlış. Bu, konvansiyonel anlamda bir sapık değil ve bize hedef şaşırtıyor. Oynadığı oyunun amacı bu."

"Gerçek bir psiko-seksüel seri katilin işaretlerini taşıyor." dedi Quinn. "Her seferinde aynı şekilde öldürüyor, onları bir ritüelle parçalıyor ve dehşet verici kartvizitini kesinlikle bulacağımız bir yere bırakıyor. Balistikte eşleştireceğimizi bilerek, aynı silahı kullanıyor ve ucu sivri süpürge sapıyla aynı cinsel sakatlama ve penetrasyon eyleminde bulunuyor."

"Lanet olası mobilya cilası." diye araya girdi Fedderman.

"Bütün bunlar planının bir parçası olabilir." dedi Pearl sakince ve Fedderman'a işaret ederek. "İşte gördünüz. Bu da bizim analist için başka bir profil."

"Bir planın parçası olabilir," dedi Quinn, "Ama şu ana kadar bunun böyle olduğunu gösteren bir kanıt yok. Öyle olunca, biz de bu yol üzerinde hareket etmek zorundayız."

"Bir de her şeyin ne kadar fazlasıyla yerli yerine oturduğunu düşün." dedi Pearl. "Olayın seyri yeterince bir kanıt oluşturuyor."

"Eğer öyleyse," dedi Quinn, "Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Bu iyi bir soru." dedi Fedderman.

Pearl içini çekti. İkisi de haklıydı. "Doğru." dedi, "Ne yapılabilir ki?"

"Demin söylediğini aklında tut." dedi Quinn. "Olayın kendisi yeterince bir kanıt oluşturuyor. Buna odaklan."

"Tamam," dedi Pearl. "Öyle yapacağım."

Quinn, öyle yapacağını biliyordu.

Fedderman ayağa kalkıp, kahve makinesine yöneldi. Arkasına dönüp Pearl'e bir bakış attı. Onun üstüne biraz fazla varmış gibi hissetti kendini.

"Havadandır." dedi. "Kahve ister misin Pearl?"

"Kahven de sen de defol git başımdan."

Her şeye rağmen, ona da bir kahve koydu ve kahveden çıkan dumana dikkat kesildi.

Kaynar derecedeki kahvenin onu haşlayacağını düşünüp kahveyi boşalttı ve yerine döndü.

"Şu çöplükte bulduğumuz sonuncusundan tekrar başa alalım ve herhangi bir şey görmüş ya da duymuş olabilecek insanlarla tekrar konuşalım," dedi Quinn.

"Bu yağmurda mı?" diye sordu Fedderman.

Quinn pardesüsünü giymeye başlamıştı bile.

"Evet, bu yağmurda."

"İnsanların çoğu işte olacak büyük olasılıkla." dedi Fedderman.

"Biz de..." diye cevapladı Quinn.

Günün ilerleyen saatlerinde, Pearl'ün teorisi Quinn'in sadece aklında kalmamıştı, aynı zamanda aklından çıkmıyordu. Öyle zamanlar olmuştur ki, öylesine kahve içerken, yağmurlu bir günde karakol binasında otururken veya bir arabanın içinde devriye gezerken, birdenbire bir davada bir dönüm noktası gerçekleşivermiştir.

Belki de bugün, o günlerden biriydi.

YİRMİ

Gün boyu yağan yağmur akşama doğru durmuştu. Doğudan serin bir rüzgâr esiyordu. Şehir, menfur bir geçmiş ve şüpheli bir gelecek gibi; sanki onun karakteri değilmişçesine temiz, taptaze görünüyor ve kokuyordu.

Quinn ve Linda Chavesky bir kahve içmek için yine buluşmuş ve ardından yürüyüşe çıkmışlardı. Broadway üstünde, Columbus Circle'da idiler. Trafik yoğundu. Arabaların çoğu, alışverişe çıkmış veya tiyatrodan önce erken bir akşam yemeği için bu civara gelmiş insanları getirip götüren taksilerdi. Quinn, caddeyle onun arasında kalacak şekilde Linda'nın sağında yürüyordu. Gezine gezine yürüyorlardı. Birlikte oldukları zamanı uzatmak istercesine. Trafik lambası arabalara kırmızı yanıp caddedeki trafik durduğunda, kendi ayak sesleri ıslak kaldırımda yankılandı.

"Biraz iş konuşalım mı?" diye sordu Quinn.

Linda omuzlarını silkerek, belki de kazara kıçını ona vurarak cevapladı. "Sen devamlı bir polissin, ben de devamlı bir adli tıp uzmanı."

Quinn, ona Pearl'ün teorisini anlattı.

"Kulağa pek olası gelmiyor." dedi Linda, dikkatlice dinledikten sonra.

"Pearl yaratıcı düşünür."

"Ben de öyle duydum."

Quinn biraz kıskançlık kokusu almıştı sanki.

Önlerinden koşturan, düşük belli pantolonlar giymiş gürültücü iki çocuğa yol vermek için sol tarafa doğru geçtiler.

"Eleştirmek için söylemiyorum." dedi Linda, "Sırf meraktan... Bu pantolonlar nasıl düşmeden üzerlerinde duruyor bunların?"

"Gerçekten bilmiyorum. Belki de 'ya düşerse' heyecanı hoşlarına gidiyordur."

Linda güldü.

On-on beş metre kadar daha yürüdükten sonra sordu Linda. "Pearl'ün şu teorisini Renz'e anlattın mı?"

"Hayır. Elde bir şeyler daha olana kadar beklememiz gerekli diye düşünüyorum."

"Olmayabilir ama."

"Doğru, olmayabilir."

Beş adım daha. Şimdi on. Quinn, Linda'ya anlattığı şeyin hâlâ onun kafasında olduğunu hissedebiliyordu. Bir kedinin yün yumağıyla oynadığı gibi Linda da bu teoriyi şimdi kafasında evirip çeviriyordu. Bu kadında Quinn'e hitap eden bir şeyler vardı. Hatta fazlasıyla onun hoşuna giden bir şeyler.

Ve bir şey daha olduğunu fark etti. Sessiz kaldıklarında endişeye yer olmuyordu.

"Belki," dedi Linda, "Şu karakter analisti Helen Iman ile paylaşabilirsin bunu."

"Pearl'a sorarsan, asıl yanılan Helen."

"İyi de en azından böyle bir alternatif olabileceğinin farkına varır belki."

"Bu fikri Helen'in kafasına sokmaya çalışmak büyük bir hata olabilir. Pearl'ü oyundan atabilir." dedi Quinn.

"Bilemem." Birkaç adım daha attılar. "Karar senin."

"Biliyorum." dedi Quinn. "Kurbanlardan kalanlarla başka ne yaptın."

"Yeni birşey yok." dedi Linda.

Durdular ve Quinn, Linda'nın yüzüne baktı.

"Dr. Nift, Torso Cinayetleri ile ilgili bütün işi kendi üzerine aldı." diye ekledi Linda.

"Ne sebep göstererek?"

"Devamlılığı sağlamakmış, dediğine göre."

"Bu adam iflah olmaz götün teki." dedi Quinn.

"O benim patronum."

"Bu yüzden ben bunu söyleyebiliyorum ve sen söyleyemiyorsun."

Linda'nın buna hiçbir itirazı olamazdı.

Jill ve Tony, yine Has Beans'te buluştular. Tony, geceyi gösterişli bir şekilde dışarıda geçirecekleri bir buluşma arzu ederek teklif etmişti. Pahalı bir restoranda bir akşam yemeği ve belki de bir tiyatro ya da revü gösterisi. Arkasından neler geleceğini kim bilebilirdi? Jill henüz buna hazır değildi. Belki daha sonra diyerek teklifi geri çevirmiş ve Tony de buna anlayış göstermişti.

İlk karşılaştıklarında oturdukları masadaydılar yine. Tony yine bir Honduras içiyordu. Jill de bu kez denemek için Nicaragua ısmarlamıştı.

Köpüklü kahveden bir yudum aldıktan sonra beğendiğine hükmetti.

"Harikaymış." dedi, "Nicaragua'da kahve de yetiştiriyorlar mı peki?"

"Bilmiyorum." dedi Tony, "İhtilal yetiştirdiklerini herkes biliyor, ama." Kahvesinden bir yudum alıp gülümsedi. "Telefonda, bana söylemek istediğin bir şey olduğundan bahsettin. Kişisel bir şey."

"Bu," dedi, "Böyle biraz içimi ürperten bir şey. Beni biraz ürküten bir şey."

"Benimle mi ilgili?"

Elini Tony'nin elinin üzerine koyarak, "Hayır." diyerek cevap verdi. Nereden başlayacağını pek iyi kestiremiyordu. Bir paranoyak gibi de görünmek istemiyordu. "Bir kadın var işte, nasıl desem, beni takip ediyor sanki."

Tony ciddiyetle dinleyerek öne doğru eğildi. Tony'nin kaygılı ifadesi Jill'in hoşuna gitmişti. "Peki, onu tanıyor musun?"

"Daha önce hiç görmedim. Yani görmediğimi sanıyorum.

Sanki biraz tanıdık gibi geliyor ama bilirsin işte, insan insana benzer. Sokakta yaşayan bir kadın, Tony. Evsizlerden. Üstü başı pasaklı, saçları sicim gibi. Şöyle güzel bir yıkanıp arkasından da iyi bir yemek yemeye çok aç bir hali var.

"Belki sadece dileniyordur."

"Hayır, hiçbir şey istemedi. Öyle ki kafamı bir çeviriyorum, tam yanıbaşımda bitiveriyor."

"Tesadüf olabilir mi?"

"Keşke. Bana dik dik bakıyor çoğu zaman. Bir keresinde ciddi ciddi takip etti. Üstüme üstüme geliyor."

"Nasıl yani, tehditkâr şekilde mi?"

"Bilmiyorum. Emin değilim."

"Peki sen ne yaptın?"

"Kaçtım. Kaçtım derken deliler gibi tabanları yağlamayı kastetmedim. Üzerimde eşofman ve spor ayakkabılarım vardı ve durduğum yerde jogging yapıyordum. Onu görünce uzaklaştım."

"İyi." Kaygılı görünerek, diğer eliyle alt dudağını başparmağıyla işaret parmağının arasında buruşturdu.

"Tony, sen ne diyorsun?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bir daha karşılaşırsan görmezden gel. Uzak durmak için de ne gerekiyorsa yap. Tehlikeli olabilir."

"Öyle olsun ya da olmasın, beni korkutuyor."

"Belki şu anda bilmediğini zannettiğin bir şeyler biliyorsun onun hakkında." dedi Tony. "Tam ifade edebildiysem tabii."

Jill anlamadı. "Bir şey daha var." dedi tereddütle. "Ama benim deli filan olduğumu düşünmeni istemem."

"Tony kızın elini biraz daha sıkarak, "Hayır" dedi, "Öyle düşünmüyorum, düşünmem de."

"Bazen, ben evde yokken daireme birinin girmiş olduğu hissine kapılıyorum. Bırak öyle hissetmeyi, bazı şeylerden

eminim. Döndüğümde, birçok eşya benim bıraktığım gibi değil evin içinde. Hemen göze çarpmayan küçük farklılıklar belki, ama öyle. Bakıyorsun, lambanın şapkası çarpık duruyor, kanepedeki yastık daha önce durmadığı bir köşede ya da elbiselerim dolabın içinde farklı farklı yerlere asılmış. Bunun gibi şeyler." Tony'ye baktı. *Evet, kesin deli olduğumu düşünüyordur.* "Bunlardan eminim, Tony. Bunları uydurmuyorum. Hayal filan değil."

"Hayal olması gerekmiyor," dedi. "Ama belki hafızan... Belki paniklediğin için bazı şeyleri yanlış hatırlıyor veya daha önce fark etmediğin şeyleri şimdi fark ediyorsun."

Jill gülümsemeye çalıştı. "Şu 'dejavu' denen şeyin karşıtı gibi mi?"

"Öyle de düşünebilirsin ya da bazı şeyleri tam olduğu gibi hatırlamıyor olabilirsin. Bunu zaman zaman hepimiz yaparız."

"Haklı olabilirsin." Yine de pek ikna olmamıştı. Evindeki bu farklılıklar, ne kadar küçük de olsa da basbayağı gerçekti.

Tony arkasına yaslanırken birden aklına geldi. "Jill, bu iki şeyin bağlantılı olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Yani, şu evsiz kadınla evde olduğunu düşündüğün şeyleri kastediyorum."

Bu olasılık aklının bir köşesinde zaten vardı. "Ama." dedi, "Bilmiyorum, nasıl olur ki? Ama kim bilir?"

Tony aniden ona doğru eğilerek yine elini avucunun içine aldı. "Sende benim cep numaram var, Jill. Bana bir iyilik yap. Bu kadını bir daha görürsen, beni hemen ara. Nerede olursam olayım, hemen gelirim ve kadınla yüzleşirim."

"Olur, ama polisi de arayabilirim aslen."

"Tabii, sen öyle diyorsan."

Öyle demiyordu ve adam da bunu biliyordu. Jill, polisin değil ama Tony'nin gelip onu kurtarmasını arzu ederdi. Kaldı

ki polise ne diyecekti? Sırf ona baktığı için kadını tutuklamalarını mı isteyecekti?"

"Asıl mesele," dedi Jill, "Senin sıkça şehir dışına çıkıyor olman. Şu işinden dolayı."

"Eğer buradaysam koşarak gelirim."

Jill elini, diğer elini tutan elin üstüne koydu ve Tony'nin yüzüne gülümsedi. "Biliyorum gelirsin, Tony. Ama bunların hiçbiri, yani sanırım bu anlattıklarım, bir şey ifade etmeyen şeyler. Belki sırf benim hayal gücüm. Tamam, kadın gerçekte var ama belki sadece para istiyordur. Belki de benim ona acıyıp fazla para vereceğimi düşünüyordur."

Tony sırıtarak, "Evet, bu mümkün." dedi.

Masanın üzerinden birbirlerine eğilerek hafifçe öpüştüler.

"Ama beni yine de ara." dedi Tony.

Jill onu arayacağına söz verdi ama aramamaya kararlıydı. Bu sorunları kendisi çözmeliydi. Tony'nin, kendisini bir deli gibi görmesini istemiyordu.

Tekrar görüşmek istemeyeceği biri gibi.

YİRMİ BİR

Orada değildi. Yok, oradaydı.

Amir Yardımcısı Nobbler, masasının üstündeki evraktan kafasını kaldırdığında Greeve ayakta dikiliyordu. Nobbler'ın ensesindeki saçlar da dikilivermişti.

Nobbler, en fazla bir dakika önce sekreterine Greeve'i içeri yollamasını söylemişti ve Greeve çıt çıkarmadan kocaman ağır kapıyı açıp içeri girmiş ve tekrar kapıyı kapatmıştı. Adı boşuna "Hayalet" değildi. Nobbler bu sessiz giriş operasyonunun kasıtlı olup olamayacağını düşündü. Zaman zaman Greeve'in ona akıl oyunları yaptığından emindi.

"Günaydın," dedi Greeve, pek günlük güneşlik olmayan bir sesle. Belki de, Greeve'in hali tavrı bir cenaze levazımatçısı gibi olduğu için Nobbler'a öyle gelmişti.

Sana da aynı günaydından. "Şu Quinn ve Dr. Chavesky muhabbetini düşünüyordum." dedi Nobbler.

"Düşünmeye değer." dedi Greeve, bir yandan koyu renk ceketinin düğmelerini açarken. Ona göre böyle daha rahat ve samimi oluyordu.

"İşitiyorum ki, adam o kadınla sürekli takılıyor." dedi Nobbler.

"Takılmamak için salak olması lazım."

"Orada fazla romantik bir ilişki sürüp gidiyor." dedi Nobbler, tombul yanaklarını kırıştıran bir gülümsemeyle. "Toparlamış bir alkolikle emekliye ayrılmış bir polis. Bu işin sonu gelir mi, sence?"

"Aşkın gözü kördür." dedi Greeve. "Aşksa tabii..."

Nobbler gözlerini kısarak Greeve'e baktı. "Başka bir şey olacağını mı düşünüyorsun? Mesela, birileri birilerini kullanıyor gibi."

"Yok, bu aşk." dedi Greeve.

"O da olabilir, kıskançlık oyunları da olabilir. Tanrı, terk edilmiş bir kadının gazabından korusun. Her şey bu aşkın bir parçası olabilir. Bu aşkın ateşinin bile."

Nobbler'ın bu kadar şairane konuştuğu pek görülmüş şey değildi. Amir yardımcısının işi nereye vardıracağını kestirmek Greeve'in biraz zamanını aldı. "Pearl?"

"Üstüne bastın. Quinn'le artık birlikte değillerse bile, kız Quinn'le çalışıyor ve birbirlerini her gün görüyorlar. Quinn'in bizim hatırı sayılır Dr. Chavesky'yle birlikte olduğunu bilmek Pearl'ü pek neşelendirmez."

"Eminim hatırı sayılırdır."

"Konuyu dağıtma."

"Pearl'ün bu ikisinden haberi var mı?"

"Yoksa da yakında olacak." dedi Nobbler. "Kız bundan pek hoşlanmayacak."

Greeve biraz şüpheyle yaklaşarak, "Bilmiyorum efendim." dedi. "Pearl biraz farklı bir tip. Bildiğim kadarıyla, Quinn'i terk eden o. Adam ne zaman tekrar yeltendiyse hep duvara çarptı."

"Quinn'in açıkta olmadığını fark ettiğinde başka türlü hissedecektir. Kadınlar. Hep elde olmayan şeylerin peşinden koşarlar. Malın bütün kıymeti elde olmaması."

Greeve, son söylenenleri kafasında iyice bir evirip çevirdikten sonra devam etti. "Pearl Kasner'i iş üstündeyken gördüm. Kadın tanımına pek uymuyor. Başka bir şey."

"Evet. Duyduğum kadarıyla tam bir sokak kedisi. Her lokma yiyecek için savaşır, çünkü çöplükte ne varsa hepsi onun. Buna Quinn de dahil. Sonra da ağzındaki lokmayı yere tükürüp gider."

Greeve bu kadar emin değildi. Biraz uzaktan da olsa, Pearl'ü tanıdığı kadarıyla. Dik kafalı bir kızdı ama tuhaf bir şekilde zekiydi. Sessiz kalmayı tercih etti.

"Quinn de başka bir sorun." dedi Nobbler.

"Ne demezsiniz."

"Ama bugünden itibaren Quinn'in peşinden ayrılmanı ve Pearl'ü takip etmeni istiyorum."

"İşin başındaki Quinn ama." diye hatırlatmada bulundu Greeve. "Ve adamın sorun olduğuna karar verdik, biraz önce."

"O, sorunun *kendisi*." dedi Nobbler, "Pearl da onun yumuşak karnı."

Greeve 'acaba mı' dercesine alt dudağını çıkararak hafifçe başını salladı. Nobbler da zaman zaman tuhaf şekilde zeki olabiliyordu. "Reddedilmiş bir kadının gazabı cehennemde bile görülmez, öyle bir şeydi değil mi?"

"Aynen." dedi Nobbler.

"Evet, Pearl sizin dediğiniz gibi hissedecek. Kafası dağılıp işleri yüzüne gözüne bulaştıracak. Quinn'in işini bile sabote edebilir."

"Eğer dişiyse," dedi Nobbler. "Kesinlikle de dişi."

Greeve'e toplantının bittiğini hissettirmeye çalışarak masasındaki kâğıtları toparlamaya başladı.

"Söylediğinizde epeyce gerçeklik payı olduğunu düşünüyorum." dedi Greeve.

"Öyle düşündüğüne sevindim." dedi Nobbler, başını kaldırarak.

Greeve toz olmuştu.

Jill Clark, büyük spor çantalı bir adamın ve bina boyutlarındaki el çantasını yüklenmiş bir kadının arasından kendine yol açarak, kalabalık metro istasyonuna indi. Parasını çarptırmak, elle tacize uğramak Jill'in eğlence anlayışına son derece ters düşse de başına birşey gelmeyeceğine umarak, metroya binmek zorundaydı. Metro, New York'ta yürümek dışındaki en ucuz seçenekti ve gideceği yer oldukça uzak bir mesafeydi. Tatile çıkmış bir diğer çalışanın yerine yine geçici iş başvurusu yapmış olduğu Tucker, Simpson & King'e gidiyordu.

İki istasyon sonra inip yukarı giden başka bir hatta aktarma yaptığında bindiği tren o kadar kalabalık değildi. Kendisiyle birlikte topu topu yirmi kadar yolcu vardı. Vagonda bildik bir nüfusu oluşturan insanlar vardı. İşine gidip gelenler, kitap veya gazete okuyanlar, evine dönmekte olan uykulu gece vardiyası çalışanları, birkaç evsiz ve üstleri başları ve tavırlarıyla ciddi biçimde kafayı yemiş gibi duran birkaç berbat ve tehlikeli görünüşlü adam.

Jill arka kapıdan binmişti. Hemen solunda, üzerinde engellilere ait olduğu belli olan daha dar koltuklar vardı. Bu,

Jill'in daha sonra trene binecek olası engellilere yer vermek üzere şimdilik oraya oturamayacağı anlamına gelmiyordu. Kaldı ki bir sürü boş koltuk vardı. Bu koltuklardan ikisinde birileri zaten oturuyordu, Jill de yanlarındaki boş yere oturdu.

Tren, rahatsız edici büyük bir gürültüyle karanlığın içine doğru hızlandı. Jill arkasına yaslanmış, kirli camdaki trenle birlikte titreyen görüntüsünü seyrediyordu. Camın bir köşesi, ne olduğu belli olmayan vıcık vıcık bir şeyle sıvanmış vaziyetteydi.

Metro vagonlarındaki mikroplarla ilgili olarak okuduğu bir yazıyı hatırladı. Her yer onlarla kaplıydı. Parmak uçlarını pantolonuna sildi.

Trenin gürültüsü aniden arttı ve Jill'in ayak bileklerine daha serin bir hava vurdu. Vagonun arkasında yer alan ve arkadaki vagona geçişi sağlayan kapı açılmıştı. Birileri vagondan vagona geçiyordu. Gençlerin ve çocukların sıkça yaptığı bir şeydi bu. Aynı şekilde dilencilerin ve bela arayan çete üyelerinin yaptıkları gibi. Jill, bunun birini aramak için vagon değiştirmiş biri olabileceğine kendini ikna ederek gözlerini yere dikti.

Gözünün ucunda bir hareket gördü, sonra yaylı kapı kapandı. Birden sessizlik çöktü ve Jill'in ayak bileklerini yalayan hava akımı kesildi. Başı hâlâ öne eğik, gözleri yere bakar vaziyette, arkadan vagona giren her kimse, öndeki kapıya yürürken onun yanından geçip gitsin diye bekledi.

Ama bunun yerine buruşuk kahverengi bir pantolonun altında bir çift yıpranmış siyah ayakkabı geldi yanıbaşında durdu. Sonra daracık koltukta, kalçası Jill'inkine iyice temas edecek şekilde, iç çekerek geldi yanına oturdu.

Jill şimdi de hemen yanında kirli eller ve bakımsız, kırık tırnaklar görüyordu. Bu arada, feci şekilde rahatsızlık veren ter kokusu ve belki de idrar kokusu ortalığı sardı.

Başını çevirdiğinde, kendisini takip eden kadının çaresiz bakışlı kan oturmuş gözleriyle karşı karşıya geldi. Korkudan boğazı düğümlendi. Mengene gibi bir el sağ kolunu tutup acıtacak kadar sıktı.

"Konuşmalıyız." dedi kadın, rahatsız edici bir sesle. "İstesen de istemesen de."

"İstemiyorum!" diyebildi Jill. Bir yandan kolunu kurtarmaya çalışırken, nutku tutulmuş halde, düğümlenmiş boğazından zar zor döküldü heceler. "Konuşacak hiçbir şeyimiz yok!"

"Yapman gereken sadece dinlemek. Seni uyarıyorum."

"Beni uyarmak mı?" Jill kolunu kurtarmak için daha çok çaba sarf ettikçe, mengene daha çok sıkıyordu.

"Başına kötü şeyler gelebilir." dedi kadın. Nefesi, Jill'in midesini kaldıracak kadar feci kokuyordu.

"Kahretsin! Bırak gideyim!" Jill, bir an önce kaçıp kurtulmak için çaresiz bir halde kolunu öne arkaya sallıyordu. "Beni takip etme artık! Beni yalnız bırak!"

"Dikkatli olsan iyi edersin."

Jill bu kez ayağa kalktı ve kendi canını acıtacak şekilde, kolunu şiddetle çevirip çekti.

Birdenbire serbest kalmıştı.

Sendeleyerek iki adım yürüdü ve yer olmadığından ayaktaki yolcuların tutunduğu borulardan birine çarptı. Alnını sert çeliğe vurunca başı döndü ve neredeyse yıkılıp düşecekti.

Toparlandıktan sonra vagonun önüne doğru sendeleyerek yürümeye başladı. Adamın biri ona bakıyordu. Sonra hemen başını çevirdi.

Düşe kalka vagon boyunca yürürken, herkes ona kötü niyetli olmaksızın ama temkinli bir merakla ve kısaca bakıyordu. Belli ki diğer yolcular ortada bir sorun olduğunun farkında bile değillerdi. Neredeyse başlarını kaldırmadan ya ellerinde-

kileri okuyorlardı ya da pencere üstünde yatay olarak sıralanmış ilan ve reklamlara gözlerini dikmişlerdi. Şiddet, saçmalık veya öngörülemeyen hadiselere muhatap olmak istemiyorlardı. Gün boyunca yaşadıkları öngörülebilir şeyler yeterince zorluk içeriyordu zaten.

Jill yine bir boruya tutunarak, kadının gelip gelmediğini görmek için arkasına baktı. Vagonun arkası bomboştu. Kadın gitmişti.

Jill boş bir koltuğa oturdu ve kollarını kendine doladı. Trenin sarsmasına kendini bırakmış gibi ama biraz daha belirgin bir şekilde sağa sola sallanmaya başladı. Akla hayale sığmayan şeyler oluyordu. Belki de delirmişti.

Aklımı mı yitiriyorum?

Kadın gerçek miydi?

Tanrım! Ulu Tanrım! Bu şehir yok mu... Bu şehir...

Mahçubiyetle ama hâlâ korkuyla etrafına bakındı. Kimse ona bakmıyordu. Tren karanlığın içine doğru ilerlemeye devam etti.

YİRMİ İKİ

Jill, işe vardığında sakinleşmişti. Tucker, Simpson&King'de metroda olanları anlatmak isteyeceği kimse yoktu. Zaten kimseyi doğru dürüst tanımıyordu. Üstelik deli olduğunu düşünebilirlerdi. Hayır, *aynen öyle düşüneceklerdi.* Bütün olanlar, şimdi hiç olmamış gibiydi. Olanlar, şu anda bulunduğu yere çok aykırı düşüyordu. Yerin bu kadar kat üstünde, bir işyerinde, normal bir dünyada olamayacak bir şey. Olamayacak bir şey!..

Ama olmuştu.

Birşeyler olmuştu.

Büroya geleli yarım saat kadar olmuştu ve bir trafik suçuna dair bir başvurunun evraklarını dosyalarken, "Seni arıyorlar." diye bir ses duydu.

Jill arkasına baktı. Yaşça kendinden daha büyük olan Judy adındaki santralci kadın ona bakıyordu. "Üçüncü hat."

"Efendim?"

"Adının Jill Clark olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

"Evet." dedi Jill.

"Telefonun var. Üçüncü hatta."

Jill ayağa kalktı, etrafına bakındı ve odanın diğer tarafındaki telefonlardan birine gitti. Orası diğer çalışanlardan biraz daha uzaktı.

Aranan hattın yanan düğmesinine basıp "Alo?" dedi.

"Jill Clark'la mı görüşüyorum?" Bir kadın sesi. Tanıdık.

"Evet. Ben kimle görüşüyorum?"

"Metrodaki kadın."

Jill'in yüreği ağzına geldi. Arayanın yalan söylediğine kendini ikna etmeye çalıştı. Telefondaki ses o kadar kulak tırmalayan bir kabalıkta değildi. Kontrollü ve az çok rafine bir sesti. Metrodaki kadınınki gibi değildi. Ama aynı çaresizlik tınısı vardı.

"Lütfen kapatma Jill, lütfen!"

"Niye kapatmayacak mışım? Kolum hâlâ acıyor."

"Onun için özür dilerim. Ama ruh halimi anlaman lazım."

Anladığımı sanıyorum. Ruh hastası.

Judy resepsiyon bankosunun arkasından Jill'e bir bakış attı, sonra başını çevirdi.

Jill, dikkat çekmemek için sesini alçaltarak yalvardı. "Tanrı aşkına beni yalnız bırak. Beni takip etmekten vazgeç. Benden uzak dur, lütfen. Ve lütfen evimden de uzak dur!"

"Kapatma!" diye rica edercesine araya girdi kadın.

"Tamam, kapatmadım işte. Kapattım mı?"

"Senin evine hiç girmedim." dedi kadın. "Benim adım Madeline Scott ve konuşmamız lazım."

"Niye olduğunu bir anlasam!"

"Bütün mesele orada işte, lanet olsun."

"Kolum hâlâ acıyor." diye yineledi Jill.

Jill, telefonu hızla çarpmamaya özen göstererek kapattı.

Mexico City'den kalkıp Atlanta üzerinden AA 222 uçuş numarasıyla gelen American Airlines uçağı on dakika erken vardı ve LaGuardia Havalimanı'nın güney pistine yumuşak bir iniş yaptı. Motorların hızı azalıp uçak neredeyse durma noktasına geldiğinde, aprona yönelip ona ayrılmış kapıya doğru ilerledi.

Uçak, manevrasını yapıp diğer ucu yolcu varış salonuna açılan hareketli köprünün ağzına yakın bir yerde durdu. Motorların sesi kesildiğinde, hoş bir 'ding' sesinden sonra, emniyet kemerlerinin toka sesleri bütün kabini doldurdu.

Hemen kanatların arkasında kalan ekonomi sınıf, pencere yanı bir koltukta oturan Maria Sanchez, üst raflardaki el bagajlarını yüklenip, diğer yolcularla birlikte kapıya yöneldi.

Uçağın kapısında kabin memurunun gülümseyerek "güle güle" demesine nazik ve göstermelik bir karşılık verdi. Maria siyah saçlarını sarıya boyatmıştı ve sahte kimlikle seyahat ediyordu. Uçaktaki diğer yolcuların ve mürettebatın hafızasında iz bırakmayacak kadar silik davranmaya da ayrıca özen göstermişti.

Köprüden terminal binasına girdiğinde kırmızı renkteki iki büyük el bagajını yere indirip çek çek saplarını çıkardı. Kalabalık alanda diğer yolcuların arasında bagajların alındığı yere doğru ilerledi ve oradan da hızlıca geçip adımlarını biraz daha açarak çıkış kapısına yöneldi.

Terminal binasının dışına çıkıp taksi kuyruğuna girdi. Bir taksici, genç bir çiftin birkaç ton ağırlığındaki bavullarını ara-

banın bagajına tıkıştırdı ve yerine geçip, taksiyi hareket ettirdi. Hemen arkasındaki taksi ilerleyerek giden arabanın yerine gelip yerleşti.. Maria'nın sırasıydı.

Şoförün iki valizi bagaja yerleştirmesini izledikten sonra arabaya bindi ve şoförün bagajı kapatıp gelmesini beklemeye koyuldu. Taksici arabaya binip başını arkaya 'nereye' gibisinden hafifçe çevirdiğinde, Maria Manhattan'da bir adres verdi.

Şoför, yerine geçtikten sonra arabayı çalıştırdı ve inine dönen bir kurt misali Manhattan adasına doğru yol almaya başladı.

Jill, daire kapısının önünde durdu ve kapının iki kilidini iki ayrı anahtarla açtı. Gün boyunca yaptığı dosyalama işinden ve Tucker, Simpson&King'in talimatlarını ezberlemekten canı çıkmıştı. Bütün bunlar ve bir de üstüne üstlük sabahki garip olaydan sonra bitkin ve gergindi. Ayakkabılarını fırlatıp, dolaptan bir şişe soğuk su alıp kendini kanepeye atmak çok iyi gelecekti. Cennetteymiş gibi.

Kapıyı açtığı anda, nahoş bir koku ortalığı sararken arkasında birini hissetti. Jill içeri itildikten hemen sonra kapı içeriden kapatıldı.

Jill, dairenin içinde düşmemeye çalışarak iki adımlık mesafede durup arkasına döndüğünde, metroda gördüğü ve daha sonra onu işteyken arayıp kendini Madeline Scott olarak tanıtan kadın tam karşısındaydı. İçi öfke ve nefretle doldu. Madeline Scott diye birini tanımıyordu ve bu Madeline Scott'la tanışmak da istemiyordu.

Sonra, öfkesi korkuya dönüştü. Deli olması muhtemel ve her türlü kötülüğü yapabilecek bu kadınla yapayalnızdı.

Deli Madeline.

Kadının saçı başı dağınıktı ve bakışları çok vahşiydi. Üstündekiler eski püskü ve kırış kırıştı. Belli ki sokaklarda yaşı-

yordu veya deliydi ya da uyuşturucu bağımlısıydı. Olağanüstü kuvvetliydi. İş oraya gelirse, Jill onunla başa çıkamazdı. Gerçi ona dokunmak bile içinden gelmezdi.

Korkusu yüzünden okunuyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim." dedi Madeline Scott. Vahşi mavi gözleri Jill'i çarpmıştı. "Ama beni dinlemeni sağlamak için son derece kararlıyım."

Jill, kendi kısık sesindeki korku tonundan utanmış olarak, kaskatı kesilmiş bacaklarına hükmedip arkaya doğru sendeleyerek salona vardığında "Peki, dinliyorum." dedi.

Madeline gülümsedi ve ekledi, "Tüm istediğim bundan ibaretti."

YİRMİ ÜÇ

Madeline Scott oturmadı. Jill de 'buyurun, oturun lütfen' demedi.

İki kadın, evin salonunda biraz daha içeride bir yerde, mesafelerini koruyarak yüz yüze bakıyorlardı. Madeline'den gelen koku ya kaybolmuştu ya da Jill'in burnu alışmıştı. Madeline'in gözlerindeki vahşi ifade biraz azalmıştı ve Jill, kadının ona aniden saldırmayacağına ikna olup biraz rahatlamıştı.

"Yalnız, ben anlatırken, sadece dinlemeni istiyorum." dedi Madeline. Ses tonundaki yumuşaklık Jill'i şaşırtmıştı.

Jill yutkundu. "Tamam. Devam et."

Ne diyeceksen de, sonra da defol. Çık git buradan.

"Pek uzun zaman olmadı, ben de senin konumundaydım." diye başladı Madeline. "Gerçekte bir ailesi olmayan, New York'a az çok yeni gelmiş, bir taşralıydım. Illinois'den buraya taşındıktan sonra, işler benim beklediğim kadar iyi gitmemişti."

Jill bir şekilde rahatlamış hissetti kendini. Madeline, bu konuşmanın epey bir provasını yapmış olmalıydı. En azından bunu kafasında epeyce çevirmiş gibi görünüyordu. Bu, konuşmanın ağlamaklı bir hikâyeye varacağı ve eninde sonunda para dileneceği şimdiden belli oldu, diye düşündü. Neyse, bu kadarıyla yırtacaktı sonunda. Yaşadığı bunca korku son bulacaktı. Ne kadar gereksiz bir korkuymuş meğer.

"Çıkmaz sokak misali, kişiliğimin ya da varlığımın söz konusu olmadığı işlerde çalışıyordum." diye sürdürdü Madeline. "Bir gün işe gitmesem, benim orada olmadığımı kimsenin fark etmeyeceği işler... Kayda değer gerçek arkadaşlarım da yoktu. Biriyle çıkma olayı desen, tamam belki birkaç kez. Ama bunların nereye vardığını sen de biliyorsun. Sırf sen istedin diye, seni işlerini görmek için bir anda hayatlarına sokarlar, işleri bittikten sonra da aynı hızla hayatlarından çıkarırlar. Tanıdık edinmek diyorsan, istemediğin kadar bulursun. Ama arkadaş ya da dost diyorsan, onu zor bulursun ve o tanıdık dediklerin ertesi sabaha bile seni hatırlamaz. Sonunda ben de New York'taki birçok yalnız insanın yaptığını, vaktini içi boş heriflerle boş yere harcamış birçok kadının yaptığını yaptım. İyi şöhreti olan bir çöpçatan sitesine başvurdum."

Jill'in aklı hâlâ başka yerdeydi. Bu sıkıntılı manzaradan bir an önce kurtulmanın ve bu işi kısa kesmenin yollarını arıyordu. Bu iş kaç paraya hallolacaktı? Birden daha dikkatli dinlemeye başladı.

"Senin girdiğin çöpçatan sitesiydi," dedi Madeline. "E-Bliss.org."

Jill gözüne bir sandalye kestirip oturdu. Madeline gidip kanepenin bir ucuna ilişti.

"Sana bütün anlatmaya çalıştığım," dedi Madeline, "E-Bliss'in benim üye profilimden elde ettikleri. Formdaki bilgiler ve daha fazlası."

"E-Bliss düzgün bir site." dedi Jill. Bu çöpçatan sitesini niye savunmuş olduğuna biraz hayret ederek.

Niye savunduğunu bal gibi biliyordu. Sitenin kendisi için bir meşruiyetinin olmasını arzu ediyordu. Tüm mahremiyetini oraya teslim etmişti ve duvarlar yıkılmıştı.

Madeline, Jill'in aklından geçenleri okuyormuşçasına, hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Eminim ki meşru bir çöpçatan sitesi," dedi, "Ama verdikleri bu hizmetin yanısıra başka bir hizmeti de sağlıyorlar. Bu hizmet, yakın aile fertleri olmayan, şehre yeni gelmiş ve halen yakın arkadaşı veya bağlantısı olmayan kadınlar hakkında bilgi edinmeye yönelik. Ben bu profile uygunum, sen de."

Jill derin bir nefes alarak, kafasından geçenleri bir sıraya sokmaya çalıştı. "Şu bahsettiğin, bildiğimiz hizmet sağlayıcı altındaki diğer hizmet sağlayıcı ne iş yapıyor, peki?"

"Büyük olasılıkla belli bir yazılım kullanarak bütün profilleri tarıyor ve amaca uygun başvuru sahibini saptıyor. Şirket daha sonra senin güvenini kazanacak ve senin hakkında her şeyi öğrenecek birini yolluyor. Vatandaşlık bilgilerinden tut da banka hesap numaralarına ve en sevdiğin şekere kadar her şeyi. Bu arada, bir başkası senin hakkında bilgi topluyor, seni izliyor, sen yokken dairende vakit geçiriyor, senin elbiselerini giyiyor, hatta sanki senmişsin gibi binanın içinde ona buna görünüyor. 'Sen'miş gibi davranıyor. Sonrasında da...o 'sen' oluyor."

Yok artık!

"Dedin ki o, ben oluyor. Bu ne demek ?"

"Tam olarak, o sen oluyor demek."

Madeline sessizce Jill'i süzdü.

"Peki niye özellikle ben?" diye sordu Jill, şaşırmış bir halde. Yine korkuyla ama bu kez farklı bir korkuyla. Bu işte, iliklerine işleyen korkutucu bir şey vardı. Kafasının bir köşe-

sinde, hikâyenin devamının nereye varacağına dair bir merak oluşmaya başlamıştı. "Yani, New York'ta senin yaptığın tanıma uygun bir sürü kadın var. Bu, dünyadaki en anonim şehir."

"Niye sen?" dedi Madeline düşünceli bir şekilde ve kafasında tartarak. "Emin değilim. Ama, senin Tony Lake olarak tanıdığın adamı, E-Bliss'ten sana gelirken takip ettim. Benim bildiğim adıyla Dwayne King. Buna epey kafa yordum. Daha doğrusu haftalardır kafa yorduğum yegâne şey bu. Benim tahminim, sen ortadan kaybolmayı isteyen başka biriyle benzerlik arz ediyorsun, o şahıs da daha sonra senin kimliğine bürünmek için E-Bliss'e para ödeyen biri."

"Peki, gerçek ben ne olacak?" diye sordu Jill, bu anlatılanların hiçbirine inanmak istemese de gelecek cevaptan ürkerek.

"Gerçek sen yok oluyor. Vurulup öldürüleceksin. Bana yapmaya çalıştıkları gibi. Ben kaçıp kurtulmayı başardım. Bana ateş etmeye devam ettiler ama karşıdan gelen bir arabanın içine zar zor atlayarak ve sürücüye hemen beni oradan kaçırması için yalvararak kurtuldum. Bir hafta kadar sonra gazetede, beni arabasıyla oradan kaçıran adam olduğundan emin olduğum birisinin Riverside Park'ta aşırı dozdan ölü bulunduğunu okudum. Bunun bir intihar ya da kaza olduğunu hiç sanmıyorum."

Jill, hâlâ duyduklarını kavramaya çalışıyordu. "Niye böyle birşey yapsınlar ki? Bir insanı bir başkasının yerine niye koysunlar ki?"

"Para." dedi Madeline kısaca.

"Tabii para. Hep olduğu gibi. Ama müşterilerin asıl istediği ne? Bu kimlik değiştirmenin amacı ne?"

"Bilmiyorum." dedi Madeline. "Ama bildiğim, E-Bliss her ne yapıyorsa muhakkak bir işe yarıyor. Kurbanlarını, internet-

teki binlerce başvuru arasından dikkatlice seçiyorlar. Bu kadınlar aranan özelliklerde olmalı ve sonradan onun yerine geçecek olana benzemeli. Sen kurban olarak seçilmiş bir müşteriysen ve ola ki bir şeylerin yanlış gittiğine dair kuşku duymaya başlamış bir arkadaş edindiysen, 'yeni sen' olacak aday aniden başka bir yere taşınıyor. Bu, Manhattan'da çok sık yaşanan bir şey. Giderken de ya bir not ya da bir önceki ayın kira makbuzunu bırakıyor. Böylece kendi gönlünce gitmiş olduğuna dair pek kuşku yaratmıyor. Ben, Batı Yetmiş İkinci Cadde'de diğer Madeline'i benim evimden çıkarken gördüm. İkizim gibi değildi ama saçı, makyajı, gardırobu ve eviyle benim yerime geçmişti. Kimlik, kredi kartları, pasaport ve belki azıcık kozmetik cerrahi de işin cabası. O artık 'ben'di."

"Tanrım!" Jill hâlâ öfkeyle dinliyor ve düşünüyordu. Bu kadının deli olduğuna ve anlattıklarının deli saçması olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Bütün bunlar ancak bir şekilde olabilirdi ve Jill bunu biliyordu. Yalnızlık bütün bunları mümkün kılabiliyordu. Jill yalnızlığın nasıl birşey olduğunu hatırladı.

Madeline, Jill'in aklından neler geçtiğini bilerek yine hüzünle gülümsedi. "Bizi çok iyi tanımayan insanlar veya bizimle çok yakından ilgilenmeyen insanları düşün Jill. Seni, senin benzerlerinden ayırt edemeyecek insanları. Bu yeni 'ben' benim halimi tavrımı ve konuşma tarzımı bile yalayıp yutmuş."

"Şu öteki sen," dedi Jill, "Niye gidip yüzleşmedin onunla?"

Madeline'in gözlerindeki korku, Jill için yeterli bir cevap olmuştu.

"Peki polise niye gitmedin?"

Madeline başını salladı. "Denedim. Aklı başında olmayan herhangi bir evsiz gibi beni de başlarından savdılar. Ve benim

gerçekten ben olduğumu insanlara kanıtlamak için elimde hiçbir şey yok. Bazen ben bile kendimden şüphe ediyorum. Bu iş senin benim bildiğimden çok daha büyük bir mesele. Polis bu işin üzerinde bile olabilir. Şu anda bile. Biz seninle konuşurken."

Jill bir ölçüde sarsılmıştı. Ama Madeline hâlâ bir paranoyak olabilirdi. Kendi başına Manhattan sokaklarında gezinen o zavallı ve kendini kaybetmiş, herkese ve aslında hiç kimseye bir şeyler anlatmaya çalışan ve her şeyden ve herkesten kuşku duyan diğerleri gibi.

Ama öte yandan...

"Peki, polis bizim konuştuğumuzu nereden bilecek ki?" diye sordu Jill.

"Bilirler. En azından bilmiyor olduklarının bir garantisi yok. Ve bunu göze alamazsın, Jill. Bunu sana yaptığım için özür dilerim, ama yardımına ihtiyacım var. Ben de senin gibiydim, kendi hayatımı yaşıyordum, sonra birden bu ne olduğunu tam bilmediğim şey başıma geldi. Organize suç diyebiliriz, sanırım. Veya bu özel hizmet için E-Bliss'e istenen parayı ödeyen herhangi biri. Polisin arasına sızıp, olanı biteni takip edip böyle bir soruşturmanın durdurulmasını bile sağlayabilirler. Bu da benim öldürülmem demektir. Ve şimdi seninle konuşmuş olduğum için, senin de öldürülmen demektir. Kime güveneceğimizi nereden bileceğiz? Yanlış adamlara güvenirsek sonumuz o diğer kadınlar gibi olacak. Teşhis edilemeyecek şekilde parçalanmış cesetlerimizden kalanlar ya yoksullar mezarlığına gömülecek ya da yakılacak."

"Cesetlerimizden kalanlar mı? Şu Torso Cinayetlerini mi kastediyorsun?"

"Böyle kaçak halde yaşarken, haberleri pek takip edemedim, ama Torso Cinayetlerini bir şekilde duydum ve arada bir bağlantı olduğuna eminim. Bir insan olarak varlığım sona er-

seydi, benden de arta kalanlar aynen öyle olacaktı. Ve senin için yapılan plan da bu, Jill. Eminim bugüne kadar ne parmak izi ne de DNA örneği verdin. Ortadan kaybolduğunda da seni arayan ya da senin yokluğunu ihbar eden hiç kimse olmayacak."

Jill, parmak izi ve DNA konusunda Madeline'in haklı olduğunu kabul etti. Ve olmayan ailesi konusunda. Hakkında doğru dürüst bir arama işlemi yapılmasını isteyebilecek kimsesi de yoktu.

"Bu konuda daha yolun yarısında bile değilsin." Madeline derin bir nefes aldı. "Bu anlattıklarıma inandın mı?"

Jill, deli olması muhtemel bu kadına gözünü dikerek bir dakika kadar sessiz kaldı. Kadın deliymiş gibi de görünüyordu.

Ne var ki deli değildi. Jill de bunu biliyordu.

"Yeterince inandım." dedi sonunda. Son derece detaylı ve kişisel bilgiler isteyen E-Bliss.org formunu doldurduğu zamanı hatırladı.

Kahveyi sütlü mü içersiniz?

Hangi marka kozmetik ürünler kullanıyorsunuz?

Şapka veya kep giyiyor musunuz?

Elinizle ağzını silmeden, başkasının su içtiği bir şişeden su içer misiniz?

Dikkatsizce mi yürürsünüz?

Elektrikli diş fırçası mı kullanıyorsunuz?

Madeline, oturduğu kanepeden kalktı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, atlayıp Jill'i kucaklayacakmış gibi duruyordu. Öyle yapmadı.

"Şimdi gidiyorum," dedi. "Biliyorum, şimdi kafan çok karışık. Bütün bunları düşünmek için zamana ihtiyacın var. Yarın, öğle saatlerinde, Beşinci Cadde'yle 42'nin üzerindeki büyük kütüphanenin içinde buluşalım. Halka açık bir kütüphaneden kimseyi kovmazlar. Ben de dilenci gibi görünmeye-

cek bir şeyler giyer gelirim. İkimizin de bunu uzun uzun düşündükten sonra konuşmamız ve ne yapacağımıza karar verip bir plan yapmamız lazım."

"Plan mı?"

"Bir tür plan." diye yineledi Madeline. Yaşlar gözlerine dolmuş halde yalvardı. "Orada olacak mısın, Jill?"

Jill kadının gözlerinden kendini alamıyordu. Şimdi hiç deli gibi görünmüyordu. Çaresiz, ama deli değil.

"Bunu düşüneceğime söz veriyorum." dedi.

Madeline başını salladı.

"Eğer düşüneceksen, orada da olacaksındır."

YİRMİ DÖRT

Quinn, cayır cayır yanan bir ormandaydı. Korku ve panik içindeki hayvanlar onu görmezden gelip yanından koşarak geçiyordu. Geyikler, ayılar, tavşanlar ve bir aslan. *Sırada ne var? Tek boynuzlu at mı?*

Quinn, Post gazetesinde Torso Cinayetleri ile ilgili haberi okurken, evindeki kahverengi deri koltuğunda uyuyakalmıştı. Herkesin bu denli az şey bildiği bir konu hakkında bu kadar çok şeyin nasıl yazılabileceğine hayret etmişti. Daha önce yaktığı Küba purosu, koltuğunun yanında halının üstünde duran bir kül tablasının içinde hâlâ tütüyordu. Pearl sık sık bu konuda onu uyarırdı. Yangın çıkarıp ikisini de ve hatta binadaki herkesi öldürebilirdi. Pearl, elindeki saç maşasıyla duş perdesini yakarak delen Pearl.

Burnuna puro kokusu geldiğinde uyandı. Ama tam değil. Gördüğü rüya onu henüz terk etmemişti. Duman çoğaldı.

Üzerinde sadece kapşonlu plastik bir yağmurluk vardı ve o da etrafındaki hayvanlar gibi gittikçe yaklaşan alev duva-

rından dehşete düşmüştü. Orman yangınının sıcağına gerek kalmaksızın, plastik NYPD yağmurluğunun altında kan ter içinde kalmıştı. Kaliforniya'nın sıcağı da çok acımasız.

Kaliforniya? Lauri şimdi neredeydi? Yangından uzakta ve emniyette miydi? Peki Wormy? Pearl?

Telefon çaldı. Yoksa, bu bir itfaiye arabasının sesi miydi? *Tanrı'nın cezası aracı şimdi yolun sağına çekmek lazım.*

Biraz dur! Aracı o kullanmıyordu. Bunu hemen anladı çünkü ortada direksiyon filan yoktu.

Uyuyakaldığını fark etti. Koltuktan güçlükle doğruldu ve telefona doğru sendeledi. Ahizeyi kaldırıp neredeyse, "Sen misin Pearl?" diyecekti. Ama demedi. Sözcük ağzından çıkmamıştı.

Pearl da nereden çıktı şimdi? Lauri'yi merak etmiştim. Hatta Wormy'yi.

Burnuna yanık kokusu geldi ve korkuya kapıldı. Sonra yerdeki kül tablasında tüten puroyu gördü.

"Quinn?" dedi telefondaki kadın sesi. Pearl'ün sesi değil ama. "Quinn? Ben Linda."

Hemen Linda'yı görmek istedi. Birbirlerine sarıldıklarını hayal etti.

"Linda?" dedi uyku sersemliğiyle. Elindeki ahizeyi düşürdü ama masanın üstüne düşmeden yakaladı. "Koltukta uyuyakalmışım." diye geveledi.

"Çok çalışıyorsun."

"Yeterince çok değil."

Linda bir süre sessiz kaldı.

"Seni görmem lazım." dedi Quinn.

"Ben de bu yüzden aradım. Asıl benim seni görmem lazım."

Tanrım! diye içinden geçirdi Quinn. *Bu iş nereye varacak? Çok hızlı gidiyor. Beni tehlikeli olduğunu bildiğim sulara çeken güçlü bir akıntıya kapılmışım gibi.*

"Quinn?"

Köpekbalıkları oğlum. Yangın değil... su. Uyan artık sersem!

"Quinn?" dedi yine Linda, endişeyle.

"Yarım saat sonra Lotus Diner iyi mi?"

"Tamam, orada olurum."

Telefonu kapattı ve birkaç saniye sessizce bakakaldı. Sonra banyoya gidip yüzüne soğuk su çarptı. Gömleğe de tabii. Temiz ütülü bir gömlek giymesi gerektiğini düşündü. Ağzında, purodan kalma acımsı bir tat hissetti. Dişlerini fırçaladı. Yatak odasına gidip gömleğini değiştirdi. Haydi tekrar banyoya. Saçlarını taradı.

Evden çıkmadan, yerde duran puroyu ve kül tablasını alıp mutfağa götürdü. Puroyu musluğun altına tutup çöpe attı. Cam tablayı da ıslak kağıt havluyla iyice bir silip tezgahın üstüne bıraktı.

Bir oda spreyi bulup dairenin içinde oraya buraya sıktı ve puro içmiş olduğu yazıhane tarafını spreyle temizledi.

Evden çıktığında gördüğü rüyayı düşünmüyordu artık. Torso Cinayetlerini ve ölü kadınları da düşünmüyordu.

Sadece Linda'yı düşünüyordu. Capcanlı Linda'yı.

Jill, yemek için buluştuklarında Tony'nin yanındayken başta biraz sakar ve garip davranmıştı. Tony bunu pek fark etmemiş gibiydi ve biraz zaman geçip Altıncı Cadde ile 52'nin üstündeki dört yıldızlı Scampi'de oturduklarında Jill biraz daha rahatlamıştı. Tony o kadar ilgili, o kadar güven telkin edici ve tehditkâr olmaktan o denli uzaktı ki, Jill'in Madeline ile yaptığı konuşma kafasında çok geri planda kalmaya başlamıştı ve konuşulan her şey gittikçe çok daha gerçek dışı görünmeye başlamıştı.

Elbette gerçek dışıydı. Akli dengesi bozuk bir sokak kadı-

nının kuruntulu ağız kalabalığından başka bir şey değildi. Gerçek *bu* idi. Burada, beyaz örtülü masanın ortasında yanan mumun verdiği yumuşak ışık eşliğinde Tony ile karşılıklı oturuyor olmaktı asıl gerçek. Önlerinde henüz bitmemiş yemekleri ve habire şarap servis eden bir garson...

Tony, Madeline'in çizdiği resimdeki gibi bir canavar olamazdı. Hiçbir şekilde olamazdı. Hikâye doğru olsaydı, Jill bunu Tony'nin yüzünden okuyabilirdi. Bundan emindi. Boynuzları olan ve gözlerinden kırmızı ışıklar saçan bir yaratık olması gerekmiyordu. Ama birtakım işaretler olurdu. Bir insan hem Madeline'in anlattığı gibi biri olup hem de Tony'ye benziyor olamazdı.

Her şey bir yana, Jill bu adamı tanıyordu. Şimdiye kadar birkaç kez buluşmuşlardı ve sırada yatak vardı. Tony, bunu istediğini belli etmiş olmasına rağmen Jill'i bu konuda aceleye getirmeye çalışmamış ve birbirlerini daha iyi tanıyıp tam olarak ne aradıklarını öğrenmelerine zaman tanımıştı. Jill'in de bunu istediğinden emin olana kadar. Tony'nin basit bir cinsel ilişkiden fazlasını aradığı belli oluyordu. Birlikte geçirdikleri zamanlarda kendini ifşa eden şey de buydu zaten. Ancak hazır olduklarında ve eninde sonunda kendilerini birbirlerine vererek pekiştirecekleri bir yakınlık. Karşılıklı bir güven. Yaptıkları çok özel sohbetler, birbirlerinin iç dünyalarına girebildiklerinin ipuçlarını veriyordu.

"Buraya geldiğinde biraz huzursuz gibiydin." dedi Tony, garson şarap servisini yaptıktan sonra. Gülümsemesi çocukça ve güzeldi. Diş macunu reklamı gibi bembeyaz ama Tony'nin ta kendisi. "Hâlâ hanene tecavüz eden birileri konusu mu, bu seni endişelendiren şey?"

"Artık değil," diyerek gülümsedi Jill. Bir yandan da ona Madeline'den bahsetmeli miyim diye düşünüyordu. Deli Madeline.

Gerçekten deli miydi acaba?

Hiçbir şey söylememek en iyisi. Tony, yakışıklı ve mükemmel biçimde normal olan Tony, onun, yani Jill'in yine fazla hayalgücüne kapıldığını düşünebilirdi. Paranoyak eğilimler.

Belki de deli olan benim.

Ama, Madeline'in hayal ürünü olmadığından emindi. Ve aklının derinliklerinde bir yerde Madeline'in çılgın hikâyesini tümüyle kaçırmak istemediğini biliyordu. Derinlerde bir yerde. Çok derinlerde ve uzakta.

Şarap onu rahatlatıyor, içini ısıtıyordu. Sıcacık ve emin. Tony ile...

Lotus Diner'da Quinn ve Linda kahve içerken çene çalıyorlardı. Sıcak bir akşam olmasına rağmen lokanta serin ve hiç olmadığı kadar sessizdi.

Quinn'in Linda ile laflarken tümüyle rahatlamış hissetmesi pek zaman almadı. Linda da aynı şekilde rahat görünüyordu. Tuhaf bir biçimde, masanın üstünde aralarında duran kahve fincanları da onlara yardımcı olmuştu. Fincanlar, her ikisinin de geçmişte başka bir dünyaya yaptıkları seyahatlerde ellerinde tuttukları cam bardaklar gibi yine masanın üzerinde, tam önlerindeydi. Bu, onlara geçmişte ve şimdi kim olduklarını hatırlatıyordu. Şimdi bu fincanlarda sıcak içecek olduğu için kulpları da vardı. Şimdiki zaman geçmişten fersah fersah iyiydi ve daha da iyiye gidiyordu.

Quinn epeydir kahvesinden yudum almamıştı. Sıcak fincanla oynayıp duruyor, kahvenin kokusunun ve parmak uçlarındaki sıcak duygunun tadını çıkarıyordu. "Bu gece burada buluşmak iyi fikirdi." dedi.

"Bence de." dedi Linda. Üstünde koyu renk bir bluz ve doğuştan güzel olan vücuduna çok yakışmış rengi solmuş bir Levi's vardı. Kahve içmek için elini kaldırdığında belli belirsiz

şıkırdayan dört beş tane ince gümüş halka bilezikten başka da takı takmamıştı.

Lokantada sadece birkaç kişi daha vardı ve kimsenin kulağı onlarda değildi. Masalarının yanındaki çizgili boyalı camın dışında, Amsterdam Caddesi'nde trafik iyice azalmıştı ve etrafta pek fazla yaya da görünmüyordu. Bu, şehrin en sakin olabileceği saatlerden biriydi. Caddenin karşısında, bir kadın elindeki katlanmış gazeteyi sallayarak bir taksi çağırdı. Arka kapıyı açıp bindi. Taksi giderken, camlar dışarıdaki ışığı yansıtmasına rağmen içerideki gazetenin beyazı kendini gösteriyordu.

"Oturduğum yer yürüyerek buraya çok yakın," dedi Quinn.

Linda gülümsedi. "Kadının taksi çağırmış olması mı bunu sana hatırlattı?"

Quinn gülümsemeden Linda'nın gözlerinin içine baktı. "Hayır, seninle olmak bana bunu hatırlattı."

Linda, yıllardır yaşamadığı bir kıpırtı duydu içinde. Her ikisinin de bu ilişkinin taşma noktasına doğru yol aldığını fark ettiğini biliyordu ve Quinn'in de bu konuda kendisi kadar huzursuz olup olmadığını bilmiyordu. Huzursuz ve biraz da ürkek. Quinn o denli ürküyor olamazdı. Hadiseyi yeni ve hızlı bir kulvara taşıyan oydu.

Linda'nın gülümsemesi kaybolurken, parmak uçlarını Quinn'in yüzünde hafifçe gezdirmeye başladı. Kör bir insanın karşısındakini tanımaya çalışıyor olması gibi.

"Ben hesabı öderim." dedi Linda.

"Doğru ya. Aklıma bile gelmedi." dedi Quinn.

"Gelmediği iyi."

Bu saatten sonra hesabı kimin ödediğinin pek önemi yok, diye düşündü Linda.

YİRMİ BEŞ

"Pearl öfkeden çıldırıyor." dedi Ed Greeve patronuna. "Linda Chavesky'den haberdar olmasını sağladığımız günden beri."

"Çok iyi." dedi Nobbler masasının arkasındaki koltuktan konuşarak. Boynunu kaşıyarak, "Etrafta öfkeli öfkeli dolaşan ve aklını işine veremeyen bir kadın var şimdi elimizde."

Parlak sabah güneşi camdan girip Nobbler'ın yüzüne vurunca, sanki traş olurken bıçağı çok derinden sürmüş de deriyi de alıp götürmüş gibi ışığın vurduğu taraf iyice kırmızı ve çiğ görünüyordu.

"İyice kafayı yemesini sağlayabilecek miyiz?" diye sordu Greeve. "Sonunda bize Quinn'in neyin peşinde olduğunu söylemesini sağlayacak kadar."

Nobbler birkaç saniye düşündükten sonra başını salladı. "O kadar değil."

"Terk edilmiş bir kadın." diye hatırlattı Greeve.

Nobbler gülümsedi. "Unutma, Quinn'i sepetleyen o."

"Sanırım o da bu durumla başa çıkmaya çalışıyor. Kendine yeni bir arkadaş bulmuş. Milton Kahn diye bir adam."

"İyi, iyi..." Nobbler sağ elinin tombul parmaklarıyla masada ritim tutarken, odaya giren parlak günışığına daldı. Pearl ve bu Milton Kahn denen adamın görüntüsü bir sinema perdesine vuracakmış gibi.

"Pearl seks makinası gibi bir şey herhalde..." dedi Greeve.

"Aynen o cinsten," dedi Nobbler, "Milton Kahn tam on ikiden vurmuş."

Arkasına yaslanıp dirsekleri kolçaklarda, elleriyle ağzının önünde üçgen yapıp dudaklarıyla oynarken, başı önünde Greeve'i dinliyordu.

"Pearl'ün annesi bir yaşlılar evinde." dedi Greeve. "Anladığım kadarıyla, o ve başka bir moruk bu Kahn denen adamı

Pearl'e ayarlamışlar, tesadüf kimyaları da tutmuş birbirlerine. Çöpçatan anneler. Hep karın ağrısı olmuşlardır."

"Hiç karın olmadı, değil mi?"

"Yok, başkalarınınkilerle idare ettim."

"O pek sayılmaz."

"Kimin saydığına bağlı. Skor skordur."

Nobbler, Greeve ile bu muhabbeti sürdürmek istemedi. Adam zaten yeterince iğrençti ve daha fazlasını duymak istemiyordu. "Bu Kahn denen adam, o da bu oyunun içinde mi?"

Greeve, Nobbler'ın ne demek istediğini anlamıştı. Yani, Milton Kahn ileride sorun olabilir miydi? "Yok, bir dermatolog nihayetinde."

"İşler daha da iyiye gidiyor." dedi Nobbler.

"Başka bir şey daha söyleyeyim..." dedi Greeve. "Bunlar her gece deli gibi sevişiyor olabilirler, ama benim hissiyatım o ki, birbirlerine âşık değiller."

"Onu da nereden çıkardın?"

"Ben anlarım. Ortada o anlamda bir şey yok."

Nobbler inanmaz gözlerle, hadi oradan, uydurma der ibi baktı.

"Yok, ben insanları tanıyan biriyim sadece."

"Adam kızla deli gibi sevişiyor." dedi Nobbler. "Bu benim için yeterli." Parmak uçlarını, sanki olayı tarif eder gibi daha hızlı bir şekilde masaya vurmaya başladı.

Greeve odadan çıkarken ya hoşnutsuzlukla başını sallamıştı ya da Nobbler'a öyle gelmişti.

Jill merkez kütüphaneye daha önce hiç gitmemişti. Giriş kapısına kadar çıkan taş merdivenleri tırmandıktan sonra, kendini yüksek sütunları olan damarlı krem rengi mermerle kaplı devasa bir atriyumda buldu. Yerler, sütunlar her yer mer-

merdi. Üst katlara çıkan geniş bir merdiven vardı. Yukarıda bir asma kat vardı. On yaşlarında bir kız çocuğu korkuluklara dayanmış, aşağıya ona bakıyordu. Jill'e gülümseyip sonra geri çekilerek kayboldu. Yanından insanlar geçiyordu. Ayak seslerinin ve insan seslerinin koca salonda ne kadar çok yankı yaptığını düşündü.

Jill, gelip geçenlerin ayaklarının altında ezilmeyecek bir yer bulduğunda etrafına bakındı. Görünürlerde Madeline yoktu veya kendine Madeline diyen kadın. Jill'e kalırsa, kadın büyük olasılıkla, söylediğinden tamamen başka biriydi ve akli dengesi o kadar bozuktu ki, aynen anlattığı hikâyede olduğu gibi başka bir hayali kimliği üstüne giyinmiş olarak yaşıyordu.

Yoksa, durum gerçekten bu kadar kötü müydü? Madeline Jill'e korkutucu gerçeğin su yüzüne çıkması için buna inat etmesi gerektiğini söylemişti. Jill yeterince korkacak ve hikâyenin devamını öğrenmek isteyecek kadar kadına inanmıştı. Şimdi de onun için buradaydı. Ama Madeline neredeydi?

Madeline yoktu. Jill kütüphanenin içinde on beş dakika daha bekledi. Sonra bir on dakika da kapının dışında, girişin yanındaki gölgede bekledi. İnsanlar gelip geçti ama hiçbiri Madeline değildi.

Jill, sonunda evine dönmek üzere metroya bindi. Vagonda yine arka kapının, içeriye soğuk hava ve gürültü üfleyerek açılıp, yine deli Madeline'in yanına çöküp o deli saçması hikâyelerini anlatacağı şeklinde korkuyla karışık yarım bir beklenti vardı Jill'in içinde.

Ama, muhtaç bir adamın yarım düzine kadar içi doldurulmuş küçük hayvanları vagonda yere saçıp tanesini beş dolardan yolculara zorla satmaya çalışmış olması dışında, yolculuk olaysız geçmişti.

Takip eden birkaç gün boyunca, Jill'in evine girip çıkar-

ken, sokakta yürürken ve metroya her bindiğinde, gözleri hep Madeline'i aradı. Arada bir, ancak yaklaşınca insan olduğu anlaşılan bir paçavra yığını gördüğünde veya azıcık Madeline'i andıran yapayalnız evsiz bir kadını uzaktan gördüğünde kalbi küt küt atıyordu. Ama bunların hiçbiri Madeline değildi. Madeline yok olmuştu. Jill'in hayatına ne kadar ani ve gizemli bir şekilde girdiyse, aynı şekilde çıkıp gitmişti.

Jill meseleyi kendi haline bırakamazdı. Torso Cinayetleriyle ilgili bütün haberleri takip ediyor, zamanının çoğunu günlük gazeteleri okuyarak ve internette haber arşivlerine girerek geçiriyordu.

Cinayetlerin E-Bliss.org'la bağlantısını onun kafasına sokmaya çalışan Madeline şimdi ortada yoktu ve Jill, her ikisinin de gerçekten bir tehdit altında olduğundan ve elbette Madeline'in anlattıklarından şüphe duymaya başlamıştı. Belli ki, Madeline New York sokaklarında gezinen o tutarsız ve kuruntulu, hatta saplantılı insanlardan biriydi. Belki Jill Madeline'e yardım edecek birilerini bulabilirdi. Madeline'i bulabilirse...

Madeline'i *gerçekten* bulmak istiyorsa tabii.

Asıl istediği Madeline'i unutmaktı, ama bunu kendine itiraf edemiyordu bir türlü. Her gece uyumadan önce ve her sabah uyandığında, Madeline aklına geliyor ve onu düşünüyordu. Madeline'in hikâyesinin sürekli olarak kafasını meşgul etmesinin önüne bir türlü geçemiyordu. Madeline, gerçeği söylüyorsa ve devamında bulunup öldürüldüyse, katilleri cesedi, polisin sadece gövdesini bulacağı bir şekilde bırakmayacaktı büyük olasılıkla. Zira, bir süre için kaçmayı başarmış olması, onu farklı bir kategoriye sokacaktı ve E-Bliss.org onun diğer cinayetlerle bağlantılı görünmesini istemeyecekti.

Ama Jill'i Madeline'in hikâyesiyle ilgili olarak en çok huzursuz eden şey ve her zayıf anında onun düşüncelerini ele geçiren şey, Madeline'in acilen bir araya gelip bir plan yap-

maları gerektiğini söylemiş olmasıydı. Böyle bir plan şimdi yoktu. Hele Jill'in sıradan, günlük, basit dünyasında. Hiçbir yerde yoktu artık.

Ama Madeline gerçekti. Jill sürekli olarak kendine bunu hatırlatıyordu. Gerçek olmalıydı.

Kütüphanede buluşmuş olmaları gereken tarihten beş gün sonra, Jill televizyonda NY1 yerel haber kanalını açtığında, Elli Birinci Cadde'deki metro istasyonunun karanlığında çürümeye yüz tutmuş bir kadın cesedinin bulunduğunun verildiği haber bültenine denk geldi. Cesedi başlangıçta kimse görmemişti çünkü ceset platformun en ucunda, karanlık tünelin hemen içinde rayların yanında karanlığa terk edilmişti. Tren üstüne tren, ölü kadının hemen yanından günlerce vızır vızır geçip gitmişti.

Cesedin üzerinden kimlik çıkmamıştı.

Ertesi sabahki Post gazetesinde, kadının hayattayken nasıl görünüyor olabileceğini tahminen yapılmış bir robot resim vardı. Jill metrodayken, karşısında oturan adam iç sayfaları okumak için gazeteyi çarşaf gibi açınca, resmi gördü. Oturduğu yerde tren onu sağa sola beşik gibi sallarken, gözlerini dikmiş gazetedeki resme bakıyordu. Resimdeki gözler de uzun uzun Jill'i süzüyordu.

Kadın Madeline'e benziyordu.

Charlotte, Lowenstein Dixie'yi dudaklarından öptü ve The Bad Sister'dan çıkıp, Charlotte'un birkaç sokak ötede Greenwich Village'daki evine yürümek üzere yerlerinden kalktılar. Charlotte biraz çakır keyif olmuştu ama bunu umursamadı. Dixie ona göz kulak olurdu. Tökezleyip düşmesine veya sarhoş kafayla bir arabanın önüne atlamasına engel olurdu. Kaldı ki semtin bu tarafında bu saatte zaten pek trafik olmazdı.

Biraz önce oturdukları yerde masadan kalkarken Charlotte küçücük sandalyesinden kalkıp doğrulmaya çalışırken, Dixie kolundan tutup ona yardım etmişti. Masanın üstü bir sürü boş bardak, kirli peçete, kanepe kürdanları ve her kokteyl bardağıyla yenisi gelen pipetlerle doluydu. En az iki saattir, birbirlerinin içine düşmüş vaziyette laflayarak orada oturmuşlardı.

Mekândan çıkarlarken bir düzine kadar kadının oturmakta olduğu barın arkasından barmen onlara iyi geceler diledi. Çıkışa yakın yerde duran müzik kutusunu geçip kapıya vardılar.

Sokağa çıktıklarında, Charlotte zannettiği kadar zor yürümediğini farketti. Dixie, koluna girmişti ama bu pek de gerekli görünmüyordu. Charlotte düz bir çizgi üzerinde yürüyebiliyordu. Ama yine de Dixie'ye ihtiyacı varmış gibi yaptı. Bunca zaman sonra birinin ona göz kulak olması çok hoş bir duyguydu. Bu duygu yalnızlıktan, gittikçe içinde büyüyen ve sonunda koca bir kara delik haline gelecek bir boşluktan çok daha güzeldi.

Tanıştırma servisi ilk kez bu denli başarılı bir eşleştirme yapmıştı. En azından Charlotte için. İnternetteki site eşcinsel eşleştirmeler konusunda çok iddialıydı ve bu kez kendini kanıtlamıştı. Uzun boyu, koyu renk saçları, keskin yüz hatları, ince ve güçlü bedeniyle Dixie, Charlotte'un tam aradığı gibiydi. Belki karşı cins için de çekiciydi, ama bir yere kadar...

Zarif ve duygusal Dixie'nin aksine, Charlotte kısa boylu ve sarışındı, çoğu kalçalarında olmak üzere de fazladan bir yedi-sekiz kilosu vardı. Dixie'nin keskin ve tilkimsi profilinin tersine, Charlotte'un ince çeneli bir yüzü ve yumuşak hatları vardı. Dixie'nin seksi olduğu inkâr edilemezdi ama birkaç yıl sonra güzel olmaktan ziyade "yakışıklı" olarak anılması da işten bile değildi. Her neyse, şu anda en azından bu gece Charlotte için yeterince yakışıklıydı.

Ve bu gece her şey daha da iyiye gidiyordu. Bir ay önce Starbucks'taki ilk buluşmalarından sonraki her gece, Charlotte için bir öncekinden daha iyi geçiyordu. Yeni bir şehirde, o malum kız kardeşlerden biri olmadan yaşamak zaten yeterince zordu. Tamam, New York'ta ilişkiye girmek pek zor değildi ama bunun riskleri vardı. Bazen çok ciddi riskler... Kadın olsun, erkek olsun, canınızı feci şekilde acıtacak çok insan vardı etrafta.

Charlotte, Dixie'nin mükemmel ve eşsiz olduğunu düşünüyordu. Dixie nerede duracağını bilen biriydi.

Charlotte, Dixie'nin sadece bir ya da iki bardak içmiş olduğunu biliyor olmasına rağmen, iki kadın birbirlerine yaslanmış ve birbirlerinden güç alarak yürüyorlardı. Charlotte'un hafızası biraz bulanıktı. Bu arada, Dixie derin bir iç çekti.

"Çok güzel bir gece."

"Seninle her gece güzel." dedi Charlotte.

Dixie gülümsedi. İki adam, belki başka bir çift, karşı kaldırımdan geçerken onlara bir göz attı. Charlotte, onların dikkatini şu ya da bu şekilde Dixie'nin çekmiş olduğunu düşündü. Dixie... Arkaya taranmış siyah saçlar, koyu renk deri ceket, siyah bir tayt ve bacaklarını olduğundan da uzun gösteren yüksek topuklu siyah çizmeler. Ve boynundaki gevşek bağlanmış kan kırmızı eşarp. Siyahın içinde parıldayan bir allık. Erkek ya da kadın, böyle bir şeye kim bakmaz? Kim onu istemez?

Gezine gezine yürürlerken Charlotte, Dixie'nin omzuna başını koydu. "Bir film koyar mıyız yine bu gece?"

"Dixie gülümsedi. "Tabii, eğer istersen."

"Sen içinde müzik olanları seviyorsun."

"Senin içinse fark etmiyor." dedi Dixie, Charlotte'un yanağından bir makas alarak. Charlotte'un biraz canı yandı ama aldırmadı.

Tam arkalarında beliren farlar, sokağı ışıkla doldurduğunda hiç kımıldamadılar bile. Buralar, gecenin bu saatinde de olsa, emniyetli yerlerdi.

Ama farlardan gelen ışık arttıkça ve sonunda araba tam arkalarında yavaşlayınca, Charlotte'un kalp atışları hızlandı. Motorun tıkırtısını bile duyabiliyordu. Ama arkaya dönüp bakmadı bile. Dixie de başını çevirmedi.

Yanlarından geçerken, arabanın önü gözucu hizalarına geldi. Pırıl pırıl kocaman siyah bir araba. Üzerinde yine pırıl pırıl krom aksamıyla. Charlotte arabaya bir göz atmaktan kendini alamadı. Chrysler'a benziyordu.

Araba azıcık önlerinde sağa çekip durdu. Sürücü lamine kaplamalı ön camı indirip, dışarı seslendi.

"Dixie?"

Bir erkek sesi.

Dixie durup arabaya bakarken Charlotte'un kolunu da 'yok birşey' dercesine dostça sıktı.

"Ne işin var burada?" dedi Dixie sürücüye, şaşırmış bir ifadeyle. Sesindeki kendinden eminlik Charlotte'un içini rahatlattı. Dixie'nin başa çıkamayacağı pek az şey vardı bu dünyada.

Sürücü gülümsüyordu. Yakışıklı bir adamdı. "Bir arkadaşı evine bıraktım, ben de eve dönüyordum. Bir tanıdığa rastlayacağım hiç aklıma gelmezdi. Hele sana." Hâlâ gülümseyerek Charlotte'a bir baktı, sonra yine Dixie'ye döndü.

"Bu arkadaşım Charlotte." dedi Dixie. Bir eliyle hâlâ Charlotte'a sıkıca sarılmış halde ona döndü. "Bak Charlotte," dedi, "Bu benim kardeşim Don."

"Bir yere mi gidiyordunuz?" diye sordu Don.

"Yok, bir yerden yeni kalktık." dedi Dixie.

"Görüşmeyeli epey zaman oldu."

"Hem de çok..." dedi Dixie.

"Bir fikrim var," dedi Don. "Gidip bende birşeyler içelim. Üçümüz. Şimdi beraber gideriz, sonra ben sizi istediğiniz yere bırakırım."

Dixie, Charlotte'un biraz geri çekildiğini fark etti. Ama Charlotte'un ne istediğini de biliyordu. Eliyle Charlotte'u omzundan kendine yaslarken ona dönüp gülümseyerek sordu. "Ne dersin Charlotte?"

"Sanmıyorum Dixie. Bu gece değil. Kendimi çok yorgun hissediyorum."

"Emin misin?"

"Eminim." Yardım istercesine, Don'a belli belirsiz gülümsedi.

Karşı kaldırımdaki iki tip yine belirmişti. Bu kez aksi yöne yürüyorlardı.

Don düşünceli görünerek, "Tamam, zorlama." dedi Dixie'ye. Charlotte'a sırıttı. "Daha önümüzde çok gün var."

"Tamam." dedi Dixie, "Seni ararız."

Don, sıcak bir gülümsemeyle hâlâ Charlotte'a bakıyordu. Gözünü kırparak, "Anlaştık" dedi.

Don, tekrar arabanın içindeki karanlığa gömülürken cam yukarı kalktı. Charlotte ve Dixie, arabanın gazlayıp ilerideki ilk kavşakta gözden kayboluşunu izlediler.

"Kardeşin demek?" dedi Charlotte, Dixie ile ilgili bu yeni gelişmeye alışmaya çalışırken.

Dixie tekrar Charlotte'u koluna aldı ve yürümeye devam ettiler. "Kardeşim işte. Pek sık görüşmeyiz ama anlaşırız. Onu seveceğini sanıyorum."

Charlotte adımlarını Dixie'ye uydururken yine ona yaslandı. Kalçaları yapışmış gibi yürüyorlardı. "İyi birine benziyor."

"Herkes öyle diyor." dedi Dixie.

YİRMİ ALTI

Pearl'ün çevresindeki herhangi birinin kesinlikle hissedebileceği bir enerji saçtığı o anlardan biriydi. Quinn bunu hissetmişti. Pearl'e bir şeyler olmuştu.

Güzel bir New York sabahında, Quinn'in koca Lincoln arabasının içinde gidiyorlardı. Bu saatte iyice eğimli gelen günışığı, yüksek binaların arasından süzülerek arabanın siyah kaputunun üstünde ışık ve gölge oyunları yapıyordu. Pearl, Yetmiş Dokuzuncu Cadde'deki ofise erken saatlerde, onlara tahsis edilmiş olan arabayla gelmişti ve şimdi Fedderman'ı almaya gidiyorlardı. Oradan da üçü hep birlikte One Police Plaza'da Renz'le buluşmaya gideceklerdi. Pearl lafa başlarken, Quinn'in direksiyonu tutan elleri terlemeye yüz tutmuştu.

"O formaldehid kokan adli tıpçıyla görüşüyormuşsun."

Quinn, önde giden tozlu beyaz minibüse çarpmamak için son anda frene bastı. "Hiç formaldehid kokusu almadım." derken sinirden çenesi kilitlenmişti. Pearl kim oluyordu da onun kimle görüştüğüne ya da yattığına karışıyordu? Pearl ve o Milton Kahn denen lanet adam.

Quinn sinirine hâkim olmaya çalıştı. Neticede Kahn'ı hiç görmemişti. Sadece adını duymuştu.

"Koku dediysek parfüm kokusu demedik." dedi Pearl. "Leş gibi ecza kokusu."

Quinn, Pearl'ün öfkesine hedef olabilecek şekilde omuzlarını silkti. Tam yanındaki koltukta, Pearl'ın içinin sinirlendiğini hissedebiliyordu. Yola devam ettiler. Motorun homurtusu içeri geliyordu. Pearl'ün homurtusu da aşağı kalmıyordu. Bir şey söylemese bile...

Pearl, Quinn'e malum olan bir şey söylemeye yeltendi. *Hep bir sorun çıkarırdı zaten. Bu kadının şeytan tüyü kıçında mı çıkmıştı acaba.*

Sonunda kustu içindekini. "Bu Tanrı'nın cezası araba da kokuyor zaten. Puro mu içtin sen bunun içinde?"

Şimdi sıçtık! Quinn huzurlu bir sabah olsun istemişti, ama Pearl illaki sorun çıkarmak istiyorsa kendisi kaşınmıştı. "O tüten şey sen olmayasın, Pearl."

"Niye ki?"

"Linda'yla görüşmemden dolayı kızmış gibisin. Üstüne vazife olduğundan da değil, aynı konu. İlişkimizi bitirmek için devamlı söylenen de sendin."

"Ne ilişkisi, ne söylenmesi? Bitmiş bir şey. Ne ilişkisi?"

"O zaman niye..?"

"Kızgın olduğumu kim söyledi?"

"Deminki halin..?"

"Seninle ilgili herhangi bir konuda zerre kadar kızgın değilim, Quinn. Kimle görüştüğün konusunda. Kiminle seviştiğin konusunda."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Linda meselesini mi?"

"Doktor Chavesky." diye düzeltti Quinn, hoş görmeyen bir edayla.

Pearl, oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. Quinn'i tanıyordu, ne yaptığını da biliyordu ve bir şeye özellikle kızgın değilse karşısındakinin tuzağına düşmeyeceğini de biliyordu. Anlaşılan, damarına basabilmişti. Bu *Doktor* Chavesky onun için önemli biri olmalıydı. Quinn'in Pearl'e bu denli sert bir karşılık vermesine değecek kadar önemli biri. Ne yani, korkup susacak mıydı, şimdi? Bu İrlandalı haydut azmanının istediği de bu değil miydi?

"Bas şu lanet olası gaza," dedi Pearl. "Millet seni sollamaktan helak oldu."

Quinn önüne baktı. Doğru, trafik akmaya başlamıştı. Biraz önce neredeyse çarpacağı kirli minibüs bir sonraki kavşağa

varmak üzereydi ve hızla yol alıyordu. Pearl'ü duymazlıktan gelerek koca Lincoln'un gazına bastı.

Ama Pearl daha yeni başlamıştı.

"Yani," dedi "Şimdi yine takıntı yapabileceğin yeni bir şey var elinde."

"Takıntılı olan sensin."

"Yani?"

Milton Kahn'ı siktir et şimdi. "Dr. Chavesky'ye olan nefretin."

Pearl abartılı bir kahkaha attı. "İkinizin ne halt ettiği sanki umurumdaymış gibi konuştun şimdi."

"Umurundaymış gibi kafa sikiyorsun."

"Niye umurumda olsun ki?"

"Umurunda olmamalı. Sen artık benim takıntım değilsin, Pearl. Beni hep sana takıntılı olmakla suçlamadın mı? Bitti işte artık. Bu konuda artık herhangi bir şeye kızman gerekmiyor."

"Ben mi kızmışım?" dedi, işaret parmağıyla kendi ifadesiz yüzünü göstererek. "Ben mi?"

"Önüme bakmam lazım." dedi Quinn, Pearl'e bakmadan. Tanrı bağışlasın, bu oyun onun da hoşuna gitmişti, biraz da olsa...

Pearl bunu sezdi. "Doğru, önüne bak," dedi "Kafanda şu doktor arkadaşın, sen önüne bakmaya devam et. Kafan zaten başka yerde. Şimdi çarpacaksın birine arkadan. Sen daha..."

"Pearl!"

Dur-kalk yapa yapa bir minibüsün arkasına yapışmış vaziyette Kırk Dokuzuncu Cadde'ye geldiklerinde ikisi de sus pus olmuştu. Beş dakika daha geçmişti. Quinn, Pearl'ün kurşununun bittiğini düşündü. Deri koltukta arkasına daha bir güzelce yaslanıp önündeki trafiğe odaklandı.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu Pearl.

"Genellikle bilmem."

"Seri katillerin akıllarını nasıl bu kadar iyi okuduğunu ben biliyorum. Çünkü sen de onlar gibi takıntılı bir tipsin. Sen de bir psikopatsın. Sen ve katiller aynı paranın iki yüzü gibisiniz."

"Paranın diğer yüzü olmam iyi bir şey." Ama Quinn, Pearl'ün tam olarak ne kastettiğini anlamış ve bu onu rahatsız etmişti. Hep inatçı, at gözlüklü ve takıntılı olmuştu. Yoksa ısrarlı, yılmayan ve kararlı demek daha doğru mu olurdu? Gerçi ne fark vardı ki arada? Bu küçük nüanslar değil miydi hep Quinn'in başını derde sokan. Pearl'ün dik kafalılığı da kendi başına epey iş açmıştı ve şimdi de Quinn'i seri katillerle kıyaslayacak kadar yüzsüz olabiliyordu yine.

Öfkesini dindirmek için birkaç derin nefes aldı.

Demek takıntılıydı. Peki ne olmuş yani? Bunu işine yansıttığında dünyaya epeyce iyilik yapmıştı. Eğer bu takıntılı doğasının en vahşi şekillerde kadınları öldüren bu aşağılık adamların yakalamasına bir faydası olduysa, bundan iyisi olamazdı. Bunu onlar düşünsün. O kendi işini bildiği gibi yapmaya devam ediyordu. Her paranın bir de öbür yüzü yok mudur, zaten?

"Özel hayatlarımızda ne yaparsak yapalım, hâlâ birlikte çalışmak zorundayız." dedi sakince. "Bunu becerebilecek misin, güzelim?"

"Şu alaycı 'güzelim' saçmalığına bir son ver. Ben senin şu kolay tuzağa düşürdüğün ve konuşturduğun gerzek şüphelilerden ve tanıklardan biri değilim."

"Becerebilecek misin?" diye tekrar sordu.

"Hâlâ arabadayım, öyle değil mi?"

Quinn yanına dönüp baktığında, Pearl'ün gülümsediğini görünce şaşırdı.

Gerçekten gülümsüyordu.

Pearl çarpışmaktan zevk alıyordu. Quinn de bunu biliyordu. Hiçbir şey söylemedi. Birkaç kavşak sonra o da gülümsemeye başlamıştı.

İkinci Cadde'nin kavşağında kırmızı ışıkta durduğunda en öndeydi ve hiç araç gelmediğini görüp ters yöne saptıktan az sonra, az ileride devriye arabasının yanında duran üniformalı polisi gördü. Polisin önünden geçerken rozetini ön cama iyice yapıştırarak hız kesti. Polis rozeti görünce, hatta belki de Quinn'i tanıyınca başıyla selam verdi.

İleride bir zigzag yapıp tekrar doğru yöne çıkmak için köşeyi döndüklerinde Pearl başını çevirdi ve az ileride gri bir Ford sedanın yanında park etmiş tepe ışıkları çakan devriye arabasını gördü. Polis de Ford'un sürücüsüne ters yöne girmiş olduğunu izah ediyordu, besbelli. Pearl, bu Ford'un medyaya ait araçlardan biri olduğunu teşhis etti. Bu da diğerleri gibi, haber konusu olabilecek resim veya video görüntüsü almak veya kimi zaman binadan çıkanları takip etmek için dedektiflerin çalıştığı binanın yakınlarında pusuya yatan araçlardan biriydi. Quinn, basın arabasının arkalarından gelmediğinden emin olmak için gözü dikiz aynasında, bir kavşak daha dönüp tekrar anayola çıktı.

"Çok şık oldu." dedi Pearl.

Quinn başını salladı ve yola devam etti.

Jill, Madeline konusunu takıntı haline getirmişti. Bunu kendisine ancak böyle açıklayabilirdi. Netice itibariyle bütün gazetelerde yer alan ve her on beş dakikada bir televizyonda karşısına çıkan o robot resim Madeline'e o kadar da benzemiyordu.

Öte yandan, Tucker, Simpson and King'deki son günüydü, ama bir hafta sonra onu yine çağırabileceklerini söylemişlerdi. Bu, tamamen Bay Tucker'ın fıtık ameliyatı için alacağı güne bağlıydı. O olmadığında, bürodaki diğerleri için iş yoğunluğu artacaktı ve hem dosyalamayı bilen hem de telefonlara bakabilecek birine daha ihtiyaçları olacaktı.

Ben dosyalama sistemini biliyorum ama orada beni bilen kimse yok.

Hukuk bürosundaki duruma uymuş gibi, Tony de iş için şehir dışındaydı ve dört gün sonra dönecekti.

Bir süredir ilk kez, zamanının hepsi Jill'e aitti ve Madeline Scott'ı düşünmekten başka yapacak bir işi yoktu. Zavallı Madeline'in başına kim bilir neler gelmişti? Yoksa hâlâ hayatta mıydı?

Jill, bir akşam önce, bir önceki günden artan Çin yemeğini yemişti ve bu sabah da kahvaltı niyetine portakal suyu ve kızarmış çörek almak için birkaç sokak öteye yürümüştü. Şimdi neler yapabilirdi? Oprah'nın programını izleyebilirdi. O da daha başlamamıştı.

Ev çok sessizdi.

Jill evin içinde biraz yürüdükten sonra, televizyonu açtı ve kanalları taramaya başladı. Sonunda sürekli bir şeyler konuşan suratlardan, dört-çeker araba reklamlarından, pembe dizilerden ve hiç de komik olmayan komedi dizilerinden bunalıp televizyonu kapattı. Haberlere bakmayı hiç istemiyordu. Haber izlerken hep Madeline aklına geliyordu.

Uzaktan kumandayla televizyonu susturduktan sonra kanepeye uzandı ve bir koluyla gözlerini kapadı. Uyumayacağını biliyordu. Yorgun değildi. Zihni de henüz yorgun değildi. Kolunu indirip doğrularak oturdu. Birşey hatırlamıştı. Geriye doğru düşündü. Emin olmak için.

Madeline'le ilgili olarak herhangi bir şey yapmaması için neden yoktu. Onunla ilgili meraklarını gidermemesi için... Madeline'in daha önce oturduğu yerin Batı Yetmiş İkinci Cadde'de bir daire olduğunu söylediğini çok iyi hatırlıyordu. Hani şu, gerçekte öyle birisi varsa, Madeline Scott diye birinin oturduğu yer.

Eğer gerçekte öyle bir adres varsa... Eğer bu da Madeline'in hayal âleminden taşıdığı şeylerden biri değilse.

Jill, kanepeden kalkıp kapıya yakın bir yerde üstünde telefonun durduğu sehpaya yöneldi. Sehpanın çapraz ayaklarının arasına dizilmiş telefon rehberlerine baktı. Eğilip, en üstte duran Manhattan rehberini alarak tekrar kanepeye döndü.

Scott soyadının sıralandığı yeri bulmak için sayfaları çevirdi ve aniden aradığı sayfa karşısına çıktı. Adresi Batı Yetmiş İkinci Cadde'de olan bir "M. Scott."

Jill, dizlerinin üstünde telefon rehberiyle birkaç dakika hareketsiz oturdu. Rehberdeki adresi görmüş olmak sadece bir başlangıçtı. Baştaki amacı, sadece böyle bir isim ve adres olup olmadığını teyid etmek olsa da. Rehberde onun adını görmüş olmak bile, Madeline'in hikâyesinin geri kalanının mümkün olabileceğine ikna olmayı kolaylaştırıyordu.

Jill bu fikri kafasından kovmaya çalıştı. Bu isim Mary, Martha veya Margaret Scott gibi bambaşka bir M. Scott olabilirdi. Hatta Matthew veya Martin Scott. Telefon rehberinde veya posta kutularında kadın oldukları anlaşılmasın diye ilk adının sadece baş harfini kullananlar tabii ki daha çok kadınlar oluyordu, ama çeşitli nedenlerle erkekler de böyle yapabiliyordu.

Bunu bulmanın bir yolu var.

Jill cesaretini toplayıp elinde rehberle telefona gitti ve M. Scott'ın numarasını çevirdi. Bu numaranın kullanım dışı olduğuna dair bir operatör sesi geldi. Jill telefonu kapatıp kanepeye döndü. Hâlâ elinde tuttuğu rehberle kendini kanepeye bıraktı.

Şahane! Şimdi sırada ne var?

Sırada ne olduğunu biliyordu. Can sıkıntısı, merakı ve korkuları onu sürüklüyordu. M. Scott'ın olduğu sayfayı yırtıp, adresi unutma kaygısıyla kot pantolonunun arka cebine soktu. Sabah televizyonda hava durumunu üç kez izlemişti ve yağmur bekleniyordu. Olsun. Yanına şemsiye de almayacaktı.

Kendini şanslı hissetti.

YİRMİ YEDİ

M. Scott için Batı Yetmiş İkinci Cadde'de verilen adres Columbus Circle'dan fazla uzakta değildi. En az yirmi katlı, tuğla ve taş cephesi kırık dökük ve kirli eski bir binaydı. Binada, bakım çalışması yapılıyordu. Girişin hemen üstünde ve yanlarda mavi demirden iskele binayı kafese almıştı ama o esnada çalışan hiç kimse yoktu. Üzerinde DİKKAT yazan kırmızı plastik bir koni, girişe çıkan yayvan, üç basamaklı merdivenin hemen yanında duruyordu. Bir zahmet bunu buraya koymuşlar, diye düşündü Jill.

Bina görevlisinin olabileceği bir binaya benzemiyordu. Büyük kapının kanatlarından biri de ardına kadar açıktı ve açık kalması için önüne kocaman bir kalas dayanmıştı. Jill, dışarıdaki aydınlık ve sıcaktan birkaç derece daha soğuk ve loş olan binaya girdi.

Sol tarafta yan yana dizilmiş paslı posta kutuları duruyordu. Üstünde 16C yazan kilitli posta kutusunun kart yuvasında da M. Scott yazıyordu. Biraz dağılmış halde siyah mürekkeple yazılmıştı ve uzunca bir süredir de orada durduğu belli oluyordu. Jill, posta kutusunun deliğinden içeriye baktı ama içeride sadece karanlık vardı. Hiç posta yoktu. En azından göründüğü kadarıyla.

Jill binanın holüne kadar ilerledi. Burası iki grup halinde, alçak masaların etrafına serpiştirilmiş uyumsuz döşemeli koltukların olduğu geniş bir mekandı. Masalardan birinin üstünde, saçılmış vaziyette eski bir gazetenin sayfaları duruyordu. Diğer masanın üstünde de, tam ortada, içinde plastik çiçekler olan cam bir vazo duruyordu. Gri-beyaz seramik döşemeli zeminin ilerisinde, holün diğer tarafında iki tane asansör kapısı vardı. Zeminde, üstüne basılarak sigara söndürülmüş gibi duran eskiden kalma lekeler vardı. Asansör ka-

pıları ahşaptı ve üzerlerinde aynen posta kutuları gibi paslanmış, bir zamanlar gösterişli, pirinç aksam vardı. Hol, belki de yıllardır onarılmamıştı ama makul derecede temizdi. Basamaklarında kaymayı önlemek için yapıştırılan lastik bantlar olan bir merdiven, asansörlerin solundan yukarı çıkıyordu ve ilk sahanlıkta gözden kayboluyordu.

Jill'in görebildiği kadarıyla, hol boştu. Tabii, yüksek arkalıklı koltuklardan birinde arkası Jill'e dönük olarak oturan birisi yoksa... Dışarıdan gelen sesler çok cılızdı. Ardına kadar açık kapının hemen dışında olmasına rağmen, dışarıdaki işlek cadde ve kaldırım başka bir dünyaymış gibi uzaktaydı.

Jill, tekrar dönüp kapıya ve posta kutularına baktığında, karşı duvarda bir interkom sisteminin olduğunu fark etti. Duvarla aynı renk boyanmış olduğu için hemen fark edilmiyordu. Gidip 16C'yi buldu ve boyadan kalınlaşmış düğmesine bastı. Her nasılsa o betonlaşmış gibi görünen düğmeye basabilmişti.

Hiç ses seda yok.

Jill, boyalı düğmeye tekrar bastı. Belki de bu eskiden kalma interkom her zaman çalışmıyordu. Vazgeçti. İlerideki asansörlere şöyle bir baktı, sonra da o tarafa doğru yürümeye başladı. Buraya bir şeyler öğrenmeye gelmişti ve hâlâ elde var sıfır. Canı sıkılmıştı. Neyse ki asansör düğmeleri boyalı değildi. "Yukarı" düğmesine bastı. Düğmenin üstünde, sağında solunda ışık mışık yanmadı. Neden sonra, asansörlerden birinin üzerindeki katları gösteren pirinç oklardan biri titreşti ve dokuzdan aşağı doğru inmeye başladı. Jill sabırla bekledi. Sonunda bir gıcırdamayla asansör durdu ve kapısı açıldı. İçinde kimse yoktu.

Asansörün içi çok küçüktü ve çok koyu renk cilalanmış lambri ile kaplıydı. Asansördeki göstergeler binanın yirmi beş katlı olduğuna işaret ediyordu. On altıncı kata bastı ve asan-

sörün kapısı kapanana kadar tam bir dakika beklemek zorunda kaldı. Jill, kabinin kasvetli dört duvarıyla tam olarak çevrelendiğinde, asansör gıcırtıyla yukarı doğru hareketlendi.

On altıncı kattaki holün duvarları da yarıya kadar asansördekiyle aynı lambri ile kaplıydı. Duvarların üst kısmı ise girişteki bej renginden biraz daha açık pembemsi bir renkle boyalıydı.

Jill asansörden çıkıp sağına yöneldi, sonra loş hol boyunca, küçük kirli bir pencerenin ve yangın merdivenine açılan kapının olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. 16C, o yolun yarısı kadar bir mesafedeydi.

Cilalı ahşap panelden yapılmış eski kapı, üzerindeki numara hariç diğer kapılarla tıpatıp aynıydı. Pirinçten kapı numarasının hemen altında bir gözetleme deliği vardı.

Jill, elini kaldırırken titrediğini hissetti, sonra elini yumruk yaparak kapıyı çaldı. Gözetleme deliğine odaklandı. Herhangi bir hareketi kaçırmak istemiyordu.

Cevap yok. Hiç hareket yok. Eski, ağır kapının öte yanından hiç ses seda yok. Jill yutkunup bu sefer daha güçlü vurdu kapıya. Karşı taraftan bir kapı açıldı. Jill şaşkınlıkla o tarafa döndüğünde, kendisine bakmakta olan kısa boylu kırklarında hispanik bir kadın gördü. Kadının üzerinde beyaz pejmürde bir sabahlık vardı ve beli aynı renk bir eşarpla bağlanmıştı. Kırçıllaşmaya başlamış saçları dağınıktı. Yalın ayaktı ve ojesiz ayak tırnakları da iyice uzamıştı. Kadın hiçbir şey söylemeden merakla öylece Jill'e bakıp duruyordu.

"Madeline'i aramıştım." dedi Jill.

"Kapıya o kadar kötü vurdun ki, benim kapımın çalındığını zannettim." dedi kadın, çok düzgün bir aksanla.

"Özür dilerim. Madeline'i tanıyor musunuz?"

"Birkaç kez gördüm. Hepsi o kadar. Zaten pek evde olmam ve ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

"Yok bişey. Bu binada insanlar kendi işlerine bakarlar. Beni uyandırdın. Gelip kıçımı buraya kadar sürükledim, sırf kapıyı çalan kimmiş bakayım diye. Kimse de değilmiş. Bu yaptığının beni kızdırdığını sana söylemekten çekinmem gerekmez. Geceleri çalışıyorum ve gündüzleri de uyumaya çalışıyorum."

"Özür dilerim."

"Dilemelisin."

"Diledim ya, iki kere."

Kadın kötü kötü baktı. "Özrünüz kabul olundu." diyerek aniden arkasını döndü ve içeri girip kapıyı kapattı.

Jill önce biraz öfkelendi, sonra da rahatlayarak gülümsedi. Kadının kabalığı, en azından onu tutsak almış olan endişe nöbetlerini dağıtmıştı. Yoksa kabalık yapan kendisi miydi? Kadını yatağından kaldırmıştı.

Bunu umursamaması gerektiğini düşünerek asansöre doğru yürüdü. Bu küçük hafiyelik işinden bir bilgi kırıntısı bile çıkmamıştı ama şimdi birazcık daha rahatlamıştı. En azından, evde boş boş oturup endişelerinin onu için için yemesinden daha iyi bir şeyler yapmıştı. Hiç değilse bir eylemde bulunmuştu.

Asansöre binip aşağı indi ve külüstür kapının açılmasını bekledi. Sonra hayretler içinde, bina kapısından içeri süzülen ışığın önünde bir siluet gördü. *Madeline!* Ya da ona çok ama çok benzeyen başka bir kadın. Boyu posu, şekli şemali Madeline'le aynıydı. Yürüyüşü ve başını eğiş biçimi bile tıpatıp aynıydı.

Jill asansörün içinde kalakaldı. Kımıldayamıyordu. Kadın asansöre doğru geliyordu. Ona doğru.

Jill hızlı düşünmek zorundaydı. Orada öylece çakılıp kalmış, kadına bakıyordu. Asansörde kalmaya karar verdi. Ka-

pıdan az önce giren kadından biraz önce gelmiş ve asansöre yeni binmiş gibi yapacaktı.

Kadın, üç metre kadar yakınına geldiğinde bir siluet olmaktan çıkmıştı.

Jill'e kısa bir bakış atıp asansöre girdi. Dar kabinde yan yana duruyorlardı.

Bu kadın Madeline değildi. Ama sanki oydu. O kadar benziyordu ki hemen herkes ilk bakışta veya belli bir mesafeden ikisini aynı insan zannedebilirdi. Ve bu kadını birkaç kez Madeline *olarak* gördükten sonra, onun o olmaması için geride hiçbir neden kalmıyordu. İş oraya vardığında, bu şimdi yanında duran kadını Madeline ile kıyaslamak gerekseydi, bu kadın asıl Madeline olabilirdi.

Bu kadın belki azıcık daha uzun boyluydu ve elbette daha bakımlıydı. Sarı saçları Madeline'inki gibi kesilmişti ama temizdi ve taranmıştı. Gözleri, burnu, çenesinin biraz öne çıkıklığı, her şeyi Madeline gibiydi. Madeline'e benzemeyen yerleri ise alnının eğimi, üst dudağın kıvrımları ve dolgunluğu ve çenesindeki küçücük çukurdu (yoksa gerçek Madeline'de de böyle bir çene gamzesi var mıydı?). Bütün bunların hepsini bir araya koyduğunuzda, sonuç olarak bu kadın Madeline'e çok *benziyordu.*

Kadın on altıncı katın düğmesine bastığında, Jill kalp atışlarının duyulacağı korkusuna kapıldı. Asansörün kapısı kapandı. Asansörün düğmeleri ışıklı olmadığı için Tanrı'ya şükretti. Böylelikle, kadın o düğmelerden hiçbirine basılmamış olduğunu anlamayacaktı.

Asansör çıkarken, Jill ne yapması gerektiğine karar verdi. Buraya kadar gelmişti ve bundan sonrasını yapamayacağından endişe etse bile, artık geriye dönüş yoktu. Korkusuna ve alacağı riske rağmen, devam edecekti. Ama on altıncı kattan daha ileriye değil...

Rahat görünmeye çalışarak, asansörden ilk o çıktı ve 16C'nin aksi yönüne, sola döndü. Yavaş yavaş yürüyerek uzun holün sonuna kadar gitti ve orada bir kapının önünde durup elini çantasına daldırarak anahtarını arıyormuş gibi yaptı.

Gözünün ucuyla da Madeline'e benzeyen kadının diğer yönde yürüyüp kapısının önünde durup sonra da içeri girişini takip etti. Dönüp Jill'e bir bakış atmamıştı ve bu da Jill'den hiç şüphelenmediğinin göstergesiydi.

Jill aceleyle diğer yöne yürüyüp asansörlerin önünden geçerken çağırma düğmesine bastı. İhtimal o ki telaşla oradan kaçıp gitmesi gerekirse, asansör kata gelmiş olmalıydı. Hiç değilse bu kadarını emniyete almak iyi olurdu.

Kadının az önce girdiği dairenin kapısına baktı, emin olmak için.

Kadın 16C'ye girmişti.

Jill hızla geri dönüp, kata gelmiş ve kapısı açık bekleyen asansörü kaçırmamak için koşturarak geldi ve içine girdi. Gıcırtılı eski asansörün giriş katına varması birkaç asır sürmüş gibiydi.

Sonunda, Yetmiş İkinci Cadde'nin açık ve güneşli havasına kavuşunca, terk ettiği binadan Columbus Circle'a doğru rahat adımlarla yürümeye başladı. Nefesi, kontrol edilemeyecek şekilde hızlı ve düzensizdi. Aklı bir senaryodan diğerine gidip geliyordu. Hiçbiri hoş olmayan.

Peki, şimdi madem bu kadar bilgiye sahip olmuştu, bunlarla ne yapacaktı?

Madeline'in konuştukları gün dairesinde ona söylediklerini hatırladı: *"Olanı biteni takip edip böyle bir soruşturmanın durdurulmasını bile sağlayabilirler. Bu da benim öldürülmem demektir. Ve şimdi seninle konuşmuş olduğum için, senin de öldürülmen demektir."*

"Bu konuda daha yolun yarısında bile değilsin."

YİRMİ SEKİZ

Palmer Stone'un masa telefonu "I've Got You Under My Skin" parçasının ilk yedi notasını çaldı. Bu, onun direkt hattıydı.

Bu, önemli bir arama anlamına geliyordu. Sadece belli başlı bazı insanlarda bu numara vardı: en güvenilir çalışanlar ve birkaç ayrıcalıklı müşteri. Müşteriler bu numarayı ancak ve ancak çok kritik durumlarda arayabilirdi. Bir yerden sonra da bu numaranın yazılı olduğu kâğıdı imha edip numarayı unutmaları gerekiyordu.

Stone ellilerinin ortasındaydı, ama hâlâ ince ve yakışıklıydı. Terzi elinden çıkmış gri takım elbisesi Armani idi, kravatı Hermes, ayakkabıları da John Lobb markaydı. Hiç dökülmemiş koyu renk saçları pahalı bir kuaförün elinden çıkmıştı. Sert yüz hatları asaleti çağrıştırmaktan daha ziyade sevecendi ve göz kamaştıran bir gülümsemesi vardı. Aktör olsaydı, ABD Başkanı'nı oynaması işten bile olmazdı. Hatta aktörlerin yaptığı gibi, boş boş konuşup saçmalamasa, gerçekte de ABD Başkanı olabilirdi.

Palmer Stone, saçma sapan konuşan biri değildi. Ilımlı bir tonda sakin sakin ve mantıklı konuşan biriydi. Göründüğü gibi de hoş ve nazik bir insandı. Ama başkanlıkta gözü yoktu. Çok az para veriyorlardı.

Masa telefonunu üçüncü çalışında açtı. "Ben Palmer Stone."

"Stone, ben de Maria Sanchez."

Öfkeli bir kadın sesi. Bu sesi daha önce sadece birkaç kez duymuştu. Maria Sanchez'le bir kez daha konuşacağını veya ondan bir ses geleceğini hiç zannetmiyordu. Diğer özel müşterileri gibi, o da kağıt üstünde var olmak dışında, daha doğrusu birkaç elektronik piksel ile ifade bulmuş olmak dışında hayatta değildi.

Stone, Maria'nın niye aradığını veya neyin yolunda gitmediğini sormaya vakit bulamadı.

"Bana bu Madeline orospusunun öldüğünü söylemiştin, değil mi?" dedi Maria.

"Maria! Merhaba, sesini duymak ne güzel."

"Bana bu..."

"Lütfen endişe etme. Bayan Scott artık bir sorun değil. Bana güvenebilirsin."

"Komikleşme. Bana hiç öyle gelmiyor."

"Sadece bir tane gerçek Madeline Scott var. O da sensin."

"Bazen bana hiç öyleymiş gibi gelmiyor ve çok korkuyorum, lanet olası. Bu sabah, oturduğum binada asansöre bindim ve kaltağın teki yukarı çıkmayı bekliyordu. Epeydir orada bekliyormuş gibiydi ve yüzünde garip bir bakış vardı. Sonra benim katımda indi, acemice diğer yönde başka bir daireye gidiyormuş gibi yaptı ve benim kendi daireme girmemi izledi."

"Kızın Madeline'e benzediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, hayır! Beni dinle Stone. Bana dikkatlice baktı. Bir yerlere varmaya çalışıyor gibi baktı. Daha önce de hiç karşılaşmadığımızdan son derece eminim."

"Maria, nasıl desem ki, güzel bir kadınsın. Hatta şimdi eskisinden de güzelsin."

"Bana o gözle bakmıyordu. Bana..."

"Evet, nasıl bakıyordu sana?"

"Benden korkmuş gibi. Eminim. Korku denen şeyle çok işim oldu. Korktuğu çok belliydi."

"Senin gibi bir insandan niye korkmuş olsun ki?"

"Aklıma tek bir neden geliyor."

"Senin anlattıkların biraz hayal ürünü gibi. Yani bu kadının seninle ilgilenmiş olması filan... Bu çok doğal. Bunu diğer müşterilerimizde de yaşadık. Şu anda göründüğünden daha fazla sen gibi görünemezsin. Oyunun bu aşamasında bu tür

endişeler alışılmadık şeyler değil. İşler başta biraz engebeli gitti ama hemen kontrol altına aldık herşeyi. İnan bana, endişelenecek hiçbir şey yok."

"Belki de işlerin kontrol altında olduğunu zannediyorsun."

"Maria, pardon Madeline, beni dinle. Diğer Madeline'in temelli gittiğini söylüyorsam, bana inanmalısın. İşin ayrıntılarını sana söyleyemem ve bilmek de istemezsin, ayrı konu. Ama sözüm söz."

Kulağındaki ahizede sadece sessizlik vardı şimdi.

"Daha iyi misin Madeline? Sözüm yeterli mi?"

"Bilmiyorum." diyerek telefonu kapattı.

Stone da telefonu kapatıp manikürlü tırnaklarıyla sandalyesinin kolçağında parmaklarıyla ritim tutmaya başladı. Maria Sanchez hiç beklemediği şekilde ürkek çıkmıştı. Havadan nem kapıyordu. E-Bliss.org, onun şaşkınlık yapacak son insanlardan biri olacağı konusunda bayağı ikna olmuştu. Şimdi ise hiç de kendisi gibi davranmıyordu.

Aslında, Stone doğru söylemişti. Bazı müşteriler için, kimlik değişiminden hemen sonra asabi ve şüpheci olmak son derece doğaldı. Yeni kimliklerine alışıp öyle yaşamaya başladıktan sonra korkularını yenmiş oluyorlardı.

Asansördeki kadının gerçekten bir şeylerden şüphe ediyor olması ihtimali yüksekti. Maria Sanchez'in durumundaki birinin ise aklına gelebilecek ihtimaller kısa bir liste oluşturabilirdi.

Müşterisinin, Stone'un söylediklerini kabul edip kendisini emniyette hissetmesi durumunda endişe edecek birşey kalmıyordu.

Bu arada, tam konunun üstündeyken Stone, onu artık Maria Sanchez olarak hatırlamamak ve anmamak için kendini uyardı. Maria Sanchez'i hafızasından silmeye çalışırken kendi kendine "Madeline Scott" diye mırıldandı.

Madeline Scott, ilk ve gerçek olanı, Jill ile konuşurken, E-

Bliss.org'u tam bir isabetle doğru teşhis etmiş ve anlatmıştı. Meşru çöpçatan sitesi, yeterli parası olup gücü yetenler için tanık koruma programını andıran bir operasyon için şemsiye vazifesi görüyordu. Müşterileri çoğunlukla, kendi güvenlikleri veya servetleri diğer suç örgütleri veya bireyleri ya da doğrudan kanun kuvvetleri tarafından tehdit altında olan organize suç baronlarının eşleri veya sevgilileriydi. İşte bu müşterilerin derdi sadece ortadan kaybolmak idi. Bu müşteriler, yani eninde sonunda meşru bir müşterinin kimliğine bürünüp onun yerini alacak olanlar, E-Bliss.org dosyalarında ve iletişim veri tabanında *özel müşteri* olarak anılıyordu. Böylelikle, kısa veya uzun vadeli aşk ilişkileri arayan veya bulan diğer müşterilerle karıştırılmıyorlardı.

Bu tür bir *özel müşteri* ülkeden kaçıp saklanmak zorunda kalmak yerine, özel bir bilgisayar yazılımıyla seçilen ve dikkatle araştırılıp soruşturulan bir E-Bliss.org müşterisinin yerini alıyordu. Ücrete, özel müşterinin yeni kimliğine kolayca bürünmesi için verilen eğitim ve rehberlik hizmetleri de dahildi. Eski kimlik kaçak konumunda kalırken, yeni kimliğin kaynağı ve asıl sahibi öldürülüyordu. E-Bliss.org ile bir süre sonra, kendi güvenliği için tüm iletişimi kesmiş olması beklenen bu özel müşteri, kurban müşterinin yerini alana kadar sabırla gizlenerek beklemek zorundaydı. Torso haberleri çıktığında (kimlik teşhisi yapılamayan) bu haber, kimliklerin değiştirme işleminin tamamlanmış olduğuna dair bir işaret oluyordu. Böylelikle artık kurbanın dairesine taşınılabilirdi. Bir tedbir olarak, genellikle yeni kimlik sahibi kısa bir süre sonra binadan taşınıyor ve kiranın da ödenmiş olması koşuluyla, arkasında bir not bırakarak çıkıp gidiyordu. Resmi olarak, hiç kimse kayıplara karışmış olmuyordu.

Bu, Palmer Stone'un hayata geçirmeden önce üzerinde uzun süre çalıştığı bir iş modeliydi. Ve çalışan bir iş modeliydi.

Bu yüzden Maria'dan, daha doğrusu Madeline'den gelen telefon sinir bozucuydu.

Aceleci davranıp, gerçekte yeni kimlik henüz hazır hale gelmeden bir özel müşterinin bu kimliği zamanından önce sahiplenmiş olması aslında bir hataydı. E-Bliss.org, Maria Sanchez için böyle bir istisna yapmıştı, çünkü Maria fazlasıyla önemli ve ısrarcı bir müşteriydi. Ve tabii çok yüklü miktarda bir para söz konusuydu. Üstü çizilen bir müşterinin kaçıp kurtulabileceği kimin aklına gelirdi?

Neyse, olup bitenleri değiştirmek artık mümkün değil.

Stone, yeni Madeline'in huzursuzluğunu tamamen unutmuş değildi ama onu şimdilik kafasında ayrı bir yere koydu. Her şeyi farklı bölmelerde tutmanın ve düşünmenin özel bir işletme dehası olduğunu düşünüyordu. Şu anda düşünecek başka işler vardı. Masasında onu bekleyen son müşteri çıktıları gibi.

Parmakları ritim tutmayı kesti. Yeni Madeline belki de artık hiç aramayacaktı. Aslen, işin özü de buydu zaten. Değiştiremeyeceği şeyleri kafaya takmamaya kararlı biçimde gülümsedi ve önündeki işe odaklandı. Bunu da işletme dehasının bir başka unsuru olarak görüyordu.

Victor ve Gloria gece saat üçte Victor'un Sutton Place'teki dairesine girdiler. İkisi de yorgun görünüyordu ve üstleri başları perişandı.

Kapıyı kapar kapamaz, Victor zevkle döşenmiş salonun diğer tarafına yürüyüp maun ağacından yapılma antika bir raftan yirmi yıllık bir viski şişesi aldı. Raf, kiliselerde üzerine kutsal objelerin konduğu bir raftı ve şimdi buradaydı. Kristal viski bardaklarına buzsuz olarak ikişer parmak viski koydu. Gloria salonun ortasına kadar gelmişti. Bardaklardan birini ona uzattı ve ikisi de ellerindeki bardakları kaldırıp hafifçe tokuşturduktan sonra yudumladılar.

Gloria esnedi. Victor da esneyecek gibi oldu ama esnemedi. "Burada kalmak ister misin?" Gloria hayır anlamında başını salladı. "Sabah yapacak işlerim var," dedi. Üstündeki gri bluz ve siyah eteğine bir göz attı. Sonra Victor'u şöyle tepeden tırnağa kısaca bir süzdü. "Üzerimize hiç birşey bulaşmamış."

"Çünkü biz profesyoneliz."

"Naylonu yaratan Tanrı'ma şükürler olsun," dedi Gloria sırıtarak.

Gecenin biraz daha erken saatlerinde erkek bir E-Bliss.org müşterisini ortadan kaldırmışlardı. Şimdilik azınlıkta olan ama gittikçe büyüyen bir müşteri grubu haline gelmiş, eşcinsel müşterilerden birini.

Müşteri gay olduğu için, her zamanki prosedürü takip edip adamı Gloria'nın arabasına binmeye ikna etmek dışında bir yol izlemişlerdi. Gloria adamı bir şekilde öldürmeyi başarmış ve sonrasında cesedi Victor'la birlikte parçalama işini yaptıkları Batı Yakası'ndaki garaja taşımıştı.

Victor edepsizce gülümseyerek merakla sordu. "Bagajı açtığımızda süpürge sapını görünce şaşırdım."

"İstikrarlı olmamız lazım." dedi Gloria omzunu silkerek.

"Nasıl yaptığını görmedim." dedi Victor. "Üstelik bir erkeğe... Beni de beklemedin tabii yapmadan önce."

"Diğer ön hazırlıkları yapmışken o işi de halledeyim dedim."

Victor, Gloria'nın bir şeyler daha söylemesini bekledi, ama Gloria hiçbir şey demedi.

Sadece elindeki bardağı kafasına dikip viskiyi tek yudumda bitirdi, sonra da evdeki eşyaları ve duvardaki tabloları seyrederek boş boş yürümeye başladı.

Bu, aslında kardeşinin oturduğu ev değildi. Müşterilerin de bildiği o diğer daire E-Bliss.org'a aitti ve bu daire kadar ih-

tişamlı değildi. Bu yüzden Victor zamanının çoğunu burada geçiriyordu ve elbiselerinin çoğu ve mütevazı kütüphanesi de burada duruyordu.

Gloria bir kitap rafının önünde durdu. Victor'un on dokuzuncu yüzyıl romanları ve çağdaş gizemli romanlardan ve biyografilerden oluşan koleksiyonuna yeni bir şey eklenmişti. Parlak ciltli iki kitap. Gloria birini çekip kapağına baktı. "*Kazıklı Voyvoda?*" Diğer kitap da *Drakula* diye bir kitaba ve sinema filmine ilham veren, ünlü on beşinci yüzyıl Transsilvanya despotunu konu alan bir kitaptı. Söylencelere ve filme rağmen bu efsanenin gerçekten kan içtiğine dair bir kanıt yoktu. En azından doğrudan damardan çekip çekmediğine dair. Adamın tuhaf zevk anlayışı, düşmanlarını ve bazen dostlarını kazığa oturtmaktı. Bazen yüzlerce ve binlercesini. Bazen yardakçılarından biri pis kokudan şikayet edecek olursa, onu da kazığa oturtuyordu, ama soluduğu hava yükseklerde daha temiz olsun diye daha büyük bir kazığa oturtuyordu. Voyvoda'nın hoş bir mizah anlayışı vardı.

"Sendeki biyografilerin çoğu devlet adamlarına, askerlere veya edebi şahsiyetlere ait." dedi Gloria.

Victor, viskisinden bir yudum aldı. Her zaman Gloria'dan daha yavaş içerdi. "Voyvoda tam olarak benim kahramanım değil," dedi. "Ama ilginç bir adammış. Hakkında daha çok şey öğrendikçe, daha fazla hayran oluyorsun."

"Diyorsun!" dedi Gloria, kitabı yerine koyarken.

"Madem bu işi yapıyoruz, biraz teknik de öğrenmemiz lazım. İkimizin de..."

Gloria, Victor'u süzdükten sonra gidip elindeki bardağı şişelerin durduğu raftaki bir boşluğa bıraktı. "Uzun bir geceydi. Eve gidiyorum. Dualarımı edip yatacağım."

"Palmer Stone aradı." dedi Victor. "Maria Sanchez onu aramış."

"Palmer'ı mı aramış?" dedi Gloria sinirli ve tedirgin bir sesle. "Niye aramış ki lanet olası?"

Victor, Palmer Stone'un kendisine anlattığı telefon konuşmasını aynen aktardı.

"Maria biraz daha yol yordam bilmeliydi." dedi Gloria.

"Henüz o kadar telaşlanmaya gerek yok. Sanırım, sadece biraz asabi. Palmer da ona öyle demiş. Ben de Palmer'ın haklı olduğunu düşünüyorum."

"Maria hiç öyle görünmüyordu başta. Manyak orospu!"

"Sakinleşecektir. Bir daha arayacağını sanmıyorum. Parasının karşılığını aldı. Şikâyet etmesin artık."

"Artık Madeline Scott ile bir sorun yaşamaz."

"Kendisi Madeline Scott olduğuna göre..." dedi Victor. Viskisini bitirip salonu geçerek elindeki bardağı Gloria'nın boş bardağının yanına koydu. Gloria'ya da asabi şekilde sırıttı. "Bu, az buz bir şey değil, güzel kardeşim. Bu karıştığımız işler, diyorum."

"Son derece kârlı işler." dedi uykulu uykulu elini sallarken. "Sen burada, Sutton Place'de keyfine bakıyorsun."

"Sen de pek aşağı kalmıyorsun yani."

"Böyle kalması için ne yapmamız gerekiyorsa öyle yapalım."

"Bir viski daha?"

Gloria esneyerek "Yok, teşekkürler." dedi. "Yorgunum zaten." Bu kez daha kararlı biçimde kapıya doğru yürüdü.

"Gloria, şu süpürge sapı..."

Gloria eli kapının tokmağında durdu. Kapıda poz vermiş gibi duruyordu.

"Süpürge sapına ne olmuş?"

"Soktuğunda adam hâlâ hayatta mıydı?"

"Git yat Victor. Uyumaya çalış."

Kapıyı çekip gitti. Kapının dışında, holdeki peluş halı ayak seslerini emiyordu. Yürüdüğü duyulmadı bile.

Victor kendine iki parmak daha viski koyarken, Gloria'yı zannettiği kadar iyi tanıyıp tanımadığını tarttı kafasında. Kendisini de...

YİRMİ DOKUZ

"Bir erkek." dedi Quinn, siyah naylon çöp torbalarının ve atılmış karton kutuların arasına sıkışmış çıplak gövdeye bakarken.

"O kadarını ben de görüyorum." dedi Pearl.

Sıcak bir geceydi ve çürümenin etrafa yaydığı iğrenç koku havada asılıydı sanki. Bu kokunun çöpten geliyor olması son derece muhtemeldi ama gözlerinin önünde çöpten fazlası vardı.

Aşağı Batı Yakası'nda bir pizzacının yanısıra çekilmiş sarı şeritlerin iç tarafında, olay yeri inceleme ekibinin torso üstündeki çalışmasını izliyorlardı. Bu ceset parçası, akşamın daha erken saatlerinde aşçılardan biri çöp atmaya çıktığında görülmüştü. Tam üstlerinde, "New York'taki en iyi pizza" yazan neon ışıkların yeşilimsi parlaklığı mekâna vuruyor ve gövdeyi bir insan bedeninin arta kalanından çok, sanki bir oyundaki sahne aksesuarı gibi gösteriyordu.

"Adamımız iki yönde de çalışıyor." dedi Fedderman, kolu uzun gelmiş gömleğinin manşetinden çıkmış uzun parmağıyla işaret ederek. "Süpürge sapını gördünüz mü?"

"Görmemek mümkün mü?" dedi Quinn. Sopada da bayağı kan var. Diğerleri gibi değil."

Pearl, Quinn'in ne demek istediğini hemen anladı. "Aman Tanrım! Sopa girerken adam hayattaydı demek."

"Öyle görünüyor."

Fedderman daha yakından bakmak için eğilerek, "Hiç şüphe yok ve hiç de nazikçe sokulmamış." dedi. Doğrulup

uzaklaşırken koluyla ağzını kapatarak ekledi. "Umarım bir de taklitçi çıkmamıştır piyasaya."

"Akla hayale sığmıyor." dedi Pearl.

"Bütün bu lanet olası şey akla hayale sığmıyor."

"Bütün koca dünya!.." dedi Pearl.

Quinn dönüp Pearl'e baktı. Olay yerinde felsefe yapmak pek Pearl'ün harcı değildi. Milton Kahn etkisi belki de...

"Bu, benim tezimi güçlendiriyor." dedi Pearl. Aradığımızın takıntılı psikoseksüel bir seri katil olmadığı yönündeki tezimi. Bunlar hep bir kandırmaca."

"Analist öyle demiyor ama." dedi Fedderman.

"Adam, analisti iyi kandırmış o zaman," diye cevapladı Pearl.

"Ortada büyük ihtimalle bir taklitçi var şimdi de." dedi Fedderman.

Quinn, üzerine yeşil ışık vurmuş feci şekildeki ceset kalıntısına bir bakış attı. Kılların yeni yeni ağarmaya başladığı gövde bölgesinde iki adet küçük kurşun yarası vardı. Dikkatlice atılmış iki mermi. Kurban ellilerinde olabilirdi ama bunu adli tıp söyleyecekti. Çok büyük ihtimalle kurşunlar hâlâ gövdenin içindeydi. "Taklitçi teorisinin doğru olup olmadığı, otopsi ve balistik incelemeden sonra ortaya çıkar."

Gözucuyla bir hareketlenme gördü ve başını binanın ön tarafına doğru çevirdi. Birkaç araba daha geliyordu. Hepsi NYPD araçları değildi. Medya kokuyu almıştı ve olay yerine akın ediyordu. Quinn, yolda daha başkalarının da olduğundan emindi.

"Çakallar." dedi Pearl.

"Bazen işe yaradıkları da oluyor." dedi Quinn.

"Bunu pek yemedim."

"Ben büroya dönüyorum." dedi Quinn. Kullandığı Lincoln, ön tarafta sokağın biraz ilerisindeydi. Böylelikle basından

kaçması daha kolaydı. Taksileri saymazsak, New York'ta diğer tüm arabalardan daha çok sayıda siyah Lincoln sedan vardı, ama namussuz medya onunkinin plakasını biliyordu ve bu yüzden de daha dikkatli davranıyordu. "Sen ve Feds restorandaki insanlarla konuşun, özellikle cesedi ilk gören her kimse, onunla. Sonra altınızdaki arabayla büroya gelirsiniz. Bu arada ben de Renz'le irtibata geçerim. Bakalım morgdan ve laboratuardan ilk ne zaman birtakım bilgiler ediniriz."

Quinn, sokağa doğru yürürken karşı taraftan Nift'in bilmiş bilmiş yaklaşmakta olduğunu gördü. Üstünde iyi dikilmiş siyah bir takım elbise vardı ve her zaman yaptığı gibi elinde siyah çantasıyla hoplaya zıplaya geliyordu.

Quinn'i görünce gülümsedi. "Bu kadar erken mi kaçıyorsun?"

"Daha kendimi yatağa atmak için önümde çok yol var" dedi Quinn.

"Çok şairane. Halini görenler seni kurban zanneder."

"Adamın seni şurada bekliyor." dedi Quinn başparmağıyla gövdenin durduğu yeri işaret ederek.

Nift şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Adamım mı?"

"Senin için büyük bir hayal kırıklığı olduğunu biliyorum, ama bu seferki kurban bir erkek."

"Torso Katili bir erkeği mi öldürmüş bu defa? Bu ne demek şimdi?"

"Ölmüş demek." dedi Quinn, bir yandan yürürken.

Tam köşeyi alıp arabasına doğru gidiyordu ki arkadan gelen ayak sesleriyle beraber birinin sesini duydu. "Yüzbaşı Quinn, bir açıklama alabilir miyiz?"

"Kusura bakmayın," dedi Quinn. "Yorum yok."

"Ama bunun da bir başka Torso Cinayeti olduğunu düşünmemiz için bir şeyler söyleyebilirsiniz herhalde?" dedi başka bir kadın sesi.

"Öyle farzedin."

Quinn daha hızlı yürüyor olmasına rağmen ayak sesleri arttı. Arkasında kimbilir kaç kişi birikmişti onu takip eden, ama dönüp saymaya kalkışmadı. Ona yetişmek üzerelermiş gibi bir izlenim veriyordu ayak sesleri. MEDYA ORDUSUNUN KUŞATMASI. Ne manşet ama. Lincoln'a daha otuz kırk metre vardı.

"Bunun diğerlerinden bir farkı var mı?" diye sordu aynı kadın sesi.

Quinn biraz daha hızlanarak cevap verdi. "Adli tıpçıya sorabilirsiniz. Adı Dr. Nift. Adam şimdi orada."

Aynı anda o çok sesli soru geldi. "Adam mı?"

Quinn önce tuhaf bir şekilde Nift'i kastettiklerini düşündü. Sonra jeton düştü.

Lanet olsun! Ağzından neyi kaçırdığını fark edip, söylediğine pişman oldu. Bir önemi olduğundan değil. Nasıl olsa birazdan öğreneceklerdi. Yine de böyle bir aptallık yapmış olmayı içine sindiremiyordu. Kurbanın farklı cinsiyetten olması, polisin basından uzak tutması gereken bir bilgiydi. Polisin doğruyu bilip de bu kaçıkların akla hayale gelmeyecek yanlış çıkarımlar yapmasına alışılmıştı. Ama bu başka...

Neyse, artık çok geç. Oldu bir kere.

"Bu seferki kurban bir erkek mi?" diye sordu çok sesli koro.

"Yüzbaşı Quinn, öyle mi?" diye sordu aynı kadın, tırmalayıcı ve ısrarlı biçimde. "Bu kurban ..."

"Sanırım Dr. Nift öyle dedi." diye cevapladı Quinn, sonunda arabaya ulaşıp elindeki kumandayla kapıları açarken. "Bu seferki kurbanla ilgili olarak, Dr. Nift herkesten daha çok bilgi sahibi." Medyacılar etrafını sararken, kapıyı açıp bir şekilde arabaya binmeyi başardı. "Banker gibi giyinmiş, Napolyon'a benzeyen ve oraya vardığınızda hâlâ cesedi inceliyor olan yerden bitme tip size anlatır."

Quinn, arabanın kapısına yapışmış elleri ve parmakları iterek kapıyı kapadı ve marş basıp oradan uzaklaştı.

Aynadan baktığında arkasında yarım düzine kadar gölge ters yöne koşturmaya başlamıştı. Şimdi o dehşet saçan ceset parçasının ve Nift'in siyah sihirbaz çantasının olduğu yere gidiyorlardı.

Quinn, masasından başını kaldırdığında, Pearl ve Fedderman kapıyı açmış, içeri giriyorlardı. Yorgun görünüyorlardı. Eh, neredeyse geceyarısı olmuştu zaten. Pizzacıda çalışanlar için de uzun bir gece olmuştu, besbelli.

Pearl gelip masasındaki koltuğa kendini attı. Fedderman yorgun argın duvardaki askıya doğru yürüyüp buruşuk ceketini astı ve koltuğunu odanın ortasına doğru çekip yayıldı.

"Var mı herhangi bir şey?" diye sordu Quinn, cevabını bile bile.

"Hiçbir şey yok," dedi Pearl. "Kimse birşey görmemiş, duymamış, pizza kokusu dışında da bir koku almamış. Gövdeyi gören Enrico adındaki çocuk hâlâ kendinde değildi, ama şöyle olmuş: Aşçıbaşı onu çöpleri atması için dışarı yolluyor, o da orada o ceset parçasını görüyor. Önce yapay bir şey olduğunu sanıyor. Sahne aksesuarı gibi yani. Sonra çocukta jeton düşüyor ve eli ayağı boşanmış şekilde içeri girip aşçıbaşına anlatıyor. Aşçıbaşı da gelip manzarayı görünce gidip polisi arıyor."

"Çevre binalardaki insanlarla da konuştuk." dedi Fedderman. "Aynı şekilde, ne bir şey gören var ne de duyan."

"Adamımız hiçbir şey değilse bile, en azından dikkatli." dedi Quinn.

"Pizzacıda çalışanlara göre," diye devam etti Pearl, "Bu sabah on bire kadar restoranın arka kapısından girip çıkan olmamış. Gövde orada epey bir zamandır duruyor olabilir. Çöplerin içinde yarı gömülü vaziyette durduğu için de saat on

birde vardiyada olan işçi onu fark etmeyebilirdi. Caddenin hareketliliğine bakarsak, bizim tahminimiz onun oraya dün gece atılmış olabileceği. Etrafta kimseler yokken. Çevrede çok sayıda işyeri var. Karanlığın beklenmiş olması mantıklı."

"Gövdeleri bulduğumuz diğer yerler gibi." dedi Quinn.

"Adamımız," diye lafa başladı Pearl. Fedderman onu duymazdan geldi. Artık iyice birbirlerinin damarına basacak raddeye gelmiş oldukları belli oluyordu. Quinn bunu fark etti.

"Sırada ne var, patron?" dedi Fedderman. "Biraz daha kahve mi, yatak mı?"

"Önce biraz haber, sonra yatak." dedi Quinn. "Balistiktekiler hızlı bir iş çıkarıp, kalbe ve yanına isabet eden kurşunların yirmi iki kalibre olduğunu söylediler. Diğer kurbanları öldüren aynı silahtan atılmış."

"Taklitçi teorisi burada biter." dedi Pearl.

Fedderman bu sataşmaya tepki vermemek için bayağı bir çaba harcadı.

"Otopsiyle ilgili daha fazla bilgi yarın gelecek." dedi Quinn. "Ama süpürge sapına ilişkin bir farklılık söz konusu. Diğerleri sedir ağacıydı, bu kavak. Ucu sivriltilirken de daha kısa ve yüzeysel hamleler yapılmış. Daha keskin bir bıçak kullanılmış ve sopa üstündeki kesikler daha belirgin. Pek de iyi zımparalanmamış. Dahası, mobilya cilasından da eser yok."

"Öff!" dedi Fedderman.

"İster inan, ister inanma," diyerek Fedderman'a döndü Quinn. "Nift, süpürge sapının kurban henüz hayattayken makattan sokulduğunu teyid etti."

"Herhalde vurulduktan sonra, öyle değil mi?" diye sordu Fedderman.

"Nift emin değil. Kurşunlar hemen öldürmemiş olabilir. Nift'e göre birkaç dakika daha hayatta kalmış olması muhtemel."

"Zor dakikalar." dedi Fedderman.

"Bütün o kan..." dedi Pearl. "Süpürge sapında herhangi bir iz var mı?"

"Tabii ki yok." dedi Quinn. "Ve orada gördüğün şey sadece kan değilmiş."

"Tahmin ederim." dedi Pearl, civardaki berbat kokuyu hatırlayarak.

Herkes uzun bir süre sessizce oturdu. Quinn, diğerlerinin aklından geçenleri merak etti. Kuşkusuz biçimde, peşlerinde oldukları aynı seri katilin yaptığı bu farklı tercih konusunda kendisi de ne düşündüğünden hiç emin değildi. Ortada şimdi bazı farklılıklar vardı. En başta kurbanın cinsiyeti gibi. Ama hâlâ aynı silah, aynı iğrenç yöntem ve hâlâ aynı katille karşı karşıyaydılar. Herhalde öyleydi. Öyle olmalıydı.

Pearl esnedi ve "Yatsak mı artık?" dedi, aslında kimsenin fikrini sormaksızın.

"Hadi yatalım artık." dedi Quinn doğrulup masa lambasını kapatırken.

"Rüya bile görmem bu gece." dedi Pearl.

"Ben muhakkak görürüm." dedi Fedderman.

OTUZ

Jill'in gözüne, Madeline'in dairesine gittiği günden beri uyku girmiyordu. Her şeyi kafasında tekrar tekrar çeviriyor, en küçük detayları hatırlamaya çalışıyor ve yeni Madeline'in kendisine fazla aldırış etmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Bu konuda pek rahat değildi.

Evin içinde deli gibi dolaşıyordu. Yorgun da olsa, içinden oturmak gelmiyordu. Mutfağa gidip musluktan bir bardak su doldurdu ve bir dikişte içti. Bir şeyler yemesi gerekiyordu ama korku ve endişe, açlığını bastırıyordu.

Deli Madeline'in hikâyesinin doğru olması muhtemeldi. Hayır, artık çok muhtemeldi. Diyelim ki doğru değildi, ama yine de ortalıkta basbayağı korkutucu bir şeyler vardı. Ve eğer Madeline'in hikâyesi doğruysa, o zaman Tony de...

Jill bunu düşünmek bile istemedi. Bu imkansızdı. Madeline'in polise olan güvensizliğini hatırladı. Sorun şu ki, hangilerine güveneceksin? *Al sana paranoya.*

Jill, zihninin o yöne kaymasına izin vermedi. Yardım isteyebileceği hiç kimse olmadığının farkına vardı. Zaten bu sebepten en başta bu durumlara düşmüştü ya. Bir tek Tony vardı. Normalde gidip yardım isteyebileceği ilk insan o olurdu, ama eğer Madeline Scott haklı idiyse o, gidebileceği son insan olmalıydı.

Jill düşüncelerini zorlayıp kaçınılmaz biçimde işin varacağı yeri inkâr etmeye razı olmasa da Tony'nin kendisine herhangi bir şekilde kötülük yapabileceğine de ihtimal vermiyordu. Nazik, sevgi dolu Tony.

Bir bardak daha su doldurup, salona geldi. Kanepeye otururken kendini aciz ve küçük hissediyordu. Televizyonun kumandasına basıp kanallardan birinde kaldı.

Yerel bir kanaldı ve ciddi ifadeli bir surat bir Torso Cinayetinin bir kurbanının daha bulunmuş olduğunu söylüyordu. "Bir erkeğin gövdesi ..."

Bir erkek mi?

Jill, televizyonun sesini açıp öne eğildi ve dirseklerini dizlerinin üstüne dayayarak dikkat kesildi.

Haber canlıdan bant kaydına döndü. Sert ifadeli, saçı kötü tıraşlı, beyaz gömlek ve kırmızı kravatlı uzun, sıska bir adam, kendisini ellerinde mikrofon ve kameralarla kovalayan gürültücü bir muhabir sürüsünden kaçmaya çalışıyordu. Sonra kendisini kuşatanları görmezden gelip adımlarını açarak ve yolunu kesmeye çalışanlardan birini dirsekleyerek büyük

siyah bir arabanın kapısını açtı. Hoş ama aynı zamanda güçlü bir beden diliyle yapılmış bir hareketti bu. İnsanlar ister istemez onun yolundan çekiliyorlardı.

"Yüzbaşı Quinn?" diyordu medya ordusundan bir kadın tekrarlayarak. "Yüzbaşı Quinn?"

Uzun adam arabaya binerken anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Arabanın kapısını kapayabilmek için bir adamın elini oradan çekmek zorunda kaldı. Görüntüde, büyük siyah araba gazlayıp oradan uzaklaşırken, arkadan arabaya bakakalan bir grup gazeteci vardı.

Kamera, adamın adını çağıran kadını yakın plana almıştı. Kadın bir eliyle mikrofonu tutarken diğer eliyle de rüzgârdan dağılmış saçlarını toplamaya çalışıyordu. Onun arkasında da uzun adamı kovalamaya başlamadan önce geldikleri yöne hareketlenen başka gazeteciler vardı. Bazıları koşuyordu.

"Gördüğünüz gibi." dedi kadın, "Polis bu yeni ve sarsıcı gelişme konusunda hâlâ bilgi vermekten kaçınıyor." Bir tutam sarı saç sol gözünün üstüne düşerken, eliyle tekrar saçını düzeltti. "Soruşturmayı yürüten Yüzbaşı Frank Quinn, bu seferki kurbanın bir erkek olduğunu ağzından kaçırdı. Bu aşamadaki spekülasyonlara bakarsak, bu cinayetin taklitçi bir katil tarafından işlendiği yönünde yorumlar var. Bu tür vakalarda buna da rastlanıyor. Bu, tüm şehri etkileyen bir konu ve yeni bilgilere ulaştığımız anda bunları sizlere ileteceğiz. Team Haber'den ayrılmayın. Bill?"

Haberi stüdyodan veren Bill görüntüye geldi. "Teşekkürler Mary." Ciddi ciddi kameraya bakarak, "Gördüğünüz gibi, Team Haber olay yerinde ve haberin içinde. Gelişmeleri sizlere elektron hızında vermeye devam edeceğiz." dedi. Son gelişmelerin dehşetiyle başını salladı. "Umuyoruz ki bu kâbus yakın zamanda son bulacak."

Önündeki masaya bir göz atıp tekrar kameraya baktı. "Siz

evde değilken köpeğinizin ne yaptığını hiç merak ettiğiniz oluyor mu?"

Jill televizyonu kapattı. *Quinn... Yüzbaşı Frank Quinn...* Uzun adamın adını gazetelerden ve daha önceki televizyon haberlerinden hatırlıyordu. Dedektif. Soruşturmanın başı.

Bu adamda bir şey vardı. Sağlam ve güçlü bir şey. Azgın bir denizin ortasında sakin bir ada gibi. Güvenebileceği polis bu olabilirdi. En azından bu, düşünebileceği seçenekler arasındaki en iyisi olabilirdi. Birileriyle muhakkak konuşması lazımdı.

Manhattan telefon rehberini aldı, dizlerinin üstüne koydu ve evine en yakın karakolun numarasını tuşlamaya başladı. İki rakam tuşladıktan sonra, ahizeyi yerine bıraktı.

Ondan neler yapmasını isteyeceklerdi kim bilir? Polise gidip her şeyi anlattığında tam olarak neler yapması gerekecekti? Ondan, çürümüş bir cesede bakmasını isteyeceklerdi, morgda Madeline Scott'ı teşhis etmesi için.

Bunu yapabileceğinden emin değildi. Bazı insanlar böyle bir şey yaptıklarında resmen hastalanıyordu. Kusabilirdi. Hatta düşüp bayılabilirdi. Sadece düşüncesi bile midesini bulandırdı. Kendisini hep güçlü görmüştü. Ne yapılması gerekiyorsa, onu yapacak kadar iradeli, kararlı ve cesur bir insan olarak... Şimdi bundan pek emin değildi. Hiçbir şeyden emin değildi. Dünyası kararmaya başlamıştı ve bu onun yegâne dünyasıydı.

Rehberi yerine koyup kanepeye doğru sendeledi. Oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. Yüzü sanki bir mengeneyle sıkılıyormuş gibi şekil değiştirdi. İçinden ağlamak değil çığlık atmak geliyordu. Ama çığlık çığlığa... Çığlıkları içinde tuttu, bu pek de kolay olmuyordu. Eninde sonunda Yüzbaşı Frank Quinn'i arayabilirdi, fakat henüz değil...

Charlotte, Christopher Sokağı'nda yürürken hayal âlemindeydi ve az ötedeki arabayı fark etmedi. New York'ta istemediğin kadar koyu renk büyük lüks araba vardı. Sonra elini güneşe siper ederek bakınca, arabadaki parlak Chrysler amblemini gördü. Bunun Dixie'nin erkek kardeşinin arabası olduğunu hatırladı. Adı neydi ki? Ron? Yok yok, Don.

Araba yavaşlayıp Charlotte'tan altı yedi metre ileride kaldırıma yanaştı. Bu, biraz münasebetsiz bir durum olabilirdi. Geçen gece, onu ve Dixie'yi bir şeyler içmek için evine davet ederken Don'un kendisine nasıl baktığını hatırladı. Öte yandan Don, Dixie'nin cinsel tercihlerini bilmiyor olabilirdi. Kendisinin Dixie ile sadece arkadaş olduklarını düşünmüş olabilirdi.

Charlotte arabayı tanımamış gibi yaptı ve aynı hızda yürümeye devam etti. Aynı zamanda, arabayı yanlış teşhis etmiş de olabilirdi. Ama tam arabanın yanından geçerken, sağ taraftaki ön cam açıldı ve arka camdaki açıdan direksiyonda oturanı gördü. Birisi sağa doğru eğilip camdan sesleniyordu.

"Charlotte."

Don'un sesi değil. Dixie'nin sesi.

Charlotte rahatlamış biçimde, arabaya yaklaşıp eğildi. Dixie ön koltuktan uzanmış, ona gülümsüyordu. Yine muhteşem görünüyordu. Her zamanki gibi siyahlar içinde ve kırmızı fularıyla. Yüzünün kemikli hatlarını ve koyu renk gözlerindeki sert ifadeyi iyice ortaya çıkaracak şekilde de parlak siyah saçları arkaya yatırılmıştı. Charlotte'u en başta kendine çeken şey gözleriydi.

Charlotte, bir ayağı kaldırımdan aşağıda arabaya iyice yaklaşırken kocaman gülümsedi. "Dixie!" Biraz daha eğilip arabanın içine bir göz attı. Dixie yalnızdı. "Bu kardeşinin arabası değil mi?"

"Geçici olarak bende. Buraya gelmek için aldım."

"Nasıl yani?"

"Sevdiğim kadını görmek için."

"O ben mi oluyorum?"

"O sen oluyorsun, tatlım. Hadi atla."

"Niye ki? Nereye gidiyoruz?"

"Bin de öyle konuşuruz."

Binmemek için sebep yoktu. Charlotte kapıyı açmak için biraz geri çekildi, sonra ön koltuğa oturdu.

Arabanın içi serindi. Ön cama vakumla tutturulmuş bir araba parfümü hafif bir leylak kokusu yayıyordu ve arabadaki daha keskin bir kokuyu biraz bastırıyordu. Döşemeler yumuşacık deriydi ve Charlotte eliyle şöyle bir yokladığında kadifeye dokunuyormuş gibi hissetti. *Çok güzel ya.* Kapıyı çekip kapattığında içeriye sessizlik hakim oldu. Kendini tecrit olmuş gibi hissetti ama burada Dixie ile birlikte olmak çok rahat ve sıcak bir his veriyordu.

"Bu bana bir sürpriz mi?" diye sordu.

"Öyle diyebiliriz. Kardeşim Don'un evine gidiyoruz."

"Öyle mi?" Charlotte hayal kırıklığına uğramış gibi bir tepki verdiğini fark edip pişman oldu. Kimseyi kırmak istemezdi. "Yok yani, ne kadar hoş. Ama, nereden çıktı bu şimdi birdenbire?"

"Bugün evdeydi ve telefonda konuşurken seninle görüşmek istediğini söyledi. Senin tatlı bir insan olduğunu düşünüyor."

"Bu yüzden mi beni görmek istemiş? Tatlı bir insan olduğum için mi?"

Dixie gözünün ucuyla bir bakış atıp arabayı yola sürdü. "İlgisini çekmiş. Senin, benim sevgilim olduğunu anlamış."

Charlotte güldü. "Aman diyeyim, ben de beni başka gözle gördüğünü zannetmiştim."

"Don öyle göremez. Onunla birbirimiz hakkında her şeyi

biliriz. Beni anlar." Dixie, sağından gelip sola kıran bir taksiye çarpmamak için ani bir fren yaptıktan sonra, tekrar Charlotte'a bir göz atarak, "Kemerini bağla, tatlım." dedi.

Charlotte kemerini bağladıktan sonra dönüp sordu. "Öyle miyim gerçekten?"

"Nasıl öyle misin?"

"Yani, senin sevgilin miyim?"

Dixie gülümseyerek sağ elinin parmak uçlarıyla Charlotte'un sol bacağının içini okşadı. Charlotte'un vücudu kasılırken neredeyse nefesi kesilmişti.

"Bilemeyeceğin kadar..." dedi *Gloria*.

OTUZ BİR

Jill dört saat boyunca düşündü taşındı. Sonunda kalkıp telefonu aldı ve evine en yakın karakolu aradı. Önceleri onun neden bahsettiğini anlamadılar. Sonra da onu, eğer önemli bilgiler verecekse, bunları illaki de belli bir polis veya amire anlatmak zorunda olmadığı konusunda ikna etmeye çalıştılar. O da her seferinde sabırla sadece Quinn'le konuşacağını söyledi. Telefonunu tespit edebileceklerini de düşündü ama bunun bir sakıncası yoktu. Artık kararlıydı ve geri dönüş yoktu. Ok yaydan çıkmıştı bir kere. Umurunda değildi.

Sonunda birisi Quinn'e ulaşabileceği bir telefon numarası verdi. Aradığında da Fedderman diye bir dedektif Quinn'in orada olmadığını ama ona yardımcı olmaktan mutlu olacağını söyledi. Jill yine de Quinn ve sadece Quinn ile görüşmek istediğinde ısrar etti. Sonunda Fedderman belki de kızın sesindeki çaresizliği fark ederek merhamete gelip yumuşadı. Biraz beklemesini söyleyip Quinn'i bağladı.

Bir ses "Ben Quinn." dedi. Bağlantı sağlanmıştı.

Dixie hız kesip koca arabayı durdurduğunda Charlotte şaşırdı. Önlerindeki çelik katlanır kapı büyük bir ses çıkartarak yukarı toplanıp açılana kadar bir süre beklediler. Dixie'ye dönüp baktığında, yüzünde yine o rahatlatıcı gülümseme vardı. Kapı sonuna kadar açıldığında da uzun siyah araba, girdikten sonra garaj olduğu anlaşılan loşluğa doğru kayar gibi ilerledi. Charlotte, kapının aynı sesle arkalarından kapandığını işitti.

"Don'un garajı." diye izah etti Dixie.

Charlotte başını salladı. Pek dikkat etmemişti ama, garaj çok sayıda apartman dairesinin bulunduğu bir binanın araba parkı olacak kadar geniş değildi. Tabii ki, Don daha sonra yenilenerek lüks bir konut haline getirilmiş, savaştan önce yapılmış o tuğla veya taş evlerden birinde oturuyor olabilirdi. Ya da kiralık bir garaj olabilirdi. Manhattan'da bunlardan çok sayıda olması lazımdı. Hele hele bu park yeri kıtlığında.

Garajın arka duvarındaki ahşap kapı açılıp da Don içeri girince, kendini daha iyi hissetti. Don'un üzerinde solmuş bir kot pantolon ve önünde bir zamanlar muhtemelen METS yazan eski bir gri tişört vardı. Elinde de beyaz karton bir kutu taşıyordu.

Dixie arabadan inerken, Charlotte da kendi tarafındaki kapıyı açtı. Dixie, Don'a "Selam" diye seslendikten sonra, "Bak sana ne getirdim?" dedi. Charlotte'un orada olması Don için ayarlanmış bir sürprizmiş gibi. Ama Don hiç de şaşırmış görünmüyordu.

Charlotte arabadan indikten sonra kapıyı kapattı. Kapıların içeriden kilitlenmesi elektronik bir fısıltı gibi geldi kulağına. Garaj benzin, yağ ve ne olduğunu anlayamadığı başka bir şey kokuyordu. Arabanın altından gelen sıcaklık ayak bileklerinden yukarıya tırmanıyordu.

Don, Charlotte'a bakarak "Merhaba Charlotte." dedi.

Elindeki karton kutuyu yere bıraktıktan sonra avuç içlerini pantolonuna sildi ve Charlotte'a doğru yürüdü. Gülümsüyordu. Charlotte, Don'un tokalaşmak için elini uzatacağını zannetti. Ama tam karnının ortasına kuvvetli bir yumruk yedi.

Charlotte'un ciğerlerindeki bütün hava tıslayarak boşalırken öne kıvrıldı. Düşüyordu ki arabanın arkasından dolaşıp gelmiş olan Dixie, ellerini belinin üstünden sararak Charlotte'u kavradı.

Charlotte, tam kulağının dibinde Dixie'nin Don'a "Her şeyi getirdin mi?" diye sorduğunu duydu.

Charlotte, ayaktayken bile iki büklüm olmuş durumdaydı. Ayakları yerden kesildi. Ama Dixie onu çok sıkı tutuyor ve düşmesine imkan vermiyordu. Öylece havada, ana karnındaki gibi bir pozisyonda asılı kalmıştı.

Charlotte'un içindeki boşluk sanki onun her yerini kendisine çekiyor gibiydi. Başı da öne düşmüştü. Umutsuzca nefes almaya çalışırken bile başını kaldıramıyordu. Yere bir şeyler serilmiş olduğunu fark etti. Naylon gibi duruyordu. Sonra gördü ki Don'un ayaklarında ameliyat esnasında cerrahların giydikleri gibi yeşil plastik sabolar vardı. Sonra karton kutuya elini atıp yeşil bir ameliyat önlüğü çıkardı. Elbiselerinin üstüne onu giymesi bir dakikadan az bir zaman almıştı. Ameliyat kepi dahil. Bunu daha önce birçok kereler yapmışçasına, hareketleri son derece yumuşak, sakin ve deneyimli idi. Yine çok ustaca lateks eldivenlerini giydi.

Charlotte'un kalbi yerinden çıkacak gibiydi. O kıymetli oksijenden azıcık olsun ciğerlerine çekmek için bir çaba daha harcadı ve bu sefer kısa bir nefes alabildi. Boğuk bir hıçkırık sesiyle.

"Az sonra çığlık atmayı başarabilir." dedi Dixie.

"Buna izin veremeyiz." dedi Don.

Eğilip, kutudan bir rulo gri renkli geniş bant aldı ve gidip

Charlotte'un önünde durdu. Elli altmış santim kadar bir parça kopardı. Charlotte, Dixie'nin kendisini daha sıkı kavrayıp bir eliyle çenesini tuttuğunu farketti. Dixie, Charlotte'un başını yukarı kaldırırken Don, Charlotte'un şaşkın ağzını el çabukluğuyla bantla kapadı ve bir miktar saçı da içine hapsedecek şekilde, bantı yanaklarına ve boynuna iyice yapıştırdı. Bir parça daha bant koparıp, ağzından nefes bile alamayacak ve ses çıkaramayacak şekilde kızın ağzını iyice bantladı. Sonra bir adım geri çekilip, bir insana değil de herhangi bir şeye bakıyormuşçasına eserini şöyle bir süzdü. Bu bakış, Charlotte'u her şeyden daha çok korkutmuştu.

Ben artık bir insan bile değilsem, bana daha başka ne yapacaklar?

"Boğulmaz değil mi?" diye sordu Don.

"Burnundan nefes alıyor." dedi Dixie.

Evet, burnundan nefes alabiliyordu ama tüm gücüyle çaba göstererek. Karnındaki ağrı ve acı bütün vücuduna yayılmıştı. Ama tekrar nefes almaya başlamıştı. Burnundan girip çıkan hava, ıslık sesine benzer bir ses çıkarıyordu. Gittikçe de artarak. Bu ümitsiz zayıf ses onu ürküttü. Birisi gelip azıcık burnunu sıksa, oracıkta havasızlıktan ölürdü. Kendisiyle hiçlik arasındaki tek köprü bu kadarcık solumaydı. Şimdi işte feci şekilde dehşete kapılmıştı.

Az da olsa bir umut olduğunu kendine hatırlatarak rahatlamaya çalıştı. Don, onu bantladıktan sonra boğulacağından endişe etmişti. Demek ki onu öldürmek istemiyorlardı.

Acaba mı?

Kötü ihtimali düşünmemeye çalıştı. Peki, öyleyse şimdi neler oluyordu? Kaçırma mı? Çok zor. Charlotte'u geri almak için çok küçük bir para bile ödeyecek kimsesi yoktu. Kaldı ki geri gidebileceği bir yeri de zaten yoktu. Bir ay kadar önce, kaçınılmaz bir kavgadan sonra ailesiyle bütün bağlarını kopa-

rıp, tası tarağı toplayıp New York'a taşınmıştı. Indiana'daki küçük bir kasabada lezbiyen olmak kabul görecek şey değildi. Ebeveynleri onu bir daha görmek istemediklerini söyleyip evlatlıktan reddetmişlerdi. Bu, yüzüne okunan bir mahkeme kararıydı. Ve artık kimsesi yoktu. Ta ki Dixie ile tanışana dek...

Şimdi de bu... Bir tür cinsel oyun filan mı acaba? Dixie oldukça değişik bir tipti. Şimdi de onu iyice korkutarak mazoşistik özel bir an mı yaşatmaya çalışıyorlardı? Ama daha önce hiç kimse bu kadar ileri gitmemişti. Bunun yarısı kadar bile... Boynunu zorlukla doğrultup Dixie'ye baktı. Dixie ona gülümsedi. Charlotte bu gülümsemeyi tanıyordu. Ama bu sefer bu gülümseme onu korkuttu. *Feci şekilde* korkuttu.

Bütün olay bu muydu acaba? Öyle olması için dua etti. Sapıkça bir oyun. Hepsi bundan ibaret. Bir, bilemedin iki saat sonra bu oyun bitmiş olacak.

Baktı ki, Don'un elinde bir şey daha var. İnce, beyaz, plastik bir şerit. Şu, bir şeyin etrafına sarıp sonra uçlarını birleştirip sıktıktan sonra, tekrar açmak için kesilmesi gereken plastik kilitlerden. Bazen polis onları kelepçe niyetine de kullanıyordu.

Polis. Şu anda bir tanesi kapıdan içeri girse hiç de fena olmazdı hani.

Dixie bir an için Charlotte'u bırakıp, ellerinden yakaladı ve arkasına çekerek birleştirdi. Charlotte plastik kilidin bileklerinin üzerinden sıkıldığını hissetti ve şerit bileklerini keserek acıttı. Ağzındaki bantın içine sessiz bir çığlık attı.

Şimdi kendi ayaklarının üzerinde durmak için çabalıyordu. Dixie, kollarından tutup ona destek vererek yardımcı oldu. Ellerinin arkadan bağlanış biçimi yüzünden yine öne eğik bir vaziyetteydi ama ayaktaydı.

Dixie onu tutarken, Don yine karton kutuya gidip bir tür kesiciyle geri döndü. Charlotte çaresizce öne tekme atmaya çalışıyor, bir yandan da sert zeminde tepiniyordu. Yerdeki

naylonu hatırladı. Badanacılar, ortalık batmasın diye yere naylon sererlerdi. Don, boğazını kesecekti besbelli. Basit, ani bir darbe ve hayatı fışkırıp gidecekti. Bunu biliyordu artık.

Ama Don bıçağı o amaçla kullanmadı.

Bluzunu dikiş yerlerinden aşağıya doğru kesti. Bluzu bir sihirbazın el hareketleriyle çekip çıkardı ve karton kutunun içine attı. Sutyeninin askısını kesip onu da çekip çıkardı ve aynı ustalıkla bluzun üstüne fırlattı. Charlotte çaresizce tepiniyordu. Sandaletlerinden biri ayağından fırlayıp sanki nişan almış gibi gitti giysilerinin yanına kondu. Don şimdi ona dikkatle bakıyordu, ama ona bakan gözlerinde canlılık olsa bile, yüzü tamamen ifadesizdi. Memelerinden birini biraz avuçladı, sonra kemerini çözüp düğme ve fermuarı açtıktan sonra pantolonu sertçe aşağı çekti. Pantolon biraz indikten sonra, kızın ayaklarını kaldırarak, diğer sandaletle birlikte pantolonu çekti çıkardı. Charlotte eğilip bükülürken karşısındakini tekmelemeye çalışıyordu. Don tekmelerden korunmak için yana kaçarken, kız ne olup bittiğini anlayamadan külodunu da çıkardı.

Don, tekrar kutuya gidip dürülmüş halde şeffaf bir naylon getirdi. Yerdekinin aynısı ama daha küçüğüydü. Naylonu açıp arabanın kaputuna serdi.

Geri gelip, tekme mesafesini kollayarak Charlotte'un önünde durdu ve Dixie'ye baktı.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor muyuz?" diye sordu.

Dixie'nin gırtlaktan gelen sesiyle "İkimiz de istiyoruz." dediğini duydu Charlotte. Dixie'nin kulağının dibindeki sıcak nefesini hissedebiliyordu.

Don tekrar kutuya gidip süpürge sapına benzeyen bir şey çıkardı. Ne var ki bildik bir süpürge sapından daha kısaydı ve ucu sivriydi.

İlk anda Charlotte bunun ne anlama geldiğini kavraya-

madı. Ne olduğunu kavradığında, bir ıslaklık ılık ılık bacaklarından aşağı doğru aktı. Korku ve dehşet tüm zihnini esir almıştı.

Bu olamaz. Bu bir rüya. Tanrım, yalvarıyorum! Ne olur bu bir rüya olsun!

Belki de Tanrı onu duymuştu. Tuhaf bir şekilde, bütün bu olan bitenden çok farklı bir yerdeydi artık. Zaman ve mekan yoktu. Sadece çok güçlü bir korku vardı içini titreten. Öyle bir korku ki bu olanların gerçekliğini bile kabul etmeye imkan vermiyordu.

Tanrı'nın merhameti olsa gerek, Don onu Dixie'nin ellerinden alıp arabanın kaputundaki naylon örtünün üstüne yatırırken hâlâ trans halindeydi. Bir zombi, bir mezar kaçkını gibi ruhsuz bakıyordu. Don onu kaputun üstüne yatırırken biraz yukarı itip ayaklarını yerden kesti.

Bacaklarının sertçe çekilerek açıldığını hissetti. Birleştirmeye çalışsa da Don'un vücudu bacaklarının arasındaydı. Dixie'nin kaputun diğer tarafından kendisini seyrettiğini gördü. Dixie'nin iki eli de kaputun üstündeydi ve o sivri süpürge sapı onda değildi. Demek ki Don'daydı.

Don'da olsa gerek!

Trans hali bitmişti. İnanılmaz bir acıyla, dehşet ve panik, içine doluyordu. Charlotte çığlık atmaya başladı. Tekrar ve tekrar. Her çığlık, ağzındaki bantın içinden geçerek uzaklardaki bir uğuldama gibi çıkıyordu. Çok büyük zevk anlarındaki mırıldanmalar gibi. Dixie sıcak kaputun üzerine biraz daha eğilerek parıltılı gözlerle izliyordu. Yüzü taş kesmişti.

Charlotte, Dixie'yi sevmişti. Gerçekten sevmişti.

Şimdi ise sadece acı vardı.

OTUZ İKİ

Quinn'e her şeyi anlatmak Jill Clark'ın yaklaşık yarım saatini almıştı. Bitirdiğinde, bunu yapmış olmaktan ötürü tam olarak nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

Bunu yapmaya mecburdu. Böyle hissediyordu. Tony ile bir sonraki buluşmasından önce Quinn'le konuşması gerekiyordu. Ama şimdi yine Madeline'in söylediklerini hatırlayıp Quinn'e güvenip güvenemeyeceğini tarttı. Sırf Quinn'e değil, herhangi birine güvenip güvenemeyeceğini.

Quinn onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Sesindeki güçlülük ve sükûnet ona güven vermişti ve içini açmasını sağlamıştı. Kendisini bu açmaza sokmuş olabilecek tüm çocuksu davranışlarını ve yaptığı aptallıkları anlayışla karşılamış ve hoş görmüştü, konuşma boyunca. Ama yoksa bütün amaç bu muydu? Bu bir tertip miydi acaba? Her şey bir tertip miydi?

İçini boşaltmış olmanın verdiği his ve konuşmadan sonraki bir tür aklanmışlık hissi çok çabuk kayboldu. Başına yeni işler açmıştı. Herkesten kuşkulanması gerekiyordu.

Paranoyak oluyorsun. Madeline gibi.

Gerçek düşmanları olan ölü Madeline.

Ama Madeline'in gerçekten ölmüş olduğundan da emin değildi. Sadece buraya Quinn'le konuşmak için gelecek kadar emindi.

Tony. Niye onunla konuşmadım ki? Ona niye güvenmedim ki?

Yüreği sanki bazı şeylerin yerli yerine oturmadığını söylüyor gibiydi. Tony'ye fazla güvenmemesini söylüyordu. Yüreği doğru mu söylüyordu acaba?

Bir şeyler hâlâ yerli yerinde değildi. Ama hâlâ korkuyordu.

Değerlendirme vakti.

Jill geldiğinde Quinn, önündeki notları tarıyordu. Okuma gözlüklerini gözünden çıkarmadığı için de daha az ürkütücü görünüyordu. Böylelikle Jill herşeyi anlatmaya cesaret bulmuş ve çenesi iyice açılmıştı. Ağzından ardı ardına çıkan kelimeler bazen birbirinin içine giriyordu.

Quinn, masasındaki koltukta arkasına yaslanmış, gözlüklerinin üstünden karşısında oturmuş içini döken bu genç kadını izliyordu. Kadın son derece mantıklı ama bir o kadar da perişan görünüyordu. Üzerinde açık mavi bir pantolon, önünde kahve lekesi olan beyaz bir bluz vardı ve neredeyse makyajsızdı. Sarı saçları özensizce taranmıştı ve saçının bir tarafı sanki başını yastıktan yeni kaldırmış gibi daha basık duruyordu. Gözleri iyice kızarmıştı ama ağlamaktan mı olduğu anlaşılmıyordu. Quinn'in masasının önündeki misafir sandalyesinin ucuna oturmuş ve Quinn'in gözünün içine bakarak konuşuyordu. Quinn, bunca yıllık dedektiflik deneyimiyle ve işittiği onca yalanla, birinin doğruyu söyleyip söylemediğini neredeyse hatasız biçimde anlardı. Jill Clark yalan söylüyor olamayacak kadar korkmuş görünüyordu.

"İnanması güç, ben de biliyorum." dedi Jill, Quinn'in sessizliğini yanlış yorumlayarak. "İlk zamanlar ben de hiç inanmamıştım."

"Ve diyorsun ki Yetmiş İkinci Cadde'deki binanın asansöründe gördüğün kadın şu Madeline dediğin kadının kimliğine bürünmüş. Ve onun evine taşınmış."

Sözler ağzından soru gibi değil bir beyan, bir açıklama gibi çıkmıştı.

"Şimdi tek bildiğim Madeline'in deli olmadığıydı." dedi Jill. "Artık bundan eminim."

Quinn gözlüğünü çıkarıp katladı ve gömlek cebine koydu.

"İnanması zor, öyle değil mi?" dedi Jill yine.

"Şehrin orasına burasına atılmış insan gövdelerine de inanması zor, ama devamlı bir yerlerde buluyoruz."

"O zaman, bana inanıyorsunuz, öyle mi?"

Quinn henüz bir şey söylemek istemiyordu. "Sanırım benim arabayla şöyle biraz gezinsek iyi olacak." dedi.

"Madeline'in evine mi gidiyoruz?"

Quinn gülümseyerek, "Korkarım, bunun için biraz erken." dedi.

Jill ürperdi ve alt dudağı titreyerek, "Nereye gittiğimizi biliyorum. Bunu bekliyordum." dedi.

"Bunun üstüne bayağı kafa yormuşsun."

"Hem de çok."

Ve bugünden sonra daha da çok kafa yoracaksın. Belki hayatının sonuna kadar...

Quinn koltuğundan kalkıp doğruldu ve masanın etrafından dönerek gelip elini Jill Clark'ın omzuna koydu. Kızın narin vücudundaki korku ve gerginlik, bir elektrik akımı gibi hissedebiliyordu. "Artık emniyettesin, güzelim. Buraya gelmekle doğru şeyi yaptın."

Jill beklenmedik bir şekilde elini Quinn'in elinin üstüne koyup sıktı. "Hiç kimsenin emniyette olduğunu sanmıyorum." dedi. "Artık değil."

"Göreceli olarak emniyette." dedi Quinn. "Bu saçma sapan dünyada, ancak bu kadarını sağlayabiliyoruz."

Jill biraz gülümseyebildi. Azıcık.

"Gitmeye hazır mıyız?" diye sordu Quinn.

Jill başını salladı ve romatizmalı yaşlı bir kadın gibi zorlukla yerinden doğruldu. Bedeninin gitmek istemediği yere gitmesi için beyni onu zorluyordu. Quinn, onu bu isteksizliğinden dolayı suçlayamazdı.

"Bu işi senin için olabildiğince kolay halledeceğiz." dedi Quinn. "Hiçbir şey korkulduğu kadar kötü değildir."

Neredeyse hiçbir şey...

Quinn, nereye gittiğine dair Pearl ve Fedderman'a bir not karaladı. Sonra elini nazikçe Jill Clark'ın omzuna koyup kapıya yönlendirdi. Kızın ensesinde, bluzun marka etiketinin dışarı çıkmış olduğunu görünce babacan bir hareketle içeri katladı. Kız dönüp bakınca da kısaca karşılıklı gülümsediler. Kızın biraz avutulmaya, kafasının biraz rahatlatılmasına ihtiyacı vardı.

Morga doğru yola çıktılar.

Victor, dairesinin içini deli danalar gibi adımlıyor, başı önünde bütün odalara girip çıkıyordu. Kafası yeni bir deneyimle meşguldü. Yeni Victor'la.

Bu şekilde olması gerekmiyordu. Bu aslında bir işti. Başlangıçta, her şey sadece bir iş olarak yapılıyordu. Parçalama işlemi bir yandan haber beklemekte olan müşteriye verilen kamuya açık bir sinyaldi, bir yandan da kurbanın teşhisini engelleme amacı güdüyordu. En önemlisi de, bir yandan eşi benzeri görülmemiş böyle kârlı bir işi yürütürken polisi yanıltıp, bu işleri psikoseksüel bir katilin yaptığı izlenimi veriliyor olmasıydı. Parçalama bunun için yeterince iyi bir gösterge olamasa bile, vajinaya veya makata sokulan sivri süpürge saplan işi böyle göstermeye yetiyordu.

Başlarda, sivriltilmiş süpürge saplarını kullanırken herhangi bir duygusal reaksiyon vermiyordu. Ama kısa süre sonra bu işe kendini fena kaptırmış ve süpürge saplarının seçimine ve şekil verme işlemine fazlasıyla itina eder olmuştu. Sivriltme, zımparalama ve yağlama süreçleri onun için son derece önemli işler haline gelmişti. Hatta bazen son derece de kişisel. Bu şekilde, iş esnasında kullanılmaları daha kolay oluyordu.

İşin yapılmasını kolaylaştırıyordu.

Sonra farkında olmadan, işin görüldüğü ânı, sopaları hazırlama aşamasından daha çok sevmeye başladı. Sopaları nihai işlevlerinde kullanırken feci şekilde zevk almaya başladığını fark etti.

Aslında böyle olmamalıydı. Asla böyle olmamalıydı. O, işadamı Victor'du. Kazıklı Victor değildi.

Raflardaki kitaplara bir göz attı. Kazıklı Voyvoda hakkında olanlara. Bu kitapları, Barnes & Noble'da biyografi bölümünde gördüğünde onu mıknatıs gibi çekmişlerdi. İşte o anda kendi içinde bir canavar, bir hastalık taşıdığından şüphelenmişti. Ve bu kuşkular, bu sadist ve gözü dönmüş despotun hayatını okudukça şüphe olmaktan çıkıp gerçeği su yüzüne vurmuştu.

Ulu Tanrım! O çoktan göçüp gitmiş Voyvoda ile ortak bir yanları vardı.

Onunla kafa dengi idiler.

Bu durum Victor'un pek hoşuna gitmedi. Mutfağa gidip, bir su bardağına biraz Johnnie Walker Black Label koydu. Viski, boğazını yakarak mideye inerken, belki onu bu bunalımdan kurtarıp, yaptığını veya yapmakta olduğu şeyi kabul etmemek için gösterdiği direnci kıracaktı.

Süpürge sapı olayı Gloria'nın fikriydi. Belki de bu hastalığı ona Gloria bulaştırmıştı. Ve Charlotte'taki sokma işleminin, bir erkekte olduğu gibi makattan yapılması da yine onun fikriydi. Gloria bunu önerdiğinde, kendisinin ilk anda neler düşündüğünü hatırladı. Voyvoda kurbanlarını böyle kazığa oturtuyordu. Gloria'nın önerisine hiç sesini çıkarmadan katılmıştı. Sonuçta, öyle ya da böyle bu bir işti. Ama Gloria'nın sert ifadeli kara gözlerindeki gülümseme başka bir şey söylüyordu. Kendinde yeni oluşan bir şeye, hatta belki çoktandır gizli kalmış ve yeni su yüzüne çıkan bir şeye işaret ediyordu o gülümseme. O ve Gloria'nın birbirlerinden gizli saklı hemen hiçbir şeyleri yoktu.

Victor evi arşınlamaya devam ediyordu. Oturup sakinleşmek elinden gelmiyordu. Kafasının niye sakin olamayacağını çok iyi biliyordu. Olanlar Kazıklı Voyvoda'nın veya Gloria'nın suçu değildi. Kararı o vermişti. Ve aynı kararı yine o vermişti.

Elindeki viskiden büyük bir yudum daha alıp mideye indirirken, bunu kabullenebilmiş olmanın rahatlığıyla birazcık daha iyi hissetti kendini.

Bu kez de Charlotte'un arabanın kaputunun üstünde çırpınarak, için için attığı çığlıkları bir film şeridi gibi tekrar kafasında çevirdiğinde, her zaman yaptığını yapmadı ve bu sahneleri unutmaya çalışarak affetmesi için Tanrı'ya yalvarmak yerine, cesaretini toplayıp bunu kabullendi ve yeni kimliğiyle el sıkıştı.

Kazıklı Victor.

Elindeki içkiyi tek yudumda bitirdi.

İşimi seviyorum. Niye sevmeyecek mişim ki?

OTUZ ÜÇ

"Tek yönlü bir caddede niye ters yönde gidiyoruz?" diye sordu Jill.

Quinn, durakta bekleyen bir otobüsü ters yönden gelip solladıktan sonra, sağına dönüp gülümsedi. "Bu Tanrı'nın cezası basın, güzelim. Hep ne olup bittiğini yakalamaya çalışırlar."

Lincoln arabanın tamponu otobüsten kılpayı yırtarken, Jill ürkerek geriye yaslandı. "Ama bu onların işi değil mi, zaten?"

"Elbette öyle. Ama şu anda benim işim de onların senden haberdar olmamalarını sağlamak. Onlar haberdar olursa, katil de haberdar olur." *Henüz haberdar değilse, tabii.*

Eğer Jill'in hikâyesi doğruysa, çakma Madeline asansör-

deki karşılaşmayı E-Bliss.org'a aktarmış olabilirdi. Quinn, bu yüzden Jill'in tehlikede olabileceğini düşünüyordu. Metroda cesedi bulunan kadının, Jill'in hikâyesindeki kadın olup olmaması çok şeyi değiştirecekti.

Elbette, Jill morgdaki kadını Madeline olarak teşhis etmese bile, bu gerçek Madeline'in hâlâ hayatta olduğunun bir kanıtı da olmayacaktı. Neresinden baksanız, New York'ta hemen her gün henüz bulunmamış birden fazla ceset olabiliyordu.

Quinn, Lincoln'un direksiyonunu korna sesleri arasında İkinci Cadde'ye kırıp trafiğin akış yönünde yoluna devam etti.

"Sanırım adamları atlattık." dedi Quinn.

"Sizinle yolculuk etmek başlı başına bir macera." dedi Jill, biraz şaşkın ama coşkulu sayılabilecek bir ses tonuyla. Yola çıktıklarından beri yaşadığı hareket ve ona buna çarpma korkusu, kafasındaki o uğursuz düşüncelerden biraz olsun onu uzaklaştırmıştı.

"Hayat bir macera, güzelim."

"Bazen ölümcül bir macera." dedi hüzünlü bir sesle.

Yine kasvete kapılıp içine döndü.

Maria Sanchez kafayı yemek üzereydi. Para sorunu yoktu, ama üç yıl kadar önce bir hata yapmış ve bunu Orlando'dan saklamıştı. Orlando'nun uyuşturucu kullanma konusunda kesin bir yasağı vardı. Bu işin sadece ticareti yapılacaktı. Ama Maria aynı zamanda kullanıcı olmuştu. Şimdi de kurtulmaya çalışıyordu.

Aslında, kendisini kurtulmaya çalışır durumda görmüyordu. Bırakma sürecinde olduğunu düşünüyordu. La Guardia'ya uçarken depoladığı tozdan hâlâ bir miktar vardı. Bunu Amerika'ya sokmak sorun olmamıştı. Her şey baştan ayarlanmıştı. Maria'nın üzerinde ya da çantasında birileri bir şeyler bulmuş olsa bile yine sorun olmazdı. Para, aynı yoldan daha

önce seyahat edip Maria'ya yolu açmıştı. Sayı saymasını bilen herkes Maria'yı da sayardı.

Şimdi artık Maria değildi, o başka...

Çıplak kollarını kaşıyarak, kanepeden kalktı ve şimdi daha ziyade bir hapishane hücresi gibi gördüğü evin içinde bir o yana bir bu yana adımlamaya başladı. Geçen birkaç ay boyunca daha az kokain kullanmaya başlamış ve yarı yarıya azaltmıştı. Bu, başka bir şansı olmamasından kaynaklanmıyordu. Maria her zaman için kuralları yıkan bir istisna olmuştu. Başkalarının yapmaktan korkacağı veya yapamayacağı herhangi bir şey onun için hep yapılabilir bir şey olmuştu. Bu, uyuşturucu için de geçerliydi. Bazı insanlar ömür boyu bağımlı kalırken, Maria için durum farklıydı.

Azaltmak zaman zaman hiç kolay olmamıştı, şimdi de kolay değildi. Ama karşı koyma iradesi ve becerisi bu işi de hallederdi. Özgüven ona Tanrı vergisiydi. Zamanı geldiğinde, uyuşturucuyu tamamen bırakacağından hep emin olmuştu.

Ama şimdi o kadar emin değildi.

Şimdilik morga varana kadarki süreç, Jill'in korktuğu kadar kötü geçmemişti. Cesedi doğrudan görmek zorunda olmadığını söylemişlerdi. Jill'i bekleme odasında kırmızı plastik bir sandalyeye oturttular. Kadıncağızın yakın çekim görüntülerine bir televizyon ekranından bakacaktı.

Quinn, eli Jill'in omzunda, hemen arkasında ayakta duruyordu. "Kablolu televizyon programlarında daha berbat şeyler görüyorsun." dedi. "Tıp kanalı, mesela."

Jill gerçekten böyle bir kanal olup olmadığını bilmiyordu, ama Quinn'in sözleri ona cesaret verdi.

Yine de ilk görüntü ekrana yansıdığında nefesini tuttu.

Quinn hiçbir şey söylemeden eliyle nazikçe, belli belirsiz kızın omzunu sıktı.

"Madeline..." dedi Jill, çok zor duyulur bir sesle.

"Emin misin?"

"Yüzde yüz."

Jill başını, ekrandan başka yere çevirdi. Bir resim yeterliydi. Resimdekinin Madeline olduğundan emindi ve Madeline'i ne yazık ki artık hep böyle hatırlayacaktı. "Buradan çıkabilir miyiz artık?"

"Elbette." Quinn elini Jill'in omzundan çekerken sıvazlar gibi hafifçe vurdu. Bu hem 'teşekkür ederim, aferin sana' anlamına geliyordu hem de hâlâ onu koruduğunu ve kolladığını ifade ediyordu. "İyi misin?" dedi.

Jill ayağa kalkarken başını salladı. "Tamam, iyiyim."

Dışarıya, güneşli sıcak havaya çıktıklarında, Jill'in biraz midesi bulandı ve yutkundu. Ağzından birkaç kez derin nefes aldıktan sonra kendini daha iyi hissetti.

"Mideden ne haber, iyi mi?"

Kendini nasıl hissettiğini Quinn ezbere biliyor olmalıydı. "Şimdi iyiyim. En kötüsü o koku. Hiç gitmiyor insanın burnundan."

"Morgdan çıktıktan sonra genellikle bir puro içerim." dedi Quinn.

"Çekinmeyin lütfen."

Gömlek cebinden siyaha yakın renkte kütük gibi bir puro çıkardı. Daha önce yarısı içilip söndürülmüş olması Jill'i şaşırttı. Puronun söndürüldüğü uç pek kötü görünmüyordu. Yanık kısım dikkatlice tıraşlanmış ve bastırılmıştı.

"Küba purosu." dedi Quinn, kızın ilgiyle puroya baktığını görünce. "Az buz bir para değil bunlar." Elini pantolon cebine daldırıp kibritini çıkardı ve purosunu yaktı. "Sen de bir tane ister misin?"

"Yok, teşekkür ederim. Küba purosu yasadışı değil miydi?"

"Hiçbir Küba purosu bugüne kadar herhangi bir suçtan hüküm giymedi." dedi Quinn. Purodan bir nefes çekip dumanını ağzında güzelce bir döndürdükten sonra dışarı verdi. Jill'e bakıp sırıtarak, "Bir nefes içmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sağol. İçeride olmaktansa, şimdi burada duman altı olmak da benim için yeterli."

Lincoln'u park ettikleri, park yasağı olan yere doğru yürüdüler. Arabanın göğsünde, camın hemen içinde koca bir NYPD yazısı ta ilerilerden bile görünüyordu.

"Sırf senin hatırın için," dedi Quinn, "Arabada da içeceğim puromu."

Morgdan uzaklaşırken basından sakınmak için bir neden kalmamıştı. Ama yine de işi şansa bırakmamak için Quinn ilk gördüğü kırmızı ışıkta gaza basıp geçti.

"Doğru teşhis ettiğinden eminsin, değil mi?" diye sordu, Birinci Cadde'deki trafiğe saplanıp kaldıklarında.

"O, evet o Madeline. Gerçek olanı."

Quinn kemerini çözüp pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi.

"O da yasak değil mi?" dedi Jill. "New York'ta araba kullanırken cep telefonuyla konuşmak?"

"Aynı anda puro da içiyorsan, yasak değil." dedi Quinn.

Quinn, Fedderman'a birisine öğle yemeği için söz vermiş olduğunu haber verdikten sonra, bu bahsettiği yemeği ayarlamak için Renz'i aradı.

Renz'in daha önceden verilmiş bir sözü olmasına rağmen, Quinn'in ne hakkında konuşmak istediğini duyunca o randevuyu iptal etti. Şimdi, opera müziği eşliğinde yemek servisi yapan Puccini's diye bir İtalyan restoranında oturuyorlardı. Burası, Quinn'in Amsterdam Caddesi üzerinde Jill'i füzyon mutfağı olan bir restoranın önünde Fedderman'a emanet et-

tiği yerden birkaç sokak ötedeydi. Bu noktadan sonra, Jill'in korunması gerekiyordu. Jill, kendi tahmin ettiğinden daha çok tehlikedeydi.

Quinn, Jill Clark ile ilk karşılaşmasını ve morg macerasını anlattığında, Renz önündeki rigatoni carbonarayı seyrediyordu. Arkada çalmakta olan *La Boheme* umurunda bile değildi.

"Şu Jill şimdi şu anda Fedderman'la yemek mi yiyor?" diye sordu, iyice emin olmak için, kafasını kaldırmadan.

"Caddenin az ilerisinde." dedi Quinn.

"Şu çakma Madeline ondan kuşkulanmış olabilir. Kızı korumamız lazım. Medyadaki aç kurtlardan da uzak tutmamız lazım."

"Kızın hikâyesine inandın mı?"

"Elimizde olan bu." Renz gözünü önündeki tabaktan ayırarak kafasını kaldırdı ve "Senin hislerin ne diyor." diye sordu.

Quinn bu soruyu hafife almadan, "Hislerim bu hikâyenin doğru olabileceğini söylüyor." dedi.

Sahnedeki soprano iyice tiz bir sesle ortalığa hakim oldu. Renz bir süre öylece kalıp, Quinn'in anlattıklarını kafasında bir tarttı. Siyasi kariyeriyle ilgili olarak da bir pürüz çıkar mı diye uzun uzun düşündü. Quinn, onu rahatsız etmeden önündeki Heineken birayı yudumluyordu. Bu şekilde beş dakika kadar daha geçti. Renz, başka bir gezegende gibiydi.

"Harley?"

"Ne oldu, ne var Tanrı aşkına?"

"Tanrı'yı şimdilik karıştırmayalım." dedi Quinn, "Geçtiğimiz bir iki yıl boyunca görünürde ortadan kaybolmuş veya kendilerini çok iyi gizlemiş kimler var, onları bulup çıkarmanı istiyorum senden. Kanun kaçağı olarak. Bu işi yaparken kimsenin bir şeylerden şüphelenmemesi lazım. E-Bliss'i ürkütürsek geçmiş olsun."

"Bunu hallederim." dedi Renz. "E-Bliss ha? Bu yüksek teknoloji saçmalığından nefret ediyorum. Hele bir de seri katliama bulaştıklarında."

"Clark bunun New York adresli bir şirket olduğunu söyledi. Dikkatli olmalıyız."

"Peki Clark ne olacak? Onu öyle kendi başına bırakamayız. Biz bütün bu olanları biliyor ve medyadan saklıyor olarak, günün birinde kız medyaya yakalanırsa boş yere çabalamış olacağım. Kafama bir tane sıkılmayacağının da bir garantisi yok. Zavallı kızcağızı hiç saymıyorum bile."

"Lafını bile etme." dedi Quinn, birasından büyük bir yudum alarak. "Harley, bak. Jill Clark'a aynı binada iyi bir komşu bulmaktan bahsediyorum."

Renz'in konuyu kavraması bir an bile almadı. Gülümseyerek, "Komşu bir kadın ve bir arkadaş. Ona hem göz kulak olacak hem de günün birinde binada ona benzeyen ama azıcık daha kısa veya uzun boylu ve göz rengi azıcık farklı birini gördüğünde de hemen fark edecek. Pearl'ü mü kastediyorsun?" dedi.

Quinn başını salladı. "Başka bir isimle anacağız tabii. Pearl'ün fotoğrafı bu davayla ilgili olarak gazetelede hiç çıkmadı ama adı birkaç kez geçti."

"Adı ne olacak peki?"

"Ne bileyim ben. Kendisine sorarız."

"İyi olur. Bizle alay edeceği bir isim filan bulursak, mahvolduk."

"Yalnız, bu tehlikeli bir görev olacak." dedi Quinn.

Renz, "Pearl tam bir başbelası olmasına rağmen, cesurluk konusunda da tam cesurdur." Diyerek cevap verdi.

"Onu kastetmedim." dedi Quinn. "Pearl, Jill Clark'ı kolluyor olacak. Ben, Pearl'ün de korunmasını istiyorum."

Renz, önündeki rigatoniyi yeni fark etmişçesine, soğumasına da mahal vermeden çatalını saplayıp yemeye başladı.

"Olmuş bil." dedi, ağzındakileri yutmaya çalışırken. Quinn bundan pek emin olamadı.

OTUZ DÖRT

Çöpçatan sitesinde verilmemiş de olsa, E-Bliss.org'un tuğla ve taş yüzlü binasının adresini bulmak oldukça kolay olmuştu. Pearl, linkten linke atlaya atlaya, yarım saat içinde şirketin idari merkezinin adresini bulmuştu. Üçlü takımın bilgisayar kurdu artık oydu.

E-Bliss.org'un ticari unvanı, eyaletin ticaret odası kayıtlarında usulünce yer alıyordu. Şirketin tepe yönetimindeki isimler Palmer F. Stone ile Victor ve Gloria Lamping idi. Kayıtlarda, resmi şirket adresinin yanısıra, Stone ve Lamping'ler için üç farklı ikametgâh adresi yer alıyordu. Pearl, bunları kontrol ettiğinde, bütün bu adreslerden taşınılmış olduğu ve yeni adreslerin verilmemiş olduğu göze çarpıyordu. E-Bliss.org'un, Batı Kırk Dördüncü Cadde'deki işyeri adresi ise değişmemiş görünüyordu.

Pearl, E-Bliss.org'la ilgili olarak bilgisayardaki ev ödevini yaparken, Quinn ve Fedderman Batı Kırk Dördüncü Cadde'deki adrese bakmaya gittiler. Sıcak geçen bütün bir günün ardından, renkler grileşmeye başladığında bir de nem bastırmıştı. Yağmurluk ya da şemsiye gerektirmeyen çiseleme, yine de koca Lincoln'un sileceklerini yeterince zorluyordu. Quinn, Pearl'e hak verdi. Nemli hava, bir de üstüne puro kokusu... Arabanın içi feci kokuyordu. Belki de şu dikiz aynasına asılan çam ağacı şeklindeki kokulardan bir tane edinmeliydi. Bunu, kafasındaki yapılacak işler listesinin en altına yazdı.

E-Bliss.org'un büroları, tiyatro bölgesinden pek uzakta değildi. Binanın adı Western Commerce Building (Batı Ticaret

İşhanı) olarak girişte taşa oyularak yazılmıştı. Şehrin batı yakasındaki eski binalardan biri olarak bu adı sahiplenmeyi kendine layık görmüş olmalıydı. Quinn ve Fedderman, arabayı sokağın karşısında, park yasağı olan bir yangın musluğunun önüne koyup caddeyi geçtiler. Quinn'in bir soyguna müdahale ederken yaralanan bacağı, yağmurun etkisiyle olsa gerek, biraz ağrıyordu. Hafif topallarken ıslak zeminde kaymamak için dikkat etti. Binanın içine girdiler.

İçeride küf kokusu vardı ve sararmış zemindeki ve etraftaki mermerler kırık döküktü. Badana, kahverengiye dönmeye yüz tutmuş krem rengiydi. Girişteki sütunların süslü taçları bir ton daha koyu renge boyanmıştı. Vitray camlardan içeri girebildiği kadarıyla vuran ışık sayesinde, ortam hiç değilse azıcık aydınlanıyordu. Western Commerce Building hâlâ saygınlığı ifade ediyordu ve hemen yanıbaşındaki tiyatro ve şov dünyası sayesinde, emlak piyasasındaki en değerli binalardan biriydi.

Girişteki lobide Quinn ve Fedderman'dan başka kimse yoktu. Asansörlerin yanında, katlardaki büroları gösteren tabelalar cam bir bölmenin içindeydi. Binada iki tane tiyatro ajansının yanısıra, hukuk büroları, bir emlak ofisi, bir sigorta şirketi, bir dişçi muayenehanesi ve böyle bir binada bulunabilecek türden bürolar vardı. Birkaç tane de yaptığı iş, adından pek anlaşılmayacak işyeri vardı. Bunlardan biri E-Bliss.org'du ve altıncı katta Cagely İthalat ve E. Rupert Hall Yatırım Şirketi ile komşuydu.

"Çıkıp şu Palmer F. Stone ile bir tanışsak diyorum." dedi Fedderman. "Palmer F. Stone diye biri varsa tabii. Aslına bakarsan sahte bir isim gibi duruyor."

"Öyle bir adın varsa, ya politikaya atılırsın ya da alavere dalavere işler yaparsın." dedi Quinn.

"Fark ne ikisi arasında?"

"Neyse, şimdilik kendimizi ortaya çıkarmayalım." dedi Quinn. "Adamları ürkütürsek, biz buraya ikinci bir kez gelene

kadar, onlar çoktan toz olurlar." Ben altıncı kata çıkıp şöyle bir bakınırken, sen burada kal. Birileri beni görürse, E. Rupert Hall'a girip biraz yatırım yaparım."

"Emtia kâğıtları." dedi Fedderman. "Finans kanalında rastladım. Emtia hisseleri bayağı yükselmiş."

"Ben aldığımda düşer." dedi Quinn, asansörlere yürürken. Asansörlerin kapılarında da sütun başlarında olduğu gibi alçı süslemeler vardı, ama Quinn'in sütunlara tekrar bakası gelmedi.

Altıncı katta kimse yoktu. Katlarda, asansör bir girintinin içinde kalıyordu ve Quinn büroların bulunduğu halı kaplamalı hole varmak için beş-altı adım daha yürümek zorunda kaldı. Sol tarafta E. Rupert Hall ve Cagely İthalat'ın olduğuna işaret eden bir ok vardı, ama sağda herhangi birşey olduğunu gösteren bir işaret yoktu.

Quinn, birisiyle karşılaşırsa, bir alt kattaki dişçiyi aradığını söyleyecekti. Sağa dönüp, dar ama iyi ışıklandırılmış koridorda yürümeye başladı.

Koridorun sonunda, yeni olduğu her halinden belli ahşap bir kapının üstünde, pembe zemin üstüne altın harflerle yazılmış E-Bliss.org tabelası vardı. Çok sanatsal. İçeride ne olduğu konusu ise meçhul... Çöpçatan şirketinin bürosu kattaki diğer bürolardan yeterince uzaktaydı. Quinn gülümsedi. Romantizmde mahremiyet esastır.

Kapıya yaklaşık iki metre kala durdu ve açıp içeri dalsam mı, diye düşündü. Henüz değil, dedi içinden. Ama birgün, pek uzakta olmayan birgün...

Dönüp geldiği yöne doğru yürüdü ve asansörleri geçip, E. Rupert Hall'un bürosuna girdi. Elindeki, tırnak süslemesi üstüne bir kitabı okumakta olan, kır saçlı resepsiyoniste dişçi muayenehanelerinin hangi katta olduğunu sordu. Karşıdaki kapıdan birileri onu izliyor idiyse, kendini biraz daha iyi saklamak için bu yola başvurmuştu.

Kadın ona beşinci katı tarif edip elindeki kitaba döndü. Quinn teşekkür edip oradan ayrılırken tırnak süslemesi için beş yüz sayfa yazacak ne buldular acaba diye düşündü. Herhalde kitapta çokça resim vardı.

Aşağıya indiğinde, o ve Fedderman arabaya binip Jill Clark'ın evine doğru yola çıktılar. Jill'e, binada yeni bir arkadaşı olduğunu haber vermenin zamanı gelmişti.

Pearl ve Jill ilk karşılaştıklarında, Quinn, Pearl'ü Jewel olarak tanıştırdı. Jill'in doğrudan bu ismi benimsemesi daha güvenli olacaktı.

"Tam üstünde, sekizinci katta oturuyor olacak." dedi Quinn. O daire, binadaki üç adet boş daireden biriydi ve Jill'e en yakın olanıydı. Quinn, umursamaz ev sahibine NYPD'nin bu evi tutmak istediğini ve caddenin karşısındaki bir evi izlemeye alacaklarını söylemişti. Onlar ev sahibine resmi bir belge vermişlerdi, ev sahibi de anahtarları.

Jill, bu yeni duruma alışmaya çalışarak başını salladı. Ama besbelli, yakınında bir yerde onu koruyan birileri olacağı için de mutluydu. Tony'nin gerçek yüzünün ne olabileceğini aklına bile getirmek istemiyordu. Ama aklından da bir türlü çıkmıyordu. Hatta şimdi Quinn'e gitmiş olup bu kadar da yardım gördükten sonra bile, hâlâ korkularını yenebilmiş değildi. Korkularını unutmaya çalıştıkça ortaya çıkan ve midesini kemiren kötü bir yaratık gibi bir şeydi bu.

Böyle birşey nasıl olabilirdi? Hele ona? Ama midesindeki kurtçuk ona böyle birşeyin olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Ve ona olduğunu... Madeline de bir zamanlar aynı duyguları yaşamış olmalıydı. *Böyle birşey olamaz. Bana olamaz. Morgda yatan, o kadar da deli olmayan Madeline.*

"Tony ile yakında bir buluşman olacak mı?" diye sordu Quinn.

"Daha biraz var. Şu anda şehir dışında ve birkaç gün sonra döndüğünde beni arayacak. Hemen çıkmak isteyecektir. Hep böyle oluyor." Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibiyken birden durup kekeleyerek, "İnanamıyorum, yani nasıl olur, Tony nasıl yani..." diye bakakaldı.

"Biliyorum," dedi Quinn. "Bu yüzden kalbe hitap eden aldatmacalar çok başarılı olur. Hakedilmemiş bir güven duygusu üstüne inşa edilirler. İnsanlar etki altında kalmaya çok yatkındır."

Pearl, Quinn'in haklı olduğunu biliyordu. Kalp ne de aptaldır.

"Aradığında davet et." dedi Quinn. "Jewel da muhakkak sizinle olsun. Veya yemek için bir yerlerde buluşun ve Jewel'ı da yanında götür. Onunla da tanıştır. Jewel ile çok sıkı arkadaş olmaya başladığınız gibi bir izlenim vermeni istiyoruz. Müstakbel kurbanın kendine yakın bir arkadaş edinmiş olması, E-Bliss için gerçek bir engel oluşturacaktır."

"Müstakbel kurban... Öyle değil mi?" dedi Jill. "Bu, ben oluyorum. Onun için inanmakta bu kadar güçlük çekiyorum."

"Madeline de başlarda böyle bir şeyi aklına getirmiyordu. Sen de Madeline'e aynı sebepten inanmamıştın."

Jill alt dudağını kemirmeye başladı ve dokunsan ağlayacak gibiydi. Belki de kafasında hâlâ morgdaki manzarayı canlandırıyordu.

"Bavulum yukarıda." dedi Pearl, Jill'in düşüncelerini dağıtmaya çalışarak. "Ama bir süre, şöyle bir-iki saat daha burada seninle kalayım." dedi gülümseyerek. "Bakarsın gerçekten dost oluruz seninle. O zaman rol yapmamıza da gerek kalmaz."

"Jewel'ın sana söylediklerini yapmayı unutma sakın." dedi Quinn. "Jewel yaptığı her işte bir numaradır ve şimdi de senin için burada. Senin hayatını korumak için burada."

"Biliyorum. Beni Tony'den kurtarmak için burada."

"Herkesten güzelim. Jewel için o ya da bu fark etmez."

Pearl, Quinn'in artık defolup gitmesini istiyordu. "Feds nerede şimdi?" diye sordu. Quinn'i bekliyorsa bu iyi bir hatırlatma olabilirdi.

"Yeni Madeline'in dairesini izliyor. Kadına henüz yaklaşmak istemiyoruz. Kimseye zamanından önce yaklaşmak istemiyoruz. Bir sürü insan ve kanıtın darmadağın olup ortadan kaybolmasına neden olabilecek şeyler yapmamamız lazım."

Quinn saatine göz atarak oturduğu kanepeden kalktı. "Kayıp tipler demişken, gidip Renz'i bir göreyim. Bakalım bir şeyler bulmuş mu?"

Gülümseyerek, "Bir işe yarayacaksa tabii..." dedi. Bunun davada bir ilerleme olabileceğini düşünmüştü. Ama ortadan kaybolmuş insanların kimliklerini öğrenmek, kayıp olduğunu düşündükleri insanların kimliklerini ortaya çıkaracak mıydı? Tabii, herhangi bir kimlik için bir varsayımları varsa.

Ama bazen, hiç öyle değilmiş gibi görünürken bir ilerleme kaydedersiniz. Bazen bir gelişme kucağınıza düşer. Eğer kucağınız o anda doğru yerdeyse.

"Endişe etme, her şey iyi olacak." dedi Jill'e, kapıya yürürken.

Sonra Pearl'e dönerek, "Cep telefonun hep açık olsun." dedi.

"Hep öyle bugünlerde." dedi Pearl.

OTUZ BEŞ

Quinn ve Renz 'Tavern on the Green'de öğle yemeği için buluştular. Renz haftada en az bir kez burada yemek yiyordu, zira buradaki 'krem brüle'ye aşıktı. Central Park'a bakan bir

pencerenin önünde oturmuş, yontma sanatıyla budanmış ağaçlara bakıyorlardı. King Kong'u andıracak şekilde yontulmuş bir ağaç, parkın kenarındaki yaya yoluna ve taksilerin sürekli yolcu indirip bindirdikleri caddeye tepeden bakıyor gibiydi. Quinn, daha sonra restoranın kapısından giren bir çift insanı seyre dalmıştı. İnce, yazlık bir elbisenin içinde bir kadın, kahverengi takım elbiseli, oldukça yaşlı bir adamın koluna girmişti. Babayla kız gibi duruyorlardı. Kendi kızını, Lauri'yi düşündü. Ülkenin diğer ucunda, Kaliforniya'da neler yapıyordu acaba şimdi? İyi miydi?

"Bu bölgede toplam dört kişi kaybolmuş şimdilik." dedi Renz. "Başka seçenekleri de olamazmış, zaten. Daha başkaları da var muhakkak ama şimdilik bu dördü kesin."

"Kesin olan başka bir şey de E-Bliss'in ağzının suyu akacaktır bu dördü için."

Renz ceketinin cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı. Kağıdı açıp, su bardağını üstüne koyarak masaya serip, gözlüksüz olarak okuyabileceği bir mesafeye kendini geri çekti ve anlatmaya başladı. "Velma Grocci, suç örgütü patronu Vin Grocci'nin karısı. Herifin banka hesabını boşaltıp kaçmış. Geri dönmeyeceğini yazdığı bir de not bırakmış sevgili kocasına. Sanki fark edermiş gibi... Adam zaten birkaç cinayetten müebbetle aranıyor. Üstelik bir de yakaladığı, çeteye sızmış bir FBI ajanı var. Adam, hapsi boyladıktan sonra, Velma'nın hayatının üç kuruş değeri yok, zaten."

"Akla yatkın." diye araya girdi Quinn.

"İris Klinger. Çalıştığı sigorta şirketinde yarım milyon doları zimmetine geçirmekle suçlanıyor. Kefaletle serbest bırakıldığında bir sonraki duruşmaya gitmiyor ve kayıplara karışıyor."

"Parayla birlikte herhalde?"

"Öyle görünüyor. Sonra bir de Marti Ogden var. Yukarı Doğu Yakası'ndan. Bir zamanlar ama. Babasıyla birlikte çalıntı

elmas alım satımı yapmışlar. Birisi babasına kazık atmak istiyor, adam da onu öldürüyor. Elmira Cezaevi'nde, duruma bağlı olarak 25 yıl ile müebbet arası bir cezayla yatıyor. Öldürdüğü adamın güçlü dostları var. Marti, Buenos Aires'e giden uçağa binmeden önce onu neredeyse çalıntı mal ticaretinden yakalayıp tutuklayacaklarmış, ama kız kaçmış. Belki de hayatı kurtulacaktı. Buenos Aires'ten sonra nereye gittiği bilinmiyor. Varsa öyle bir yer tabii. Uçağa bilet alırken gerçek adını kullanmış. Pek zekice değil açıkçası."

"Kim bilir?" dedi Quinn.

"Dört numarada Jocko Lucci var. New Jersey'deki kumarhanelerden milyonlarca dolar para dolandırıyor ve burada bir pizzacı zinciri işleterek parayı aklıyor. Bu da kefaletle serbest kalıp kaçanlardan."

"Böyle bir herif nasıl kefaletle serbest kalabilmiş ki?"

"Gücü yetmiş buna. Karısı ayarlamış. Adam hem karısından hem de gözetim memurundan kaçtıktan dört gün sonra, karısı ölüyor. Jocko, ülkeyi terk edeceğine dair bir not bırakmış."

"Karısı nasıl ölmüş?"

"İkinci Cadde'de bir otobüsün altında kalmış. Mesele şu ki, kocasının notunu bulduktan sonra polisi arayıp adam kaçmadan yakalatmak için vakti varmış, ama adam gidene kadar tam bir gün beklemiş."

"Veya sonradan bir başkasına dönüşmüş." dedi Quinn.

"Bu bir başkası morgda yatanlardan biri olabilir. Tabii başı, kolları ve bacakları hariç. Bir de fazladan süpürge sapı."

Garson, kenarları alınmış olan çeyrek dilim ekmeğe yapılmış ton balıklı sandviçlerle masaya gelmişti. Bu, krem brüle'den önceki hatırı pek sayılmaz başlangıçlardan biriydi sadece.

Renz, önündeki tabak sanki kaçacakmış gibi, otomatik bir

hamleyle sandviçinden bir ısırık aldı. Ağzındaki mayonezli ton balığını da henüz yutamadan lafına devam etti. "Düzinelerce, belki yüzlerce hatta binlerce kendi arzusuyla ortadan kaybolmuş insan vardır." dedi. "Çoğu artık yasal takipte olmayan... Niye olsun ki? Ortada yasadışı bir şey yok. Bazen bunları bulmak için birilerinin özel dedektif tuttuğu da oluyor, ama çoğu zaman elleri boş dönüyorlar. Ne yaptığını bilen biriysen ve iyi bağlantıların varsa, bir de koca dünya senin ayaklarının altına serilmişse, ortaya çıkmadan mis gibi yaşar gidersin."

"İyi de bu kaçakların sadece başı belada değil, aynı zamanda sansasyonel tipler ve hedef küçültmeleri zor. En azından polis veya onları arayan başka odaklar için."

"Biz Marti Ogden'ı aramayı sürdürüyoruz. Federaller de hâlâ diğer üçünün peşinde."

"Sorun şu ki şu anda o aradıklarınız başka insanlar artık."

"Evet sorun o, haklısın." dedi Renz, önündeki tabağı iterken. İki ısırık almıştı ve yemeğin sağlıklı faslı geride kalmıştı. Şimdi tatlı zamanıydı. Gerçi, Quinn henüz sandviçine dokunmamıştı bile.

Renz kafasını periskop gibi yükselterek garsona bakındı ama göremedi. Tekrar Quinn'e dönerek, lafını sürdürdü. "Victor Lamping hakkında biraz malumat edindik. Otuz altı yaşında, Baltimore doğumlu. Afganistan'da özel harekatta görev yapmış ve dört yıl önce ordudan atılmış."

"Hangi gerekçeyle?"

"Konunun üzerindeyiz ama bunu bulmak hiç kolay değil. Özel harekat diğer birimlere benzemez. Kendi kuralları var ve kimseye ihtiyaçları yok. Bir keresinde St. Louis'deki Askeri Sicil Merkezi'yle temas etmiştik. Kapı duvar, kimseden de çıt çıkmıyor. Lamping konusunda da yine herkes sır küpü. Orduya yazılmadan önce ne iş yaptığını veya nerede olduğunu bile öğrenemedik."

"En azından bugünlerde ne yaptığını biliyoruz."

Güneş biraz yön değiştirmişti ve dışarıdaki yeşil çimlere ve King Kong'a bakan camdan giren ışığın önünde Renz'in sadece silueti görünüyordu. Quinn güneş gözlüklerini yanına almadığı için pişman olmuştu.

"E-Bliss.org'la ilgili olarak ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Renz. "Kapayalım mı dükkanlarını?"

Quinn, Renz'in bu işlerde ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Renz'in içindeki siyasetçi böyle bir kararı kendi başına almamasını söylüyordu ona.

"Bence öyle yapmayalım." dedi Quinn. "Herifleri yakaladığımızda tam yakalamış olalım. Şu ana dek, elimizde gerçek kanıt diyebileceğimiz hiçbir şey yok. Olayı iyice bir toparlayana kadar, onları izlemeye devam ederiz. Son isteyeceğimiz şey, onları ürkütüp elimizden kaçırmak olur. Her şeyi toplayıp kendileri de kayıplara karışırlar. Jill Clark bir sonraki kurban gibi görünüyor. Şimdilik zamana oynayabiliriz."

"Anlaştık," dedi, Renz. "Ama medyanın elimizde olanları ve neyi ne zaman bulduğumuzu bilmesini de istemeyiz, değil mi? Onlara kalsa, Eliot Ness ve Dokunulmazlar ekibinin yaptığı gibi, elimizde tamburalı makineli tüfeklerle E.Bliss bürosuna girip herkesi delik deşik etmemiz gerekiyor. Aman diyeyim, medyayı bu işten uzak tut. Cindy Sellers her an tepemde."

"Elden ne gelirse yapıyorum." dedi Quinn. "Şimdiye kadar pek sıkıntı olmadı."

Renz tekrar dikilip, "İşte," dedi, "Bizim garson orada."

Garsonu çağırmak için elini tam kaldırıyordu ki cep telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarıp kapağını açarak kulağına dayadı ve kendini tanıttı. Diğer elini başka bir cebine atıp kahverengi deri kaplı bloknotunu çıkarırken tazı suratı daha da sarkık bir hal aldı. "Tamam, evet." diye tekrar ederek

bloknotuna bir şeyler karalıyordu. Renz arayana teşekkür etti. Telefonu sertçe kapatırken şlak diye ses çıktı.

"Bir kurban daha var." dedi. "Kadın. Cesedinden yine ne kaldıysa, bildiğin üzere. Aşağı Batı Yakası'nda bulunalı on beş dakika olmamış."

Bloknotunun, notlarını yazdığı en üstteki yaprağını koparıp Quinn'e uzattı. Bloknotunu tekrar cebine yerleştirdikten sonra, arkasına yaslandı.

"Haydi" dedi. "Topla adamlarını, görev başına. Ben tatlıyı bekliyorum."

OTUZ ALTI

Palmer Stone, E-Bliss.org'daki masasında oturmuş, karşısında oturan Victor Lamping'i süzüyordu. İlk kez ortağı ve yılların iş arkadaşı ile ilgili endişeleri vardı. Bu, doğrudan Victor'un yaptığı herhangi bir şeyden kaynaklanmıyordu. Ama Victor bazen çok uzak duruyordu ve aklı başka bir yerlerdeymiş gibiydi. Bu, iş için riskli olabilirdi.

Pencerenin yanındaki sehpalardan birinin üstünde duran televizyon açıktı ve yerel haberleri veriyordu. Sesi kapalıydı ama haberler altyazıyla da veriliyordu. Siyaset, spor, magazin ve hamburger yeme rekoru kıran bir adamdan başka bir şey yoktu haberlerde.

"Bunu nasıl izah edeceksin?" diye sordu Palmer.

Charlotte Lowenstein'in gövdesinin bulunmuş olduğundan henüz haberdar değildi ve bu gecikmenin nereden kaynaklandığını merak ediyordu. Olay çoktan televizyon haberlerinde yer almış olmalıydı. Saatler önce.

Victor, Palmer'ın neden bahsettiğini anlamıştı. "İzah etmem gerekmiyor." dedi. "Biz Gloria'yla işimizi yaptık.

Malum şeyi, rahatça bulunabilecek bir yere bırakmak dahil. Her zamanki gibi... Benim bir endişem yok. Her an ortaya çıkabilir. Bu, insanların bile bile üstüne basıp geçip geçecekleri birşey değil ki."

Stone, oturduğu yerden ilerideki küçük bir aynada kendini görebiliyordu. Aynadaki orta yaşlı kibar beyefendiye bir göz atıp boynundaki ithal ipek kravatı düzeltti. Her zaman iyi giyinirdi ve takım elbisesinin ceketi hep üstünde olurdu. Gerçi, bir müşterinin veya herhangi birinin büroya geldiği pek nadir görülürdü. E-Bliss.org'un neredeyse tüm işleri internet üzerinden yapılıyordu.

Victor'un gözlerinin yine hülyalara daldığını fark ettiğinde kravatıyla oynamayı bıraktı. Bu, kimi zaman bir müşterinin ortadan kaldırılmasını takip eden ilk birkaç gün Victor'da görülmeye başlanan bir haldi. Şimdi nerelerdeydi acaba Victor'un aklı? Ofiste olmadığı ortada...

Hayal kurmak Victor'un harcı değildi. O da Stone gibi para pul peşindeyken, işiyle başka şeyleri birbirine karıştırmazdı. O ve Victoria'nın E-Bliss.org için yaptıkları sadece işten ibaretti. Ya da Stone öyle düşünüyordu. Charlotte Lowenstein'in ortadan kaldırılışından beri Gloria'yı görmemişti ama onun davranışlarında da bir gariplik olduğunu seziyordu. Victor basbayağı farklıydı, ama.

Stone, dizilerdeki şefkatli babalar gibi görünmeye çalışarak gülümsedi. "Bir derdin mi var, Victor?"

Victor, sanki bir lambanın düğmesine basılmış gibi dikkat kesildi. Odaya dönmüştü. "Yok bir şey, niye sordun ki?"

Stone omuzlarını silkerek, "Dalıp dalıp gidiyorsun uzun zamandır." dedi.

Bazı yönleriyle Stone'un gençlik hali gibi görünen Victor, aynı televizyon dizisindeki saygılı ve itaatkâr çocuk gibi cevapladı. "Yok, iyiyim Palmer."

"Peki Gloria?"

"O da iyi."

"İşin, sizin yapmakta olduğunuz pis tarafı da sadece iş Victor, bunu biliyorsun. Cerrahi bir prosedür gibi düşün. Hayatı sonlandırma, kesip biçme, hedef saptırma eylemi, bunların hepsi para için, başka bir şey için değil. Elbette, ortadan kaldırılan müşteriye zaman zaman duyabileceğiniz şefkat hissini anlayışla karşılarım."

"Böyle bir şey olmaması için en baştan zırhımı kuşanıyorum." dedi Victor.

"Muhakkak öyledir. Peki Gloria için de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

"Bunu ona soracaksın."

"Sence, son müşteriyle olması gerektiğinden daha fazla etkileşim içinde bulunmuş olması mümkün mü? Charlotte'u kastediyorum."

Victor güldü. "Palmer, yapma gözünü seveyim. Gloria'dan söz ediyoruz." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi ve "Seni huzursuz eden nedir, Palmer?" dedi.

"Gloria'yla birlikte yapmakta olduğunuz işler iki ayrı tehlike arz eder. Birincisi, yapmak zorunda olduğunuz işten tiksinti duymaya başlarsınız. İkinci tehlike de işin o kısmını biraz fazla sevmeye başlamaktır."

"Bizim için bu iki tehlike de söz konusu değil." diye cevapladı Victor. "Benim için de Gloria için de..."

"Sorun yok o zaman." dedi Palmer, deri koltuğunda arkaya yaslanarak ve yüzü ışık saçarak.

Ama Victor'un gözlerindeki ışığın değiştiğini fark etmişti ve onun yalan söylediğini biliyordu. Asıl mesele, hangisinin sorunlu olduğuydu. Gloria mı, yoksa Victor mu? Ve sorun neydi. Tiksinti mi, işin cazibesi mi?

"İşte!" dedi Stone.

Televizyonda, yerel kanal Torso Cinayetleri'nin son kurbanıyla ilgili haberi geçiyordu. Kimliği teşhis edilemeyen bir kadının gövdesi birkaç saat önce Aşağı Batı Yakası'nda bulunmuştu. Polis yine daha önceki cinayetlerle benzerlikler ve yine kalp bölgesine sıkılan iki kurşundan en az birini bulup, yine aynı balistik bulgulara ulaşacaktı.

Victor da televizyona bakıyordu. "Şimdi daha iyi misin, Palmer?"

"Daha iyi olamazdım." dedi Stone. "İşler eskisi gibi yürüdüğü sürece, daha ne isterim?"

Bir de Victor eskisi gibi olsaymış...

OTUZ YEDİ

Quinn, Linda Chavesky ile sevişmenin her seferinde bir öncekinden daha güzel olduğuna iyice ikna olmuştu. Bu, güven duygusuyla ilgili bir şeydi. Her ikisi de âşıklar ülkesine temkinli adım atmışlardı ve artık geriye dönüş yoktu. Ama yine de her seferinde hem birbirlerini daha iyi tanıyorlar hem de daha rahat hareket ediyorlardı.

Elbette, her ikisi de bir uyum sürecinden geçiyordu. Tam burada, jaluzilerin arasından giren günışığı kaybolmaya yüz tutmuş ve güneşin batmakta olduğunu haber verirken ve yatakta sereperpe Linda'n ıryanında yatarken, bir puro tüttürmek hiç de fena olmazdı. O bunu yaparken, Linda'nın da yanında doğrulup bir keyif sigarası yaktığını görür gibi oldu. Ama bu sadece sanal bir resimdi ve hiçbir zaman gerçek olmayacaktı. Yoksa, onun haberi yokken New York'ta yatakta da puro içmek yasaklanmış mıydı?

Pearl'ün sevişme sonrası rehavetiyle yanında yattığı günlerden beri çok uzun zaman geçmemişti, ama şimdi bütün

bunlar apayrı bir dünyaymış gibi geliyordu. Yeni gelişmelerin hayatın sayfalarını çevirmesi çok uzun zaman da almıyordu demek ki.

Quinn için Pearl hâlâ öylesine bir iş arkadaşı ve eski bir sevgili olamıyordu. Pearl, Linda'yı duyduğu zaman, Quinn onun gözlerinde başka birşeyler görmüştü. Birdenbire, başka bir adamın Quinn'in yerine geçmesiyle biten ilişkide, Pearl'ün bir yanı hâlâ Quinn'i özlüyordu. Ama, sadece bir yanı...

Belki de eski sevgililer hep böyle oluyordu, ilişki ne kadar fırtınalı olursa olsun. Bu bir insan refleksiydi. Gönül, geçmişinden bir parçayı kendinden söküp atamıyordu. Linda'yı seviyordu, ama bir yanının hâlâ Pearl'ü geri isteyip istemediğinden de emin olamıyordu.

"Neler geçiyor aklından?" dedi Linda.

"Yankees yeni bir top atıcı almalı, onu düşünüyordum."

"Son Torso Cinayeti kurbanını düşünüyorsundur belki diye geçti aklımdan."

Quinn'in kafasında çürümüş et, dışarı fırlamış kemikler, kurumuş kan ve dışkı görüntüleri resmi geçit yapmaya başladı. Birkaç saniye sessizce öfkesini içinde tuttu.

"Bunları yeri geldiğinde aklımdan çıkarmayı öğrendim artık." dedi.

"Böyle daha mutlu musun peki?"

"Yankees hakkında mı?"

Linda gülerken işaret parmağıyla Quinn'in kaburgalarını dürttü ve bayağı acıttı.

Yatağa iyice gömülüp yan döndü ve Quinn'le yastığın kenarından gözgöze gelecek şekilde başını yerleştirdi. "Nift son torso kurbanıyla ilgili bir şeyleri saklıyor." dedi. "Renz'e yollayacağı otopsi raporunu mümkün mertebe geciktirmeye çalışıyor. Bunda çok kararlı görünüyor."

"O zaman başka birisine yolladı bile."

"Evet. Amir Yardımcısı Wes Nobbler'a yolladı."

Quinn Nobbler'ı tanıyordu. İnsanları kandıran hırslı bir adamdı ve yiyici olduğuna dair söylentiler vardı. Bürokrasideki birçok muhteris gibi onun da altında ona hizmet eden ve ondan bir şeyler uman bir adamı vardı. Nobbler hafife alınacak biri değildi. "Emin misin?"

"Evet ama kanıtlayamam."

Linda bir süre sessiz kaldı. Sadece nefesi duyuluyordu. Quinn, insanların üstüne varılmaması gereken zamanları iyi biliyordu ve bekledi. Güven duygusu esastı. Linda boynunu ona doğru uzattı. Biraz daha?

Linda yatakla güreşirken çarşaf yatağın üstünden sıyrıldı. Bir şeyler daha anlatıp anlatmamaya karar vermeye çalışırken hırsını yataktan alıyordu adeta. Kariyerini Quinn için tehlikeye atıyordu.

"Süpürge sapı sokulduğunda kadın hâlâ hayattaymış." dedi.

Görüntüler yine Quinn'in kafasında dans etmeye başladı. *Çek şunları gözümün önünden. Bu kadar slide şov yeter.*

"Ve geçen seferki sopayla aynı değil." diye ekledi Linda. "Daha da öncekiler gibi, mobilya cilası vesaire."

"Ölüm nedeni sopa mı peki?"

"Hayır. Sokulduktan sonra uzun süre hayattaymış."

Aman Tanrım! "Mermiler eşleşti mi?"

"Evet. Daha önceki kurbanları öldüren aynı silahtan atıldığı konusunda en ufak bir şüphe yok. Yirmi iki kalibre. Kalbe iki el ateş edilmiş. Ama kalbi daha önce durmuş zaten."

"Aynı tarz süpürge sapı ve eşleşen kurşunlar. Bunlar taklitçi ihtimalini iyice dışarıda bırakıyor." dedi Quinn. "Peki o zaman, bundan önceki kurbandaki o farklılıklar niyeydi? Farklı bir sopa, özellikle."

"Anal penetrasyon." dedi Linda.

"Onu anlıyorum." dedi Quinn. "Başka türlü olamazdı. Kurban erkekti."

"Onu kastetmedim." dedi Linda. "Bu son kurbanı diyorum. Şu kadın. Ona da makattan sokulmuş."

Quinn şaşırmıştı. *Bildik hareket tarzından farklı bir tarz daha. Ama daha önceki kazıklarla aynı ve aynı bildik silah.*

Peki son kurban kimdi? Morgda yatan o kimliği meçhul et parçası. Bir zamanlar bir kadın olan bir et parçası... Quinn ve adamları, elde hiçbir somut kanıt olmadan bile, hemen gidip E-Bliss.org'u basmış olsalardı, bu kadın şimdi acaba hayatta olur muydu? Quinn bundan emin değildi. Ya da öyle olmayacağına kendini ikna etti. Eğer Jill Clark'ın hikâyesi baştan sona doğruysa, son kurbanın ölümüne kadar dönen çarklar en azından haftalardır işliyor olmalıydı.

Sırtüstü yatıp parmaklarını kenetleyerek ellerini başının arkasına koydu ve gözünü tavana dikip bu son olanlara bir anlam vermeye çabaladı. Dürtülerine tutsak olmuş psikopat katiller, Torso Cinayetleri'ndeki gibi bir senaryoyu sadece ve sadece aynen tekrar ederlerdi. Ama, bu vakada aykırılıklar vardı. Çok fazla değilse de çok belirgin aykırılıklar... Bütün mesele şu ki, bu ne anlama geliyordu?

Bu son kurbanın da aynı katil tarafından öldürülmüş olduğu neredeyse kesindi, ve gittikçe elde biriken deliller eğer aynı adresi gösteriyorsa, E-Bliss.org bütün bu cinayetlerin arkasındaki isimdi. Pearl'ün hedef saptırma teorisi, yani polisi alışıldık bir psikopat aramaya yönlendirmek için cinsel uzuvda yapılan tahribatın göstermelik olduğu teorisi kendini kanıtlamaya devam ediyordu. *Pearl ve onun zehir gibi çalışan kafası ve sezgileri.*

Öte yandan, son kurbanlar kazık sokulduğu esnada hayattaydı. Uzun ve feci bir acı çektiler. Katil, aynen dürtülerinin tutsağı bir psikopat gibi törensel bir sadizm fiilinde bulun-

muştu. Sadece işine bakan taş yürekli bir E-Bliss.org çalışanının işi gibi durmuyordu. Ne denli menfur bir iş olursa olsun.

Bu son gelişmelerin onları nereye ulaştıracağına dair Quinn'in bir fikri vardı.

Keşke şimdi bir puro içebilseydi.

"Takım halinde hareket eden iki katil olabilir mi?" diye sordu Linda.

"Ben de aynen öyle düşündüm." dedi Quinn.

Ama hepsi hepsi bir tahmin, sonuç olarak.

"Sana söz, bunu yakında öğreneceğiz." diye ekledi.

Linda eğilip Quinn'i dudaklarından öptü.

"Dedektif olan sensin."

OTUZ SEKİZ

Pearl'ın, Jewel olarak Jill Clark'ın binasında sekizinci kattaki boş daireye taşınması fazla zaman almadı. Kapı numarası 8G olan daire, Jill'in oturduğu 7C'nin tam üstünde değildi ama yeterince yakındı. Gerektiğinde yangın merdivenlerinden aşağı inip Jill'in kapısını çalması ya da eğer öyle icap ettiyse, tekmeleyip içeri girmesi bir dakikadan az bir zaman alacaktı. Jill'e bunu söylemek için, kafasının bir kenarına yazdı. Bu, Jill'e moral verirdi.

Pearl, kendisine lazım olacağını düşündüğü her şeyi getirmişti. Hepsi orta boy tekerlekli bir valizin içine sığmıştı. Neredeyse hepsi. Valizde olmayan yegâne şey, Quinn'in ona verdiği portatif bir karyolaydı. Bir indirim mağazasından alınmıştı ve hâlâ kutusundaydı. İçinden herhalde montaj kılavuzu da çıkacaktı.

Valizini açtıktan sonra, karyolayı kutusundan çıkarıp şöyle bir baktı. Rulo halde yeşil bir branda ve karyolanın ayakları

olsa gerek, alüminyum borular vardı. Borulardan birini çekip de bir diğer boru da beraberinde gelince şaşırdı. İki boru birbirine bir cıvatayla bağlıydı. Elinde biraz evirip çevirdikten sonra baktı ki borular X biçimine gelecek şekilde oynuyor. Bir başka boru da teleskopikti. Yani, iki ucundan çektikçe, içinden çıkan daha ince boru parçaları uzun bir boru oluşturuyordu. Bu, yanlara gelecek borulardan biri olsa gerek diye düşündü. İyi de o lanet olası branda bu şeye nasıl tutturulacaktı? Asıl önemli parça o brandaydı. Uykusu gelince onun üstünde yatacaktı. Bir süre elindeki teleskopik boruyu kurcaladı ve brandanın buna nasıl tutturulacağını kestirmeye çalıştı. Ne var ki, borudaki bir çapak ya da sivri bir şey parmağına battığında elindekini, küfürün bini bir para fırlatıp diğer parçaların üstüne attı.

Bütün bu parçalar, branda dahil, bu lanet olası kutuya nasıl sığmıştı? İmkânsız görünüyordu. Ve gerçekten imkânsızdı. Bu, insanların karyolayı aldıkları yere iade edememeleri için yapılmış pis bir numaraydı.

Bu arada bir şey dikkatini çekti. Kullanma kılavuzu. Eline alıp açtı ve İspanyolca, Fransızca, Almanca ve çözemediği bir dilde yazılmıştı. Ha tamam, İngilizcesi arka taraftaydı. Baktı baktı. Kafası karıştı.

Namussuz Quinn dedi içinden. Ona, üzerinde sözde uyuyacağı böyle bir şey vererek, onunla dalga mı geçiyordu? Bu bir şaka mıydı yoksa her zamanki duyarsızlığı mıydı? Her neyse, bu karyola Quinn'in fikri olduğuna göre, gelip o yapsın, o toparlasın bunu diye düşündü.

Aşağı inip Jill Clark'la buluşacaktı. Saatine baktı. Jill'in dairesinde on dakika sonra buluşmak için sözleşmişlerdi. Dönüp ortaya saçılmış karyola parçalarına hiç bakmadan, kapıya yöneldi. Tek bir kat ineceği için merdivenleri kullanmaya karar verdi. Bir aciliyet durumunda Jill'in dairesine bu yoldan gide-

cekti nasıl olsa. Hiç değilse merdivenlere biraz daha aşina olayım diye düşündü.

Merdiven boşluğunda klima yoktu. Kauçuk kaplama basamakları olan iki kat ahşap merdivenlerin arasında da dönüş açısı verilmiş bir sahanlık vardı. Acil bir durumda, kolayca inilebilecek bir merdivendi. Yedinci kattaki hole giren kapıyı açtığında klimanın havası yüzüne çarptı. Jill Clark, üzerinde bir kot pantolon ve sarı bir tişörtle asansöre binmek üzereydi.

"Jill!"

Ama daha adımını atarken Jill asansörün içine girip kayboldu. Pearl, sesini duyurduğundan pek emin olamadı. Asansöre doğru koşarak seslendi. "Jill, benim Jewel!" Asansörün kapıları kapanmak üzereydi. Pearl asansöre vardığında, kapıların arasındaki ince aralıktan Jill onun yüzüne bakıyordu.

"Buluşacaktık hani, Jill."

Jill şaşırmış bir halde kapıyı durdurmak için düğmeleri kurcalarken, Pearl de elleriyle kapıyı iki yana açmak için zorladı. Ama iş işten geçmişti ve kapı kapanırken Pearl arada sıkışmak üzere olan parmağını kurtarmak için son anda elini çekti.

Kapı kapanırken Jill, Pearl'e bakarak çaresizce gülümsedi ve omuzlarını silkerek, "Tamam, tekrar yukarı çıkarım şimdi." dedi.

Asansör kapılarının üstündeki kat göstergesi asansörün inmeye başladığını işaret ediyordu. Pearl orada yapayalnız kalmıştı. Onda henüz Jill'in dairesinin anahtarı yoktu ve yürüyüp kapının önünde beklemeye karar verdi. İki adım atmıştı ki hemen arkasında diğer asansörün kapısının açıldığını işitti. Arkasına dönüp baktığında, Jill asansörden inmiş ona doğru yürüyordu. Pearl adımını atarken irkilip kaldı. Böyle bir şey olamazdı. Bu süre içinde Jill en alt kata inip diğer asansörle tekrar yukarı çıkamazdı. Ve niye diğer asansöre binsin ki?

Ve de niye şimdi üzerinde başka giysiler olsun?

Saçı diğer asansördeki kadınınkiyle aynı renk ve aynı stildeydi. Peki ya yüzü? Yüzü biraz farklıydı işte. Deminki ilk Jill'in yüz hatları biraz daha genişti, boynu ve çenesi biraz farklıydı.

Pearl diğer Jill'in görüntüsünü hayalinde canlandırarak tüm ayrıntılarıyla hatırlamaya çalıştı. Şu diğer Jill'in, ona sözde çaresizce gülümseyen ve sözde kapının kapanmasını önlemek için düğmeleri kurcalayan ama aslında parmağı kapıyı kapama düğmesinde olan su öteki Jill'in de burnunun üzerinde aynı çiller vardı. Böyle rastlantı olmazdı. Sadece bir polisin fark edebileceği küçük bir ayrıntı, küçücük bir ayırt edici özellikti bu.

Yüce Tanrım! Burnundaki çillere kadar!

"Onu gördüm." dedi Pearl.

"Kimi?" diye şaşırarak sordu Jill.

"Diğer seni. Sen yukarı gelirken o da diğer asansörle aşağı iniyordu. Birbirinizi kılpayı ıskaladınız. Senin dairende pencereden bakarken senin geldiğini görmüş olmalı. Belki de dışarıdan birisi arayıp onu uyardı."

Pearl cep telefonunu ceketinin cebinden çıkardı, ama sonra yine cebine koydu. Çok fazla zaman geçmişti. Diğer Jill binayı terk etmiş ve çoktan oradan ayrılmış olmalıydı. Yürüyerek bile şimdi en az birkaç sokak öteye varmış olmalıydı.

Jill beti benzi atmış vaziyette bir kolunu duvara dayamış, öyle kalakalmıştı. Pearl Jill'i yatıştırmak için, "Tamam haklısın," dedi. "Benim için de büyük bir şok oldu. Ve düşün, ben üstelik senin yerinde bile değilim."

"Benimle ilgili her şeyi öğrenmiş, buzdolabımı, çekmecelerimi karıştırmış, hatta elbiselerimi giymiş olabilir."

"Bazılarını çalmış da olabilir."

"Olduysa da bunun ilk olduğunu sanmıyorum," dedi Jill yaslandığı duvardan çekilirken. Bu arada, Pearl az önce Jill'e destek vermek için kavradığı kolunu bıraktı. "Bir hafta önce,

kaybettikleri bir parça için kuru temizlemeyi suçlamıştım. Makbuzunu da bulamamıştım üstelik. Başka birkaç şey daha vardı. Hatta birdenbire yok olan birkaç takı." Bezgin bir gülümsemeyle Pearl'e baktı. "En azından sen bari şimdi bana inanıyorsun."

"Sana zaten inanıyoruz." dedi Pearl.

Jill, birden hâlâ daire kapılarının önünde olduklarını fark ederek, "Hadi Jewel," dedi. "Birileri bizi duyup manyak zannetmesin."

İlk anda Pearl, Jill'in kiminle konuştuğunu kavrayamadı. Etrafına bakınacakken Jewel olduğunu hatırladı ve daire kapısına doğru yürüyen Jill'i takip etti.

Kapı kilitli değildi.

"Aceleyle çıkmış olmalı." dedi Jill. "Herhalde birisi arayıp uyardı onu."

Pearl, Jill'in yolunu keserek, "Önce ben gireyim." dedi.

Jill kapıya doğru yeltenmişken kenara çekildi. Pearl, 9mm Glock silahını kılıfından çıkarıp diğer eliyle aralık kapıyı itti. Jill'e dışarıda kalmasını işaret ederken içeri girdi.

Ucuz ve uyumsuz mobilyaların olduğu mütevazı bir salondaydı. Ahşap yer döşemesinin üstünde eski püskü, bordo renkli taklit bir İran halısı vardı. Sokağa bakan ikiz pencerelerin birindeki jaluzi aşağıdaki sokağı görecek şekilde açılanmıştı. Diğer penceredeki jaluzi ise yukarıdan gelen ışığı içeri alacak şekilde, diğeriyle ters açılanmıştı. Işık hüzmeleri içerideki her şeyin üzerinde açılı gölgeler oluşturuyordu.

Daire sessizdi. Boş gibi duruyordu. Ama Pearl bunun bir aldatmaca olabileceğini biliyordu. Saklanmayı iyi bilenler bir mobilya parçası kadar sessiz ve hareketsiz kalabiliyordu. Elindeki silahı kalçasına yapışık vaziyette, sağdaki açık mutfağı geçip banyo kapısını açtı. Gri renkte kırık dökük seramik kaplı, eski ama temiz beyaz armatürlü banyoda ayaklı küvetin mus-

luk tarafına toplanmış bir duş perdesinden başka bir şey görünmüyordu. Orada kimse saklanamazdı. Pearl holü geçip yatak odasına yöneldi.

Beklenmedik biçimde büyük bir odaydı. Mavi-gri renkli bir yorgan çift kişilik yatağın üstünde seriliydi. Yatağın ayak ucundaki duvarın önünde kaplamaları kavlamaya başlamış yüksek bir dolap duruyordu. Dolabın yanındaki sehpanın üstünde de küçük bir televizyon vardı. Diğer duvarda ise derme çatma çerçeveli aynası olan bir gardırop ile pencerelerin önünde bir koltuk duruyordu. Sarı günışığını içeri almak için jalûziler yarıya kadar açıktı. Aydınlık odada, Pearl dolap kapağının ardına kadar açık olduğunu fark etti. İyi bir yerlere giderken giyebileceğiniz açık bej bir elbise itinayla yatağın üstüne serilmiş, öyle duruyordu.

Pearl eli silahında ihtiyatla dolaba yaklaştı ve asılı elbiseleri yokladı.

Orada da saklanmış kimse yoktu.

Saklanılabilecek son yer olan yatağın altına baktı ama toz yumaklarından başka şey görünmüyordu. Bu odada da yerler parkeydi ama salondaki taklit İran halısı yerine, burada oraya buraya serpiştirilmiş küçük kilimler vardı. Battaniye kilimler. Bir evde bulunabilecek en tehlikeli şeylerden biri. Genellikle.

Silahı kalçasına yapışık vaziyette yine salona döndü.

Jill, beklendiği üzere talimata kulak asmamıştı ve kapının iç tarafında bekliyordu.

"Senden ses seda gelmedi." dedi. "Başına bir şey geldi zannettim."

"Senin de başına aynı şey gelsin diye mi içeri girdin?"

"Aptalcaydı, özür dilerim." dedi Jill. Azarlanmış bir çocuk gibi boynunu büktü.

"Tamam bak şimdi." dedi Pearl. "Burada olmamın bir amacı da risklerden kaçınmayı sana öğretmek."

"Tamam, öğreneceğim." dedi Jill. "Gerçekten öğreneceğim."

"Buradan çıkarken yatağın üstünde bir elbise bıraktın mı? Bej, yakası dantelli seksi bir elbise?"

"Yok. Bırakmamış olmam lazım. "Yok canım, bırakmadığımdan eminim."

"Ama bahsettiğim elbise senin, değil mi?"

"Öyle olsa gerek."

Pearl onu yatak odasına yönlendirerek yatağın üstündeki elbiseyi ve açık dolap kapağını gösterdi.

"Evet tamam, bu benim elbisem." dedi öfke ve korkuyla etrafına göz atarken. "Ben eşyalarımı burada bu şekilde bırakmadım. Gelip eşyalarımı karıştırıp elbiselerimi giymiş."

"Senin elbisenin hayatını kurtarmak için tam zamanında yetişmişiz." dedi Pearl, Jill'e takılarak.

"Elbiselerimi niye çalıyor ki?"

"Senin elbiselerinle sen olmak daha kolay. Hatta üzerinde senin elbiselerinle binada veya etrafta biraz takılıp, insanların onu öyle görmeye alışmasını istemiş olabilir. Sen ve öbür Jill aynı anda aynı yerde olmadığınız sürece sorun yok, onun için. Bizim aradığımız insanlar bunun olmaması için yeterince özen gösteriyordur."

Jill, yorganın üstündeki elbisenin etek ucuna doğru, yatağın kenarına oturdu ve gözlerini yere dikmiş vaziyette çöktü kaldı. Dokunsan ağlayacak gibi bir hali vardı. "Madeline, daha yolun yarısında bile olmadığımı söylemişti. Ne kadar haklıymış."

"Yok işte bak. Biz bu durumu değiştiriyoruz."

Jill nemli gözlerle başını kaldırarak, "Sana inanıyorum. İnanmak zorundayım. Bunlar beni her yerde takip ediyordur. Sen benim tek şansımsın."

"Sırf ben değil. Quinn var, Fedderman var." diye hatırlat-

mada bulundu. "Yolunun üstünde her noktada seni kollayan araziye uymuş polisler olacak, Jill. Koca bir koruyucu melek ordusu senin saflarında. İşlerini iyi yapan melekler. Silahları olan melekler."

Jill yine gözlerini köhne ahşap zemine dikerek, "Evet tek şansım..." dedi yumuşak ve bitkin bir sesle.

Pearl kıza biraz olsun moral verebilmiş olduğunu düşündü.

İlerleyen saatlerde Pearl, daireden Jill ile kaldı ve davanın çözülüp Jill tekrar emniyette olana kadar neler yapması gerektiğini tekrar tekrar anlattı. Jill, Tony'e bir üst katta oturan Jewel ile arkadaşlık kurduğunu söyleyecekti. Ondan sonra da Tony ne zaman geliverse veya bir buluşma olsa, Jewel da Jill'in yanında ya da yakınında olacaktı. Hatta Jill yeni arkadaşını Tony ile birlikte olmak şartıyla yemeğe de çağırabilirdi. Jill'in emniyette olması için en iyi yol, Tony'nin ikisinin sıkı fıkı arkadaş olduğunu düşünmesiydi. Bir şeyden şüphelenecekse, bu ikisinin sevgili olabileceğinden şüphelenmesinde bir sakınca yoktu. E-Bliss.org için bu çok daha zor bir durum olurdu. Sevgilisi olan bir kadını ortadan kaldırıp onun yerine çakma bir sevgili koymak olacak iş değildi. Yeni kanka ya da sevgilinin bunu yemesi mümkün değildi. İkisini birden ortadan kaldırmak fazlasıyla riskli olacağı için, E-Bliss.org çaresiz, kimlik değiştirme operasyonunu askıya alacaktı.

Quinn ve ekibinin güvendiği şey de buydu. Yeterince kanıt toplanana kadar tehlikenin geciktirilmesi. Taş taş üstüne koyarak davaya hazırlanıp, sonunda koca duvar, mahkemede E-Bliss.org'un üstüne yıkılıp onu ezeceği güne kadar zaman kazanmaktı amaç.

Ne zaman ki Pearl kendi dairesine çıkmak için Jill ile vedalaşıp ayrıldı, o zaman fark etti.

Bugün gördüğü Jill'lerden hangisi orijinaliydi acaba?

OTUZ DOKUZ

Harley Renz, koca göbeği beyaz gömleğinin düğmelerini zorlar vaziyette, öfkeli bir Buda heykeli gibi ve av köpeği suratıyla masasında oturuyordu. Biraz daha kilo alsa, Nobbler'dan bir farkı kalmayacaktı.

Quinn, Torso Cinayetleri davasıyla ilgili olarak son gelişmeleri Renz'e aktarırken Renz bir yandan gösterilen ilerlemeden dolayı temkinli bir mutluluk duyarken, öte yandan da Wes Nobbler ve adli tıptaki sızıntılar konusunda ciddi bir rahatsızlık hissetmişti.

Renz'in odası bu sabah, kendi ruh hali gibi fazlasıyla sıcaktı. Güneş camdan acımasızca içeri girip, Quinn'in suni deri koltuğunu, sağ kolunu, omzunu ve yüzünün sağ tarafını pişiriyordu. Aynı güneş Renz'i de ihmal etmiyor, allı morlu yüzünü daha bir belirginleştiriyordu.

Odada, biraz önce halı silkelenmiş gibi, pencereden giren ışık hüzmesinde çıkan bir toz bulutu göze çarpıyordu. Quinn, hapşırmamak için dikkatli nefes alıyordu.

"Nobbler'ın siyasetçi bir hayvan olarak beni sırtımdan bıçaklamasını beklerdim." dedi Renz. "Herif tam bir göt. Ama aynı zamanda iyi de bir oyuncu. Bu Nift denen yerden bitme aşağılık adamın Cinayet Masası'yla ne işi var? Neler karıştırıyor bu? Adam doktor, Tanrı aşkına! Eline ne geçecek?"

"Ölü kadınları mıncıklamak dışında." dedi Quinn, "O da bürokraside tırmanmak istiyor. Mesela günün birinde, bu şehrin Adli Tıp Baş Uzmanı olmak gibi."

"Şu Cindy Sellers denen kaltağa haber sızdıran da herhalde o. Karı pis bir fırsatçı."

"Onun haber kaynağı sensin." diye hatırlattı Quinn.

"Öyleydi ama sonra bize yüz çevirdi."

"Ama hâlâ görüşüyorsun, öyle değil mi?"

Renz boşver gibisinden elini sallayarak, "Ben onu kullanıyorum, o da beni kullanıyor. Bu arada ikimiz de diğerinden önde olmaya gayret ediyoruz." dedi.

Arkasına yaslanıp pişmiş yüzünü güneşten kurtararak birkaç derin nefes aldı. Quinn onu izlerken, çekmecesini açıp bir hap alacağını düşündü. Tansiyon ilacı kullanmıyorsa bile kullanmaya başlasa iyi olurdu. Renz'in görünüşü kapıdaki bir kalp krizini çağrıştırıyordu.

"Aynı silah, farklı bir süpürge sapı, vajinal, anal... Birileri bizle fena kafa buluyor, Quinn."

"Pearl de öyle düşünüyor. Haklı olduğunu sanıyorum. Ben aynı zamanda, iki tane katil olduğunu düşünüyorum."

Renz, bitkin bir şekilde sarkık yüzünü ovarak, "Seri katiller çifter çifter çıkmıyor piyasaya." dedi.

"Ama oldumu da oluyor işte." dedi Quinn. "Lider ve takipçi türü bir ilişki. Birlikte olduklarında, sadece birisinin yalnız başına yapamayacağı işleri yapabiliyorlar. Ve E-Bliss'i düşünecek olursak, hareket tarzındaki bu değişim bizim sıradan bir psiko-seksüel katilin peşine düşmemiz için yapılan bir hedef saptırması olabilir."

"Bizim bir veya iki tane psikopatın peşinde olmamız bu insanları öldürenler açısından ne fark eder, onu bilmem. Bu cinayetler bir iş planının parçası, eğer Jill Clark'ın anlattıkları doğruysa."

"Doğru." dedi Quinn. Pearl'ün bir gün önce, öteki Jill Clark ile binada yüz yüze geldiği olayı anlattı.

Renz küt parmaklarıyla yine yüzüne kuru temizleme yaptıktan sonra mırıldandı. "Bazen herkesten iki tane olduğunu düşünüyorum."

Quinn, Renz'in bununla neyi kastettiğini anlamadı. Belki NYPD'deki insanları sırtından bıçaklayan ikiyüzlüler için yeni bir tabirdi bu. Engellenemez bir hırsın hüküm sürdüğü her yerde bunlar olurdu. Hem de her yerde.

"Gerçek Jill Clark'ı korumak için yeterli tedbirleri aldığınızdan emin misin?" diye sordu Renz.

"Olabildiğince emniyette. Yedi-yirmidört koruma var. Pearl de yeni arkadaşı ayaklarında, bir üst katta kalıyor. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Jill Clark yeni bir kurban olmadan önce, Tony Lake ve E-Bliss'i Torso Cinayetleriyle ilişkilendirmemiz lazım."

"İş epey ilerlemiş gibi görünüyor." dedi Renz. "Pearl'ün dün şu diğer Jill ile karşılaşmasını hesaba katarsak."

Birtakım çatırdama sesleri gelince Quinn, Renz'in parmaklarını çıtlattığını fark etti. Bu, Quinn'in sinirlerini ayağa kaldıracak yeni bir alışkanlığı mıydı acaba Renz'in. *İnsanların huyu değişebiliyordu. Davranış tarzları da. Bu, başka bir Renz olmasın sakın.*

"Ne sırıtıyorsun pis pis?" diye sordu Renz.

Quinn kendi yüzünü ekşittiğinin farkında değildi. "Yok bişey. Sanırım asabi bir tepki."

Hâlâ çatır çutur sesler geliyordu.

"Onları saklandıkları yerden ne çıkarır biliyor musun?" dedi Renz, "Jill'i fazla beklemeden bitirmeye çalışmaları." Quinn, için için böyle birşeyin olmasını umuyordu. "Başarısız olmaları kaydıyla, tabii ki. Ama, medya her şeyi öğrenmeden önce bir şeylerin olması lazım. Buna ihtiyacımız var. Medya öğrenirse, bütün soruşturma gümler, bizi de kurtlara yem yaparlar."

"Belki kurtları uzak tutmanın bir yolu vardır." dedi Quinn.

Renz yine güneşe maruz kalacak şekilde öne doğru eğildi. Hâlâ parmaklarını çıtlatıyordu. "Bana şimdi şu diğer namussuz yüzünü mü göstereceksin, Quinn?"

"Beni bunun için tutmadın mı?"

"Bu, sebeplerden sadece biri." dedi Renz. "Benzer benzeri çeker."

"Gel biz şimdi benzemeyenlerinden söz edelim. Medyaya bir şüpheli sunalım."

Renz'in yüzü hayal kırıklığıyla asıldı. "Ya bırak şimdi. Bunu ben de düşündüm. Bu standart bir operasyondur. Sorun şu ki, onlara verecek aday yok elimizde."

"Daha iyi ya. Böylelikle sonuca da ulaşamazlar. Bizim bulamadığımız bir şüpheliyi onlar da bulamaz ve şüpheli listesinden de eleyemezler. Bu aynı zamanda gerçek torso katillerini de rahatlatır ve rehavete iter. Bizim olayı görmediğimizi düşünürler."

Renz parmaklarını çıtlatmayı bırakıp Quinn'e baktı. "Buna bayağı kafa yormuşsun."

"Ne demezsin..."

Quinn, Renz'in yüz ifadesini izliyordu. Yorgun gözlerinin arkasından İsviçre saati gibi tıkır tıkır işleyen mekanizmanın sesi geliyordu sanki. Renz, kafasında Quinn'in önerdiği yolun artılarını eksilerini, risklerini ve ödüllerini düşünüyordu. Kaygan basamaklardan daha da yukarılara çıkmaya çalışırken kariyeri bundan, olumlu ya da olumsuz nasıl etkilenirdi? Tüm bunları düşünmesi birkaç saniyesini aldı. Quinn'in her seferinde farkına vardığı gibi, Renz küçük hesaplarda çok iyi siyaset yapıyordu.

Sırıtarak sordu. "Aklındaki kim? Nift mi?"

"Keşke..." dedi Quinn. "Ama ben, Tom Coulter'ı düşünmüştüm."

Coulter, bir ay önce New Jersey'de dul bir kadının ve iki küçük çocuğunun katil zanlısı bir hırsız ve tecavüzcüydü. Cinayet için bir mutfak bıçağı kullanmıştı ve hem bıçağın üstünde parmak izlerini hem de kurbanların kanında ayak izlerini bırakmıştı. Suçu onun işlemiş olduğundan kimsenin en ufak bir şüphesi yoktu. Polis, yerini tespit edip onu tutuklamaya geldiğinde de polise ateş açmış ve çalıntı bir jiple kaçmıştı. O günden beri de ne ondan ne de jipten bir haber vardı.

Kurbanlar mezarlarında, katil de kayıplarda olunca, bir süre sonra Coulter manşetlerden düşmüştü. Zaman içinde birkaç ihbar olduysa da hepsi dipsiz bir kuyuda son bulmuştu.

"Coulter'ın Torso Cinayetleri'nin zanlısı olduğunu medyaya sızdır." dedi Quinn.

Renz, bunu kafasında çevirirken diğer taraftan yanağının içini ısırmakla meşguldü. "Sence, medyanın bunu yemesi için, cinayetlerdeki davranışlarda yeterli benzerlik var mı?"

"Bu bölgede işlenen bıçaklı cinayetler ve doğrama faslı. Tüm aradıkları bu. Böyle bir hikâyeye çok aç durumdalar. Coulter inandırıcı bir zanlı olacaktır onlar için. Rivayet, rivayet doğurur. Medya, bütün boşlukları doldurur. Olaylar, inandırıcılık, hepsi..."

"Bunu yaptıklarını çok gördük." dedi Renz.

"Üstelik bu, Coulter'ın burnunu dışarı çıkarmasına da sebep olabilir ve gidip yakalarız adamı. Bu da işin yan ödülü olur. Ama asıl mesele, basının bütün mürekkebi buraya gider, televizyonlar sabah akşam bununla meşgul olur ve biz de rahat rahat işimize bakarız."

"Bir saptırmaca?" dedi Renz, "Hani şu E-Bliss'in yaptığı gibi?"

"Onun gibi bir şey işte." dedi Quinn.

"Medya çakallarına çiğ et atıyoruz. Kanlı ziyafette birbirlerini de yesinler diyorsun."

"Hemen hemen öyle."

"Beğendim." dedi Renz, gözlerini kırpıştırarak. Bu hareket ona oyun gibi gelmişti. Yeni birtakım tikler mi kazanıyordu ne? "Aslına bakarsan, sevdim bu işi."

Tabii ki Cindy Sellers'ı düşünüyordu.

KIRK

Victor, bir o yana bir bu yana, Sutton Place'deki kaldırımları arşınlıyordu. Pantolonunun dışında bıraktığı gömleği East River'dan esen rüzgârla uçuşuyordu. Başparmakları pahalı kot pantolonunun yan ceplerinde, hızlı adımlarla bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Gezintiye çıkmamıştı. Günlerdir üzerinde birikmiş olan gerilimi atmaya çalışıyordu.

Victor'un kafasından kovamadığı bazı düşünceler, unutamadığı birtakım rüyalar vardı. Rüyalarında çoğu kez Charlotte Lowenstein'i görüyordu. Zavallı kadına Gloria'yla birlikte yaptıkları şeyler hastalıklı ve son derece ahlaksızcaydı. Ama bir süre için bir rahatlama sağlamıştı.

Öte yandan, Charlotte'un ölümü, Victor'un tekrar huzur bulmasına olanak vermeyecek biçimde rahatsız ediyordu. Cinayetin, öldüreni küçülttüğü gibi bir saçmalığa hiçbir zaman inanmamıştı. Özellikle, bu bir amaca hizmet ediyorsa... Savaş gibi... O da bir iş nihayet ve insanlar savaşta ne kadar çok öldürmüşlerse o kadar kahraman oluyorlardı. Gerçek son derece basitti. Birilerinin refahı için başka birilerinin ölmesi gerekiyordu.

Bu mantık bugüne kadar, Charlotte hariç, bütün kurbanlarda işe yaramıştı.

Rahatlama, sonra doyum ve sonra yine bunların yerini alan yeniden yapma isteği ve rüyalara da giren o karanlık şiddetli arzu. Ama ne var ki Charlotte'un ölümünü hep olduğu gibi, işin basit bir parçası gibi, görmek Victor için git gide daha da zorlaşıyordu.

Ama, bu niye böyleydi? Niçin öyle göremiyordu? Neyse ne, düşünme artık. Victor kendine hep bunu söylüyordu. Şu ya da bu şekilde, E-Bliss.org'un kurban müşterileri zaten sarf malzemesiydi. Bu seçimi bilgisayar yapıyordu. Bu teknoloji

çağıydı ve öldürülmüş müşteriler bu yeni teknoloji çağının ilk kurbanları arasında yer alıyordu. Onlar için sadece "delete" tuşuna basılması gerekiyordu. İnsanların hayatlarına son vermekten zevk alıyorsa bile, pratikte ne fark edecekti ki?

Aslan, geyiği öldürürken bunu sadece açlıktan yapıyordu ve geyik acı çekip ölmüyor muydu? Öldüren ve öldürülenlerin zihinlerinden neler geçtiğinin konuyla hiç ilgisi olamazdı. Dünya böyle dönüyordu. Koca dünya avcı ve avlarla dolup taşıyordu. Bu ikisinin arasında da başka bir şey olmaksızın... Rolünü kendin seçmek zorundaydın. Ya avcı ya da av. Victor kendi seçimini çoktan yapmıştı. Bu seçimde vicdana yer ayrılmamıştı.

Daha önceki kurbanlarda aynen böyle bakıyordu konuya. Belki çok az bir acıma duygusu veya biraz sadizm. O aslandı, kurbanlar da geyik veya antilop. Dünyanın kendi seyri buydu. Aslan dediğin şey pişmanlık da duymaz kaygı da.

Ama Charlotte'ta durum başkaydı. Charlotte'un ölüm ânı ve ölüsü bir hayalet gibi Victor'a ıstırap çektiriyordu. Charlotte, Victor ve Gloria'nın zevkine alet edilmişti.

Ve Tanrım! Yalan değil. Gerçekten zevk aldık.

Evet, Gloria kızı kandırmıştı ama ikimiz de çok zevk aldık.

Batı Elli Altıncı Cadde'den Sutton Place'e dönmekte olan gri bir Mercedes'in kornasıyla Victor, bu kasvetli kendiyle hesaplaşma seansından uyandı. Önüne bakmadan, arabanın geldiği yere adımını atmak üzereydi. Arabaya nazikçe el sallayıp özür diledikten sonra yine aynı tempoda yürüyerek kendiyle olan hesaplaşmasına devam etti.

Bu, ben olamam. Charlotte'a yaptıklarım. Aklımdan nelerin geçtiği. Eğer bunu kafamdan atamazsam, bunun esiri olacağım. Ve bunu kafamdan atabilirim. Bu, ben değilim. Gerçek ben değil bu. Değil!

Victor, çelik gibi bir iradeye sahip olduğunu hatırlayarak biraz olsun rahatladı. Bu işin üstesinden gelebilirdi.

Bir de uykularıma giren şu rüyalar olmasa...

Ama gerçekte, geceleri rahat uyuyabilmesi için tek bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu, içinden gelen derin arzuları kovacak tek şeydi. Ter içinde uyandığı kâbuslardan onu kurtaracak yegâne şey... Bu onu, kafasını sürekli işgal eden bu düşüncelerden azad edip kendini dalgın dalgın arabaların önüne atmaktan kurtaracak tek şeydi. Böyle giderse, işinde de günün birinde kritik bir hata yapabilirdi.

Ne kadar inkâr ederse etsin, ona lazım olan tek şey yeni bir Charlotte idi.

Tom Coulter, Texas'ın Hard Oak kasabasının on beş kilometre güneybatısında, Clover Motel'deki odasında uzanmış yatıyordu. Siyah saçları kırpık kırpık kesilmiş ve berbat dişleri olan, sırık gibi bir adamdı. Üstünde kirden sertleşmiş ve bir dizinde koca bir delik olan bir kot pantolon, çoktandır boyanmamış pahalı çizmeler ve kıvırcık siyah göğüs kıllarıyla kaburgalarını açıkta bırakacak şekilde düğmeleri açık bir gömlek vardı. Sıcaktan kan ter içindeydi. Leş gibi ter kokuyor olması bir yana, sıcaktan dolayı zor nefes alıyordu. Ama soyunup duşa girmeye de hiç hali yoktu. Dinlenmesi lazımdı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. Nefesini tekrar dışarı verene kadar, soluk derisinin altındaki kaburgaları sanki kırılacak gibi oldu.

Clover Motel'in çakıl taşlı parkında, Charmont-Illinois'ten çaldığı tozlu yeşil station Volvo duruyordu. Arabanın üstündeki plaka da Morristown-Tennessee'de bir alışveriş merkezindeki Chevrolet'den çalınmıştı. Tom, arabayı odasının hizasından biraz daha öteye park etmişti. Polis geldiği takdirde, bu ona çok değerli birkaç saniye kazandırabilirdi.

Dağılmış sinirleri onu uyutmuyordu. Gözlerini açıp, kirli cama çarpıp duran ama dışarıya, aydınlığa ve özgürlüğe uç-

mayı bir türlü başaramayan bir karasineği seyre daldı. Bu sinekle epey benziyorlardı. Sinek pek uzun yaşamayacaktı ama görünmez bir engele çarpıp, onu zorlayıp duruyordu, sanki önünde daha yıllar varmış gibi. Aynen Coulter'ın da sürekli önünü kapayan kör talihi gibi. Sineği oracıkta gebertip onu bütün dertlerinden kurtarabilirdi ama şu anda o iş çok zahmetliydi.

Kayıtsızca yatağın yanındaki komidinin üstünde duran uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu açtı. Açar açmaz da sesini kıstı. Bir romatizma hapının reklamı vardı ve onu alakadar edecek son şeydi bu. Kafası hâlâ bu duruma nasıl geldiğiyle meşguldü. Bir zamanlar televizyonda birinin "döngü" diye bir şeyler dediğini hatırlar gibiydi. Hani aynı kaseti tekrar tekrar çalmak gibi.

Bütün bu olanların hiçbiri onun suçu değildi. Sadece şansı kötü gitmişti, sonra da her şey birbiri ardına gelişmişti.

New Jersey'deki evde, mutfakta gördüğü kadın birden onun karşısına çıkmıştı. Ama, fırsatları kaçırmayı sevmeyen Coulter için bu endamlı kadın, bu dünyanın Coulter'a olan bazı borçlarını ödemesi için bir fırsattı. Coulter aslında profesyonel bir hırsızdı ama şimdi bu kadın onu işi esnasında rahatsız etmişti ve ceza olarak da soyunması gerekiyordu. Böyle olması çok adildi. Bunu kadına da bu şekilde izah etmişti.

Kadın bluzunun düğmelerini açarken ağlamaya başlayınca, iki küçük çocuk da merakla içeri dalmışlardı. Piç kuruları... Onları duymamıştı, demek ki onlar da anneleriyle birlikte dışarıdan yeni gelmişlerdi.

İşte tam burada talihi ters dönmeye başlamıştı.

Dönüp çocuklara odalarına gitmelerini söylemişti. Elinde bir tabanca ya da başka bir silah olmadığı için de onları korkutamamıştı ve tabii onlar da itaat etmemişlerdi. İtaat etmek yerine ağlamaya ve ağlayan annelerinden gelecek talimatları

beklemeye başlamışlardı. Bu da kadının kör talihi. O kadar kötü ağlıyordu ki ne söylediği anlaşılmamıştı bile.

Coulter çocukları korkutup onları göndermek için neler yapmamıştı. Azıcık rahat bıraksalardı, o da anneleriyle biraz hoşça vakit geçirip sonra da işine gücüne gidecekti. Orada öylece dikilip duruyorlardı. Kimseyi incitmek istemiyordu. Belki birazcık anneyi, o kadar.

İşte tam o noktada her şey karmakarışık oldu. Bu, tahmin edilebilir bir şey değildi. Bu resmen kötü talihti ve onun suçu değildi.

Daha büyük olan çocuğu 'yetti artık' gibisinden itmeye kalktığında çocuk yana çekilmiş ve Coulter yere, dizlerinin üstüne düşmüştü. Sol elinin içi yerde kırıntıya benzeyen bir şeylerin üstüne gelmiş ve bunlar etine batmıştı. O anda anne tam olarak ne yapıyordu, onu da kaçırmıştı.

Tekrar ayağa kalktığında, kadın kendini toparlamış bir şekilde ve özgüven dolu bir sesle, ona hemen oradan çekip gitmesini söylüyordu. Başını kaldırdığında kadının elinde nereden çıktığını anlamadığı, rengi maviye çalan çelik bir şey vardı. Koca bir yarı-otomatik. Şimdi bambaşka bir kadın olmuştu. Kadının gözlerindeki bakışı da hiç beğenmemişti. Bu kadına daha fazla bulaşmanın âlemi yoktu.

Gitmek için davrandığında gidebilmiş olsaydı, herşey tatlıya bağlanmış olacaktı. Ama kıpırdayamıyordu bile. Şok olmuştu. Ayakları sanki tutkalla yere yapıştırılmıştı.

Kadın tekrar tekrar silahın tetiğine basıyordu. Coulter önce dehşete kapılmış sonra da kızmıştı. Kadının böyle yapmaya hiç hakkı yoktu. 'Defol' emrine itaat etmesi için ona zaman bile vermemişti. Koşarak kapıdan çıkıp gitmesi için gereken bir-iki saniyelik zaman ve şans bile ona tanınmamıştı. O profesyonel bir hırsızdı; silahlarla hiç işi olmazdı. Şiddetin hiçbir türüyle bir işi olmamıştı. Bundan sonra olacakların sorumlusu artık o değildi. Kadını bilmem...

Öte yandan, silahın eski olması ve tutukluk yapması da iyi haberdi.

Kadının parmağı tetiği sıkmaktan beyazlaşmıştı. Zira, tetiği bir türlü çekemiyordu çünkü tetik yerinden oynamıyordu. Tetik takıldığı yerden bir kurtulsa, onun da işi biterdi ve bu her an olabilirdi. Tetiği herhangi bir şey bloke etmiş gibi görünmüyordu. Belki de emniyeti kapalıydı. Kadın bunu her an fark edebilir ve sonra beynini uçurabilirdi.

Belki de arkasını dönüp kaçmak için hâlâ çok geç değildi. Kapıya doğru yöneldiğinde, kadın onun kaçış yolunda duruyordu. Kadını yana ittiğinde de kadın onun saldırdığını düşünmüştü. Al sana, yine kör talih. Her ikisi için de...

Kadın silahla ona vurmaya başlamış, başına da en az iki darbe almıştı. O da karşılık olarak, ki her hakim bunun bir nefsi müdafaa olduğunu söyleyecektir, kadının boynuna kolunu dolayıp onu yere yatırmış ve elindeki silahı almaya çalışmıştı.

İş orada bitse iyi. Şimdi de iki çocuk onun üstüne çullanmıştı. Anlaşılan bu işi önce annelerinin başlattığını kavrayamamışlardı. Yine de bu yüzden onları suçlayamazdı.

Büyük olan, on bir yaşlarında olsa gerek, nereden bulduysa içi dolu bir bira tenekesi bulmuş Coulter'ın başının arkasına vuruyordu. Coulter'ın dikkati başka yere gidince de kadın onun altından kendini kurtarıp bir çekmecenin kulpuna tutunarak kalkıp doğrulmuştu.

Ama çekmece olduğu gibi yerinden çıkıp, yere düştükten sonra da içindekiler etrafa saçılınca, ortalık bıçakçı dükkânına dönmüştü.

Herkesten önce Coulter davranıp bir bıçağı kavramış ve aklını yitirmiş gibi, ki bir an için öyleydi, bağıra çağıra rastgele sallamaya başlamıştı. Ama hayatı için mücadele ediyordu. Ona seçenek bırakmamışlardı. Üstelik onlar üç kişiydi ve Coulter bir kişiydi. Hiç adil değil.

Sonra birden elinde tahta saplı koca mutfak bıçağıyla öyle ayakta kalakalmıştı. Üstü başı kan içindeydi. Anne ve çocukların da öyle. Hayatında gördüğü en gerçekdışı sahneydi bu.

Her şey durmuştu. Zaman da durmuş gibiydi. Sanki kötü bir rüya gibi. Kimse kımıldamıyordu. Coulter dâhil.

Birden fark etti ki, orada hâlâ hayatta olan sadece kendisiydi.

Çocukların üzerinde o kadar çok kan vardı ki, nerelerinden bıçaklandıkları bile anlaşılmıyordu. Annenin boğazında bir kulaktan diğerine uzanan derin bir kesik vardı. Ağzı ve gözlerinin açık hali, adeta yaşadığı şoku ifade ediyordu. Belki de nefes almaya çabalarken ölmüştü.

Bıçak elinden kayıp düşmüş ve yerde birkaç kere zıplayıp oracıkta kalmıştı.

Gerçek zamana dönüş:

Kaç! Kaç! Kaç!

Kanlı bıçağı arkasında bırakarak oradan çekip gitmişti.

Coulter şehirdeki evine dönmüş, duşunu almış ve tertemiz giyinmişti. Her şey hâlâ bir rüya gibiydi. Ama, harekete geçip oralardan gitmeli ve işleri bir düzene koymalıydı.

Dolaptaki koskoca bavulunu güç bela indirmişti. Bavul büyüktü çünkü. Polis kapıya dayanacak olursa, içine daha çok şey tıkıştırılmış olacaktı.

Her zaman hazırlıklıydı. Bir kaçış yolu ve planı olmayan hiçbir yerde oturmamıştı. Şimdi de her şeyi olduğu gibi bırakıp, yatağını ateşe vererek yangın merdiveninden çatıya çıkmıştı. Çatıdan diğer çatıya, bir kalası köprü yaparak geçmiş, oradan binaya girip asansörle en alt kata inmişti. Yandaki çıkışın nerede olduğunu çoktan biliyordu.

Kapısı vurulduktan en fazla beş dakika sonra, bu seyahat için daha önce çalmış olduğu jipin bulunduğu yere sakin sakin yürüyordu.

Bu arabayı polislere kaptırmak zorunda kalmıştı. Bir şekilde onu sokakta teşhis etmişlerdi ama aynı anda itfaiye de evindeki yangını söndürmek için oraya varmıştı. Ortalık ana baba günüydü. Jipe atlayıp kaçarken bir ekip arabası onu birkaç sokak boyunca takip etmişti ve o da arkasından gelen arabaya ateş etmişti. Polis kalabalıkta ateş etmeyeceği için bir karşılık gelmeyeceğini de biliyordu. Ateş ettiğinde sürücüyü mü vurmuştu yoksa aracı mı safdışı bırakmıştı bilinmez ama araba kaldırıma çıkmıştı. Köşeyi döndükten sonra biraz daha gidip jipi terk etmiş ve Manhattan sokaklarında kalabalığın arasına karışmıştı.

Ondan sonrası can sağlığı... Başka bir araba çalıp ki onları daha çok sevdiği için o da bir jipti, şehirden uçup gitmişti. Kötü talihini de yenmişti.

İlerleyen günlerde gazetelerde ve televizyon kanallarında Coulter'la ilgili bir sürü haber çıkmıştı. Sadece New York'taki gazete ve kanallarda da değil tabii ki...

Hakkında yapılan haberler, artık ne kadar doğruysa, ona eğlence oluyordu. Tek sıkıntısı onu kötü adam olarak göstermeleriydi. Yine de ünlü olmuştu. Bir de şimdilik de olsa özgürdü. Meksika'ya kadar gidebilse hep özgür kalacaktı. Meksika sınırı her iki yönde de geçilmesi kolay bir sınırdı. Yoksa öyle değil miydi? Amerikan hükümeti, sınırdan bu tarafa geçen Meksikalılarla bir türlü baş edemiyordu. O zaman o da öbür tarafa geçebilmeliydi. Meksika'ya vardığında, kötü talihini iyi talihe çevirmiş olacaktı.

Bir süre sonra, ne zaman bir New York gazetesi alsa veya televizyonu açsa, bakıyordu ki artık ondan pek bahsedilmiyordu. Buna biraz da içerliyordu aslında. Meşhur değil miydi yani? Nasıl şöhret olduğunun bir önemi var mıydı? Ya ünlüsündür ya da değilsindir.

O ünlüydü. Etrafta paparazziler olmasa da olur. Hatta daha iyi olur. Ama ölü bir şöhret olmak istemiyordu. Hapisteki bir şöhret olmak da istemiyordu. Şimdi Clover Motel'de, bir yandan içeride hapis kalmış sineği izliyor, bir yandan da yatağın ayakucundaki ucuz televizyona bakıyordu. Meksika onun için en iyi seçenek olacaktı. Hatta dili döndüğü kadar biraz İspanyolca....

"...Tom Coulter. New Jersey'de bir banliyöde bir kadını ve iki çocuğunu katleden kanun kaçağı. Az sonra..."

Bu da nereden çıktı şimdi?

Uzaktan kumandayı kapıp başka bir haber kanalı bulana kadar kanalları gezdi.

Tamam! İşte resmi de orada!

Televizyonda eski bir sabıka fotoğrafını veriyorlardı. Makina onu hazırlıksız yakalamış ve ağzı açık çıkmıştı. Bütün çürük dişleri de meydandaydı. Saçı yağlı görünüyordu ve bir kulağının üstüne yatırılmıştı. *Yaptırılmış gibi...* Annesi öyle derdi. Keşke başka bir resmini kullansalarmış.

"New York polisi bugün, birden çok insanın katili olarak aranan ve tutuklanmak üzereyken dairesinden kaçan Thomas Coulter'ın, tüm New York'u dehşete boğan ve emniyet güçlerini haftalardır uğraştıran Torso Cinayetleri'nin zanlısı olduğunu doğruladı."

Ne?..

Bu da nereden çıktı şimdi? Bu, bir tezgâh mı yoksa? Olamazdı. Coulter, polisin nasıl çalıştığını biliyordu ve böyle bir tuzağa düşmezlerdi. Coulter'ın tabii ki Torso Cinayetleri'nden de haberi vardı. Bu, ulusal boyutta bir haberdi.

Ve ben şimdi yine ulusal ölçekte haber oldum.

Koca sahnenin ortasında yine ben.

Polisler fena yanılmış olmalı ki bu onlardan beklenmez... Ama zaten üç cinayetten birden aranıyorum, ne fark eder ki?

Beni yakalamak için eskisinden daha fazla çaba da harcamayacaklardır.

Kablolu kanal başka bir habere geçtikten sonra araya reklam girdi. Kedi ve köpekler için vitamin takviyesi vs...

Coulter bulunduğu yerde şimdilik güvendeydi ama şimdi adı ve resmi tekrar herkese reklam edildikten sonra, bir süre hareketsiz kalması gerekecekti. Gerçi resim ona pek benzemiyordu. Fazla dert etmedi.

Bazen kötü bir olay, avantajlarını da yanında getirir. Yine ünlü olmuştu. Kötü bir ün ama olsun. Arada ne fark vardı ki? Kör talihi şimdi iyi talihe dönüşebilirdi. Ünlüler tapınağında itibarının geri gelişini düşünerek gülümsedi.

Yatakta daha fazla yatarak aklından çeşit çeşit düşünceler geçerken lanet olası aptal bir sineğin camdan dışarı çıkmak için debelenişini seyredemeyecek kadar sinirliydi. Başka şeyler düşünüp zihnini ve bedenini biraz daha dinlendirebilseydi çok iyi olacaktı.

Kedi ve köpekler vitamin takviyesine niye ihtiyaç duyarlar ki? Vahşi hayvanlar öyle hap filan almıyorlar ve çokta iyi görünüyorlar.

Her şeye ve herkese dikkat etmen lazım. Her şeyde bir karışıklık, lanet olsun.

Şöhretlimiz sonunda kalktı ve odada yürümeye başladı.

Quinn ve Fedderman, Batı Yakası'nda bir zamanlar Madeline'in dairesinin olduğu tuğla cepheli binaya girdiler. Caddenin karşısında, gözlerden uzak bir gözetleme noktasında binayı sürekli izleyen bir adamları olduğunu zaten biliyorlardı, ama başka birini daha fark edince binaya ayrı ayrı girdiler.

Takipçi yeni Madeline'in dört gündür ortalarda olmadığını rapor etmişti. O süre boyunca da dairenin ışıkları geceleri hiç yanmamıştı. Ve binayı izleyen ya da gözetleyen başka birinin

olduğuna dair bir işaret yoktu. Tabii, işini çok iyi yapan birinin orada bu işi yapıyor olması ihtimali dışında.

Belki de yeni Madeline'in şu sıralar başka bir yerde bir işi vardı ya da taşınmıştı. Her ne olursa olsun, Quinn artık orayı kontrol etmenin zamanının geldiğini düşünüyordu.

Bina görevlisine polis kimliklerini gösterip daireye girmeleri işten bile değildi, ama görevlinin daha sonra bunu birilerine anlatmayacağının bir garantisi yoktu.

Quinn ve Fedderman binanın girişinde buluştular. Binaya daha önce girmiş olan Quinn aşağıdan zile basmış ama daireden bir ses alamamıştı. Buna rağmen, yukarıda daireye girmeden önce kapıyı vurdular. Dairede kimse olmadığına göre kapı içeriden kilitlenmiş olamazdı ve Fedderman kilitli kapıları açmakta ustaydı. Üç dakika sonra dairenin içindeydiler.

Evde eşya olmasına rağmen, polis gözüyle bakıldığında orada kimsenin yaşıyor olmadığı hemen anlaşılıyordu. Bütün ahşap yüzeylerde ince bir toz tabakası hemen göze çarpıyordu. Klima çalışmadığı için içerisi oldukça sıcaktı. Dışarıdan gelen seslerin dışında evde buzdolabı motorunun sesi bile yoktu. Ev resmen boş boş kokuyordu.

Mobilyalar çoğunlukla ucuz parçalardan oluşuyordu ve o kadar ucuz görünmeyen parçaların da çoğu kırık dökük tü. Bir tarafta sunta bir kitaplık, bir yazı masası ve televizyon rafı duruyordu. Kitapların çoğu ciltliydi ve ciltlerin üstündeki gömlekler yoktu. Kiracıdan kiracıya, yıllardır el sürülmemiş biçimde orada öyle dizili duruyorlardı.

Quinn önce girişteki salonu taramaya başladı. Fedderman da yatak odasına girdi ve iki uçtan başlayıp orta noktada buluşacak şekilde işbaşı yaptılar. Tüm çekmeceler ve dolaplar boştu. İçlerinde sadece böcek yemi tabletleri, öylesine tıkıştırılmış çaput ve paçavra parçaları veya boş deterjan ambalajlarıyla böcek ilacı tüpleri duruyordu.

Bir şeylerin saklanmış olabileceği her yere baktılar. Elektrik düğmelerinin içlerine, tuvaletteki sifon tankına, dolapların üst gözlerine, kanepenin ve tüm yastıkların altına, perdelerin arkasına, çekmecelerin arkadaki suntalarının arkasına (buralar, bir zarf veya kalın olmayan herhangi bir şey bantla yapıştırıldığında, çekmeceler yine tam olarak kapanabildiği için ideal zulalardır). Ama hiçbir şey bulamadılar.

Buzdolabında da hemen hemen hiçbir şey yoktu. Birkaç donmuş yemek paketi, içi neredeyse boş bir portakal suyu kartonu ve pörsümüş bir domates. Boşaltılmış bir çöp sepetinden ise civardaki bir sandviççinin bir hafta öncesine ait bir fişi çıktı sadece. Çöp sepetinin dibine yapışıp kalmıştı. Fişte $9.63 yazıyordu ama neye karşılık olduğu yazmıyordu. Faydası olmazdı.

Quinn ve Fedderman son arama noktası olan açık mutfakta buluştuklarında Fedderman kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı ve ikisinin de bildiği şeyi söyledi

"Bizim yeni Madeline buradan taşınmış."

"Ve temiz taşınmış." dedi Quinn. "Burayı daha sonra bir profesyonel gelip iyice temizlemiş olabilir."

"Etrafta parmak izleri olmalı." dedi Fedderman.

Quinn başını sallayarak, "Bize pek faydası olmaz." dedi. "Kadının parmak izleri polis kayıtlarında olsaydı, E-Bliss'in müşterisi olamazdı."

"Keşke buradan ayrıldığı zaman onu takip ediyor olsaydık." dedi Fedderman.

Quinn yine başını salladı. "Ancak bu kadar adamımız var, Feds."

"Hep aynı hikâye. Her namussuza ayrı bir polis lazım."

"Namuslu bir polis..." dedi Quinn.

"Renz fena köpürecek."

"Aynen benim gibi." dedi Quinn.

KIRK BİR

Pearl'ün birilerine başbelası olması sık rastlanan bir şeydi ve şimdi yine işi buydu.

Tony Lake, Raissen'da köşedeki masadan kalkıp Jill'in Pearl ile birlikte kapıdan girdiğini görünce sadece bir saniye için afalladı. Hemen sonra, o bildik sıcak gülümsemesiyle iki hanımefendiyi selamladı.

Smokinli şef garson Jill ile ayaküstü biraz konuştuktan sonra, abartılı bir hareketle onu ve diğer kadını sadece ayrıcalıklı insanların girdiği salona buyur etti. Raissen yeni açılmıştı. Şehir merkezindeki bir iş merkezinin üst katının tamamı bu restorana aitti. Farklı renklerle ayrılan birkaç salonu vardı. Burası kırmızı salondu ve öğle yemeğine mahsustu. Yakutlarla süslü kırmızı lamine kristal avizeler, koyu kırmızı halı ve kırmızı kenarlı beyaz masa örtüleri ilk göze çarpan renklerdi. Koyu kırmızı perdelerin arasından da Manhattan adasının başdöndürücü manzarası görünüyordu, ufka kadar. Bu salonda da diğer salonlarda olduğu gibi her şey sadece gümüş takımlarla ve kesme kristal bardaklarla servis ediliyordu.

Sözde şehre yeni dönmüş olan Tony, sadece Jill'i görmeyi umuyordu. İhtimal o ki, biraz eğlendikten sonra onu evine de götürecek ve kızın evinin bir süre başkaları için uygun olmasını sağlayacaktı. Kimlik değişimi için vakit artık daralmaya başlamıştı ve şimdilik her şey iyi gidiyordu.

"Bu yakın arkadaşım Jewel." dedi Jill sırıtarak. "Bugün öğle yemeği için buluşacaktık. Sen aradığında sana söylemeyi unuttum. Tamamen aklımdan çıkmış. Birlikte gelmemizin sence bir sakıncası olmaz diye düşündüm."

Yakın arkadaş ha? Tony'nin işitmekten hoşlanmadığı kelimeler.

Karşısında ince belli, kara gözlü ve kuzguni siyah saçlı,

otuzlarında veya kırklarının başında bir kadın duruyordu. Büyük muhteşem dişleriyle gülümsüyordu. Koyu ten rengi daracık bluzun altında 'ben buradayım' diyen göğüslerinden gözünü kaçırması biraz zaman almıştı. Kadının üstündeki, günün modasına uygun triko bir bluzdu ve soluk renkli pahalı kot pantolonunun içine sokulmuştu. İşte, diye düşündü, dört dörtlük bir hatun sana.

Tony elini uzattığında, Pearl (Jewel) hafifçe sıktı ama güçlü bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Ya sporcuydu ya da sağlıklı kalmak için ağırlık çalışıp fitness yapıyordu.

"Sizi ayakta bekletmeyeyim." dedi Tony sevecen bir ifadeyle ve Jewel'a yer gösterdi. Jewel masanın çaprazına oturup Tony'nin karşısına gelecek sandalyeyi Jill için boş bıraktı. Tony, her ikisinin de oturmasını bekledikten sonra yerine oturdu ve kırmızı peçetesini tekrar kucağına koydu.

Kırmızı kuşak takmış, smokinli bir garson hemen masaya geldi ve içki siparişlerini aldı. Tony önündeki viskiyle devam ederken Jill ve Jewel ekşi elmalı martini söylediler. Tony irkildiğini göstermemek için kendini tuttu.

Gülümseyerek, "nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu, garson masadan ayrıldıktan sonra.

"Bizim binadaki çamaşır odasında karşılaştık dersem inanır mısın?" dedi Jill.

"Sen diyorsan, tabii inanırım."

"Ürkütücü bir yer." dedi Jewel. "Binanın bodrumunu kastediyorum. Apartman görevlisi oraya biraz daha büyük ampuller koysa ölmez herhalde."

"Daha güvenli olur tabii." dedi Tony.

Jewel numaradan ürpermiş gibi yaptığında Tony'nin gözleri yine memelerine gitti. "Bir gün ikimiz de aynı anda çamaşır yıkamaya gitmişiz. Havadan sudan derken, baktık ki bayağı kafa dengiyiz."

"O kadar konuşacak ne buldunuz ki?" dedi Tony. "Belirgin olan ortak yanınız dışında."

"Belirgin olan yan ne?"

"Her ikinizin de çok güzel olduğu."

Jill, Jewel'dan önce davranıp kıkırdadı. Jewel bu iltifattan pek hoşlanmışa benzemiyordu. O endamıyla, birçok erkekten bunun gibi bir sürü palavra işitmiş olması beklenir bir şeydi. Dert değil gibisinden bir ifade takındı.

"Güzellik falan o başka da..." dedi Jewel. "İkimiz de Orta-Batı'dan geliyoruz. İkimiz de New York'ta yeniyiz ve burada pek fazla insan tanımıyoruz. Jill bana etrafı gezdireceğine söz verdi, hem belki ben de Files and More'a bir başvuru yaparım. Kalıcı bir iş bulana kadar da cebime biraz para girer."

"Başlarda zor bir şehirdir burası," dedi Tony. "Ama sonradan sevmeyi öğreniyorsun."

"Birde," dedi Jill, "Böyle Tony gibi biriyle tanıştıktan sonra."

Pearl, özellikle Jill'in ses tonundaki içtenliğe hayran olmuştu. Ama, Jill'in ağzından bir şeyler kaçırmasından da çekiniyordu. Bu Tony denen adam hiç de salak bir tipe benzemiyordu.

Garson, yuvarlak gümüş bir tepsiyle içkileri getirdi. İçkiler masaya servis edilirken konuşmaya ara vermişlerdi. Garson öyle bir itinayla servis yapıyordu ki sanki herhangi bir ses bardaklardaki içkilerin çalkalanıp bardaklardan taşmasına neden olacakmış gibi bir his hâkim olmuştu masaya.

Tony, Jewel'ın yeni bir sima ve arkadaş olarak araya girmiş olmasının, kimlik değiştirme operasyonunu önemli ölçüde aksatmış olacağının farkındaydı. Jewel'ın bir şekilde idare edilmesi veya hakkından gelinmesi gerekebilirdi. Görünen o ki Jill ile yakın arkadaş ve belki de sırdaş olmuşlardı ve çakma bir Jill'i yemesi söz konusu olamazdı. Tony, Jewel dışında bi-

nada Jill ile herhangi bir şekilde yakınlaşmış başka biri olmadığından emindi. Jewel bir engeldi.

Tabii, Jewel'ın başına da bir şeyler gelebilirdi. Niye olmasın?

Ama o zaman da Jill'in oturduğu bina polis soruşturmasına konu olacaktı. Her iki durumda da Jill sorgulanacaktı. O da Tony'den bahsedecekti.

Evet, bu bir sorundu.

Tony 'haydi şerefe' dercesine elindeki viski bardağını kaldırdı. "Üçümüze..." dedi. Bardaklarını hafifçe tokuşturdular ve birbirlerine gülümseyerek yudumladılar.

Tony, Jewel'ı oyundan atacak bir şeyler yapılması gerektiğini kuruyordu kafasında.

Pearl yeni kimliğine çabuk alışmıştı. Jill Clark'ı da sevmişti. Bu yüzden bu rol ona çok zor gelmiyordu. Tony Lake de şimdilik aşılmaz bir engel gibi gözükmüyordu. Evet, bu iki kadının yakın dostluğu biraz keyfini kaçırmıştı ama her erkek arkadaş, sevgilisinin yeni bir dostu çıkageldiğinde bu kadarcık rahatsız olur. Bu yeni arkadaş, sevgilisinin daha önce ona ait olan zamanının bir kısmını çalacak ve aşkıyla daha yakın olmasının önünde bir engel oluşturacaktı. Bu durumda, hedefiyle daha yakın olmasının önünde, tabii.

Genelde içgüdü ve duygularıyla yaşayan Jill, bazen Pearl'ün onun bu kadar yakınında olmasına da içerliyordu. Tony işini gerçekten iyi yapıyordu. Pearl bunu kabullenmişti. Jill, Tony'nin kim ve ne olduğunu biliyordu, ama onun ne olduğunu gerçekten hissetmekte kimi zaman çok zorlanıyordu. Tony de gördüğü son derece dostane ve bir o kadar da alımlı olabiliyordu ölümcül biçimde.

Pearl için bir şey artık çok belirgin olmaya başlamıştı. Tony yalnızca şeytani bir zekâya sahip değildi, aynı zamanda vic-

dani çekinceleri olmayan biriydi. Günün birinde, sırf stratejik amaçlarla, Jill'in arkasından oynayıp Jewel'a pas vermeye kalksa ne olacaktı? Pearl ya da Jewel bunu şimdiden potansiyel bir sorun olarak görmeye başlamıştı.

O ve Jill birlikte bu şekilde çok zaman geçiriyor oldukları sürece, Pearl de bunu fırsat bilip Jill'i daha fazla konuşturmaya çalışıyordu. Söyleyeceği, anlatacağı herhangi bir şey bu soruşturmada ortaya yeni ipuçları çıkarabilirdi. Tony ile görüşmedikleri zamanlarda, genelde Jill birşeyler anlatırken, laf dönüp dolaşıp Madeline Scott'a geliyordu. Bu da Madeline'in ölümünün aklından çıkmadığı anlamına geliyordu. En başta Madeline'in hikâyesine inanmak istemediği için kendini suçluyordu. Belki inansaydı, ona bir şekilde yardımı dokunabilirdi ve Madeline'in ölümünü engelleyebilirdi.

Pearl bunun doğru olmadığını söylüyordu. Ne zaman Jill kendini suçlamaya kalksa, Pearl onu bu bunalımdan çıkaracak şeyler söylüyor ve onu teselli ediyordu. Madeline çok fazla şey bildiği için ölmüştü. Onu hiçbir şey kurtaramazdı. Ama Jill'i ve başka kadınları kurtarmak için hâlâ bir şeyler yapılmış olurdu, eğer E-Bliss.org'un kapısına kilit vurulabilirse. Ama başka bir yerde tekrar açılıp, başka bir isim altında yine bu cinayet ve kimlik çalma operasyonlarını sürdüremeyecekleri şekilde kapatılırsa.

Madeline'den bu denli çok söz edilmiş olması, Pearl'de gidip onun dairesine bir bakma isteği uyandırmıştı. Jill, yeni Madeline'i asansörde gördüğünü söylemişti ama Jill o günkü ruh haliyle yanılmış da olabilirdi. Pearl hayal gücünün nasıl çalıştığını iyi biliyordu. Görmeyi beklediği şeyi gördüğünü zannetmen işten bile değildi. Meslek hayatı boyunca, görgü tanıklarından az mı çekmişti?

Şimdi de Jill.

Jill bu kez bir dişçi kliniğinde, tatile çıkmış olan resepsiyo-

nistin yerine bakıyordu. Böylelikle, en az bir hafta boyunca her gün gideceği bir işi vardı. Renz'in bu soruşturma için ayarladığı siviller Jill'i çalıştığı yerde de koruyacaklardı.

Pearl'ün neredeyse tüm zamanı kendine kalmıştı. Kendi dairesinde Jewel olarak yan gelip yatıyordu. Jill dışarıdayken onun dairesine pek yaklaşmamak için talimat almıştı. Quinn, Jill'in dairesinin E-Bliss.org için uygun kalmasını istiyordu. Çakma Jill orada kazara Pearl'e rastlarsa (veya Jewel'a, her neyse) ve saçma açıklamalar getirmeye çalışırsa iş berbat olurdu.

Pearl ise bu eylemsizlikten kafayı yemek üzereydi. Ama, boş vakitlerini değerlendirebilirdi. Niye olmasın?

Çarşamba sabahı çıkıp etrafta taksi aradı. Hafif bir yaz yağmuru vardı. Pek yağmur denemezdi ama taksilerin ortadan kaybolmasına yetecek kadar ıslatıyordu. Pearl, gitmek istediği yöne doğru yürümeye başladı ve az sonra beş dolara şemsiye satan bir seyyar satıcıya rastladı. Parasını verip bir şemsiye edindikten sonra, iki sokak kadar daha yürüdü ve bir taksi bulmayı başardı. İşler yolunda gidiyordu. On dakikadan kısa bir süre içinde hanesine iki puan birden yazılmıştı. Manhattan'da yağmur yağdığında bulunmayan iki şeyi elde etmeyi başarmıştı: şemsiye ve taksi.

Belki şansı yaver gitmeyi sürdürürdü. Madeline taşınmış olsa bile, boş daireye tekrar bakmak ve tekrar komşularla konuşmak yeni birtakım ipuçları verebilirdi. Madeline'in binasına gelmeden bir önceki kavşakta taksiciye durmasını söyledi.

"Bu Jewel sence polis filan olabilir mi?" diye sordu Palmer, pencereden dışarıdaki çiselemeyi seyrederken.

"Olabilir, ama sanmam." dedi Victor. Stone'un masasının önündeki koltuğa yaslanmış oturuyordu. Ayaklarını öne uzat-

mış ve birini diğerinin üzerine atmıştı. "Yanlış zamanda araya girmiş bir kaltaktan başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir arkadaşa ihtiyacı varken Jill'e rastlıyor, sonra da kene gibi yapışıyor kıza."

"Fazla yapışmış gibi sanki. Bu samimiyetin zamanla biraz azalması ihtimali var mı sence? Mesela Jill bundan rahatsız olmuyor mu?"

"Bazen. Özellikle onu bedereceği zaman. Jewel'ın Jill ile yalnız kalıp biraz daha yakın olabileceğimiz ortamları sabote etmek için müthiş bir zamanlaması var."

"Yani, bir nevi lezbiyen filan mı? Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Akla en yatkın olanı bu." dedi Victor. Kadınları iyi tanıyor olmaktan ve şimdiki durumu da doğru analiz etmiş olmaktan dolayı kasılarak "Ama Jill böyle bir şeyden şüphelenmiyor, bundan eminim." dedi. "Hatta belki Jewel bile bunun farkında değil. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin, Palmer. Karşılıklı olarak, her iki kadının da kabul etmek istemediği gizli bir cinsel çekim bu. Bunu karşılıklı olarak kabullenecekleri bir noktaya gelirler mi, bundan da şüpheliyim. Bunu keşfettikleri gün her ikisi de büyük bir şok yaşayacaktır."

"Jill'e bundan bahsetsene. Jewel'ın onun için böyle istekleri olabileceğini ona belli et."

"Bu pek iyi bir fikir değil, Palmer. Buna inanmayabilir ve sonunda her ikisi de bana yüz çevirebilirler."

Stone içini çekerek, oturduğu ofis koltuğunu pencerenin önünden tekrar masasına yürütmek için topuklarıyla halıyı iterek yerine geldi. "Ne diyeyim, bu gibi meselelerde uzman sensin."

Son zamanlarda Victor'un kafasını meşgul eden şey, eğer Jewel, Charlotte gibi onun ellerinde olsaydı, ona neler yapabileceğiydi. Ağzı bantlandığında nasıl çırpınıp tepinecekti, nasıl

çığlık atmaya çalışacaktı, sivri sopayı gördüğünde o kara gözleri nasıl yuvalarından fırlayacaktı ve, ve, ve...

"Jewel'ın işini bir şekilde bitirebiliriz belki," dedi Stone, Victor'un aklından geçenleri okumuş gibi. "Her iki yönde de tercihleri varsa, onu belki Gloria'yla tanıştırabiliriz."

"Yok, o olmaz." dedi Victor. "Bu, yanlış iş olur. Jewel'ın başına herhangi bir şey gelirse, polis Jill'e muhakkak ulaşır. Hatta, bir süre sonra, belki yeni Jill'e bile..."

Stone, koltuğunu yine dışarıdaki gri renge çevirdi. Koltuğun sessiz mekanizması, belki de havadaki nemin etkisiyle biraz gıcırdadı. "Tamam, söylediklerini anlıyorum ama zaman daralıyor."

"Dert etme." dedi Victor. "Bir şeyler düşünürüm."

Palmer Stone, iş ortağının penceredeki buğulu yansımasına bakarak gülümsedi.

"Biliyorum düşünürsün, Victor. Sende yaratıcı bir hayalgücü var."

KIRK İKİ

Renz sırıtarak odada dolanıyordu. Quinn, onu o kadar şen şakrak görmekten pek de hoşlanmamışa benziyordu. Bu, genellikle bir belanın habercisi olurdu. Renz'e bu kadar keyif veren şey kurşuni gökyüzünden gelen o aralıksız çiseleme olamazdı. Masa lambasının soluk ışığına eşlik ederek buğulu camdan giren zayıf ışık, Renz'in yüzünü de griye boyamıştı. Pencereye vuran yağmur damlalarının uzun gölgeleri Renz'in yüzüne düştükçe ağlıyormuş hissi veriyor, sırıtan suratı da ekşimiş gibi duruyordu.

Quinn masaya yakın güzel döşemeli koltuklardan birinde oturmuş Renz'i seyrederek ne diyeceğini bekliyordu.

"Medya tam anlamıyla yuttu zokayı." dedi Renz. "Ne zaman televizyonu açsan, ne zaman eline bir gazete alsan bu Coulter denen adam çıkıyor karşına. CNN, FOX News, hangisi dersen..."

"Adamın siniri bozulmuş olmalı." dedi Quinn.

"Aynen senin dediğin gibi, bize epey zaman kazandırdı." dedi Renz, birden ciddileşip olduğu yerde kalarak, Quinn'e dönüp sordu. "Şimdi, kazandığımız bu zamanı kullanmamız lazım. Seçenekler ne?"

Anlaşılan, bu gri sabah saatlerinde Renz yine işgüzar günlerinden birini yaşıyor.

Quinn, bununla nasıl başa çıkılacağını iyi biliyordu. "Birkaç seçeneğimiz var." dedi. "Bence en iyisi Pearl'ün Jill Clark'ın yeni arkadaşı Jewel'i oynamaya devam etmesi. E-Bliss'i zora sokacak bir şeylere varabiliriz belki."

"Ama bu çok tehlikeli bir oyun." dedi Renz.

Renz bu stratejiyi onayladığını unutmuş muydu ki? "Bu davada her yerde tehlike var." dedi Quinn.

Renz, bu cevabı onaylarcasına kollarını kavuşturup başını salladı. "Ama," dedi, "Bu geri tepebilir. Pearl veya Jill'den biri öldürülürse ne olacak?"

"Veya ikisi birden." dedi Quinn.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" dedi. Böyle bir şey olduğu takdirde medya onların ölümlerinden bizi sorumlu tutacaktır. Gömerler bizi. Buna şüphen olmasın."

Quinn'in bundan şüphesi yoktu zaten. "İşin aslı," dedi, "E-Bliss için ikisini birden öldürmek son derece tehlikeli olur. Ve yine Pearl, Jewel olarak etrafta gezinirken Jill'i öldürmeleri de onları tehlikeye atar. Ve önce Jewel'ı öldürmek de işlerine gelmez, çünkü daha sonra Jill'i öldürdüklerinde şüphe çekerler."

"Bana biraz karışık geldi." dedi Renz.

Quinn'in buna itirazı yoktu. "Bu savaş uçaklarının sıra ha-

linde uçması gibi bir şey." dedi. "Düşman uçakları, kendileri hedef olmaksızın hiçbir uçağa nişan alıp ateş açamıyor."

Renz bu benzetmeyi kavramaya çalışırken olduğu yerde hareketsiz kaldı. Quinn, Renz'in Tarih Kanalı'nda saatlerce İkinci Dünya Savaşı belgeselleri izlediğini biliyordu.

"Olaya bu şekilde baktığında, insanın aklına yatıyor, ama bu rezil, iğrenç adamları hâlâ yakalayabilecek durumdayken bir şeyler yapmamız lazım."

"Somut delil olarak hâlâ elimizde pek bir şey yok." diye hatırlattı Quinn. "Ne kurbanları teşhis edebildik ne de E.Bliss ile öldürülen müşterileri arasında somut bağlantılar kurabildik. Çünkü çalınan kimliklerin de kimlere ait olduğunu bilmiyoruz. Şurası kesin ki E-Bliss, öldürülen kadınlarla ilgili bütün kayıtları ve ipuçlarını kendi sisteminden de silmiştir. Elimizdeki yegâne isim Madeline Scott idi, şimdi o da yok."

"O diye kastettiğin yeni Madeline Scott mı?

Quinn başını salladı. Renz'in böyle sorgular gibi amirlik taslaması sıkmıştı.

"Bütün o müşteri bilgileri adamların bilgisayarlarında olmalı." dedi Renz. "Adamlar yüksek teknolojiyle çalışıyor."

"Suçlamaya konu olabilecek her şey henüz silinmediyse, bu onların sonunu hazırlar. Senin de dediğin gibi, adamlar yüksek teknoloji cambazı. Kanıtları ortadan kaldırmayı herkesten iyi bilirler."

"Peki gidip orayı aniden bassak ve her şeye el koysak?"

"Bir arama emri çıkarsak bile, ki bu çok zor, bilgisayarlar herhangi bir el koyma anında bütün verileri silmeye programlanmış olabilir. Yazılımlara entegre olmuş çok sayıda korunma metodu var. Yanlış şifre girdiğinde veya yanlış parmak izi verdiğinde tüm dosyaları silen yazılımlardan bahsediyorum. Aynı şey, bilgisayarın yerinin değiştirilmesi durumunda devreye girebiliyor. Ya da belirli aralıklarla bir kod numarası girmediğin

takdirde dosyalar kendilerini imha edebiliyor. Tüm bunların yanısıra, bizim aklımıza gelmeyen bir yöntemle Stone'un herhangi bir sinyaliyle bu imha işlemi de gerçekleşebilecektir."

"Başarılı olduğumuz takdirde kim bilir neler bulurduk..." dedi Renz, teknolojik felaketlerin yıldıramayacağı bir ses tonuyla.

"Ben daha çok neleri bulamayacağımızdan korkardım. Onları suçlayacak bir şeyler bulamadığımız takdirde, peşlerinde olduğumuzu artık öğrenmiş olacaklarından, bütün kanıtlar ve E-Bliss ile ilgili her kim varsa ortadan kaybolacaktır. Ondan sonra ne var elimizde? Jill Clark'ın şu anda ölü olan bir kadından zamanında işittiği inanılırlığı olmayan bir hikâye, birkaç kimliği meçhul gövde ve hiç de suçlu gibi görünmeyen birkaç zanlı. Sıfır çarpı üç." dedi Quinn. "Bir şeyleri somut hale getirebilmemiz için elimizde sadece Jill var. Ondan henüz şüphelenmediler. Bir oyun oynamaya çalışacaklar ve bir hata yapacaklar. Jill ve Pearl sayesinde bu sefer biz önde olabiliriz."

"Yeni Madeline'i unuttun. Onun kilit bir rolü olabilir."

"Onu bulursak tabii..." dedi Quinn.

Pearl, Madeline'in evinden bir sokak aşağıda taksiden indiğinde yağmur durmuştu. Burası, gerçek Madeline Scott'ın ölümünden sonra yeni Madeline'in devraldığı, yakın tarihte de terk ettiği evdi.

Taksi, Batı Yetmiş İkinci Cadde'den aşağı doğru giderken yarı açık şemsiyesini kaldırarak taksi çağıran bir adamın önünde durdu. Pearl, bir an için duralayarak önce yön tayinini yaptı, sonra da kafasındaki işi yerine getirmek için yola koyuldu.

Apartman görevlisinin ona daireyi göstermesini isteyecekti. İçeri bir bakındıktan sonra da komşu dairelerde oturan-

lardan birkaçıyla görüşecekti. Yeni Madeline binadan taşınmış olduğuna göre, kendini NYPD olarak tanıtabilirdi. Bu da belki insanların zihinlerini biraz daha zorlamalarını sağlayabilirdi.

Quinn ve Fedderman eve daha önce gitmişlerdi. Dahası olay yeri inceleme ekipleri de evde araştırma yapmışlardı. Ama bir kere daha bakmaktan ne zarar gelirdi? Hiçbir şey olmasa bile, o kadar bahsi geçmiş olan daireyi kendisi de görmüş olacaktı. Bütün bu olanlar veya anlatılanlar biraz daha gerçeklik kazanacaktı. İtiraf etmek gerekirse, Jill ve Tony'yi başbaşayken Tony'nin Jill'e ne kadar bağlı ve ondan ne kadar mest olmuş bir şekilde davrandığını gördüğünde, bütün bu oyunların arkasındaki dehşet, kulağa hiç de inandırıcı gelmiyordu.

Ama tüm bu güven istismarcıları zaten böyle çalışmıyor muydu? Buna defalarca şahit olmadın mı?

Pearl, kendine gel. Bu cinayetlerin gerçek olduğunu unutursan, Jill'in hayatını tehlikeye atıyor olmaz mısın? Kendi hayatını da.

Yağmur kokusunu güzelce içine çekip taksiye binerken, kapatmış olduğu şemsiyesi sağ elinde, Yetmiş İkinci Cadde'den aşağıya Madeline'in evinin olduğu binaya doğru yürüdü.

Yürürken cep telefonunu çıkarıp işyerinden Jill'i aradı. Jewel kimliğiyle hareket ettiği için, başka bir cep telefonu ve numarası vardı. Jewel Karsdan adına kayıtlı. Yalan içinde yalan. Hayatın kendisi gibi.

Pearl'ün numarasını görünce Jill telaşlı bir şekilde, "Jewel, ne oldu bir şey mi var?" diye sordu.

"Ben de sen iyi misin diye aramıştım." dedi Pearl.

"Evet evet. Burada her şey normal. İş çok sıkıcı, o başka."

"Can sıkıntısı çoğu zaman iyi haberdir." dedi Pearl.

"Öyle diyorsan..."

"Erken çıkacak olursan haber ver."

"Haber veririm, ama pek öyle gözükmüyor."

"Unutma, koruyucu meleklerin çepeçevre etrafında. Sen onları görmesen bile."

"Buna nasıl minnettarım, anlatamam." Kısa bir sessizlik. "Bütün bunlara inanmak çok zor. Gerilim romanlarındaki karakterler gibi hissediyorum kendimi."

"Ne demezsin..." dedi Pearl telefonu kapatırken.

Tam binanın girişine yaklaşıyordu ki ince bir yağmurluk giymiş sarışın bir kadın kapıdan çıkıp binanın önündeki geniş basamaklardan süzülerek sokağa indi. Sıkıca kavradığı büyük siyah bir çanta taşıyordu. Kadın tanıdık geliyordu, ama çok az.

Dönüp Pearl'e doğru yürüdü. Kadın yaklaştıkça, Pearl'ün içi karıncalandı. Madeline Scott'ın robot resimlerini ve morgdaki fotoğraflarını görmüştü. Aralarında beş-altı metre kalmıştı ki Pearl'de jeton düştü. Bu kadın Madeline Scott idi.

Pearl ifadesiz bir yüz takınırken kalbi yerinden fırlamasın diye dua ediyordu. O ve kadın, birbirlerinin yanından geçerken çok kısa bir an göz göze geldiler. Pearl hızını kesmeden yürümesine devam ederken arkasında Yeni Madeline'in biraz daha uzaklaşmasını bekledi.

Şimdi.

Bir milyon, iki milyon, üç milyon...

Pearl o kadar eğitim ve deneyimle, gerekli saniyeleri sayıp, büyük bir soğukkanlılıkla geriye dönüp, kadını takibe koyuldu.

Victor çok nazik bir biçimde kadına şemsiyesinin altına girmesini teklif etti. Victor'dan başka ne beklenir? O ve hanımefendi, sabahtan beri durmayan yağmur, yerini ince bir çiselemeye bırakıp sonra tamamen duruncaya kadar, büyük siyah şemsiyeyi paylaştılar.

"İşte geldik." dedi Victor, kadına gülümseyerek şemsiyesini kapatırken. Aslında aynı yere gittikleri filan yoktu.

Greenwich Village'daki bir restoranın önüne gelip durduklarında yağmur da durmuştu. Restoranın önündeki tentenin altında duran çelik masa ve sandalyeler kuruydu. Birkaçında da insanlar oturuyordu.

Tiyatro kostümleri tasarlayan Ruth Malpass, restoranın önünde durduklarında, yağmur ve nemden ıslanmış kısa kumral saçlarını eliyle arkaya yatırdıktan sonra şöyle bir durup, yanındaki şemsiyeli adama daha alıcı bir gözle baktı. Otuzlarında görünen bu adamın güzel yüz hatları ve ne renk olduğu çok kolay söylenemeyecek ama çevredeki renk tonlarını yansıtan gözleri vardı. Pahalı olduğu her halinden belli kahverengi pileli bir pantolonun üstüne de daha açık renk, yakalı bir tişört giymişti. Çok kısa olmayan kumral saçları özenle taranmıştı ve kol saati Movado'nun en pahalı modellerinden biriydi. Ayağında da yine fiyatı küçümsenmeyecek kahverengi mokasenler vardı.

Adamların önce kol saatlerine ve ayakkabılarına bak. Annesi Ruth'a hep böyle derdi. Bir adamın servetini ve zevkini ilk bunlar ele verir.

Ruth bu nasihati iyice ezberlemişti ve New York'ta geçirdiği bir yıl boyunca bunun büyük yararını görmüştü. Kocaman kahverengi gözleri ve uzun boynuyla bu incecik, minyon kadın, bir haute-couture mankeninin biraz küçük bir versiyonu gibiydi. Ruth birçok erkek için cazibe merkezi olmuştu, ama o en azından 'bonkör' olanlarını tercih ediyordu. Saatleri ve ayakkabıları iyiyse, banka hesapları da bundan aşağı kalamazdı. Ruth sadece para düşkünü değildi tabii, o da başka mesele. Ama elini sallasan ellisi. Kıstaslardan biri pekâlâ para da olabilirdi.

"İki kişi mi?" dedi bir garson gülümseyerek. Servis peçetesini taşıdığı elinde, kalemle sipariş fişlerini tutuyordu.

"Aynen öyle." dedi yakışıklı adam. Gülümsemesi çok etkileyiciydi.

"Neden olmasın?" dedi Ruth, bir gülümsemeyle karşılık verirken.

Garson onları, restoranın sınırını oluşturan siyah korkuluğun hemen iç tarafındaki bir masaya buyur ettikten sonra içecek siparişlerini aldı. Yakışıklı, buzlu bir Jack Daniel's istedi. Ruth'a göre alkol için biraz erken bir saat olmasına rağmen 'neden olmasın' diyerek o da bir Burbon viski söyledi kendine.

"Ben Vlad* Novak," dedi Victor elini uzatarak.

Ruth elini uzatırken adamın tırnaklarının manikürlü olduğunu gördü. Adam aynı zamanda altın bir yüzük takıyordu ama alyans değildi. Elini sıkarken gülümsedi ve "Ruth." dedi.

"Bir soyadın var mı?"

"Daha oraya gelmedik."

Yine aynı gülümseme. Evet, bu gülümseme kıza işlemişti. Bunu inkâr edemezdi. Adamın gözleri o kadar parlaktı ki ayna gibi kendi görüntüsünü yansıtıyordu.

"Vlad pek sık duyulan bir isim değil." dedi.

"Vladimir'in kısa söylenişi. Aile büyüklerinden gelen bir isim. Büyükbabam buraya Yugoslavya'dan göç etmiş."

"Adı Vladimir olan bir beyzbol oyuncusu yok mu?"

"Aynen öyle." dedi Vlad. "Hem de en iyilerinden. Vladimir Guerrero."

Garson içkilerle ve bavul büyüklüğünde, siyah deri kaplı iki adet menü ile geldi.

"Fazla erken sayılmaz." dedi Vlad. "Öğle yemeğini şimdi yesek ne olur?"

"Bilmem ki..." dedi Ruth. Fazla nazlı görünmek de iste-

* *Vlad, İngilizce ve başka bazı dillerde Voyvoda'ya karşılık gelen isimdir. Slav kökenli bir sözcük olduğu için, Voyvoda aslen bu adın Türkçeye çevirisidir.*

miyordu. Doğru ses tonunu bulmak için biraz uğraşmıştı. Bu beraberlikten, gereğinden fazla bir anlam çıkarılmasını da istemiyordu. Hele biraz düşünelim. Öte yandan, kucağına düşen böyle bir büyük ikramiyeyle bir öğle yemeği yemek reddedilir bir şey değildi.

Garson Vlad'a bir göz attı.

"Menüler burada kalsın." dedi Vlad.

Ruth'un kalbi birkaç numara daha büyüdü.

"Siz düşünün efendim." dedi garson. Menüleri masaya bırakıp çekildi. Garson, Vlad'ı tanıyordu. Bu, Ruth'un gözünden kaçmazdı.

Vlad kadehini kaldırdığında Ruth da buna karşılık verdi. Yudumlarını alırken göz göze gelip gülümsediler. Ruth belli etmek istemediği bir arzuyla yanıp tutuşuyordu. Kelimeleri bulmakta zorlanarak, "Ne garip değil mi?" dedi. "Yani, sen bana şemsiyeni uzatıyorsun, sonra buradayız."

"Her bir hayata..." dedi Vlad,

"...biraz yağmur yağmalı." diye tamamladı Ruth.

Vlad'ın yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Ve sonra," dedi. "Günışığı."

KIRK ÜÇ

Pearl, yeni Madeline'i Columbus Caddesi yönünde takip etti. Biraz önceki yağmuru taşıyan bulutlar şimdi uzaklardaydı ve güneş pırıl pırıl parlıyordu. Bildik yaz sıcağı bastırmaya başlamıştı ve New York yine betondan yapılmış bir kireç fırınına dönüşüyordu.

Öndeki beyaz yağmurluklu kadınla mesafesini koruyarak yürüyen Pearl, cebinden telefonunu çıkardı. Telefona neredeyse hiç bakmadan Quinn'in numarasını tuşladı.

Telefon üçüncü çalışında açılmıştı. "Evet, Pearl?"

"Ben, Batı Elli Üçüncü Cadde'de, Columbus batı istikametinde yeni Madeline'in peşindeyim."

"Bir daha söyle."

"Beni duydun işte."

"Nereden çıktı şimdi bu?"

"Boşver, uzun hikâye. Kısacası, daireye gidip ben de bir bakacaktım, bir de komşularla bir konuşayım demiştim. Baktım, bu seninki binadan çıkıyor. Ben de şimdi peşindeyim."

"Seni gördü mü peki?"

"En son onu takibe başlamadan önce görmüştü. Birbirimizi pas geçtikten sonra geri dönüp takibe başladım."

"Seni bir kere de olsa görmüş olduğuna göre, seni tanıyabilir." dedi Quinn. "Bu riski alamayız. Feds'i arıyorum şimdi. Takibe o devam etsin."

"Şöyle ince bir materyalden yapılma beyaz bir yağmurluğu var. Beyaz spor ayakkabı giymiş. Yeni görünüyor."

"Bekle bir dakika."

Pearl, cep telefonu hâlâ elinde, gözü altmış-yetmiş metre önünde yürüyen beyaz yağmurluklu kadının üzerinde, yürümeye devam etti. Yeni Madeline hızını kesmiş, gezine gezine yürümeye başlamıştı. Hızlı yürümeye alışık olan Pearl birden kendi hızını da kesti. Bir yandan da, takip etmeye alışık gözleri ile aklı kadının üzerinde, karşıdan gelen insanlarla çarpışmamak için yuvarlak çizip duruyordu. Bu arada, çarpıştığı kadının biri özür dilemek yerine, bozuk bir aksanla "önüne bak" dediğinde de istifini bozmadı. Ukala bir kaltakla uğraşacak zamanı yoktu.

Beyaz yağmurluklu kadın yavaşlayıp kaldırımdaki insan selinden ayrıldı. Yeni Madeline, beyaz kenarlı yeşil bir tentenin olduğu kapıdan içeri girdi. İçeride çiçek demetlerine benzeyen bir şeyler vardı. Sanki yan yana sergilenmiş gibi.

Pearl, daha iyi bir açı yakalamak için caddenin karşısına geçip, otuz metre kadar yürüdükten sonra bir elektronik mağazasının girişine yakın bir yerde durdu. Karşıdaki yeşil tenteli yerde sadece çiçek değil, başka şeyler de satan küçük dükkanlar vardı. Evet tamam, yeni Madeline bir sandviççideydi. Köşeden iki kapı daha yukarıdaydı ve dükkanın yanda başka bir kapısı yokmuş gibi görünüyordu.

Pearl, feci şekilde terlediğini fark etti. Hem hava iyice ısınmıştı hem de yeni Madeline'i takip ediyor olmak onu heyecanlandırmıştı.

Al sana iş. En son on altı yıl önce soyulmuş olan bir bankada güvenlikçi olmaya benzemiyor tabii.

Cep telefonunu kulağına yanaştırdı.

"Şimdi," dedi Pearl, "Columbus yakınında, Batı Seksen Üçüncü Cadde'de bir sandviççiye girdi."

"Orada kal." dedi Quinn'in telefondaki sesi. "Feds yolda. Sandviççide bir süre daha kalacak olursa, Feds yetişir belki."

Pearl biraz geriye çekilerek indirimdeki DVD'lerin durduğu vitrine yaslandı. Şimdi biraz daha rahat nefes alıyordu.

"Pearl, orada mısın?" dedi telefondaki ses.

"Evet."

"Tamam, telefonunu kapatma."

"Tamamdır."

Birkaç dakika sonra, beyaz yağmurluklu kadın sandviççinin kapısında göründü. Yeni Madeline iki eliye tuttuğu bir şeyle ve telaşlı adımlarla dükkândan çıkıp, elinde tuttuğu şeyin kâğıdını kapı önündeki küçük bir çöp kovasına atıp, elinde her ne var idiyse, ağzına götürdü. Elindeki şey bir içecek gibi görünüyordu. İki yudum aldıktan sonra, yeni Madeline yürümeye başladı.

"Çıktı sokağa." dedi Pearl. "Yine batı yönünde Columbus'a doğru yürüyor. İçecek bir şeyler aldı kendine biraz önce.

Yürürken bir yandan onu içiyor. Pek hızlı da yürümüyor." Gözü, elinde içecek olan kadının üzerinde, kendi ağzının da kuruduğunu fark etti.

"Gözden kaçırma. Dikkatli ol."

"Her ikisini de yapıyorum." dedi Pearl.

"Çıktığı daireye uğramış olmalı." dedi Quinn. "Belki bir şey unuttu orada."

"Her neyse artık..." dedi Pearl. "Umalım da şu anda halen oturduğu yere gidiyor olsun."

"Er ya da geç gidecektir oraya." dedi Quinn.

Yeni Madeline, bir yandan elindeki içecekten birkaç yudum alırken, bir yandan da vitrinlere bakmaya başlamıştı. Pearl kurumuş boğazıyla yutkunup biraz daha yavaşladı. Vitrinlerden yansıyan bir görüntüyle yakalanmak da istemiyordu.

"İşte!" dedi Pearl.

"Yine ne oldu?" dedi Quinn'in telefondaki sesi.

"Şimdi de bir kuyumcu mağazasına girdi. Mağazanın başka bir çıkışı yok gibi görünüyor, ama biraz daha yaklaşmam lazım."

"Sen öyle di..."

"Dur bekle. Çıktı oradan. Yine yolda. Sanırım, gözüne çarpan bir şeyin fiyatını sormaya girdi sadece."

"Dikkat et de sen de onun gözüne çarpmayasın." dedi Quinn.

Pearl'ün telefonu kulağına yapışık halde, öylece birkaç dakika, ikisi de bir şey söylemeden sessiz kaldılar.

Quinn sessizliği bozarak, "Şimdi Feds sabit hattan aradı." dedi. "Feds kadını sotalamış. Hemen oradan ayrıl ve Jewel haline dön."

"Tamamdır." Pearl telefonunu kapatıp cebine koydu. Etrafta Fedderman'a benzeyen bir şey yoktu ve olması da gerekmiyordu. Gerisin geriye dönüp oradan uzaklaştı.

Madeline bir yere girmeden uzunca bir süre hareket halinde olacaksa başka bir sivil, Fedderman'ın yerini alacaktı. Veya ikili takip yapacaklardı. Madeline artık nereden başını çıkarsa, birileri onu izliyor olacaktı. Bunu Pearl de biliyordu.

Pearl'ün, en yakın metro istasyonuna yürüyüp Jill'in oturduğu binaya gitmekten başka bir işi kalmamıştı. Dairesine gidip, Quinn'in talimatı doğrultusunda yine Jewel olacaktı.

Yeni Madeline'i takip ederken yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki kendisinin de takip edildiğini fark etmemişti.

Ruth Malpass, söyledikleri sandviçlerle birlikte ikinci bir bardak Burbon viskiyi de içtiği için pişman olmuştu. Vlad, kendi içtiklerinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu ama Ruth'un dili peltekleşme sınırındaydı. Aklı başındaydı ve havadan sudan konuşurken durumu idare edecek vaziyetteydi ama oturduğu yerden kalkıp düz bir çizgi üstünde yürüyebilmesi için koyu bir kahveye ve ayılmak için bir on beş dakikaya daha ihtiyacı vardı.

Yağmur artık yağmayacak gibi görünüyordu. Güneş sokağı aydınlığa boğmuştu, ama Ruth ve Vlad'ın oturduğu masa, tentenin gölgesinde kalıyordu. Oturdukları yerin üç metre kadar ötesinde, tentenin tuğla duvarla birleştiği yerde esintiyle ses veren bir rüzgâr çanı sallanıyordu. Arada bir estikçe sanki birileri uzaktan arp çalıyormuşçasına havaya tatlı notalar karışıyordu.

"Eve gidiyor olduğunu söylemiştin." dedi Vlad. "Buralarda mı oturuyorsun?"

"Yok. Metroya binecektim. Buraya, Kanal Sokağı'ndaki dükkanlara gelmiştim."

Victor kızın nereyi kastettiğini anlamıştı. Çoğu, Çinlilerin işlettiği sıra sıra dükkânlar olan bir yerden bahsediyordu. Ünlü markaların giysi, takı ve aksesuarlarının indirimli fiyatlarla sa-

tıldığı bir çarşıydı kızın bahsettiği. Turistlerin akın ettiği bir yerdi. Yüzlerce dolarlık ürünü on dolara alabiliyordunuz. Gerçi, aldıklarınızın gerçek ederi beş doları da aşmıyordu.

"Michigan'daki yeğenime bir çanta bakacaktım." dedi Ruth. "Ama, yağmur yağınca gidemedim."

"Yasadışı değil mi, peki?"

"Teknik olarak, sanırım öyle. Polis filan değilsin, değil mi?"

"Değilim tabii, ama yasalara da saygılıyım." dedi Vlad, haylaz haylaz sırıtarak. "Ama senden de temiz değilimdir. Kanal Sokağı'na hâlâ gitmek istiyor musun?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Artık havamda değilim." Dili peltekleşmesin diye, konuşurken bazı heceler daha vurgulu çıkıyordu. Ama, kendini ifade ediş şekline bakarak biraz fazla kaçırmış olduğunu pek az insan anlayabilirdi.

"Bütün bu yolu boşa yürüdün yani?"

"O kadar uzak değil aslında." dedi Ruth. "Ayrıca metroya binmekten de hoşlanıyorum. Kaldı ki bak, hiçbir şey boşuna değil. Söylemeye gerek yok. Seninle karşılaşmadan önce bir şemsiye edinebilmiş olsaydım, tanışmamış olacaktık."

"Yağmurun cilvesi."

"Aşk romanı gibi sanki."

"Bakarsın öyledir."

Ruth'un kalbi küt küt atıyordu. "Bir yağmur sonrası kahvesi içsek nasıl olur?"

İşte şimdi aşk romanlarındaki gibi konuştum.

Vlad sırıtarak, "Ruth, teklifine bir diyeceğim yok." dedi. "Ama metroya binmek zorunda değiliz. Seni evine bırakabilirim."

Ruth, aklını toplamaya çalışıyordu. Bu adamla zıtlaşmak zordu. "Ben tam olarak onu kast..."

"Ne yani, beni sepetliyor musun?" dedi Vlad, bu kez çok içten bir gülümsemeyle. Elini uzatıp kızın eline dokundu.

Kız başını sallayarak, "Vlad, ne demeye geti..."

"Tatlım, şaka yaptım tabii ki. Aklımdan bile geçmez. Ama kahvemizi içtikten sonra seni bırakırım evine. Metroya binmek zorunda kalmazsın."

"Araban buralarda yani?"

"Seninle karşılaştığımız yerden bir sokak yukarıda. Birkaç işim vardı ama önemsiz şeyler. Bekleyebilir. Ne zaman istersen seni evine götürebilirim."

Ruth daha ağzını açıp bir şey söyleyemeden Vlad, garsonu çağırıp iki kahve söyledi.

"Tamam, oldu işte." dedi garson gittikten sonra.

Ruth tartışmak istemiyordu. Tek düşündüğü, evin önüne vardıklarında, bu adamı içeri davet etse miydi, etmese miydi? Evin durumu feciydi. Mutfak evyesi tepeleme bulaşıkla doluydu, yatağını da yapmamıştı. Başka bir zaman daha iyi olurdu. Etrafı toparlayıp iyi bir izlenim verebileceği bir zamanda. Ama, metroyla gitmektense eve arabayla gitmek hiç de fena olmazdı. Metroyu sevdiği filan yoktu. Onu öylesine söylemişti. Adam ona hangi konularda yalan söylemişti, kim bilir.

İlişkilerde dürüstlüğe inanırdı ve bu da bir ilişkiye dönüşecek gibi görünüyordu. Öyle olduğunu umarak, "Malpass." dedi.

"Efendim?"

"Adım... Sormuştun ya. Ruth Malpass."

Elindeki kahve fincanını kaldırarak, "Çok memnun oldum, Ruth Malpass." dedi.

Kahvelerini bitirdiklerinde, Ruth artık düz bir çizgi üzerinde yürüyebileceğinden emindi. Aslen, şu anda her şeyin iyi yürüdüğünden emindi.

Restorandan çıktıklarına, Vlad yine de koluna girdi. Ruth buna en ufak bir direnç bile göstermedi. Arabaya kadar on

dakika boyunca yürürlerken Vlad'ın anlattığı bir şeye güldüğünde onun kolunu tutup sıkmış ve bu kadarcık temasın meşru sayılacağı bir noktaya geldiklerini göstermek istemişti. *Her şey sırasıyla, adım adım.* Vlad da bunu anlamış görünüyordu. Belli ki, o da bu usulleri ve işin nereye varacağını bilen biri.

Vlad, arabasının koyu lamine camlı, oldukça yeni model siyah bir Chrysler olduğunu söylememişti. Arabanın üstündeki boncuk boncuk su damlaları, güneş vurdukça kristal taneleri gibi parlıyordu.

"Lastiklerin çok göz alıcı." dedi Ruth.

"Şirket arabası işte."

Hangi şirket olduğunu, ne iş yaptığını veya nerede çalıştığını sormamaya karar verdi. Nasıl olsa, eninde sonunda öğrenecekti.

Kumandayla kapı kilitlerini açtıktan sonra, sağdaki kapıyı açarak Ruth'a tuttu. Kız oturduktan sonra, hızlıca arabanın önünden dolaşıp sürücü koltuğuna geçti. Vlad oturup emniyet kemerini takarken, Ruth hemen arkasında hafif bir ses duydu. Omuzunun üstünden başını arkaya çevirdiğinde de korkudan soluğu kesildi.

Lamine camlardan içerisi görünmüyordu. Arabaya bindikten sonra da, gözü arabanın önünden dolaşan Vlad'da olduğu için arkada oturan siyah saçlı kadını fark etmemişti. Saçı, kadının sert ifadesini pekiştirecek biçimde arkaya taranmıştı ve insanın içine işleyen kapkara gözleri vardı.

Vlad gülerek eliyle Ruth'un dizine dokundu.

"Seni şaşırttığım için özür dilerim." dedi. "Daha önce söylemeliydim. Bu benim kızkardeşim İvana. Önce onu bir yere bırakmamız lazım. Sonra biz kendi yolumuza gideriz."

KIRK DÖRT

Kadını izlemek işten bile değildi. Fedderman, yeni Madeline'i takip ederken olsa olsa otuz kırk metre kadar bir mesafe koluyordu. Zaman zaman da karşı kaldırıma geçip kendini biraz daha emniyete alıyordu. Olur da arkasına bakacak olursa diye yapılan bir şeydi bu. Ama kadının dönüp arkasına baktığı filan yoktu. İzleneceği konusunda herhangi bir endişesi olmadığı belliydi. Ya da hiçbir şeyden şüphelenmemiş gibi görünmeyi çok iyi beceren biriydi. Fedderman her iki ihtimali de göz ardı etmemişti. Ama, kadın galiba izlendiğini bilmiyordu.

Quinn'in her ikisiyle de telefonlaşmasının ardından, Pearl yeni Madeline'in peşini bırakıp başka yöne dönüp gideli yirmi dakika olmuştu. Fedderman Pearl'ü izlemişti. Ama Pearl, Fedderman'ı görmemişti. Fedderman bundan mutlu olmuştu. Florida'da geçirdiği süre boyunca körleşmiş olmaktan endişe ediyordu ve takipteyken görünmez olma reflekslerini kaybetmiş olmaktan korkuyordu. Ama takip işi de bisiklete binmeyi bir kere öğrenmiş olmaya benziyordu. Golf topuna vurmayı öğrenememişti, ama olsun...

Fedderman yağmur sonrası bastıran nemli sıcaktan bayağı bunalmışa benziyordu. Koltukaltlarının fazlasıyla terlediğini fark edince, takım elbisesinin ceketini çıkarıp bir omzunun üstüne atmıştı. Beyaz yağmurluklu kadını takip ederken yorulmuş olduğundan değil. Kadın hem yavaş yürüyor hem de arada bir vitrinlere bakıyordu. Bazen bir mağazaya dalıyor ama içeride pek uzun kalmıyordu. *Meraklı kahpe* diye içinden geçirdi Fedderman.

Kadın, Batı Seksen Altıncı Cadde'den köşeyi dönüp yürüdü ve biraz ilerideki bakımsız taş basamaklardan yukarı çıktı. Aralıklı olarak altışar basamaklı merdivenlerle çıkılan binaların ortada olanında iskele kurulmuştu ama ortada çalışan filan

yoktu. Yeni Madeline, sıradaki üçüncü binanın abartılı biçimde büyük yeşil emaye kaplı kapısından içeri girdi.

Kadının basamakları çıkışındaki esnekliğe bakarak Fedderman, onun ya genç bir kadın olduğuna ya da kendine çok iyi bakmış biri olduğuna hükmetti.

Beş dakika bekledikten sonra, Fedderman karşıya geçip, tam önüne çıkan güvercin pisliğine basmadan, basamakları çıkıp binaya girdi. Binanın girişi, üstü gri renkte yağlıboya beton bir zemine eşlik eden sarıya boyanmış yeşil seramik duvarları olan küçük bir holden ibaretti. Ortamın boğucu olduğu yetmiyormuş gibi, havaya çok baskın bir idrar kokusuna karışmış çamaşır suyu kokusu hâkimdi. Yere atılmış, Hershey's çikolata kâğıdına benzeyen bir sürü de alüminyum kağıt vardı.

Fedderman etrafına bakındı ve asansöre benzeyen bir şey göremedi. Binada sadece merdiven vardı. Bir yerlerde sesi çok açılmış bir televizyondan birileri finans kanalını izliyordu. Adamın biri borsanın yükselişte olduğunu söylüyordu.

Ne gün ama...

Fedderman duvarla aynı renk boyanmış altı adet posta kutusunun olduğu duvara yöneldi. Bir tanesinin üstündeki isimlikte M. Scott, 6A yazıyordu. Kurşun kalemle yazılmıştı. 6A nerede olur. Tabii ki en üst katta. *Yeni Madeline'in bu kadar atletik olmasına şaşmamak lazım.* Bütün o dik ahşap merdivenleri çıkıp o katta hakikaten bir 6A var mı diye bakmanın alemi yoktu. Hele bu sıcakta. Bir de o tahta basamaklarda davul gibi ses çıkarıp kadını şüphelendirmenin hiç gereği yoktu.

Fedderman ağır ahşap sokak kapısını itip dışarı çıktı. Hem içerideki o ağır ve sıcak havadan, hem de o leş gibi sidik kokusundan kurtulmuştu.

Yirmi-otuz metre kadar yürüdükten sonra cebinden telefonunu çıkarıp Quinn'i aradı.

Yeni Madeline'in oturduğu yeri öğrenmişlerdi. Bu da bir gelişme demekti.

Fedderman'a yeni Madeline'i takip işini devrettikten on dakika sonra Pearl izlendiğini fark etti. Bu, zihninin köşesinde beliren çok küçük bir tedirginlikten kaynaklanmıştı ama bunca yılın polisi için bu bir işaretti.

Arkaya çaktırmadan attığı anlık bakışlarda, birisi hemen onun görüş alanından kaçıp saklanıyordu. Bir sonraki kavşakta, elinde evrak çantası olan bir adama çarptığı için özür dileme ayaklarında arkasına döndüğünde yine aynı ani hareketi yakalamıştı. Bu kez, takip eden her kimse, hemen yandaki Duane Reade tabelalı eczaneye girmişti. Burası Pearl'ün bildiği bir mekândı ve alt katı da olan büyük bir yerdi. İçeri girip takipçiyi teşhis etmeye çalışmanın bir yararı olmazdı. O anda içeride elli kişi olabilirdi. O ve takipçisi içeride, bir aşağı bir yukarı kedi fare gibi oynayacaklardı.

Telaşa gerek yok diye düşündü. Takipçisi, siyah saçlı, büyük memeli ufak tefek kadınlardan hoşlanan herhangi biri de olabilirdi. Olmayacak şey değildi. Ama yine de meraklanmıştı.

Bunu bulmanın tek bir yolu var.

İlk yapması gereken, takipçinin yüreğine su serpmekti. Yani, adamı yakalandığı konusundaki kuşkularından kurtarmaktı. Adamın hâlâ girdiği yerde olup olmadığına tekrar bakmaksızın, Pearl hemen oracıktaki metro durağının merdivenlerinden inmeye başladı. Sonra da turnikelerden geçmek için itişen kalabalığın arasına karıştı. Aşağıdaki hava o denli durgun ve ağırdı ki, sanki yerin altında kopacak bir fırtınanın haberini veriyordu. Belki günün birinde New York'ta o da olurdu. Elektrikli merdivenden bir kat daha aşağı inerken etrafta hüzünlü bir ağız mızıkası sesi yankılanıyordu. Ama her kim çalıyorsa bayağı kötü çalıyordu.

Platformda sağına soluna bakmaksızın, beş dakika kadar bekleyip gelen trene bindi.

Tekrar yeryüzüne çıktığında, Jill'in ve Jewel'ın oturduğu binaya dört sokak mesafedeydi ve binaya doğru gezine gezine yürümeye başladı. Parlak güneş, aksi yönde akan arabaların camlarına vuruyor, cadde ve kaldırımın görüntüsünü bir film şeridi misali bu camlarda yansıtıyordu. Koca bir kamyon, hidrolik freninden gelen tıss sesiyle kavşakta yavaşlayıp önünden geçerken, Pearl kaldırımın kenarına doğru geçip kamyonun yan camına vuran görüntüye baktı. Arkasındaki alan kabak gibi görünüyordu.

Evet, beklediği görüntü de cama vurmuştu.

Hâlâ arkamdasın demek?

Adamın biri sırf ondan hoşlandığı için bunca yol katedip geldiyse ve ona daha da fazla bulaşma yüzsüzlüğünü gösterecekse, başına büyük iş almış demekti.

Tamam, hoşlanılmayacak bir hatun değilim, o başka.

Cebindeki telefon titreşti. Bu iyi işte! Belki Quinn'dir arayan. Pearl, çok sakin bir hareketle telefonu cebinden çıkardı ve ekranda Golden Sunset'in numarasını gördü. Şimdi hiç annesiyle konuşacak havada değildi. Çağrıyı cevaplamadan, telefonu tekrar cebine koydu. Ama telefon çalmaya devam ediyordu. Biraz ara... Sonra yine...

Yaklaşık onuncu kez arandığında, artık çıldıracak duruma gelmişti. Annesi doksan kere de olsa arardı ve aramaktan katiyen vazgeçmezdi. Telefonu sesli mesaja alıp bir kerelik atlatsa bile, annesi bıkıp usanmadan aramaya devam edecekti. Doksan kere de laf mı?

Bir yandan yürürken istifini bozmadan telefonu cebinden çıkarıp açtı.

"Merhaba anne."

"Pearl, sen misin kızım?"

"Başka kimi bekliyordun? Beni arayan sensin."

"A, öyle mi? Bayan Kahn'ın numarasını çevirdiğimi sandım. Onu arıyordum." Pearl, bunun yalan olduğunu biliyordu. Annesi aynen devam etti. "Neredeydin. Tuvalette filan mı? Her neyse. Ama, Bayan Kahn demişken, yeğeni Milton'la ilişkin ne âlemde? Doktor Milton Kahn demem lazım aslında. Benim biricik kızım her şeyin en iyisine layık. Belki biraz kişisel olacak, ama benim kızım niye başarılı bir dermatolog ile evlenmesin? Ve üstelik, Bayan Kahn ile yaptığım sohbetlerden şunu çıkardım: Yeğeni Milton sadece doktor olarak başarılı değil, aynı zamanda parasal olarak da iyi durumda. Teyzesi diyor ki yeğeni gençliğini hayır işleri yaparak geçirmiş. Bu da onun ne kadar iyi yürekli bir insan olduğunu gösterir. Bunu zaten ikimiz de biliyoruz. Ama şimdi parayla muayene ettiği hastalara bakıyor ve nasıl çok çalıştığını da biliyorsun. İşleri gayet iyi. Evlilik artık bu kadar hazırlık dönemi mi gerektiriyor bu devirde? İlk karşılaşmanızdan beri bu kadar zaman geçti. Lak lak yaparak bu kadar zaman geçirmek gereksiz. Artık hiç değilse, eli eline değmeli."

"Bana da konuşma şansı verecek misin?"

"Zaten senden istediğim de bu, tatlım. Bana Doktor Milton Kahn ile olan ilişkinin şimdiki durumunu anlat. Sizi tanıştıran ben olduğuma göre, yani Milton'un teyzesi Bayan Kahn ile birlikte tabii, bu kadarcığını sorma hakkım var. Yani, sizin gibi güzel bir çiftin evlilik konusunda şu anda nerede durduğunuzu sorma hakkım var, tatlım."

"Milt iyi bir adam. Sorduğun buysa."

"Onu daha önce söylemiştin zaten."

"Ama hâlâ öyle işte anne, bak şimdi..."

"Ben sizin ilişkinizi öyle platonik bir seviyede sorgulamıyorum. Şimdi nereye geldiniz? Bak bunu sorarken zorlanıyorum. Daha fiziki bir seviyeye geldiniz mi? İyi bir ilişkide platonik olanla fiziki olanı birbirinden ayırmak bazen çok ince bir çizgiyle..."

"Anne işim var."

"İşte ben de bunu diyorum zaten, biricik kızım. Niye çalışasın ki? Ben de zaten bunu sana sorup duruyorum ve sen hâlâ bana bir cevap vermedin. Öyle değil mi?"

"Hayır, öyle değil." Belki bir şok terapisi işe yarayabilirdi. "Anne, şu anda tam arkamda beni takip eden silahlı bir adam var."

"Mümkün mü böyle bir şey? Ünlü dermatolog Doktor Milton Kahn'ın karısını silahlı bir adam takip edecek. Böyle çılgın bir dünyada bile."

"Mümkün değil tabii." dedi Pearl. Ama sıyırmak üzereydi. "Bak anne, ben hiç kimsenin karısı filan değilim ve şu anda çalışıyorum ve de kimseyle konuşacak vaktim yok. Bunu anla lütfen."

"İnsanlara ne kadar değer verdiğin, onlara ne kadar zaman ayırdığından belli ol..."

Pearl hem bağlantıyı kesti hem de telefonunu tamamen kapattı.

Yine arkasına bakmadan, basamakları çabucak çıkıp binanın sokak kapısını itti. Binanın ilk giriş holünde kimsecikler yoktu. İçteki hole açılan kapının camından bakınca da kimseler görünmüyordu. Yavaşça beşe kadar sayıp, topuğunun üstünde dönerek binanın kapısından tekrar dışarı fırladı ve sokağa inen iki beton basamağı katetti. Ve Ed Greeve ile burun buruna geldi.

KIRK BEŞ

Pearl, Greeve'i görmeyeli bir yılı aşkın bir süre olmuştu, ama onu hemen tanıdı. Hiç değişmemişti. Aynı sıska ve kambur vücut, aynı siyah takım elbise, aynı mahzun surat. Kazara

polis olmuş bir cenaze levazımatçısı. Pearl, adamın göbek adının "Hayalet" olduğunu biliyordu ve onu enselemiş olmaktan ötürü bir an için de olsa gurur duydu.

Greeve, son metreleri koşarak geldiği için hâlâ nefes nefeseydi. Pearl iyice yaklaşarak dik dik baktı adamın suratına. Adam, formaldehid kokusunu hatırlatan ucuz bir kolonya sürmüştü.

"Beni niye takip ediyorsun?" diye sordu, tersleyerek.

Greeve ifadesini değiştirmeden bir adım geri kaçtı. "Seni birkaç sokak ötede görünce, gelip bir merhaba diyeyim dedim. Ama çok hızlı yürüyorsun. Beni bayağı koşturdun."

Pearl öyle kötü sırıttı ki adamın yalan söylediğini anladığını bundan daha iyi ifade edemezdi.

Greeve bunu pek kafaya takmadı. Onu belli bir amaçla ve kasıtlı olarak takip ediyor olduğunu Pearl'ın bilmesine olanak yoktu. Kimse bunu kanıtlayamazdı. Bu yerden bitme pitbull'a hesap mı verecekti?

Sırıtarak binayı işaret etti. "Ee, kim oturuyor burada?"

"Bir arkadaşım."

"Jill Clark mı?"

Greeve, Pearl'ü daha önce de izlemiş olduğunu belli etmek istemişti. 'Senin neler karıştırdığını biliyorum' gibisinden bir mesajdı bu. Pearl sinirlerine hakim olamazsa, üste çıkacaktı.

Ama Pearl bunu yemedi. "Doğru, Jill eski bir arkadaşım. Evdeyse şimdi, gel seni de tanıştırayım." Böylelikle Greeve, Jill'in o anda evde olmadığını da anlamış oluyordu. Aksi takdirde, Pearl böyle bir teklifte bulunmazdı.

Pearl'e o bildik cenaze levazımatçısı suratıyla gülümseyerek, "Yok, sağol," dedi. "Belki başka bir zaman." Günün birinde elime düşeceksin der gibisinden sırıtarak, hadi ben artık kaçıyorum dercesine eliyle selam işareti yapıp döndü.

"Bir daha sakın beni takip ettiğini görmeyeyim." dedi Pearl.

"Tamam, görmezsin."

Başka birşey söylemeden yürüdü gitti.

Pearl binaya girip yine Jewel oldu. Asansörde sekizinci katın düğmesine basıp kümesten bozma dairesine çıktı.

Aklındaki ilk iş Quinn'i aramaktı ve kapıyı kapatıp telefonunu açtı. Açar açmaz da çalmaya başladı. Ekranda yine Golden Sunset yazıyordu. Yine annesi. Çağrıyı hiç cevaplamadan telefonu kaldırdı, karyolanın üstüne attı ve sabit telefona doğru yürüdü. Ahizeyi kaldırdı... Sonra yerine koydu.

Greeve ve dolayısıyla Wes Nobbler, Jill Clark'ın bu binada oturduğunu biliyorlarsa, Pearl'ün de aynı binada Jewel olarak oturduğunu biliyor olabilirlerdi. Ve telefonu dinleniyor olabilirdi.

Öyle olmasa da dikkatli olmak lazım.

Pearl yine karyolanın üstündeki cep telefonuna davrandı. Telefon battaniyelerin arasına sıkışmıştı ve artık titreşmiyordu. Süratle eline alıp Quinn'in numarasını çevirdi. Şimdi annesi tekrar arasa bile meşgul sinyali alacaktı. Hatta, Pearl'ün o anda herhangi bir işle meşgul olduğunu bile düşünebilirdi. Tanrı yardımcı olabilir...

Chrysler, gürültüyle açılan garaj kapısından içeri girerken, Ruth artık kendisine söylenen hiçbir şeye inanmamaya başlamıştı.

Araba, garajın içinde durduğunda, arka koltukta oturan kadının ince ama kaslı kolu Ruth'un boğazına dolanırken Vlad da eğilip kızın ellerini yanlara sabitledi. Arkada, garaj kapısı yine gümbürdeyerek üstlerine kapanıyordu. Kapı indikçe günışığı da uzaklarda kalıyordu.

Ruth'un boğazını sıkan kol, kız çığlık atmaya yeltenince

biraz daha sıktı ve çığlık sesi yerine bir karganın gaklaması kadar bir ses çıktı ancak. Ruth nefes almaya çalıştıkça, gırtlağındaki kıkırdak dokunun yırtıldığını duyar gibi oluyordu.

Başında, sanki patlayacakmış gibi inanılmaz bir basınç vardı. Sonra, her nerede iseler, oradaki loşluk tam bir karanlığa büründü. Sanki birisi birdenbire perdeyi indirivermiş gibi.

Ruth, ayıldığında henüz gözlerini açmamıştı.

Düşün!

Burnundan nefes aldığını fark etti. Dudakları ezilmiş gibiydi. Dilini dudaklarının arasından zorlukla çıkararak ne olduğuna baktı. Ağzı yapışkan bir şeyle, evet bir bantla kapatılmıştı. Ellerini oynatmaya çalıştığında da sadece parmaklarını kımıldatabildi. Kolları arkadan kavuşturulmuş ve bilekten yukarıya sıkıca bağlanmıştı. Sıkı ne kelime. Kollarını kımıldatamıyordu bile.

Ne kadar baygın kaldığını hatırlamıyordu, ama o faslı kaçırmıştı.

Düşün!

Hafızası birden yerine geldi. O koca siyah arabaya bindiğinden beri neler olduğunu şimdi hatırlıyordu.

Paniklemek üzereyken kendini kontrol etti. Şu sıralar bir kostüm tasarımcısı olabilirdi ama bir zamanlar askerdi ve zor zamanlarda nasıl organize olması ve işleri yoluna koyması gerektiğini biliyordu. Kuveyt'te Amerikan ordusunda, bir levazım deposunda çavuş rütbesiyle görev yapmıştı. Hiç çatışmaya girmemişti ama buna eğitimliydi. Şimdi de sınav zamanıydı. O zamanlar beş yaş daha gençti ve şu anda içinde bulunduğu durum da olabildiğince kötüydü. Ama başını dik tutması gerekiyordu.

Panik yok. Durumunu gözden geçir ve plan yap.

Gözden geçirmesi gereken durum şuydu: Levazım Astsubay Ruth Malpass, tamamen çıplak vaziyette, metal bir yüze-

yin üstünde yüzükoyun yatıyordu. Ayakları da yere basmıyordu. *Bu, arabanın kaputu olmalı.* Yüzey hâlâ sıcaktı. İçinden hala tıkırtılar gelen sıcak yüzey, çıplak teniyle temas ediyordu. *Ayaklarım bağlı değil. Tekme atabilirim.*

Plan yap!

Ve bir yandan da harekete geç!

Ama tekme atmaya yeltendiğinde, bacaklarının birbirinden ne kadar açılmış olduğunu fark etti. Tekmeleri havayı dövüyordu ve bacaklarını birleştiremiyordu.

Tekmelemeyi kesip, bacaklarını ayıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bacaklarını ağzı açık bir pense gibi içe zorladığında, arada birinin durduğunu fark etti. O her kimse, apış arasına yakın bir yerde duruyordu ve dizleri de iyice birbirinden açılmıştı.

Tekrar baygın numarası yaptı. Onu tutsak edenlerin, bu tekmeleme hareketini otomatik bir bedensel tepki olarak algılamasını umuyordu. Elleri ve ağzı bağlı insanlar böyle otomatik tepkiler verebiliyordu.

"Kız ayıldı." dedi bir erkek sesi. *Vlad.*

Seni orospu çocuğu!

Rol yapmanın âlemi yoktu. Artık ayıldığını görmüşlerdi.

Ruth gözlerini açtı.

Bir garajdaydı. Bir tür garaj. Nerede olduğunu gördüğünde kokusunu da aldı. Etraf benzin ve yağ kokuyordu. Işığın kaynağını göremiyordu ama tavandan sarkan çıplak bir ampulün parlak ışığını hissedebiliyordu. Garip birtakım gölgeler duvarlara vuruyordu.

Pes etmek yok. Plan yap!

Boynu bir tarafa bükülmüştü ve başı, sol yanağının üstünde arabanın kaputuna bastırılıyordu. Şimdi de arabadaki kadın, Vlad'ın kızkardeşi İvana, arabanın önünden dolanıp karşısına gelmişti. Kadın yürürken bir şeyler hışırdamıştı.

Yere bir şey serili.

Levazım Astsubay Malpass, işleri lehine döndürecek hiç birşey bulamamıştı. Ama, yerdeki naylonun ne işe yaradığını anlamıştı. Etrafa bir şeyler saçılacağı belliydi.

İvana çıplaktı. Göğüsleri küçük ve dikti ve kaburgaları görünüyordu. Arkaya taranmış siyah saçı sıkıca topuz yapılmıştı. Gözlerinde hâlâ şimşekler çakıyordu. İki eliyle de bir şey tutuyordu. Paspas mı, süpürge mi, ne o öyle? Bir cadıyı çağrıştırıyordu. Sıska, kötü bakışlı, kara saçlı, kara gözlü ve elinde bir süpürge. Masallardaki kötü kalpli cadı.

Kadın süpürge sapını doğrultunca, Ruth kadının ellerinde lastik eldiven olduğunu farketti. Süpürge sapı iyice göz hizasına geldiğinde baktı ki sopa tahmin ettiğinden daha kısa. Daha önce ucunda bir süpürge var idiyse de şimdi yoktu ve sopa belli bir yerden kesilmişti. Bir metreye yakın bir boyu vardı ve ucu sivriydi.

"Bunu görmeni istedim." dedi kadın, aynen arabada ilk karşılaştıklarındaki gibi pis pis sırıtarak.

Bacaklarının arasındaki beden daha yukarıya doğru kendini verip Ruth'un bacaklarını biraz daha açtı. Dizlerinden tutan güçlü eller bacaklarını iyice yana açıyordu. Adamın başparmakları, dizlerinin arkasındaki hassas ete bastırdıkça canını yakıyor, bir yandan da bacaklarını artık birbirinden ayıracakmış gibi iyice yanlara itiyordu. Adam sonra Ruth'un sol bacağının üstüne kendi ağırlığını verip, elini oradan çekti.

Cadı, tekrar arabanın önünden dönüp Ruth'un görüş hizasından çıktı. Bu kez, daha çok sayıda el, bacaklarını kalçalarına yakın bir bölgeden kavramış, iyice ayırıyordu.

"Hâlâ uyanık mısın, şekerim?" dedi adının İvana olduğunu söyleyen cadı.

"Hiç olmadığı kadar." dedi Vlad sakin bir sesle.

"Bu işi çok yavaş yapacağız." dedi cadı.

Ruth, kurtulmak için son bir kez ümitsizce ve boş yere bir çaba gösterdi. Vlad gülerek ağırlığını iyice kızın üstüne verdi ve Ruth canı yanarak yine hareketsiz hale geldi.

Artık ne kadar plan yaparsa yapsın, ne kadar çabalarsa çabalasın, hiçbir şeyi değiştiremeyecekti. Tamamen teslim oldu. Tek istediği, her şeyin bir an önce bitmiş olmasıydı. Bu nihai plandı artık. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Hiçbir şey... Bu da hemen son bulmalıydı artık.

Evet, bitsin artık!

Üst üste yapıştırılmış kalın bantların içine sessiz çığlıklar atarken bilincini kaybetmesi ve olanları hissetmemesi için dualar ediyordu. Akla hayale sığmayacak böyle bir ıstıraptan başka türlü kurtulamazdı. Evet, oraya varmak üzereydi. Elini atsa tutacakmış gibiydi. İçinde acı veya farkındalık olmayan kapkara bir boşluğa...

"Nişadır getirdim." dediğini duydu cadının, çok uzaklardan.

"Senin, her şey için iyi bir planın olur." dedi kardeşi.

KIRK ALTI

"İki gün önce olmuş." dedi Linda. "Bu, bizim tahmin ettiğimiz ölüm günü ve saatine yakın bir bulgu."

Quinn'in yatağındaydılar. İyi yemek, iyi şarap ve iyi sekse doymuş haldelerdi. Quinn, sırtüstü yatmış, başını yatağın üst kısmına dayadığı yastığa koymuş olan Linda'ya bakıyordu. Linda bunları anlatmadan önce kendisine biraz zaman tanımıştı. Quinn bunu biliyordu ve bundan memnundu. Çünkü işin nereye varacağını tahmin ediyordu ve bu onu çılgına çevirecekti.

Linda, Newark-New Jersey yakınındaki bir çöp sahasında

bulunmuş kadın cesedinden yeni bahsetmişti. Cesedin bulunması büyük bir rastlantıydı, zira oradaki çöp yığınlarını toparlamakta olan bir buldozer operatörünün gözüne, kepçeden aşağı sarkan bir ayak çarpmıştı. Kimse görmeseydi, çöpün üstü hemen o gün toprakla kapatılacaktı.

"Dur tahmin edeyim." dedi Quinn. "Wes Nobbler bu bilgiyi Newark polisinden aldı ve şimdilik bunu bir sır gibi saklıyor."

"Doğru bildin. Nift de kimseye bir şey söylemiyor. Ama eminim yakında açık edecekler. Gerçi, bu cesedin Torso Cinayetleri'yle ilgisi olmayan herhangi bir cinayete ait olduğunu düşünüyorlar."

"Peki, kadının cesedi Newark'ta bulunduysa, şimdi New York'ta ne arıyor?" diye sordu Quinn.

"Nift ve Nobbler çok ısrar ettiler. Bunun Torso Cinayetleri'yle bir ilgisi olabileceği konusunda Newark'ı ikna ettiler."

"Ve Newark da bunu saklıyor."

"Şimdilik. Kimse katilin bulunmasını riske atmak istemiyor."

"Ama Nobbler ve Nift şu anda tam olarak bunu yapıyorlar."

"Katılıyorum. Ama bu, onların umurunda değil."

Quinn'in tepesinin tası atmak üzereydi. "Bu şimdi onların yanına mı kalacak?"

"Bir süre için..." dedi Linda. Bunun üzerinde epey kafa yormuş ve artık sıkılmış gibi bir ifadesi vardı. "Bunu Torso Cinayetleri'ne bağlayan tek bir şey var gibi görünüyor. Kadın, sivri bir süpürge sapının yol açtığı şiddetli iç kanamadan ölmüş."

"Az buz bir bağlantı değil."

"Hem evet hem hayır."

"Renz'in bunlardan haberi yok mu?"

"Cinayet kurbanından haberi var. Ama süpürge sapından haberi yok." Linda, komidinin üstünde duran yarım teneke diyet Pepsi'ye uzandı. Üzerinde durduğu derginin kapağında daire şeklinde ıslak bir iz kalmıştı. Gazı kaçmış ılık Pepsi'yi bir dikişte içip boş tenekeyi yine aldığı yere koydu. "Daha önemlisi, şu bulgudan da dolayısıyla haberi yok. Süpürge sapı Torso Cinayetleri'nde kullanılanlarla benzer niteliklere sahip. Nift bunu medyadaki gözdesinden de saklıyor. Ama er ya da geç söyleyecek, yoksa kadın Nift'in birşeyler sakladığını anlayacak. Nift, Cindy Sellers'ı kızdırmak istemez."

"Orası kesin." dedi Quinn. Yine canı fena halde puro istemişti. Burada, kendi yatak odasında böyle bir şansı yoktu. *Kadın mı, puro mu? Biri varsa, diğeri yok.* "Bu sefer kurşun deliği yok mu?"

"Yok." dedi Linda. "Ve başı, kolları ve bacakları, hepsi yerli yerinde. Kimlik teşhisi bile var. Ruth Margaret Malpass. Batı Yakası'ndan. Kayıp ihbarı pek gecikmemiş. *Binbaşı Mary* diye bir tiyatro oyunu için kostüm tasarımcısıymış. Broadway prodüksiyonu değil, ama sonbaharda perde açacakmış. Çalıştığı stüdyoya gelmeyince, asistanlardan iki kişi onu aramaya başlamış. İşe gitmemek gibi bir huyu hiç olmamış. Oturduğu binanın görevlisi ve komşuları onu her yerde aramışlar. Bulamayınca da sonunda polise başvurmuşlar. Kayıp ihbarının resmiyet kazanması için biraz erken de olsa, eşkali çöplükte bulunan kadına benzediği için polis araştırmaya ikna olmuş. Parmak izleri de eşleşmiş. Kadın daha önce ordudaymış. Parmak izlerini de ordu kayıtlarından bulmuşlar."

"Bu durumda, sivri süpürge sapı yegâne bağlantı." dedi Quinn.

"Son Torso Cinayetleri'nde olduğu gibi, yine makattan sokulmuş."

"Al sana bir benzerlik daha." dedi Quinn.

"Ve hâlâ hayattayken sokulmuş." dedi Linda. "Katilin hareket tarzındaki değişimin bir devamı niteliğinde."

"Tanrı yardımcımız olsun..." dedi Quinn.

"Ruth Malpass'ın yardımcısı olmamış." dedi Linda. "Umarım Tanrı Nobbler ve Nift'in de yardımcısı olmaz."

"Nobbler, olaydaki benzersizliklerin üstüne oynuyor ama dediğin gibi, çok uzun süre habersiz gibi davranma şansı yok."

"Bir savunması var ama." dedi Linda. "Süpürge sapında hiç iz yok, kurbanın cesedi bir bütün halinde ve teşhis edilebildi. Kadın uzun süredir New York'ta yaşıyormuş ve burada sanat okuluna bile gitmiş ve çok sayıda da tanıdığı ve görüştüğü insan var. Bir şey daha... Evdeki bilgisayarımdan E-Bliss'in müşteri veri tabanına girdim. Ruth Malpass diye bir müşterileri yok."

"Müşteri listesine nasıl ulaştın ki?" diye sordu Quinn.

"Çok kolay..." dedi Linda. "Ben de kaydoldum."

Quinn sabahı beklemedi. Saat on biri çeyrek geçiyordu ve Renz hâlâ yatmamış olabilirdi. Yattıysa bile, Quinn bu işin de bir çaresini bulurdu.

Linda'nın yanıbaşında, yattığı yerden Renz'in numarasını çevirdi. İçin için öfkeden kudursa da hiç değilse sırtı yataktaydı.

Renz asabi bir sesle, ikinci çalışında açtı telefonu.

Quinn, Linda'nın anlattıklarını ona aktarmaya başlayınca Renz araya girdi.

"Hepsini biliyorum," dedi. "Son dakika haberi olarak bütün kanallarda ve bütün memlekette yayında. Bir tek benim ofiste değil."

"Herhalde Nobbler sonunda pes etti ve haberi açıkladı."

"Ya da Cindy Sellers bir şekilde öğrendi. Bahse girerim, City Beat özel sayı çıkarıp bütün şehre yaymıştır bile."

"Süpürge sapı televizyon haberlerinde çıktı mı?"

"İkinci haber olarak. İlk gördüğüm Tom Coulter'ın eski sabıka fotoğrafları, sonra da bir haber spikeri, elinde bildiğin süpürge sapıyla, Malpass denen kadıncağıza ne olduğunu anlatıyor. Haberlerde kurdukları bağlantı, Tom Coulter'ın daha önce kurbanlarını New Jersey'de öldürmüş olması. Adamın evine döndüğünü düşünüyorlar."

"Belki de dönmüştür." dedi Quinn. "Bu, taklit bir cinayet olamaz mı?"

"Nobbler da böyle açıklayacak." dedi. "Taklitçi işi olarak."

"Bu mümkün. Kurbana yapılmayan diğer şeyler itibariyle."

"Orada dur şimdi." dedi Renz. "Coulter'ın, işi Torso Cinayetler'ini üstlenmeye kadar vardırıp ondan sonra da yeni bir oyuncu olarak sahaya çıkmasına sebebiyet vermiş olmanın sorumluluğunu almaya hiç niyetim yok."

"Bence Coulter olamaz." dedi Quinn. "O aslen panikledi̇ği için adam öldürmüş, profesyonel bir hırsız."

"Ama bir kez tadını aldılar mı..."

"Evet, bazen. Ama ben hâlâ Coulter'a bunu konduramam. Medya onun peşinde çünkü onu onlara biz verdik. Biz onlara böyle bir isim vermeseydik, adını bile anmazlardı."

"Bu doğru," dedi Renz biraz durakladıktan sonra. "Çakallara et attık. Bana, benim içimi rahatlatacak başka bir şeyler söyle, Quinn. Mesela, bundan sonra ne yapacağımız gibi."

"En kısa zamanda bir basın toplantısı yap." dedi Quinn. "Malpass cinayetiyle Torso Cinayetleri arasındaki farklılıkların altını çiz. Malpass'ın aynı katil tarafından öldürülmediğine dair iyi nedenlerimiz olduğunu ima et. Bizim elimizde olan ama kamuoyunun ve katilin bilmediği bulgular. Arada herhangi bir bağlantı olduğunu düşünmemiz için bir neden olmadığını söyle."

"Nobbler'dan daha mı çok habersizmiş gibi davranalım yani?"

"Hem daha çok, hem de hemen. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

"Dur bir dakika!"

"Tavşana kaç, tazıya tut."

"Senin iş yapma stilini sevdiğimi söylemiş miydim son zamanlarda?"

"Beni bunun için tutmadın mı?"

Quinn, cep telefonunu kapatıp yanındaki komidinin üstüne koyduktan sonra, Linda doğrulup bacaklarını önde topladı ve dizlerinin üstünden Quinn'e baktı. Quinn'in telefonda konuştuklarını dinlemişti.

"Bu seferkinin Coulter'ın işi olduğuna ihtimal veriyor musun?" dedi.

"Hayır. Bu işler yürek ister. Hırsızlık ve cinayet çok ayrı şeyler. İki farklı şeyden bahsediyoruz."

"O dediğin şeyden ikişer tane olmuyor mu herkeste?" dedi Linda.

Quinn yarı oturur bir vaziyete gelirken Linda'nın dizini öptü, sonra arkasına yaslandı.

"Ruth Malpass'ın ölümünün E-Bliss'le bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Linda.

"Aynı katil olmaması için küçücük bir ihtimal bile yok." dedi Quinn.

Linda şaşırmış bir halde kaşlarını çatarak, "Malpass, E-Bliss'in müşterisi değilse, torso katilleri onu niye öldürsün ki?" dedi. "Ne geçecek ki ellerine? Olayın tamamen dışında bir insan. Buradaki cinayet sebebi ne o zaman?"

"Düşün bakalım biraz."

Linda beş saniye kadar düşündükten sonra, ses verdi.

"Tanrım, olamaz!"

"Bu, sadece iş olarak başladı." dedi Quinn. "Şimdi ise, yapan bu işten zevk almaya başladı."

KIRK YEDİ

Sabahki *Post* gazetesi Palmer Stone'un masasının üzerinde sayfaları açık vaziyette duruyordu. Gloria'ya haberi okumasını söylemişti ama o zaten haberi gördüğünü söyleyerek geçiştirmişti.

Stone, Gloria'yı sohbet etmek için çağırmıştı. Ama sadece Gloria'yı çağırmıştı. Victor olmadan. Gloria siyah pantolon, siyah çizme ve beyaz bir tünik giymişti. Kırmızı fuları yine boynundaydı.

Stone, büyük ofis koltuğunda oturmuş Gloria'ya gözlerini dikmiş bakarken, koltuğunda sağa sola asabi salınımlar yapıyordu.

"Eğer gazeteyi okuduysan," dedi kontrollü sesiyle," Bu New Jersey'de ölü bulunan kadının makatına sivri bir süpürge sapı sokulmuş olduğunu da görmüşündür."

"O tür şeyler hep olabiliyor," dedi Gloria.

"Tam bizim arka bahçemizde olması hoşuma gitmiyor. Nasıl oluyor bu?"

"Polisler kısa zamanda bu işi sonuçlandırırlar. Şüphelendikleri adamın resmi ön sayfada zaten." Gloria başıyla gazeteye işaret ederek, "Adamın adı bile belli. Tom bir şey..." dedi.

"Tom Coulter. İşi rast gitmeyip birkaç kişiyi öldüren bir ev hırsızı."

"New Jersey'de. Bu kadının cesedinin bulunduğu yerde."

"New York'a da ne kadar yakın."

Gloria başını kaldırarak 'hayret bir şeysin' dercesine Stone'a baktı.

"Palmer, sen ne diyorsun Tanrı aşkına? Bu New Jersey olayının bizle en ufak bir ilgisi yok. Buldukları sadece gövde değil bir kere. Ve kadını anında teşhis ettiler. Eğer basın bununla Torso Cinayetleri arasında bir bağlantı kuruyorsa, bu onların sorunu."

"Senin gibi düşünmek isterdim ama olmuyor." dedi Palmer üfleyerek. "Biz üçümüz uzun yıllardır birlikte çalışıyoruz."

"O zaman burada boşa konuşup durmayalım, ikimizin de ne olduğunu bildiği bir şey hakkında. Kafayı neye taktığını bilmiyorum, Palmer. Ama bir şeylere takmışsın. Beni bu sabah niye çağırdığını biliyorum."

"Hiç kendini yorma." dedi Stone. "Bu kadını kardeşinin öldürmüş olduğuna dair birtakım işaretler var. Benim kuşkum bu."

"Victor mu?" Bırak Tanrı aşkına, Palmer."

"İlla ki öyledir demiyorum."

"Ama onu ima ediyorsun."

"Niye etmeyeyim? Son zamanlarda çok garip davranıyor. Ve bu kadın, adı neydi, Ruth bir şey, bana hemen Victor'u çağrıştırdı."

"Ruth müşterimiz mi, Palmer?"

"Olmadığını sen de biliyorsun."

"O zaman Victor bunu niye yapsın? Niye listede olmayan, kayıt dışı bir iş yapsın?"

"Buna kesin bir cevap veremem, Gloria. Ama Victor'un evindeki kitaplara bir göz attım. Birkaç yeni kitap gördüm. Kazıklı Voyvoda hakkında gıcır gıcır yeni alınmış kitaplar. Kazıklı Voyvoda'yı duymuş muydun?"

"Herhalde... O kadar cahil değilim, Palmer. Orta çağlarda yaşamış biri, sanırım. Kötü bir adam. Düşmanlarını kazığa oturtup kazıkları da yere çakıp öylece ölüme terk eden bir adam. Tuhaf, hasta bir tip."

"Kardeşinin bayağı ilgisini çekmiş gibi görünüyor."

"Victor her zaman tarihe ve biyografilere merak duymuştur. Bunun cinayet şekliyle ne alakası var şimdi?"

"Ben de onu merak ediyorum." dedi Stone. "Victor işin o kısmını o kadar çok sevmiş olabilir, ki kendine böyle meşgaleler de yaratıyor olabilir. Para için değil tabii, sırf zevk için."

"Yani benim kardeşimin hasta bir sadist olduğunu ima ediyorsun." dedi Gloria, oniks mermer gibi soğuk kara gözlerini Palmer'a dikerek. Adam gözlerini kaçıramadan, "Beni iyi dinle Palmer," dedi. "O kadını Victor öldürmedi."

"Kim öldürdü öyleyse?"

"Tom Coulter."

"Kandırma beni."

"O zaman belki de Torso Cinayetler'ini gazetede okumuş veya televizyonda seyretmiş birileridir. Sadistik eğilimleri olan biri bundan esinlenip aşka gelerek harekete geçmiştir. Ama, bunu kim yaptıysa, cesedi parçalamaya da gerek duymadı. Kurbanın kimliğinin teşhis edilmesi de onun için bir sorun değilmiş demek ki."

"Cesedin bulunmasını beklemiyordu ama." dedi Stone, altını çizerek.

Gloria hiç ifadesini değiştirmedi. O ve Victor cesedin bulunmasını beklemiyorlardı. Yüzlerce dönüme yayılmış her cinsten çöp. Ruth Malpass daha o gün iki-üç metre çöp yığınının altında kalmış ve çoktan kayıplara karışmış olmalıydı. Cesedin bulunmuş olması çok büyük bir rastlantıydı.

Gloria bacaklarını yana açıp kollarını kavuşturarak öfkeli bir ifadeyle dik dik Stone'un yüzüne baktı. "Eğer gerçekten Victor'un bu kadını öldürdüğünden kuşkulanıyorsan, senin içini rahatlatayım. Polisin verdiği ölüm günü ve saatinde Victor benimleydi. Onun dairesindeydik. Sırayla birbirimizi akşam yemeğine çağırıyoruz. Geçen hafta da Victor'un sırasıydı. O

kadın öldürüldüğünde, iyi bir şarap eşliğinde istakozlu lazanya yiyorduk."

"Victor hep gözünün önünde miydi?"

"Olsa olsa en fazla beş dakika gözümün önünde değildi. Ben de neredeyse geceyarısına kadar oradaydım."

"O saate kadar?"

"İş güç konuşurken saate bakmamışız bile. Geceyarısına yakın bir saat olduğunu biliyorum, çünkü bir ara saate baktığımda ne kadar geç olduğunu ben söyledim Victor'a."

Stone bir iç çekerek Gloria'ya baktı. İçi rahatlamış numarası yaptığında kız bunu yiyecek mi acaba, diye içinden geçirerek. Palmer'ın gerçek duygularını kestirmek hiç kolay değildi. Bu arada, Ruth'un cesedinin bulunmuş olmasıyla da işler iyice karışmıştı.

Stone, "Bu dediğimi ciddiye almasan bile, gözün kardeşinin üstünde olsun. İnsanları tanımak zordur. Bize en yakın olanları bile." dedi.

"Ben Victor'u tanıyorum." dedi Gloria. "O da benim gibi. Biz herşeyden önce ve en çok işimizi düşünen insanlarız. Aynen senin gibi, Palmer. Bizler sadist veya şeytana tapan tipler değiliz. Biz paraya ve Tanrı'ya inanan insanlarız."

"Bu saydığın sırayla mı?"

Gloria, pis pis sırıtarak "Korkarım öyle." dedi.

"İnsanlar değişir. En iyi insanlar bile. Victor'un kendisi ve şirket için tehlikeli olabilecek şeyler yapmasını istemiyorum."

"Yapmıyor. Bundan eminim."

"Yine de onu izleyeceksin, değil mi? Herhangi bir değişimi en iyi sen fark edersin."

Gloria kollarını indirerek, pek dik kafalı görünmeyen, daha yumuşak bir ifade takındı. Sanki Stone'un biraz haklı da olabileceğine ihtimal veriyormuş gibi bir yüz ifadesi vardı şimdi. Onun ağzına bir parmak bal çalması gerekiyordu. "Tamam, izlerim Palmer." dedi. "Bir tuhaflık görürsem sana söylerim."

Stone masasından kalkıp o bildik samimi, güven veren ve suların durulmasını sağlayan gülümsemesiyle Gloria'ya baktı.

"Sana güveniyorum, Gloria." dedi.

"Hep güvendin, Palmer. Her şey eskisi gibi."

Büroyu terk ettiğinde Gloria da gülümsüyordu, ama Palmer gibi değil.

Ruth Malpass'ı düşünüyordu.

KIRK SEKİZ

Tom Coulter yatağında oturuyordu.

Saat gecenin üçü olmasına rağmen, Tumble Onn Inn Motel'deki odasında doğru dürüst uyuyamamıştı. Kâh rüyadan sıçrıyor kâh uyanıkken kafasından türlü türlü şeyler geçiyordu. Ne olursa olsun korku içindeydi. Nefesini kontrol etmek için bir çabaladı. Son zamanlarda, hep böyle içi sıkışarak uyanıyor ve nefes almakta zorlanıyordu.

Hep yaptığı gibi, bu gerilimden kurtulmak için kendisine kafa tutarak sakinleşmenin yollarını arıyordu.

Neden korkuyorsun ki, seni pis budala. Sadece, ülkedeki bütün polisler seni gebertmek istiyor. Bu mu yani?

Yok, bu da işe yaramadı. Kendini sırtüstü yatağa bıraktı, gözleri açık olarak.

Tumble Onn Inn Motel, Burback-Louisiana'nın hemen biraz dışındaydı. Kanundan kaçarken en son buraya atmıştı kendini. İçi yosun dolu bir havuzun etrafına U şeklinde yapılmış ahşap, derme çatma bir yapıydı. Dış cephesi bir tarihte beyaz badanalı olan bu yapı şimdi küf içinde, boz bir renk arz ediyordu. Su oluklarının altına gelen yerlerde ise yol yol pas izleri vardı.

Neyse ki çalışanların meraklı tipler olmadığı bir moteldi.

Resepsiyondaki yaşlı adam siyah izolasyon bantıyla tutturulmuş bir gözlük takıyordu. Sanki, konu mankeni olarak özellikle bulunup getirilmiş hissi veriyordu. Coulter parayı nakit ödediğinde de kaşını bile kaldırmamıştı. Kredi kartı taşımaya ehil olmayan çok müşteri görmüştü daha önceleri de. Bu adamdan Coulter'a bir zarar gelmezdi.

Ama gel gör ki, adam televizyon seyrediyor olabilirdi ve bütün o lanet olası kanallarda Coulter'ın adı ve resmi eksik olmuyordu. Hâlâ, o nefret ettiği resmini kullanıyorlardı. Dağınık saçlı ve berbat dişleri gözüken resim. Onu cahil biriymiş gibi gösteriyordu. Bir suçluymuş gibi gösteriyordu.

Coulter biraz da ucuz votkanın yardımıyla zor da olsa uykuya daldığında, zangır zangır çalışan klima susmuştu. Ya klima kendini bırakmıştı, ya da yine elektrik kesilmişti. Küçücük pis oda iyice boğucu ve sıcak olmuştu. Pencerenin dışında, gecenin karanlığında vızıldayan böceklerden başka etrafta çıt çıkmıyordu.

Şimdi biraz nefesi düzelmişti. Onu *bir şeyin* uyandırmış olduğundan emin olmasına rağmen, biraz rahatlamaya çalıştı. Bu onu uyandıran şey, herhangi bir şey olabilirdi. Bir kedi veya bir tür vahşi hayvanın çıkardığı bir ses belki. Belki bir tarla faresi. Buralarda fazla sayıda vardı. Yol boyunca her dört-beş kilometrede bir, bir tanesinin ölüsüne rastlamak işten bile değildi.

Üzerinde sadece donu vardı. Ama yine de vıcık vıcık ter içindeydi. O lanet olası bataklık oraya çok yakındı. Güve ya da pervane gibi yumuşak bir şey alnına değerek geçti, eliyle savuşturdu.

İşlerin böyle gideceğini düşünmemişti. Kötü şöhreti galip gelmişti. Gerçek bir şöhret olmaktan hâlâ keyif alıyordu, o başka. Ama nereye giderse gitsin, birileri onla ilgili haberleri okumuş veya duymuş olabilirdi. Resmini de görmüş olabilir-

lerdi. Bu hep bir sorundu. Kanun güçlerinin, boynuna bir ip geçirmek için elleri kaşınıyorsa, bu sorun gerçek bir sorundu. Komik olan ise, hiçbir zaman birini öldürmeye kastetmemişti. Öyle biri değildi. Aslen, ona kastedilmişti. Hep kör talih... Başkalarının yaptığı hatalardan kaynaklanan kötü bir talih... Bütün yaptığı, işler sarpa sardığında, istemeden üç kişiyi doğramış olmasıydı. Al işte, hayat yine ona adil davranmamıştı.

Sanki biri dürtmüş gibi uyandığından ve ortası çökmüş yatakta doğrulup oturduğundan beri her şey aynıydı. Çıt çıkmıyordu. Bir ışık ya da gölge belirtisi yoktu. Havada bir hareketlilik de yoktu. Boynundan ve kollarından da boncuk boncuk ter akmaya devam ediyordu. Rahatlamaya çalıştı ve yorgun olduğunu kendine hatırlattı.

Hadi, her şey iyi olacak. En azından bir süre için. Hadi, uyu biraz daha...

Birden gözleri faltaşı gibi açıldı. Bu kez kuşkusu yoktu. Gecenin derinliğinde, stabilize yol üstünde yavaşça hareket eden araba lastiklerinin sesleri...

Odaların önündeki park alanına bir araba yanaşmış olmalıydı.

Coulter yataktan fırlayıp pencereye gitti. Çömelerek, jaluzilerin arasından dışarıdaki karanlığa baktı. İncecik bir ay, ortamdaki yegâne ışığı sağlıyordu. Gözlerinin karanlığa alışması için, bir dakika kadar dışarıdaki karanlığa baktı, ama buna gerek olmadığını fark etti. Zaten bir süredir zifir gibi bir odanın içinde salak salak oturuyordu.

Dışarıda, akşamın erken saatlerinde kendi altındaki arabayı park ederken gördüğü altı arabadan başka araç yoktu. Hepsi eski model arabalardı. Biri 98 model klasik bir Oldsmobile idi. Coulter arabaları severdi ve iyi anlardı. Gençliğinde epey araba çalmıştı ve bu Oldsmobile böyle bir pas yığını olmasaydı, iyi bir parçaydı.

Çömeldiği yerden, pencerenin öbür kanadına geçerek diğer yöne baktı. İki araçlık park yerinden hemen sonra, iki gün önce çaldığı son model siyah Ford F-150 kamyonet yerli yerinde duruyordu. Arabanın çamurluğu hafif ayışığında parlıyordu. Aşırı derecede büyük lastikleriyle devasa bir oyuncak gibi duruyordu. Belki de öyleydi, zaten.

Bir ses daha!

Mümkün mertebe sessizce kapatılan bir araba kapısı gibi sanki. Kapı kilidi elle kontrol edilerek usulca kapatılmış gibi.

Orada birşeyler dönüyor. Bu kesin.

Coulter çömelmiş halde gerisin geriye yürüyerek bir sandalyenin üstüne atılmış halde duran Levi's pantolonuna ulaştı. Çabucak giyinip üstüne bir tişört geçirdi. Yalın ayak gitmeyi aklına getirdiyse de çorapsız olarak botlarını giymeye karar verdi. Tepeden tırnağa boşanan ter, gözlerini yaktı.

Sağ eliyle kamyonetin anahtarlarını cebinden çıkarırken, sol eliyle yatağın yanındaki komidinin üstünden 38 kalibre silahını aldı. Baklava desenli ahşap sapı olan silah, metalik mavi bir yarı-otomatikti. Baton Rouge'da bir yerden çalmıştı ama hiç kullanmamıştı. Silahın doğru dürüst çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordu. Tabancanın emniyetini açıp kapıya yöneldi.

Titreyen eliyle kapı kolunu çevirdi ve kapıyı biraz araladı.

İçeri giren sıcak ve nemli gece havası, hemen biraz ilerideki bataklığın leş gibi kokusunu da içeri taşımıştı. Dışarıda karanlık park alanından başka şey görünmüyordu. Bir örnek odaların önünde park etmiş arabalar ve gölgeleri dışında hiçbir şey... Sağına bir göz attı. Büyük lastiklerin üzerindeki koca Ford kamyonet, olduğundan daha yakın görünüyordu.

O tarafta hiç hareket yoktu. Böcek vızıltısından başka ses seda yoktu. İlerideki eyalet karayolundan geçen herhangi bir aracın sesi de gelmiyordu. Sabahın üçünde kim oradan geçecekti? Kamyonlar da bu daracık dolambaçlı yoldan geçmi-

yorlardı. Bu yola hemen hemen paralel, on beş-on altı kilometre ileride mis gibi otoyol vardı.

Coulter'ın güveni geri gelmeye başlamıştı. Kimbilir, duyduğu ses belki de sigarasını arabada unutan bir adama aitti. Ya da onun gibi bir şey işte... Bu kadar sinirli ve ürkek olunca, insan her şeyi büyütüyor.

Acaba mı?

Her neyse. Her iki durumda da dönüp yatacak halim yok. Yola çıktık bir kere.

Kovboy çizmeleriyle ses çıkarmamaya çalışarak kapının önünden ayrıldı. Yürürken çakıllı zeminde çıkardığı ses zar zor duyuluyordu. Kontak anahtarını elinde sıkıca tutuyordu. Arabaya bindikten sonra, bir sokup çevirmeye bakıyordu. Silah hâlâ sol elindeydi.

Sağ elime mi alsam, acaba? Sol elle iyi ateş edemem herhalde. Bunun için çok geç, artık.

Araca iki-üç metre kala kumandayla kapıları açtı. Aracın kabininde hafif bir ışık belirdi. Doğrulup, gürültü yapmaktan çekinmeden, araca doğru bir hamle yapıp kapıyı açarak kendini sol ön koltuğa attı.

Sanki şimşek çaktı.

Tam gözünün önünde kör edici bir ışık parladı. Elini öne doğru uzatırken yüzüne bir şey çarpmış gibi arkasına yaslandı. Şaşırtıcı bir şekilde anahtar kendi yuvasını bulmuştu. Mavi-kırmızı yanıp sönen ışıklar etrafını sarmıştı ve siren sesleri ortalığı çınlatıyordu.

Bu ışık ve ses girdabını görmezden gelerek vitesi geriye taktı ve gaza yüklenirken direksiyonu kırdı. Kamyonet 180 derecelik bir spin atarken çakıl taşları uçuştu. Araba bir an için yalpalayarak durduğunda, Coulter önce bire takıp sonra rüzgâr gibi eyalet karayoluna yöneldi.

Coulter silahı yandaki koltuğa koyup direksiyonun üstüne

yattı. Etrafı kamyonetin koca motorunun gürlemesi sarmıştı. Terden kayan eleriyle direksiyona sıkıca sarılmıştı. Sağ kulağının arkasında bir şakırdama oldu. Cam kırılmıştı. Sanki koca bir taş atılmış gibiydi. Ama bu, tabii ki taştan başka bir şeydi.

Ateş ediyorlar! Tanrım yardım et!

Sağ ayağıyla gaza tüm gücüyle bastı. Kamyonet öne atılırken etrafa toz ve irili ufaklı taş parçaları saçıyordu. Coulter arkasına yaslanırken *'canavar gibiymiş namussuz'* diye geçirdi içinden. Bir tümseğin üstünden geçerken koltukta zıpladı ve araç sola yatarken direksiyonu sağa kırdı.

Otelin önündeki alandan kurtulup asfalt yola çıktı ve hızlandı. Siren sesleri geceyi yırtarken, yanıp sönen renkli ışıklar karanlığın içinde hâlâ parıldıyordu ama artık arkasında kalmıştı. Önünde kapkara bir yol ve rengi uçmuş sarı bir yol şeridinden başka bir şey yoktu. Gecenin içine ve özgürlüğe uçuyordu.

Birden arabanın içine ışık doldu. Sağdaki aynadan baktığında, arkasından ona iyice yaklaşmış olan farlar gözünü kör edecek kadar parlaktı. Ayna, bir kurşunla paramparça oldu. Coulter gaza daha çok basıp arayı biraz açtı.

Arkaya ateş etmeyi düşündü. Galiba buna mecburdu. Arkasındakiler eyalet devriyesi mi yoksa başka bir şey mi bilinmez ama her kimseler, ateş edilince belki ayaklarını biraz gazdan çekerlerdi. Direksiyonu sol eliyle iyice kavrayarak, sağ eliyle silaha davrandı.

İşte bu sağ elim. Ateş etmek neymiş, görün şimdi.

Bu biraz ters olacaktı, ama kamyonetin yoldan çıkmadan düz bir çizgi üstünde gittiğinden emin olup, sol eliyle direksiyona iyice yapışıp, sağ kolunu camdan çıkaracak ve arkaya ateş edebilecek kadar döndü.

Silah mis gibi çalışıyordu. Bir el ateş etmeyi başardı ama kurşunun herhangi bir şeye isabet edip etmediğini anlamak

mümkün değildi. Tetiği ikinci kez çekeceği sırada, araba bir tümsekte zıplayınca bileğini çerçeveye çarptı ve silah elinden uçtu gitti, asfalt yola kondu.

İşte şimdi mahvoldum!

Toparlanıp dik oturdu ve iki eli direksiyonda, önündeki yola konsantre oldu. Arkasındaki her kimse, yine yaklaşmıştı. Dikiz aynası gece görüşüne ayarlı olmasına rağmen, oradan yansıyan ışık kör ediciydi. Aynanın açısını değiştirip yoluna öyle devam etmeye karar verdi. Artık arkayı görmenin bir âlemi yoktu. Nasıl olsa peşindelerdi.

Önüne bak yeter. Sen sürmeye devam et. Lanet olası silahı da unut. Zaten bir şey vuracak değildin o halde. Yola devam!

Coulter eyalet karayoluyla kesişen bir tali yol gördü ve hızlı alınmış bir kararla direksiyonu sola kırdı. Bu yol daha dardı ve bozuktu. Ne aradığını biliyordu. Koca dört-çeker kamyonetin üzerinde gidebileceği, ama karayolu takibine müsait, altı yere yakın polis arabalarının onu takip edemeyeceği bir yol arıyordu. Bu onun tek şansı olacaktı. Bu kör talihinin onu içine soktuğu bu kepazelikten kurtulmanın tek yolu bu olacaktı.

Şunları atlatabileceğim bir bataklık veya benzer bir yer bulsam... Hadi bir şeyler düşün...

Farlar hâlâ arkasındaydı. Yol da virajlı olmaya başlamıştı. Bir kurşun, daha önce patlamış olan sağ aynadan sekip Coulter'ı yerinden sıçrattı. Ama kamyonetin kontrolünü kaybetmedi ve soğukkanlılığını korudu. Kendisini daha iyi tanıdıkça, hoşuna gidiyordu. Bir yerlere girip talan etmekten fazlası vardı onda. Tanıdığı Coulter'dan daha yürekli bir adamdı. Lanet olası bir Jesse James idi o.

Kamyonet hızla yol alırken bataklık, yolun etrafını sarmaya başlamıştı. Altı yüz-yedi yüz metre sonra ona lazım olan

şey karşısına çıktı: İleride çıkmaz yol olduğunu gösterdiğini düşündüğü derme çatma tahtadan bir tabela. Tabelanın önünden hızla geçerken üzerinde ne yazdığını bile okuyamamıştı, ama engebeli yola hazırlıklı olmak için hafifçe frene bastı.

Sonra birden solunda bataklığı gördü. Görünürde ezilmiş otlardan başka birşey yoktu, ama koca kamyonet burada yol alabilirdi. Fakat sadece o kadar...

Talih yine benden yana!

Coulter direksiyonu sola kırınca, kamyonet de sola yattı ve iki tekerleğinin üstünde kaldı. Sonra yine dört tekerleğinin üstüne düştü ve çimenli, dar yola şap diye oturdu. Coulter aracın ne durumda olduğuna bakarken kamyonet birden yukarı doğru havalandı ve Coulter kafasını tavana çarptı. Tekrar koltuğa oturduğunda el yordamıyla direksiyonu buldu ve sıkıca kavradı. Dişlerini sıkarak tekrar, önündeki yola konsantre oldu ve farların aydınlattığı bataklığa doğru ilerlemeye başladı.

İşte, dört-çeker diye buna derim. İstediği şey tam olarak buydu. Biraz önde daha alçak bir tümsek vardı. Hemen sonra sanki bir motorun dümen suyu gibi akan bir su kütlesi aracın ön tekerleklerini yuttu ve kamyonet zınk diye olduğu yerde kaldı.

Araç dururken Coulter'ın kalbi de durmuştu sanki.

Yine kör talih... Bunu beklemeliydi. O, altındaki halı çekilip tepetaklak edilmek için doğmuştu. Hayat ona bu rolü vermişti. Tanrı, başından beri böyle istemiş olmalıydı.

Daha düşük vitese takıp hafifçe gaz vermeye başladı. Çamur ve taş parçaları çamurluğun içini dövüyordu ama kamyonet yerinden oynamıyordu. Bu lanet olası şey dört-çeker değil miydi, yahu?

Hadi ama, üzme beni! Hadi ama! Hadi! Hadi!

Eğer Tanrı yardım etmeyecekse, belki şeytan ederdi. *Kamyonların ve Salakların Yüce Tanrısı, sana yalvarıyorum.* Koca motor gürledi. Devasa lastikler etrafa çamur saçarak, bataklıktan kurtulup yeri kavradı ve kamyonet ileri atılarak yol almaya başladı.

Coulter neşeyle gaza bastı. Kamyonet sanki bu işler için dünyaya gelmiş canlı bir varlık gibi ona cevap veriyordu. Kamyonetin çelik kaportası çalılara ve dallara sürtündükçe çıkan ses, bataklığın misafirperverliğini ve ötedeki özgürlüğü anlatıyordu. Coulter çılgınlar gibi gidiyordu. Çamurlu sular yerden kalkarak kimi zaman ön cama da sıçrıyordu.

Coulter silecekleri çalıştırıp gaza basmaya devam etti. Üzerinde gittiği yol, bataklığın ortasında çamurlu dar bir patikaya dönüşmüştü. Öyle olduğu iyiydi. Ne kadar bozuk ve çamurlu, o kadar iyi. Burası, tam da yere yakın bir arabayı içine çekip yutacak bir yerdi.

Az sonra, Coulter dikiz aynasından arkaya bir bakış attı ve ağaçların arasından gelen cılız far ışıklarını gördü. Az sonra tekrar baktığında, karanlıktan başka şey görünmüyordu.

Gazdan ayağını azıcık kaldırarak daha dikkatli gitmeye başladı. Nefesi hırıltılı çıkıyordu ve kalbi sanki kaburgalarını kıracak gibi atıyordu. Henüz koruluktan çıkıp kurtulmuş değildi, ama bir zafer çığlığı atmaktan kendini alamadı. Onları ekmişti.

Firardaki desperado!

Muhteşem bir adamsın, polislerden kurtulmayı başardın!

Şimdilik...

KIRK DOKUZ

Wes Nobbler ve Greeve, Ruth Malpass'ın evine herkesten önce gidip kadının dizüstü bilgisayarına el koymuşlardı. Bundan birkaç saniye sonra da Quinn ve ekibi oradaydı. Bilgisayarı istediklerinde, Nobbler ve Greeve gerçek NYPD'nin kendileri olduğunu ama bulguları da paylaşabileceklerini söylemişlerdi.

Quinn, Renz'e bundan bahsetmiş ve Renz de anında Nobbler'ı arayıp tartışmışlar ve Torso Cinayetleri davasında kimlerin yetkili olduğunu ona güzelce anlatmıştı.

Bu davada Nobbler yetkili değildi.

Nobbler isteksizce Quinn'e Malpass'ın bilgisayarındaki harddiskin bir kopyasını vermişti. Bütün dosyaların kopyalandığından emin olmak için de kopyalama işlemi sırasında Pearl ve NYPD'den bir bilişim uzmanı hazır bulunmuşlardı.

Harddiskte E-Bliss.org'la ilgili en ufak bir veri yoktu. Pearl bütün dosyaları taramış ve araştırmaya değer olabileceği düşünülen birkaç e-posta ve adres bulmuştu ama işe yarayacak bir şey bulamamıştı. Bilgisayarın internet geçmişinden de hiçbir şey elde edememişlerdi. Ruth çevrimiçi olarak birkaç gazeteyi takip etmiş, birkaç oyunculuk ve tiyatro sitesine girmiş, bazende dedikodu bloglarında gezinmişti. Pearl'ün raporunda bir de Ruth'un internet üzerinden çok sayıda ayakkabı sipariş ettiği yer alıyordu. Pearl'ün yeni bir ayakkabı kaynağı bulmuş olmasının ötesinde başka şey ifade etmiyordu bu bilgi.

Bugün, Pearl ve Fedderman, Ruth'un komşularını dinliyor ve bir yerlere varmaya çalışıyorlardı. Tüm işittikleri Ruth'un ne kadar düzgün bir insan olduğuydu. Bunu söyleyenler, iki oyuncu ve Ruth'un kostümlerini tasarladığı *Binbaşı Mary*'nin prodüktörü idi.

Quinn, bina görevlisinden anahtarı alıp Ruth'un dairesine

girmişti. Az çok tahmin ettiği bir görüntüyle karşılaşmıştı. Etrafa hafif bir tarçın kokusu yayan demleme poşeti gibi bir şey havayı biraz değiştirmişti. Dairede oldukça güney kokan işlevsel mobilyaların yanı sıra, üzerinde sanat kitapları, çanak çömlek ve heykelcikler dizili olan raflar vardı. Duvarlardan birinin önünde, elbiselerin asılı olduğu çelik bir askılık vardı. Quinn önce bunların Ruth'un büyük meşe gardıroba sığdıramadığı elbiseleri olduğunu zannetmişti, ama o açıkta duranlar kadıncağızın işinin bir parçasıydı.

Bir pencerenin yanında, üzerinde bir deste kağıt duran ahşap çizim masası vardı. En üstteki kağıt masanın arkasına kıvrılmıştı. Sandalye yoktu. Ruth'un ayakta çalıştığı belli oluyordu

"Merhaba?"

Quinn arkasında duyduğu sesten irkildi. Dönüp baktığında kalın belli, kıvırcık sarı saçlı, kısa boylu bir kadın ona bakıyordu. Kadının üstünde bol bir kot pantolon ve beyaz kolsuz bir bluz vardı. Kadın kocaman mavi gözlerini açmış hiç kırpmadan Quinn'e bakıyordu. Korkmuş görünüyordu.

"Ben alt kattan Hettie Crane." dedi kadın "Ruth'un komşusu ve yakın arkadaşıyım. Neler olduğunu duyduğumda..."

Kadın sözünün devamını getiremeden hıçkırıklara boğuldu.

"Biliyorum." dedi Quinn nazikçe. Rozetini göstererek kendini tanıttı.

Hettie, Quinn'in elinde tuttuğu rozete öylesine bir göz attı, ama o mesafeden zaten pek bir şey göremezdi. Kadın, kapının hemen iç tarafında kaskatı kesilmiş öylece duruyordu. Sanki biraz daha içeri girerse Ruth'un mahremiyetini ihlal edecekmiş gibi çekiniyordu. Komşusunun ölüm şekli, Hettie'yi fazla sarsmışa benziyordu.

"İyi misin?"

Hettie başını salladı. Gülümsemeye çalıştı ama yüz kasları hiç oralı değildi.

"Burası hep çok güzel kokmuştur." dedi. "Ruth hep kokulu mum yakardı." Gözleri doldu ve yutkundu.

Quinn, bu yeni gerçeklikle başa çıkması için kadıncağıza biraz daha zaman tanımanın doğru olacağını düşündü. Çizim masasına doğru yürürken, kadının ıslak gözleri onu takip ediyordu.

En üstteki yaprakta maharetle çizilmiş giysi taslakları vardı. Hem erkek hem de kadın için tasarlanmış askeri üniformalara benzeyen çizimler. Quinn, yaprakları kaldırdıkça diğer yapraklarda da benzer başka çizimler gördü.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Hettie'ye, sıcak bir ses tonuyla.

Kadın isteksizce, Ruth'un çizimlerinin olduğu yere, Quinn'in yanına geldi.

"Bunlar *Binbaşı Mary* için kostüm taslakları." dedi. "Biliyorum çünkü oyunun yönetmeni benim. İki ay kadar sonra perde açacaktık." Yaklaşıp çizimlere biraz daha yakından bakarak, "Yine de seyirciyle buluşacak. Ruth'un tasarımlarını kullanacağız. Bu taslakları yani. Epeyce yol almıştı zaten. O da isterdi bunu." dedi. Başını Quinn'e çevirdiğinde gözleri hâlâ yaşlıydı. "Village'da Marlborough Tiyatrosu'nda sahnelenecek. Müzikal komedi."

"Başarılar ve iyi şanslar diliyorum." dedi Quinn içtenlikle. "Ruth'u iyi tanır mıydın?"

"Çok iyi tanırdım. Burada oturduğum daireyi bana o tavsiye etmişti. Burada kiracı olarak oturan çok sayıda tiyatrocu var."

"O zaman ortak arkadaşlarınız da vardı, herhalde."

"Bir sürü..." dedi Hettie.

"Ruth'un herhangi biriyle bir ilişkisi var mıydı?"

"Hangi anlamda? Sevgi ilişkisi ya da cinsel anlamda mı?"

"Hangi anlamda olursa olsun." dedi Quinn gülümseyerek.

"En son çıktığı adamdan dört ay kadar önce ayrılmıştı. Buddy Erb. O da oyuncu."

"Nerede buluruz onu?"

"Los Angeles'ta. Hani şu kurbağanın bir sigorta şirketini överek altındaki dört-çekerle uçurumdan aşağı gazladığı reklam var ya. Onu seslendiriyor. Hatırladın mı reklamı?"

"Evet, tabii."

"Buddy kurbağayı bayağı iyi seslendirmiş."

"Evet öyle bir sesi var." dedi Quinn. "Bu arada, ayrıldıklarında kavga dövüş filan oldu mu?"

"Yok. Birbirlerinden usandılar, o kadar. Buddy'ye bu son iş teklifi geldiğinde zaten ilişkileri bitme noktasındaydı."

"Şu kurbağa işi mi?"

"Evet. Bu da zaten Kaliforniya'ya taşınması anlamına geliyordu."

"Kaçırılmayacak bir fırsat." dedi Quinn. "Güneş, kum, sörf, ne istersen..."

Hettie, şöyle bir baktı. Quinn'in ne yapmak istediğini anlamıştı. Onu biraz rahatlatıp konuşturacak ve belki bir lokma işe yarar bilgi almayı başaracaktı. Bunun bir sakıncası yoktu. Bu cana yakın uzun boylu, yakışıklı adam arkadaşını öldüren hayvanı yakalayacaksa, başka ne isterdi?

Bu adamın ilginç bir yüzü olduğunu düşündü Hettie. Cefakâr ve akılda kalan bir sima. Ve çok ama çok güven verici. Bir oyuncu olmalıymış. Başrol oyuncusu. Pek de yaşlı değil aslında, kendi yaşına bakarak...

Kaldı ki, o da bir oyuncu. Kendince.

"Buddy'yi bayağı iyi tanıyorum." dedi Hettie. "O bir oyuncu, katil değil. Ve bildiğim kadarıyla cinsel tercihleri son derece normal. Araştırdığınız takdirde, Ruth öldürüldüğünde, onun kıtanın öbür ucunda olduğunu göreceksiniz."

"Bakacağız tabii. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin." Quinn, çizimlerin yaratıcısı hakkında biraz daha bilgi alabilmek için, taslaklardan medet umarcasına parmak uçlarını çizimlerin üzerinde gezdirdi. "Ruth birileriyle çok sık çıkar mıydı?" dedi.

"Bazen. Erkeklerle birlikte olmayı severdi, ama genellikle çok meşguldü. Özellikle son zamanlarda. *Binbaşı Mary* hazırlıkları filan."

"Sözünü ettiği kimse oldu mu?"

"Buddy'den beri mi? Hayır."

"Buddy'den sonra, herhangi bir çöpçatan sitesine filan başvurdu mu?"

"Hiç sanmam. Ruth çok alımlı bir kızdı. Erkekler ondan hoşlanırdı. İsterse birçok erkekle birlikte olabilirdi."

"Televizyon dizilerindeki polisler gibi görünmek istemem ama..."

"Müthiş olurdun."

"Senin bildiğin, herhangi bir düşmanı var mıydı?"

"Herkes Ruth'u severdi." Hettie hüzünlü bir şekilde gülümseyerek, "Yine dizi diyaloğu gibi olacak ama..." dedi, "Bu doğru. Ruth muhteşem ve olağanüstü yetenekli bir insandı. Onu öldüren sapık bile, onda kendi hasta ruhuna hitap edecek bir şeyler bulmuş ve Ruth'u sevmiş olmalı."

"Nasıl yani?"

"Adam *onu* seçti nihayetinde, yalan mı?"

ELLİ

Hettie çıkmıştı. Quinn, Ruth Malpass'ın evinin orta yerinde ayakta durmuş etrafına bakınırken, Pearl damladı.

"Komşulardan bir şey çıktı mı?" diye sordu Quinn.

"İşe yarayacak bir bilgi yok. Hepsi Ruth'u severmiş. Arada bir birtakım adamlarla gelip gittiğini görürlermiş. Kalıcı ilişkiler değil ama. Son zamanlarda da kimseyle birlikte olmamış. Arkadaş canlısıymış. *Tatlı insandı* lafını sarf eden çok oldu. Ama oldukça içine kapanık bir tipmiş." Pearl etrafına bir göz atarak, "Buradan bir şey çıktı mı?" diye sordu.

"Olağandışı veya işe yarayacak birşey yok. Aynen bilgisayarındaki gibi."

"İlk Nobbler'ın elindeydi. Bilgisayarda olan her şeyi biz gördük mü acaba?"

"Kopyalama esnasında sen oradaydın. Bilişimci düzgün bir tip miydi?"

"Evet. Öyle görünüyordu."

"O zaman sanırım ne varsa aldık." dedi Quinn. "Nobbler, bu tür bir delil ile maymunluk yapmaya kalkarsa, başına büyük iş alır. Bir de, silinmiş olan dosyaların harddiskten sonsuza kadar gidip gitmediğini anlamak için bayağı bir uzman olman lazım. Sen bu işlerden anlarsın."

"Evet. E-posta'lar sonsuza kadar."

Kapının açıldığını duyunca, ikisi de o tarafa döndü.

Fedderman gelmişti. Epey yorgun görünüyordu ve kahverengi takım elbisesi hiç olmadığı kadar buruş buruştu. Pearl alt katlardaki daireleri tararken o, üst katları taramıştı. Mutlu görünmüyordu.

"Var mı bir şey?" diye sordu Quinn.

Fedderman 'hayır' anlamında başını salladı.

"Bir istisna dışında belki..." dedi. "Yandaki ünitede, aynı bunun gibi bir çatıkatı dairesinde oturan bir kadın var. Adı Emma McKenna. Bayağı güzel bir kadın. Oyuncu olabilirmiş."

"Büyük ihtimalle öyledir zaten." dedi Quinn. "Neler öğrendin?"

"Ruth'un çok yakın arkadaşıymış. Dediğine göre, birbirlerine göz kulak olurlarmış. Ruth, büyük ihtimalle öldüğü gün onu aramış ve telesekreterine sesli mesaj bırakmış. Şöyle diyormuş: Olacak şey değil ama, Vlad diye birisi sorarsa, ona ulaşmaya çalıştığımı söyle ve telefon numarasını al." Fedderman omuzlarını silkerek devam etti. "Emma, Vlad diye birisini daha önce tanımadığını ve bu sesli mesaja kadar, Ruth'un da ona Vlad diye birinden hiç bahsetmediğini söyledi. Sanırım, bu da elde var sıfır."

Pearl neredeyse havaya zıplayarak, "Aman Tanrım!" dedi.

Fedderman şaşkınlıkla bakarak, "Ne oldu şimdi?" diye sordu.

Quinn ve Pearl, ikisi birden dönüp ona baktılar.

"Ne var?" dedi Fedderman.

"Sen," dedi Quinn, "Hiç Tarih Kanalı'nı izlemiyor musun?"

Fedderman'a Kazıklı Voyvoda'nın ne olduğunu anlattıktan sonra işe koyuldular. Önce telefon rehberlerinden, sonra da internetten Vlad ve Vladimir isimlerini aramaya başladılar.

New York'un toplam beş ilçesinde kayıtlı, şaşılacak sayıda Vlad ve Vladimir vardı. Suçlu veritabanlarında buldukları Vlad'lar şu ya da bu nedenden ötürü zanlı olamıyordu. Sadece bir tanesi biraz daha olası görünmüştü ama Rus mafyasındaydı ve geçen yıl New Jersey'de öldürülmüştü.

Öte yandan, katil, eğer adı Vlad ise bile, çok büyük ihtimalle kendi adını kullanmazdı. Ama bu hâlâ araştırılması gereken bir şeydi. Yaklaşık on yılda bir de olsa, böyle bir çalışma meyve verebiliyordu. Dedektiflik mesleğinin zahmetli yanı da buydu. Renz, Nevins adında genç bir polisi bu işe tayin etti. Akademiden yeni mezundu ve çok daha kapsamlı bir araştırma yapacaktı. Hevesli de görünüyordu.

Quinn ve Fedderman, Pearl'ın yeni Madeline'i çıkarken gördüğü binadaki boş daireye tekrar bir bakmak için bürodan çıkarlarken Pearl, biraz da merhamet duygusuyla, Nevins'e yardım etmek için ofiste kaldı.

Pearl o gün daireye çıkmış olsaydı bir şeyler bulur muydu, bundan emin değildi. Ama, Quinn ve Fedderman, daireye hiç değilse bir kez daha bakmak istemişlerdi.

Çıkarlarken Nevins "İyi avlar." dedi.

Pearl gözlerini devirmekle yetindi.

ELLİ BİR

Yeni Madeline'in daha önce oturduğu binanın önünde bir dekorasyon şirketinin beyaz minibüsü duruyordu. Aracın üzerindeki logo ve yazılar buzdolabı magnetleri gibi, mıknatısla yapışan bir tabelanın üstündeydi. Takılıp çıkarılabilen esnek tabelalar... Quinn, bazen bunların suçluların işini kolaylaştırmak için icat edilmiş olabileceğini düşünüyordu.

Quinn ve Fedderman, bina görevlisiyle vakit kaybetmemeye karar verdiler. Binaya girip asansörün "yukarı" düğmesine bastılar ve Madeline'in katına çıkana kadar da kimseciklere rastlamadılar.

Doğru tahmin etmişlerdi. Katın ilerisindeki açık kapı, Madeline'in dairesinin kapısıydı. İçeri önce Quinn girdi. Girişteki salonda yere branda serilmişti ve üstü başı boya olmuş, beyaz tulumlu bir adam büyük alüminyum merdivenin üstten bir alttaki basamağına çıkmış, tavanla duvarın birleştiği yeri boyuyordu. Boyadan gelen hoş sayılacak ama insanın burnunu kaşındıran koku ortalığı kaplamıştı. Yeni badana şeftali rengiydi. Daha önceki beyaz badana daha güzeldi diye düşündü Quinn.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye bir kadın sesi geldi.

Mutfaktan, beyaz tulumuyla genç bir kadın çıkageldi. Havuç rengi saçlarının üstünde zar zor duran bir boyacı kepi giymişti. Elinde bir kova dolgu macunu ve bir mala vardı.

Quinn ve Fedderman her iki boyacıya da rozetlerini gösterdiler. İkna olmuş görünüyorlardı. Merdivenin üstündeki adam işinin başına döndü. Kadın, adamın patronu gibi görünüyordu.

"Daireye tekrar bir göz atmak istiyoruz." dedi Quinn.

"İpucu için mi?" dedi havuç kafalı, gülümsemekten kendini alıkoyamadan.

"Siz her şeyin üstünü boyamadan." dedi Fedderman.

Kadın kaşlarını kaldırarak "Burada bir suç mu işlenmiş?" diye sordu.

"Cinayetin tam olarak nerede işlendiğini henüz bilmiyoruz." dedi Quinn. "İpuçları bize bunu gösterecek." Kadına, cinayetin orada işlenmediğini söylemenin bir âlemi yoktu. Bırak biraz havaya girsin. Ama, kadın hiç oralı olmadı.

"Biri cinayet mi dedi?" diye sordu merdivenin üstündeki. Konuya yeni vakıf oluyordu.

"Biz cinayet masasındanız." dedi Fedderman. "Bir cinayeti soruşturuyoruz."

"Umarım parmak izlerinin üstünü boyamamışızdır." dedi boyacı.

"Dert etme." dedi Quinn. "Araştırmanın o kısmı çoktan yapıldı bile."

"Olay yeri inceleme ekiplerince mi?" diye sordu adam.

"Televizyon seyrediyorsun galiba?" dedi Fedderman.

"Law & Order." dedi boyacı.

"Tam isabet." dedi Quinn. "Onun için buradayız."

"Neyse, şanslısınız." dedi kadın. "Yeni başlamıştık. Bir tek bu odayı yaptık henüz. Herhalde, buranın pek bir önemi yok-

tur. Yani, çoğu cinayetler yatak odasında ya da mutfakta işleniyor. Öyle değil mi? Oturma odasında kimin öldürüldüğü görülmüş?"

"Dizide nasıl yazıldığına bakar." dedi Fedderman.

"Futbol*." dedi kadın. "İşte o, erkeklerdeki şiddeti açığa çıkarıyor."

"Bazen de Oprah**." dedi Fedderman.

"Olur mu öyle şey?" dedi kadın. "Şaka yapıyor olmalısın. Onu herkes sever. Raymond gibi."

"O boyadan çok fazla çekmeyin, kafa yapar." dedi Fedderman.

"Etrafa bir bakacağız, o kadar." dedi Quinn. "Teşekkür ederiz." diye ekledi. Havuç kafalı kadının Fedderman'a gerçekten kızmış olabileceğini düşündü. Oprah, kadınlar için hassas bir konuydu.

Küçük bir daireydi ve bakacak pek fazla yer yoktu. Bir de zaten daha önce gelip burayı taramışlardı. Fedderman yatak odasına bakarken Quinn de banyoya daldı.

Aynanın altındaki dolap bomboştu. Duvara monte edilmiş olan, havluların ve diğer banyo gereçlerinin durduğu dolap da aynı şekilde tertemizdi. Eski püskü küvet bile temizlenmiş gibi duruyordu. Elektrik düğmelerinin ve prizlerin altındaki koruyucu plastik plakalar sökülmüştü. Bunu boyacılar yapmış olmalıydı. Şeffaf duş perdesi de katlanmış olarak lavabonun altında duruyordu. Quinn onun üstüne diz çökerek lavabonun altına eğilip baktı.

Borulardan başka hiçbir halt yoktu.

Etrafa son bir göz atıp Fedderman'ın olduğu yatak odasına girdi.

---

* *Amerikan futbolu.*

** *Oprah Winfrey, genellikle kadınların izlediği bir televizyon programı. ABD'nin en çok izlenen programlarından biri. Oprah Winfrey, halen en zenginler listesinin üst sıralarında yer alıyor.*

Orası da aynen banyo gibi tertemizdi. Yeni Madeline'in arkasında bıraktığı herhangi bir şey varsa bile ya satılmıştı ya çalınmıştı ya da toparlanıp götürülmüştü. Şiltenin üstünde çarşaf veya benzeri herhangi bir şey yoktu ve şiltenin yayları görünüyordu.

"Yatağın altına baktın mı, Feds?"

"Hep bakarım." dedi. "Evde bile."

Fedderman dolaba yürüyüp kapağını açtı. Dolap, son baktıklarında olduğu gibi bomboştu. Birbirinin içine girmiş birkaç tel elbise askısı, aynen daha önceki seferde olduğu gibi sallanıp duruyordu. Askılar bir verici antenini andırıyordu. Polisler böyle şeyleri iyi hatırlarlardı.

Fedderman dolabın kapağını kapatmaya yeltenirken, "Dur bir dakika." dedi Quinn, boş dolaba bakarken.

Dolabın arkasındaki boyalı ince kontrplak bu kez biraz farklı duruyordu. Bu yaklaşık on santime on santim boyutlarındaki kaplamanın diğer yanında banyodaki küvetin tesisatı vardı. Bir şeyler farklı burada...

"Bu kapak gibi şey, daha önce de böyle çarpık mı duruyordu?" diye sordu Quinn.

Fedderman dikkatlice bakarak, "Hayır," dedi. Plakanın bir kenarında çok daha eskiden kalmış bir boya kalıntısı bile görünüyordu. "Birisi orada çalışıp sonra kapağı doğru dürüst yerine oturtmamış. Aceleyle yapılmış bir şey."

"Belki de dikkatsiz bir tesisatçının işi." dedi Quinn.

Dizlerindeki kıkırdaklar çatırdayarak diz çöküp eğildi. Dolabın ahşap zemininde, kapağa yakın yerde ince beyaz toz vardı. Bir miktar toz, tahtaların arasına da kaçmıştı.

Fedderman eğilip Quinn'in omuzunun üstünden baktı.

"İddiaya var mısın?" dedi Fedderman. Boruları kapayan bu tür kapaklar, uyuşturucu bağımlıları için alışılmış zula noktalarıydı. Narkotikçilerin, tuvalet sifonundan sonra baktıkları ilk yerin burası olduğundan galiba haberleri yoktu.

Quinn parmak ucuyla tozdan biraz alıp diline götürdü ve alttaki ön dişlerinin etine bastırdı.

"Kokain," dedi. "En iyisinden."

Fedderman doğrulurken, "O zaman yeni Madeline bir kullanıcı. Taşınırken hazinesini burada bırakmış, sonra da gelip almış olmalı."

"Belki taşınırken yanında başkaları da vardı, ondan." dedi Quinn.

"Ve aceleyle çıkıp gitmiş. İhtiyaç oluncada tekrar gelmesi gerekti. Biraz eli ayağına dolaşmış. Ya paketlerden birini kazara deldi ya da burada çekmek için açarken birazını döktü."

"Aceleyle ve elleri titreyerek." dedi Quinn, o sahneyi gözünün önünde canlandırarak.

"Ya da biz ters düşünüyoruz." dedi Fedderman. "Gelip buraya bir şey saklamış olabilir."

Quinn buna pek ihtimal vermedi ama olmayacak şey de değildi. Bu kapaklar, yıllarca orada öylece dururlardı. Kimse ellemediği sürece.

Tekrar diz çöküp kapağa daha dikkatlice baktı. Her bir köşesinden büyük vidalarla duvara tutturulmuştu. Deliklerde boya izi yoktu ve vidalar gevşek duruyordu. Tam altta, pul pul aşağı dökülmüş biraz boya kalıntısı duruyordu. Birileri bunu çok yakın bir tarihte kurcalamış olmalı.

"Gidip şu boyacılardan bir tornavida kapsana, Feds."

"Olmuş bil."

Fedderman çıktığında, Quinn gücünü toplayıp çatırdayan dizlerinin üstünde zar zor doğruldu. Kurşun yediği bacağı, diğer bacağından daha kötü değildi. Zaman en iyi ilaç. Bir an için sersemler gibi oldu. *Yaşını hissetmek... Tatsız bir şey.*

"Düz mü, yıldız tornavida mı?" diye seslendi Fedderman ön taraftan.

"İkisini de getir." dedi Quinn.

Vidalara bakmak için tekrar çömelmeye hiç mecali yoktu.

Yeni Madeline, tekrar geldiğinde dolabın arkasındaki boşluğa hiçbir şey saklamamıştı. Quinn, kapağı çıkardığında orada sadece tesisat boruları vardı ve yere biraz daha o beyaz tozdan dökülmüştü. O taraftaki yer kaplamasında aralarda daha çok açıklık vardı ve toz iyice aralarına girmişti.

Ne olup bittiğini anlamak zor değildi. Kapağın örttüğü boşluğun sağ tarafında eğri bir çivi vardı. Ucu çok sivriydi ve üzerinde beyaz tozun kalıntıları vardı. Quinn bunu Fedderman'a gösterdi.

"Kokain paketini alırken buraya takmış olmalı. Paket yırtılınca etrafa saçılmış."

"Bak tam şurada da toplayıp tekrar pakete doldurmuş dökülenleri. Epey bir miktar da yere saçılmış."

"Artık burnuna çekemeyeceği kadarı burada kalmış." dedi Quinn.

Quinn kapağı duvara yapıştırıp tekrar vidaları sıkmaya başladı. Doğrulup, sendeleyerek dolaptan uzaklaşırken "Artık kadının kullanıcı olduğunu biliyoruz. Maldan epey bir miktar da burada kaybettiğine göre, er ya da geç arayışa girecektir." dedi.

"Onu yakalamak narkotikçilerin işi artık."

"Bunu istemeyiz." dedi Quinn.

"O zaman uyuşturucudan tutuklanmasını engellememiz lazım." dedi Fedderman, başını sallarken. "İşin yoksa şimdi polisle uğraş. Bu kadın hakikaten tam bir başbelası."

"Bize bu kadarcık başbelası oluyorsa," dedi Quinn, "Düşün bakalım E-Bliss'in başını ne kadar ağrıtıyordur. Yeni kimlik sağladıkları müşterilere bir de kokain taşıyacak halleri yok. Bu, onların planlarının bir parçası değil."

"Belki kadının kullanıcı olduğunu bilmiyorlardır."

"Belki henüz değil..." dedi Quinn.

"Ama biz biliyoruz." dedi Fedderman. "Şimdi bu bilgiyi nasıl kullanırız, ona bakmak lazım."

"Ya da bu işin bizim canımızı yakmasını nasıl önleriz, ona bakmak lazım." dedi Quinn.

Boyacıların tornavidalarını geri verirken dolapların içini iyi boyamalarını söyleyip daireden çıktılar.

ELLİ İKİ

Sanki derisinin altı kaşınıyordu. Maria Sanchez, diğer ismiyle yeni Madeline sakin sakin oturmakta zorlanıyordu. Orlando onun bu halini görseydi iğrenirdi. Uyuşturucu işinde, kendisi de bağımlı hale gelenleri son derece hor gören bir insandı. Kim bilir Maria'nın önce bir kullanıcı, sonra da böyle bir müptela olduğunu görse ne yapardı? Maria, artık bir bağımlıya dönüştüğünü kabullenmişti. Ve şu anda, her zaman olduğundan daha fazla...

E-Bliss.org'un, eski Madeline'in evinden onu apar topar çıkarıp getirdiği bu dairede kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Onun taşınmasına karar verdiklerinde, attığı her adımı izlemişlerdi ve herhangi bir hataya ya da geride bırakılan bir ipucuna tahammülleri olmayacaktı. Taşınma esnasında dolabın arkasındaki zuladan malı almak için bile yeterince yalnız kalamamıştı. Bu yüzden oraya tekrar gitmek zorunda kalmıştı.

Ve tabii ki, oraya birileri taşınmadan önce, bu işi halletmek zorundaydı. Aceleyle ve çoktan krizi tutmuş olduğu için elleri titreyerek, paketi oradan alırken çiviye takmış ve yırtmıştı.

Lanet olsun!

Paketteki birinci kalite kokainin yarısından fazlası dökülmüştü. Bir kısmını eliyle pakete geri koymuş ama gerisi yerde kalmıştı. Döşeme aralıklarından ve çatlaklardan aşağı dökülüp gitmişti.

Aynı benim boktan kaderim gibi.

Şimdi bir sürü böcek kafayı fena bulacak, sayemde.

Bunu düşündüğünde istemeden kıkırdadı. Sonra o manzarayı düşünüp bunun komik olmadığına karar verdi. Hiç komik değildi.

Kapağı yerine takıp, oradan hemen uzaklaşmıştı. Kimsenin farkına varmadığını umarak da yeni evine dönmüştü.

Eldeki kokain Maria'yı bir süre idare etmişti, ama bittikten sonra şimdi bekleyiş başlamıştı. Hayatında yeteri kadar bağımlı görmüştü ve başına neler geleceğini biliyordu. Ne var ki bu krizler tahmin ettiğinden erken başlamıştı ve süratle kötüye gidiyordu.

Lime lime olmuş kanepenin bir ucunda ayaklarını toplamış oturuyordu. Önce titreme gelmişti, şimdi ise sıcak basmıştı. Ter içindeydi. Bu lanet olası fare deliğinde ısı bir türlü onun istediği gibi olmuyordu. Burası, onun alışık olduğu mekânlara hiç benzemiyordu. Palmer Stone, en azından musluk suyunun çamurlu akmadığı başka bir daireye onu taşımaya söz vermişti. Ama bu ne zaman olacaktı, kim bilir...

Kalkıp evi dolaşmaya başladı. Hareket etmesi lazımdı, hareketsiz kalamıyordu. Bir yerde okuduğu bir şey birden aklına geldi.

"Dünyadaki tüm belalar, kendilerini bir odada yapayalnız bulduklarında hareketsiz kalamayan insanlardan gelir."

İşte bu, gerçeğin kendisi değil miydi? Ve neden oldukları belaların çoğu da kendi başlarına gelir.

Maria'nın kendine ayırdığı malın bu kadar hızlı tükenmesi onu hayrete düşürmüştü. Ve rahatsız etmişti. Ne kadar kullandığının farkında değildi. Artan bir sıklıkta ve artan bir istekle. Bu kuyuda bu kadar derine düşebileceği aklına hiç gelmemişti.

Stone, özellikle ilk altı ay çok dikkatli olması konusunda onu uyarmıştı. *Altı ay, dile kolay.* Bu kadından nasıl bir şey istediği konusunda zerre kadar fikri yoktu. Kesinlikle ve inkâr edemeyeceği şekilde delirme belirtileri baş göstermişti.

Kollarını ve boynunu deliler gibi kaşıdıkça, yediği tırnaklarının izleri kalıyordu. Bir satıcı bulup biraz mal edinmediği takdirde, feci şekilde perişan olacağını biliyordu. Bu durumda insanlar görmüştü. Gerçeklere toslayan kullanıcılar. Hep onların ne kadar acınacak durumda olduklarını düşünürdü. Ne kadar zayıf ve aşağılık olduklarını. Şu anda onlardan biri olsa bile eskisinden pek de farklı düşünmüyordu. Ama artık, kendini de o denli zayıf ve aşağılık hissediyordu.

Bu tedarik işini hemen düşünmesi lazımdı, yoksa çok geç olabilirdi. Bulantı bir kere başladı mı, ki her an başlayabilirdi, kimsenin ona mal satmaya güvenemeyeceği kadar berbat bir halde olacaktı. Uyuşturucunun herhangi bir türüne ulaşma şansını tamamen kaybetmiş olacaktı ve kazara bir satıcı bulduğu takdirde bile, çaresizliği o kadar belli olacaktı ki, adam onu soyup soğana çevirebilirdi. En acıklısı da küçücük bir doz için her şeyini seve seve feda etmeye hazır olacaktı. İşin o raddeye gelmesini istemiyordu. Bir saatlik bir rahatlama için her şeyi vermeye hazır olmak hiç akıl kârı bir durum değildi.

Maria akıllı ve tedbirli olmaya karar verdi. Çok geç olmadan bir şeyler yapmalıydı. Bunu Palmer Stone'a söylediği takdirde, muhakkak anlayış gösterecekti. Ama asıl mesele, Maria'yı dinlemek ve bunun üstünde kafa yormak için kıymetli zamanını verecek miydi?

Oturdu, kalktı ve biraz daha gezindi.

Oraya nasıl gelmiş olduğunu fark etmeden, kendini mutfakta buldu. Buzluğu açıp orada duran votka şişesini aldı. Şişenin sadece yarısı içilmişti. Şu anda ihtiyacı olan şey o değildi ama biraz faydası olurdu. En azından, bir süre...

Şişenin kapağını açıp tepesine dikti. Buz gibi soğuk votka gırtlağından aşağı kayarak indi. Votkanın alkol derecesi buzlukta donmayı önlüyordu ama daha kıvamlı oluyordu. Muhtaçlık hissini ve ıstırabını da bir ölçüde dindiriyordu. Sadece biraz daha zaman satın alıyordu. Tüm yaptığı buydu. Biraz daha zaman satın almak, o zamanı da geçirmek ve çıldırmak. Satın aldığı zamanın da değeri her geçen dakikayla birlikte azalıyordu.

Kumandayı eline alıp televizyonu açtı. Haberler vardı ve kaba bir şerif yardımcısı ya da her neyse, güneyde bir yerlerde dar süveterli ve berbat saçlı bir kadınla ekrandaydı. Röportaj yapılıyordu. Televizyonun sesi çok kısıktı ama altyazılarda, sözde Torso Cinayetleri zanlısı Tom Coulter'ın Louisiana'da yerinin tespit edildiği ve yakalanmaktan son anda kurtulduğu geçiyordu.

Maria bir kahkaha attı. Bu kahkaha, kendisine de biraz manyakça geldi. Televizyonu kapatıp kumandayı kanepenin öte tarafına fırlattı.

Çılgın dünya! Çılgın!

Elinde şişeyle odadan odaya girip çıkıyor, yıpranmış halının üstünde ve eskimiş zeminde kendi umutsuzluğunun ayak izlerini takip ediyordu.

Stone belki de anlayış göstermeyecekti. Veya hiç umurunda olmayacaktı. Konuşkan Palmer Stone. Züppe, palavracı adam.

Stone türü adamları iyi tanıyordu. Ona güvenmek olmazdı. Hem ona güvenmeye mecbur da değildi. Bu çılgın ve adaletsiz dünyada, güvenebileceği yegâne insan kendisiydi. Bir şekilde bir satıcı bulmak zorundaydı. Hem de hemen.

Hemen, Tanrım! Hemen!

Oturmaya yeltendi ama olmadı. İçindeki bir şeyler buna izin vermiyordu.

Dünyadaki tüm belalar...

Batı Yetmiş Dokuz'daki bürodaydılar. Penceredeki adi klima gürültülü ve kararsız çalışıyordu. Büronun içi cehennem gibi sıcaktı. Pearl, kendisinden hiç beklenmeyecek bir evcimenlikle herkese kahve koymuş ve bir yerlerden bulduğu mantar altlıkların üstünde herkesin masasına servis etmişti. Altlıklar, Quinn'in hiç duymadığı bir bira markasının reklamını yapıyordu. Doğru dürüst çalışmayan klimanın bir eseri olan aşırı sıcak yüzünden ne Quinn ne de Fedderman buharı tüten kahveye pek hevesli değildiler, ama Pearl'ü kızdırmamak için arada sırada bir yudum alıyorlardı.

"Bu yeni Madeline sayesinde E-Bliss herhalde panikleyip kafayı yiyecek." dedi Quinn. "İlk başlarına gelen şey, öldürmeye çalıştıkları sırada gerçek Madeline Scott'ın kaçıp kurtulması oldu. Sonra yeni Madeline, Pearl onu asansörde yakalayınca huzursuz oldu ve onu başka bir yere taşıdılar. Ve Pearl'e teşekkürler," Pearl'ın, masasının önünde oturduğu tarafa doğru bir bakış atarak "Şimdi kadının nerede oturduğunu da biliyoruz." dedi.

"Ve kokaine ihtiyacı olduğunu da." dedi Fedderman.

"Gözümüz onun üstünde olacak." dedi Quinn. "Pearl hariç. Kadın onu gördü. Zamanı geldiğinde, yeni Madeline iddia makamına istemediğin kadar tanık yaratmış olacak."

"Ona karşı avantajlıyız." dedi Fedderman. "Reşit yaşta uyuşturucu kaçakçılığı. Bir anlaşma sağlayıp işbirliği yapacak."

"Eğer onu öldürmezlerse." dedi Pearl.

Pearl, Yeni Madeline'in izlenmesi konusunda onu dışarıda bırakmış olmalarını anlayışla karşılamıştı. Bildik bir yüz olmasının yanısıra, Jewel'ı oynayıp Jill Clark'a göz kulak olurken başka bir yerde iz sürmesi gereğinden fazla bir iş olurdu. Ve işe yarayacak herhangi bir işaret olmasa bile, hâlâ Greeve'in onu izlediğini hissediyordu. Yok yere adama "Hayalet" demi-

yorlardı. Greeve halen yeni Madeline'den haberdar değilse, kadının izini Greeve'e kendi elleriyle vermeleri çok saçma olurdu.

"Kadını biraz da onu korumak için izleyeceğiz." dedi Quinn, "Ve nerelere gittiğini görmek için. Görünüşe bakılırsa, ara sıra E-Bliss ile temasa geçiyor olmalı."

"Onu yem olarak mı kullanacağız?" diye sordu Pearl. Yeni Madeline'i öldürmeye kalkışırlarsa, Tony Lake veya Vlad ya da adı her neyse onu ve hatta belki Palmer Stone'u yakalamak için bu çok zekice olabilirdi. Ve tabii, kadının uyuşturucuyla haşır neşir olduğunu ve bu yüzden hassas bir durumda olduğunu öğrendikleri takdirde, kendilerini onu öldürmek zorunda hissedebilirlerdi. Kadın onlar için büyük tehlike arz ederdi.

"Bu işi çok gizli tutacağız." dedi Quinn. "Renz bize, bilgi sızdırmayacağına güvenebileceğimiz sivil takviyesi yapacak. Ben de Pearl'ın yerini doldurmak için Nancy Weaver'ı getireceğim. Weaver'ı daha önce de kullanmıştık. Oldukça iyidir ve güvenilirdir. Özellikle, bir terfi imkânı görüyorsa. Tamamen aramızda olmak kaydıyla, yeni Madeline'in kuyruğundan ayrılmak yok."

"Ne zaman başlıyoruz peki?" diye sordu Fedderman.

"Renz, şimdiden kadının oturduğu yere bir sivil yerleştirdi. Birimiz bu akşam onun yerini alacağız. Söylenen o ki, kadın kendini evine hapsetmiş. Perdeler de kapalı."

"Korkmuş olmalı." dedi Fedderman. "Bu iyi işte."

"Elindeki mal bitmeye yüz tutmuş olabilir." dedi Quinn.

"O daha da iyi."

"Ama ona kötü. Feci kötü hem de."

"Bu yolu kendisi seçmiş." dedi Fedderman. "Kimse onu zorlamadı, herhalde."

"Bu arada, şu Ruth Malpass'ın dosyasının üstünden bir

daha geçelim." dedi Quinn. "Bir bakalım, işe yarayacak bir şeyler bulabilecek miyiz? Özellikle, E-Bliss'le biraz daha yakın bir bağlantı sağlıyorsa."

"Weaver mı?" dedi Pearl. "Weaver benim yerimi mi dolduracak?"

Bu, beklenmedik bir tepki değildi. Quinn, Pearl'ün ne zaman patlayacağını merak ediyordu sadece.

"Evet, Weaver." dedi. Pearl'ün bu işi daha fazla dramatize etmemesi için ses tonunu ona göre ayarlamıştı.

Pearl, Nancy Weaver'ın bu dava için oraya getirilmesine kızmıyordu. Sadece iki kadın birbirlerinden hiç mi hiç hoşlanmıyorlardı. Aynı soydan gelenlerin birbirini çekemediği köpekler gibi. Bir de rekabet var, tabii. Weaver ve Pearl işlerine aynı derecede ve sadakatle bağlıydı ve insanlarla gıcıklaşmada da birbirlerinden aşağı kalır yanları yoktu. Ne var ki, Weaver sinirlerine daha kolay hâkim olan bir insandı. Quinn bunu biliyordu.

"Weaver yine üniforma giymiş." dedi Pearl. "Brooklyn'de bir bok çukurunda nöbet tutuyor. Ahlak masasından evli bir Teğmen'le sevişirken yakalanmış."

"Tam isabet." dedi Fedderman. "Ahlak masası dediğin zaten bu işlerin mekânı değil mi?"

Quinn, Fedderman'ın fazla uzatmamasını umuyordu. Pearl'ün pimini çekmenin hiç âlemi yoktu şimdi.

"Bu kadın polisliğin yüz karası." dedi Pearl.

"Ama yaptığı işte iyi." dedi Fedderman. "Polis olarak yani." Kaynar derecede sıcak olan kahvesinden bir yudum almaya çalıştı ama beceremedi. "Tam kaynama noktası." dedi. Bunu derken elindeki kahveye değil, Pearl'a bakıyordu.

"Weaver'ın tüm istediği bir terfi." dedi Pearl.

"Terfi etmesini ben de isterim." dedi Quinn. "Eğer bu davada bize bir katkısı olacaksa. Weaver'ın da kusurları var ama

aynı zamanda zeki ve beceriklidir. Renz, bu dava için kadına sivillerini giydirecek ve o da bunu koruyabilmek için elinden gelenin en iyisini yapacaktır."

Pearl aşağılayarak, "Weaver'ın herhangi bir kıyafetin içinde giyimli kalabileceğini söylemek zor." dedi.

Fedderman biraz bıkkın bir bakış atarken, "Pearl, uğraşma artık şu kadınla." dedi.

"Kadına hiçbir şekilde sıkıntı vermeyin." dedi Quinn, ikaz eder bir ses tonuyla. Buna karşı gelemezlerdi. Sanki Tanrı yukarıdan emirlerini yolluyormuş gibi bir tonla söylemişti bunu.

"Tamam, beni bilirsin." dedi Pearl.

ELLİ ÜÇ

Çalan her telefona bakarsan başa çıkamazsın.

Victor, E-Bliss.org bürosunda yalnız başına otururken Maria Sanchez'den gelen telefonu da cevaplamıştı.

Palmer Stone, üstünde Armani takım elbisesi ve elinde deri Hansom & Coach evrak çantasıyla büroya girdiğinde, Victor hâlâ beti benzi atmış vaziyette ve öfkeliydi. Palmer yine o etkileyici ve iyi huylu yüz ifadesini takınmıştı. Aynen televizyon dizilerindeki, rol icabı orada olan karısına ve çocuklarına ne elini kaldıran ne de sesini yükselten o iyi kalpli babalar gibi.

"Ne oldu, ne var Victor?" diye sordu kaşlarını endişeyle çatarak, çantasını masasının üstüne koyduktan sonra yerine geçip otururken. Victor, pekâlâ onun haylaz çocuğu olabilirdi. Rol icabı veya gerçek hayatta.

Kanepede yayılmış oturan Victor, alt dudağını ısırmayı keserek "Biraz önce Sanchez denen kaltak aradı." dedi. "Çıldırmış gibiydi. Madeline Scott adını bile kullanmadı. Kendini Maria olarak tanıttı. Sanki bu dünyada Maria Sanchez diye birisi kalmış gibi."

Biraz önceki yapmacık endişe, şimdi yerini gerçek bir hoşnutsuzluğa bırakmıştı ve Stone'un simetrik yüzünü ele geçirmişti. "Ondan tekrar bir ses gelmesini beklemiyordum. Kurallan ve o kuralların niçin gerekli olduğunu anlamış görünüyordu."

Yeni bir kimliğe kavuştuktan sonra, E-Bliss.org'u tekrar aramak için ortada hiçbir neden kalmıyordu. Öyle bir yer artık yoktu. Eski kimlik de bazı gazetelerin iç sayfalarında veya çok eskilerde kalmış bazı veritabanları dışında hiçbir yerde yaşaması gerekmiyordu. Her özel müşterinin öncelikli olarak anlaması gereken şey, eski ve yeni gerçekliğin arasına kesin bir çizgi koymaktı. İşin esası buydu. Madeline Scott (Palmer, artık onu Maria Sanchez olarak düşünmek veya anmak istemiyordu ve buna izin de vermiyordu) işin esasını anlayacak kadar akıllı ve güvenilir görünüyordu. Anlaşılan, göründüğü kadar iyi çıkmamıştı. Stone bundan son derece rahatsız olmuştu ve öfkesini içinden atmaya çalışıyordu. Öfke, hiçbir zaman tolerans göstereceği bir duygu olmamıştı. Öfke tehlike demekti. Bir iş için pek çok yönden tehlike arz eden bir şeydi, öfke.

Stone, Victor'un hâlâ bu telefon konuşmasına olan öfkesini atamamış olduğunu fark etti. Victor, kendisi potansiyel bir sorun olan Victor... Acaba Gloria, gerektiğinde kendisinden böyle bir şey istenseydi, Victor'un hakkından gelebilir miydi?

Bu, başka bir günün sorusu olsun. Stone şimdi bürosunda, Victor'un öfkesinden kaygı duyduğu bir günü yaşıyordu.

"Evet, şu baş belası müşterimiz şimdi ne istiyor?" diye sordu Victor'a.

"Ona söz verdiğimiz gibi daha iyi bir daire istiyor. Para istiyor. Verdiğimiz sözleri tutmamızı istiyor. Bir şeylerin artık değişmesini istiyor. İstiyor da istiyor."

Stone sırıtarak, "Çok şey istiyor." dedi.

"Yok," dedi Victor, "Aslen tek bir şey istiyor: biraz mal."

Stone bir an için düşünüp sonra 'hayır' anlamında başını salladı. "Maria Sanchez uyuşturucu bağımlısı olamaz. Elinden çok geçti, bunu biliyoruz. Ama kullanıcı değil. Onun gibi biri, onun durumunda biri, kazara kullanmaya başlasaydı bile çok yaşamazdı."

"Bu, bir sorun haline geldiği takdirde."

"Her zaman bir sorun haline gelir." dedi Stone. "Hatta bazen insanların risk almak istemediği kadar büyük bir sorun haline gelir. O işi yapan insanlar bunu hemen anlar."

"Ama belki bu henüz dikkat çekecek hale gelmemiş bir sorundu."

Stone bir şey söylemedi. Böyle bir olasılık vardı. İşi bozan bir olasılık... Bir ihtimal, şirketin kucağında şimdi yeni doğmuş büyük bir sorun vardı. Bir canavara dönüşmek üzere olan, yoktan var olmuş bir sorun.

"Ben bunun göstergelerini iyi bilirim, Palmer. Bağımlıların nasıl konuştuklarını da. Özellikle çaresiz olduklarında... Kaltak karı kafayı yemiş durumdaydı."

"Ben hala meselenin uyuşturucu olduğunu pek düşünmüyorum." dedi Stone.

"Bak, kafasını bir yere çarptıysa onu bilmem, ama sesi hiç iyi gelmiyordu. Palmer, onu bir duymalıydın. Manyak gibi bağıra çağıra konuşuyordu. Her şeyden önce, burayı aramak için deli olması lazım, zaten."

Stone biraz gerilere gidip bizzat görüşme yaptığı bu dengeli genç kadını düşündü. Kadının ta çocukluğuna kadar geriye varan özgeçmişini hatırladı. Gençliğinde devrimci fikirleri olan, zeki bir kız olarak, üniversiteyi bitirmek üzereyken evleneceği bu adamla tanışan kadını... Stone'un kayıtlarında yer alan, zekâ düzeyi de en üst seviyede olan kadını... Sorulan

sorulara kadının verdiği kısa ve öz cevapları ve mavi gözlerindeki o sakin ve her şeyi tartan zekâ parıltısını tekrar gözlerinin önüne getirdi. Stone, görgü ve insanların kalitesi konusunda yanılacak adam değildi. Maria Sanchez kaliteli bir müşteriydi.

"Ben arayıp onunla sakin sakin konuşurum." dedi Stone. "Takma kafana, Victor. Ben onu sakinleştiririm."

Victor, bu kafayı yemiş yeni Madeline Scott'un en iyi nasıl susturulacağını biliyordu. Bu iş onun hoşuna da giderdi. Kadının hoşuna gitmese de... Hiçbir şey söylemeden, beynini kemiren ihtimalleri kafasından kovmaya çalıştı. Yeni Victor, kafasını yeni Madeline Scott ile daha sonra meşgul edecekti, ama fantezilerinin esiri olmadan. O kadına kafayı o şekilde takmak son derece riskli olurdu ve değmezdi. Bu kadın iş demekti ve öyle kalacaktı.

Şu anda içinde bulundukları durumu çözmek için bir sürü çene ve palavra gerekiyordu ve bu konuda hiç kimse Palmer Stone'un eline su dökemezdi. O, bu işler için imal edilmişti.

Victor kanepeden kalkarak gerindi ve başını eğdi.

"Sen nasıl dersen, Palmer."

Jill, Tony'nin bu işten sıkılmaya başladığını seziyordu. Hatta adamın biraz da kafası karışmıştı.

Akşam, beklenmedik şekilde gelmiş, iki dakika sonra da Jewel kapıda belirmişti. Başbelası Jewel yatakla aralarındaki engel Jewel, son derece konuşkan ve bazen de açık biçimde saldırgan olabiliyordu. İmalı sözleri ve hareketleri anlamamakta da son derece ısrarcı olabiliyordu ve hiçbir çekincesi yoktu. Tony ve Jill'in saplandıkları bir bataklık gibiydi. Jill de kendi rolünü iyi oynuyor ve Jewel'ın bakmadığı anlarda, Tony'ye 'nasıl olacak bu iş' gibisinden bir bakış atıyordu.

Tony geldiğinde Jill evde yalınayak geziyordu. Jewel ka-

pıda göründüğü anda da hemen ayakkabılarını giymişti. Bu, Tony için kaçınılmaz olarak kötüye işaretti.

"Hadi bir yerlere gidip bir şeyler atıştıralım." dedi Tony, kanepede oturduğu yerden kalkarak.

"Müthiş olur!" dedi Jewel.

Tony Jill'e bakarak, "Ben sadece..."

"Tamam, üçümüz." diye araya girdi Jill.

Tony Jill'e dik dik baktı. Bu bakışı Jewel'ın görmüş olması bile umurunda değildi. *Nereden çıktı şimdi bu? Neyin var senin?*

Tony Jill'e biraz olsun hak vermek zorundaydı. Jill Jewel'ı bir başbelası gibi görüyordu ama aynı zamanda arkadaşıydı. Onu incitmek istemezdi. Jewel'da da ne incinecek göz vardı ama...

Tony, Jewel'ın duyarlı biri olabileceği konusunda son derece iyimserdi. Bazen onu tepeden tırnağa süzüyordu. Müthiş bir vücudu olan minyon bir kadın. Bir de şu güzel bedenini fazla kapatmasa... İnce bir bel, büyük memeler ve kalçalar. Çıplakken nasıl görünüyordur kimbilir? Jill, onu böyle Jewel'ı süzerken birkaç kez yakalamış, o da her seferinde aklını başına toplayıp masum bakışlar kondurmuştu yüzüne. Jill, kandırılması zor bir insan değildi. Tony'ye göre birçok kadını kandırmak zor değildi. Kurnaz olduklarını zannederler, bu da onları avlamayı daha kolay kılar.

"Yine şu pizzacıya gidebiliriz." dedi Jewel. Daha önce de üçü, sokağın biraz ilerisindeki o pizzacıya gitmişlerdi.

"Süper olur." dedi Jill.

"Tamam, iyi olur." diyebildi Tony. Aklına daha renkli sözcükler gelmesi söz konusu değildi.

Üçü birden kapıya yöneldiler. Jill geri çekilip Jewel'a yol verdi. Kattaki holde, Jewel beş-altı adım daha önde yürüyüp arayı açtığında, Jill başını kaldırıp Tony'nin kulağına fısıldadı. "Benim arkadaşım o, incitmek istemiyorum."

Tony'nin gerginliğini hissedebiliyordu. Bu, nefes alıp vermesinden bile anlaşılıyordu. Bu rol kesmeler, Tony'nin şüphesini çekmeden daha ne kadar sürebilecekti? Şüphelendiğinde ne yapacaktı? Jill, bakarsın bu akşam bu sorunun cevabının da ortaya çıkacağı bir akşam olur, diye düşündü.

Sonra birdenbire Tony'nin yüzü yine o güzel gülümsemesiyle ışıldadı. Yumuşak başlı, neşeli Tony. Onun bildiği Tony.

Asansöre yaklaşırlarken bu kez Tony eğilip, hâlâ gülümseyerek, Jill'in kulağına fısıldadı, "Tamam, tabii ki seni anlıyorum. Yapacak bir şey yok." dedikten sonra kulağını öptü.

Jill, içinde bir şeylerin eridiğini hissetti.

Bu adam bir katil.

Bazen bunu hatırlamak zor oluyordu.

Elini uzatıp Jill'in elini tuttu ve Jewel ile yaşadığı bu açmazı son derece iyi anladığını ifade edercesine nazikçe ve sevgiyle kavradı.

"Dert etme, sevgilim." dedi sabırla. "Er ya da geç yalnız kalacağız. Sadece ikimiz... Bana güven."

Jill'in omuriliği, içinde sanki bir kırkayak yürüyormuş gibi karıncalandı.

ELLİ DÖRT

Tom Coulter, bir gece önce Rodney's Roadhouse'ta içki içtiği küçük tahta masaya kurulmuştu. Ortam, sigara dumanının yanısıra bayat bira ve ter kokuyordu. Rodney'de bu, kimsenin umurunda değildi.

Mekân dar ama uzundu. Girdikten sonra sağ tarafta bar, sol tarafta da masalar vardı. Bardan sonraki cılız ışıklı yerde de birkaç masa duruyordu. İçeride olan aydınlatma, büyük ölçüde ışıklı bira reklamlarından geliyordu. Elinde markası si-

linmiş bir bira tenekesiyle ölü bir geyiğin yanında poz vermiş bir avcı; bir yandan su kayağı yaparken birasını içen küçücük bikinili bir kız; elindeki buz gibi bira bardağına bakan ve bıyığına bira köpüğü bulaşmış, transfer, sözleşme gibi dertlerden emekli olup kurtulmuş ünlü bir beyzbol oyuncusu... Bu reklam panolarının arasına girmiş birkaç da sigara reklamı vardı. Mekânın kendisi gibi, reklamların çoğu da dünyanın yirmi yıl gerisinde kalmıştı.

Coulter'ın oturduğu masanın üstünde çakıyla kazınmış harfler vardı ama ahşabın damarlı yerlerine gelen harfler neredeyse kaybolup gitmişti. Oturduğu yer, barın arka tarafına düşen yerde en dipteki masaydı ve arkadaki çıkışa en yakın yerlerden biriydi. Arka kapı delik deşik bir sinek telinden ibaretti. Oturduğu yerden, birasını yudumlarken Rodney'de olan biten her şeyi izleyebiliyordu ve gerektiğinde kaçabileceği stratejik bir noktadaydı. Arka kapının hemen dışında Coulter'ın daha önce saklandığı ve yine saklanabileceği bataklık vardı. Şehir çocuğu olmasına rağmen, son zamanlarda bataklıklarla iyi bir dostluk kurmuştu. Gerektiğinde ona kollarını açıyorlardı.

Mekânın sahibi Rodney, elli yaşlarında, suratıyla da uyumlu biçimde patates çuvalı misali bir adamdı. Arada bir gezinip diğerleri gibi Coulter'ın da önündeki şişede yeterli bira olup olmadığına bakıyordu. Burası, bira içmek için insanlara bardak feda edilecek yerlerden değildi. Masasının civarına ikinci gelişiydi ki Colter, Rodney'nin sağ gözünün takma olduğunu ve diğer gözüyle eş olmadığını fark etmişti. Yoksa, diğer göz mü sakattı?

Akşam olmak üzereydi ve Rodney'nin müdavimleri birer birer gelmeye başlamışlardı. İnşaat işçisi gibi görünen yarım düzine kadar adam barda oturmuştu. Üzerlerinde kot pantolon ve kolsuz tişört olan gösterişsiz iki kadın, barda girişe yakın

yerdeki taburelerin üstünde oturuyordu. Coulter, buraya ilk geldiğinde, kadınların burada iş tutan fahişeler olduğunu anlamıştı. Kadınlardan biri olan Cathy Lee ona yanaşmıştı. Kadın fıçı gibiydi ve bununla övünür gibi bir hali vardı. Kadının darmadağın saçları vardı, feci şekilde gül esansı kokuyordu ve kırklı yaşların gözlerine sahip yirmi yaşında gösteren tatlı bir yüzü vardı. Coulter ona bir içki ısmarlamış ve biraz gönül eğlendirmişti. Ama sadece o kadar. Kadın, biraz daha yağlı bir kuyruk gördüğünde çekip gitmişti.

Cathy Lee, Coulter'ın ona baktığını hissedince başını çevirip selamladı ama yanına gitmedi. Eninde sonunda bu adamla birlikte olacaklarını kestirmişti. Coulter'a göre, normal şartlarda kadın haklı olabilirdi. Cathy Lee, onun için son bir bardak yolluk gibi olabilirdi fakat buna vakit yoktu. Coulter'ın bu gece için başka planları vardı.

Masaların yarısı dolmuştu. İçerideki hava oldukça kötüydü. Bataklıktan gelen rutubetin üstüne, içeride de birbirini bastırmaya çalışan envai çeşit ağır koku vardı. Konuşma sesleri ve kahkahalar daha yüksek perdeden çıkmaya başlamıştı ve duvarlara monte edilmiş hoparlörlerden gelen country şarkıcısının söylediği şarkının konusu, karısının âşığına ateş etmek isterken kazara karısını öldürmüş bir adamın öyküsüydü. *Adamım,* diye içinden geçirdi Coulter. *Talih ikizi.*

Özellikle masalardan birinde oturan iki kaba saba adam daha çok dikkatini çekmişti. Adamlardan biri Coulter'ın boyunda, daha zayıf ve dağınık kızıl sakallı ve kumral saçlıydı. Diğeri tıknaz ve biraz daha enine gelişmiş, kafası kazınmış bir adamdı. Her iki kolunda da dikenli tel dövmesi vardı.

Bu bataklığın çakalları, diye düşündü Coulter. Arada bir birileri gelip bu adamlarla bir iş çeviriyordu. Göründüğü kadarıyla, arada para alınıp veriliyor, birilerinin 'tamamdır dostum' gibisinden sırtına vuruluyor, eller şaklatılıyor ve insanlar

birbirlerine sırıtıyordu. Coulter kulak kabarttığında, zayıf adamın adının Joe Ray olduğunu duydu. Tıknaz adamın adı Juan'dı ama bir damla Latin kanı taşımadığına bahse girebilirdi.

Adamlar uyuşturucu işi yapıyordu. Mal da büyük ihtimalle metamfetamin idi. Son zamanlarda pek haber takip etmese de Louisiana'nın bu bölgesi metamfetamin cennetiydi. Eyalet karayolundan az aşağıda iki kişi, karavanlarında metamfetamin hazırlarken meydana gelen patlamada ölmüştü ve Şerif bütün metamfetamin laboratuarlarını kapatacağına söz vermişti. Coulter, bunları düşünürken sırıttı.

Şerif? Vahşi Batı? Salakların, ülkedeki en ünlü kaçağın, elinde birayla oracıkta bir masada oturduğundan haberleri bile yoktu. Bunu bilselerdi donlarına ederlerdi, ama ben hâlâ burada olduğum yerdeyim. Hem de kafamda mis gibi bir planla.

Coulter, Rodney'e aylak aylak oturmak için gitmemişti. İzliyor ve bekliyordu. Kafasında bir şeyler vardı.

Buralarda daha fazla oyalanamazdı. Hiçbir yerde fazla kalamazdı. F-150 kamyoneti bataklıkta bir yere saklamıştı ve şu sıralar onsuz yaşıyordu. Onunla etrafta fazla gezinmesi iyi olmazdı. Aracın eşkali ve plakası herhalde tüm ülkede bangır bangır yayınlanmıştı.

Joe Ray ve Juan'ın, şu metamfetamin tacirlerinin bir kamyoneti vardı. Hurdaya çıkmış bir Dodge. Pastan delik deşik olmuş zavallı bir araba. Ama yasal bir plakası vardı. Ve bu ikisi uyuşturucu paralarını yaşadıkları yer neresiyse orada saklıyorlardı.

Coulter, F-150'yi bu gece arkada ağaçların ilerisinde çakıl bir alana park etmişti. Kazara birileri meraklanıp bakacak olursa diyerek, plakası bataklık çamuruyla bir güzel kapatılmıştı ve harflerle rakamların çoğu okunmuyordu. Bu F-150

oralarda sıkça kullanılan bir araçtı ve bıraktığı yerde onlardan birkaç tane daha vardı.

Metamfetaminciler Rodney'den ayrıldıklarında, o da onları kaldıkları yere kadar takip edip sonra da silah zoruyla araçları değiş tokuş edecekti. Bir de bu işlerin nasıl yürüdüğünü o salaklara anlatmak zorunda kalacaktı. Araçlarının çalındığını haber verdikleri takdirde, Coulter da onları metamfetaminden gammazlayacaktı. F-150'yi boyatıp araba mezarlığından da bir plaka edindikten sonra mis gibi bir kamyonetleri olacaktı. Bu tür adamların bu işleri yaptıracak bağlantıları da olurdu. Coulter, bu taşralı hödüklerin kamyonetlere olan merakını iyi biliyordu.

Bu iki adam aslında bu işten kârlı çıkacaktı. Zulaladıkları biraz paradan olacaklardı ama işlerini güçlerini yaparken kullanacakları yepyeni gıcır gıcır bir kamyonetleri olacaktı. Bundan ala da alışveriş olmaz.

Planın bir parçası da Coulter'ın bu ikisine kimliğini açıklayacak olmasıydı. Adamların hurdalarına atlayıp onların parasıyla birlikte tüymeden önce onlara, ülkedeki en çok aranan kaçak olduğunu söyleyecekti. İki hödük için bu, hayatlarının en heyecanlı ânı olacaktı.

Bunu kimseye de söyleyemezlerdi. Hatta, Coulter'ın yakalanmaması için dua edeceklerdi. Ve üstelik onların hurda kamyonuyla kaçan Coulter'ın... Artık onun takımında oynuyor olacaklardı. Mazlumlar birbirini kollamalıydı. Onlar, etraflarındaki bu bataklığın nadide bitkileriydi.

Coulter, kendisiyle ve planıyla gurur duyarak birasından bir yudum aldı ve kısık gözlerle elden ele geçen paraları seyre daldı. Az sonra kendi ellerinde olacak paraları...

ELLİ BEŞ

Muhakkak bir şeyler yapmalıydı

Artık harekete geçmeliydi.

Maria Sanchez, kritik atom kütlesi seviyesine gelmek üzere olan bir nükleer reaktör gibi, içinde birikmiş enerjiyi atmak için hiç değilse biraz olsun yürümeliydi.

Bok çukuru misali dairesinden çıkıp, binanın önüne geldiğinde derin bir nefes aldıktan sonra sağına dönüp yürümeye başladı. Akşam birazcık daha serindi ama şehrin beton suratı gün ortasındaki güneşin sıcağını hâlâ dalga dalga yüzüne vuruyordu.

Kaldırımda bir süre neredeyse koşar adım yürüdükten sonra, nefesi kesilince yavaşladı.

Kafasında gideceği herhangi bir yer yoktu, ama yönü Columbus Circle'a doğru olduğu için o tarafa yürümeye devam etti. Boğazındaki, kaşındıran o hırıltı biraz yürüdükten sonra geçtiği takdirde tekrar eve dönüp bir satıcı arama riskine girmeden biraz daha idare etmeye çalışacaktı.

Columbus Circle ve sonra gerisin geriye eve. Peki ya, tekrar o şiddetli arzu baş gösterirse...

Olsun. En azından bu da bir plandı.

Bir planın bile yoksa kafayı iyice yersin.

Belki, eve döndükten sonra o gece bir daha dışarı çıkmayacaktı. Aradığı şey o değilse bile, biraz içki içip, odanın köşesindeki dandik rafın üstünde duran köhne televizyonda bir şeyler seyrederek uykusunun gelmesini bekleyecekti. Palmer Stone'a hak veriyordu. Yapması gereken tek ve en akıllıca şey, zamana oynamak ve bunu yaparken iyice hedef küçültmekti.

Ama onun şimdi yaşadığı krizi yaşayan Palmer Stone değildi.

Bu kadın ne halt etmeye çıktı şimdi sokağa?

Nancy Weaver, caddenin karşısındaki gizlenme noktasından binayı gözetliyordu. Birdenbire yeni Madeline, üzerinde kahverengi bir pantolon, beyaz spor ayakkabıları ve kocaman tokası olan kahverengi bir kemerle belinden sıkılmış kırmızı bir tünikle binanın önünde belirdi. Weaver, caddenin karşı kaldırımından kadını takip etmeye başladı. Birkaç saniye sonra, bunun pek kolay olmayacağını anladı. Çünkü kadın koşuyordu adeta.

Weaver daha ufak tefekti ve ayağında diğer kadındakinin aksine, siyah üniforma ayakkabıları vardı. Madeline'e yetişebilmek için arada bir öne doğru bir iki sıçrayarak yürüyordu, yoksa resmen koşması gerekecekti. Üzerindekilerle koşmaya kalksa, jogging yapan bir insan gibi görünmesi olanaksızdı. Kösele ayakkabı, etek ve ceket. Milletin onu yadırgaması neyse de Madeline'in dikkatini çekmek, hiç işine gelmezdi.

Sonunda Broadway'e geldiğinde Madeline biraz yavaşlamıştı.

Weaver, öfleye pöfleye nefes nefese epey geride kalmıştı. Koluyla alnındaki teri sildi. Bu geçici işte çuvallamak istemiyordu. Quinn ona güveniyor ve inanıyordu üstelik böyle düşünen tek ve son insandı muhtemelen. İşler iyi gittiği takdirde Quinn, onun için iyi referans verecekti. Quinn, sahiplenici bir adamdı ve gerçek bir polisti. Weaver'ın bir dedektif olarak becerilerinden emindi. Üstelik Quinn'in arkası da vardı. Onu tekrar temelli olarak sivil kıyafete geçirebilirdi. Ondan sonrası da kendine kalmıştı. Tamam, bir salaklık yapmış ve yine üniformalı bir göreve çakılmıştı. Ama, bu bir daha olmayacaktı. Bundan artık emindi.

Madeline sadece yavaşlamamış, sallana sallana yürümeye başlamıştı. Sanki bir şeylerden kaçıyormuş da sonunda kurtulup rahatlamış gibi bir hali vardı. Üzerindeki gerilimi atmıştı

belki de. Weaver daha önce o yollardan geçtiği için bunu anlayabiliyordu. Tek istediği şey, Madeline'in bacaklarının bu kadar uzun olmamasıydı. Hatta kendi bacakları keşke o kadar uzun olsaydı. Öyle bacakları olan bir polis kesinlikle terfi ederdi.

Bu yavaş tempoda, Madeline'i izlemek gittikçe daha kolay oluyordu. Weaver, kadının temposuna iyice ayak uydurdu. Artık sanki Madeline'in beyninin içindeydi ve kadının ne yapacağını ve ne tarafa yürüyeceğini daha önceden kestirebilir hale gelmişti.

Columbus Circle'a varmak üzerelerdi.

Gloria, Maria Sanchez'i, diğer ismiyle Madeline Scott'ı izlerken zorlanmamıştı. Ama yine de kaltağın yavaşladığına sevinmişti. Neredeyse Columbus Circle'daydılar. Bu iyiye işaretti. Korkunç bir trafik... Tamda iş çıkışında... Herkes bir koşturmaca içinde ve etrafta olup biten, kimsenin umurunda değil.

Gloria, ilk Madeline'i tren tam gelirken platformdan aşağı itmişti. Birileri bunu görmüş olsa bile, o kalabalıkta kazara dirseğiyle çarpmış gibi görünecekti. Bu işi yaparkenki tekniği ve gücü hayal etmeleri veya bilmeleri olanaksızdı.

Bu sefer metro olmasın, diye karar verdi Gloria. Sokaktaki araçlardan biri olsun. Bir taksi daha iyi olurdu ama herhangi bir araba ya da kamyon da o işi görürdü. Bir otobüs daha da iyi olurdu. Maria Sanchez'in bu dünyadaki varlığı sona iyice yakındı artık.

Gloria'nın, ilk seferinde işi yaver gitmezse, ikinci bir şansı her zaman olacaktı. Bu şans ayağına muhakkak gelecekti. Buna sabrı vardı. Tanrı bunu ondan esirgemezdi.

Victor ona Maria'nın telefonuyla ilgili olarak Palmer'la yaptıkları konuşmayı anlattığında, Gloria artık bir şeylerin yapılması gerektiğini anlamıştı. Bu işi kendisinin yapması gerektiği de aşikârdı. Victor ve Palmer'ın, Maria için artık "sil"

tuşuna basılması gerektiğine dair bir itirazları olmaz diye düşünmüştü. Ama zamanından önce de değil. Onlar erkekti ve bu kaltak, erkekleri nasıl idare edeceğini iyi biliyordu. Hepsinin güvenliği için ve tabii ki şirket için, Maria artık bitirilmeliydi. Ve bu, işler kontrolden çıkmadan yapılmalıydı.

Kadın, dik duruşuyla, uzun bacaklarıyla, narin kalçasıyla önünde yürürken Gloria işi biraz yavaştan almaya karar verdi, ama hemen sonra bunun bir iş olduğunu hatırladı. İşi yavaştan almak ve bu işi bir oyun haline getirmek çok zevkli olabilirdi ama iş, her şeyden önce geliyordu. Bu iş süratle yapılmalıydı ve kaza gibi görünmeliydi.

Sorun yoktu. Gloria ilk Madeline'i hatırlayarak sırıttı. Hızla giden trenin altında kaybolurken çığlık bile atamayacak kadar nefessiz kalmış ve şok olmuştu. Yegâne örnek de o değildi. Kendi hayat sigortası olarak, daha önce kim bilir kaç kişiyi aynen böyle öbür tarafa yollamıştı. Bu işi halledebilirdi. Kaza süsü vererek onca insanı öldürmüş olmak, bisiklete binmeyi öğrenmiş olmak gibi birşeydi. Bu işin nasıl yapıldığını unutmanın imkânı yoktu.

Weaver, Madeline'in Columbus Circle'daki trafik curcunasında yavaşladığını fark etti. Tam günbatımına ramak kala, trafik lambaları bir o yana yeşil, bir bu yana kırmızı yanıp sönerken her taraftan deli gibi gelen arabalar, kamyonlar, otobüsler... O noktadan karşıya geçmek isteyen bir insan dört bir yanına dikkatlice bakmadan caddeye adımını bile atmamalıydı, ama bazen dikkat bile yetersiz kalabilirdi.

Madeline, on-onbeş kadar insanın küme halinde yeşilin yanmasını beklediği noktada kaldırımın kenarında durdu. Birkaç yaya daha kalabalığa katılıp araya sıkıştı. Bazıları, sanki yeşil yandığında yarış başlayacakmış gibi öne doğru vaziyet almışlardı.

Weaver, temposunu düşürdü. Kavşağa zamanından önce varmak istemiyordu. Mesafe kollamakta fayda vardı.

Sağ ayak bileğinin üstünde bir sızı başladı, sol ayağı da herhalde ayağını vuran ayakkabıdan ötürü su toplamıştı. Bu kadar hızlı yürümenin bir faturası olacaktı. Ve belki de bir hiç uğruna... Madeline geç kaldığı bir buluşmaya yetişmeye çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Weaver birden, kendisinden daha uzun boylu, daha çekici ve sinir bozucu ölçüde sarışın olan bu kadına karşı bir kızgınlık duydu. Ve hele şu bacaklar...

Yeşil yandığında, yandaki trafik hızla ileriye hücum etti. Bu motorize birliğe öndeki uzun beyaz bir limuzin komuta ediyordu adeta. Yayalar şimdi araçlarla aynı yönde karşıya geçebilirlerdi ama sağa dönen araçların kendilerine yol vermesini bekledikten sonra. Burası New York olduğuna göre, sağa dönen hiçbir araç kimseye böyle bir ayrıcalık yapmayacaktı, o da başka.

Işık değiştiğinde Gloria, Maria Sanchez'in tam arkasındaydı. Kullandığı şampuanın ve terinin kokusunu alabiliyordu. Kadının incecik vücudundan yayılan sıcaklığı da.

Bir egzoz gazı tüm diğer kokuları bastırdı. Bir otobüs. İşte bu harika!

Gloria her iki yumruğunu da sıktı. Maria'nın kürek kemiklerine kısa ve güçlü bir darbe işi bitirecekti. Ne var ki, Maria'nın yanında duran adam, bir sebeple başını çevirip Gloria'ya bir bakış attı. Gloria istifini bozmadı ve otobüs hızla önlerinden geçip gitti.

Adam yine önüne dönmüş, caddeye konsantre olmuştu. Gloria saniyeleri sayarak bekliyordu. Çevredeki herşeyi kollayarak, doğru zamanlamayla ve hedefinin gafletiyle bu iş bitecekti. Bu, onun av etiydi.

İşte bir taksi.

Weaver adımlarını sıklaştırdı ve kavşağa doğru ilerledi. Sağa dönen trafikte bir olay olması her an beklenirdi ve bunu fırsat bilen yayalar caddeye dökülüp yaya geçidini dolduracaklardı.

Acı bir fren sesiyle irkildi. Kaldırımda bekleyen insanlar açılan yoldan kendilerini karşıya atarken yerdeki birşeyin etrafından dolanıyorlardı. Çoğu, aceleyle yürürken şöyle bir arkalarına bakıp yollarına devam ediyorlardı. Sanki birşey düşürmüşler de dönüp almaya değmezmiş gibi. Bazıları ise bakmamaya çalışıyordu.

Öff!

Weaver, içinde müşteri olmadığı için tepedeki taksi yazısının ışığı yanan arabanın sadece üstünü görebiliyordu. Parmaklarının ucunda doğrulup Madeline'in öndeki kalabalığın arasında yürüdüğünü gördü. *Lanet olsun!* Arayı kapatmak için acele etmesi lazımdı.

Kaldırımdan aşağı adımını atıp taksinin önünden dolanırken, milletin baktığı şey neymiş diye bir göz attı. Boynunda kırmızı fularıyla koyu renk saçlı bir kadın yerde yatıyordu. Başının altında da göllenmiş kan vardı.

Weaver'ın kaybedecek vakti yoktu. Madeline'e yetişmek zorundaydı. Sürücüler boş boş yerdeki kadını izlerken tıkanan trafiğin arasından kendine bir yol bulup karşıya geçti. Yürürken de yerde yatan kadına yardım çağırmak için cebindeki telefona davrandı. Ama siren sesleri gecikmedi ve dönüp baktığında ambulansın biri olay yerine gelmişti bile. Telefonunu kapatıp tekrar cebine koydu.

Madeline'i öyle yürümeye zorlayan şey her ne idiyse, belli ki geçmişti. Weaver, Columbus Circle'daki metro durağının merdivenlerinden inen Madeline'i takip etti.

Kalabalık ve boğucu bir vagonda, Madeline'in oturduğu yere birkaç sokak mesafede bir durağa kadar gittiler. Madeline

umutsuz ve yorgun bir suratla, saçı ince ince örülmüş, çatık kaşlı ve bu sıcağa rağmen deri ceketli zenci bir çocukla, elinde porna gazetesi olan sakallı bir adamın arasına gitti oturdu. Adamın elindeki gazete Weaver'ın anlamadığı bir dildeydi. Weaver da ayakta, boruya tutunmuş, Madeline hariç herkesi keserek etrafına bakınıyordu.

Madeline güvenle binaya girdikten sonra, Weaver yine gözetleme noktasına döndü. Burası binanın çaprazında, kapalı bir terzi dükkânının girişindeki sahanlıktı.

Kalın cam kapıya sırtını yaslayıp kollarını kavuşturdu ve rahat bir nefes aldı. Yeni Madeline dairesine girmişti, yorgundu ve herhalde tekrar dışarı çıkmayacaktı. Her şey kontrol altında, diye düşündü Weaver. En azından bir süre için koşturmaca olmayacaktı.

Kapının içinde, tam başının üstünde şöyle yazıyordu: YIRTIKLAR VE SÖKÜKLER BİZİM İŞİMİZ.

ELLİ ALTI

Tom Coulter, F-150'sine bindi ve Joe Ray ile Juan'ı, yani iki uyuşturucu tacirini, Rodney's Roadhouse'dan takibe koyuldu. Bataklığa doğru, kimi zaman dalların ön camı süpürdüğü daracık, çamurlu, üstünde daha önce geçenlerin lastik izleri olan bir yoldan dört-beş kilometre kadar yol adılar. Coulter, insanların buralarda nasıl yaşadığına hayret ederek öndeki aracı takip ediyordu. Sıcak ve nem berbat seviyedeydi ve acaip görünüşlü böcekler, New York'taki böceklerden misliyle büyüktü.

Dodge kamyonet yavaşladı ve sağa kırarak toprak bir yola girdi. Bu, adamların kaldığı yere giden yoldu. Coulter, orada durup etrafına bir bakındı.

Joe Ray ve Juan gibi iki bataklık sıçanının oturduğu yer

de ancak böyle bir yer olabilirdi. Hiç boya yüzü görmemiş, suntadan yapılma, düz çatılı bir yerdi. Coulter'ın gördüğü kadarıyla, evin önünde ve yanında duvarları kaplayan sarmaşıklar vardı. Evin önündeki su oluğunun atık borusu tahta bir fıçının içinde kaybolmuştu. Otuz metre kadar ötedeyse, evden daha feci durumda bir ek yapı vardı. Metamfetamin imalathanesi olarak kullandıkları yer orası olmalıydı.

Coulter, adamların eve girmesini bekledikten sonra F-150'yi evin önüne kadar sürüp paslı Dodge kamyonetin arkasına yanaştıktan sonra, bir yandan gaz verirken bir yandan da birkaç kez kornaya bastı. Adamların o viraneden dışarı çıkıp iki araç arasındaki farkı görmelerini istiyordu. Burada onlar için, hurda bir kamyonet ve şiltenin altındaki üç kuruştan daha fazla bir şeyler vardı.

İki adam sallana sallana ön tarafa çıktılar. Joe Ray önden çıkmıştı. Arkalarındaki sinek teli kendiliğinden kapanmıştı. Yorgun ama temkinli bir halde bu yabancıya bakıyorlardı. Coulter, işin keyfini çıkarıyordu. Adamların ikisinin de silahı yoktu. Gerçek bir kanun kaçağına karşı iki hödük. Özgüveni kabardı. Bu iş kolay olacaktı.

Coulter, kamyonetten inip üzerlerine yürüdü ve belinin arkasında kemeriyle bel boşluğu arasına sıkıştırdığı Glock silahı çekti. *O da ne?* Adamların gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Tuzağa düşmüş hayvanlar gibi öylece kalakalmışlardı. Coulter ikisini de zımbalamadan herhangi bir yöne kaçabilecekleri bir yer olmadığını kestirmişti. Öyle olmasa, Glock'u niye çeksin? Belli belirsiz gülümsedi. Başarıya giden yol, iyi organizasyondan geçiyordu.

Sonra, iki adamcağız, durumdaki ümitsizliği görüp durumu kabullendiler.

"Ne halt etmeye buradasın, ne istiyorsun?" diye sordu Joe Ray, azıcık kabadayılık göstermeyi deneyerek.

"Kendini öldürtmek istiyor..." dedi Juan.

"Bak sen..." dedi Coulter, silahın namlusunu Juan'a çevirerek. Juan korkmuş görünüyordu ama istifini pek bozmadı. Başka ne yapabilirdi ki?

"Buraya aşk yapmaya gelmedim." dedi Coulter, "İş konuşacağız. Şurada hepimiz işadamıyız. Bir pazarlık yapmaya geldim."

"İşin ne peki?" diye sordu Joe Ray.

"Şu anda, madem sordun, kamyonet işindeyim." dedi Coulter. Kendini tutmasa kıkırdayacaktı. "Hadi siz buna seyahat sektörü diyin."

Adamlar bir şey söylemeden, öylece baktılar.

"Kamyonetleri değişeceğiz." dedi Coulter. "Sizin paslı tenekeye karşılık benim mis gibi Ford F-150."

Joe Ray yere tükürerek "Bana niye bu kamyonet sanki senin değilmiş gibi geliyor, sence?" dedi.

"Tabii benim değil. O benim sorunum. Ama sizin de bir sorununuz var."

"Neymiş o?"

"Ben. Ama her iki sorun için de bir çözümüm var."

"Sen akıllı götün tekisin." dedi Juan.

Coulter sırıtarak, "Seni dizinden vurmama ne dersin?" dedi.

Juan'ın beti benzi attı.

Joe Ray araya girdi. "Hadi tamam, biraz sakin olalım." dedi. Coulter'a temkinli ve makul gözlerle baktı. Biraz da çaresiz ama öfkeli gözlerle.

"Ben, üstündeki yasal plakayla birlikte sizin kamyonetinizi alacağım. Siz de bu Ford'u alıp, güzelce bir boyatacaksınız, sonra bir hurdanın şase numarasıyla bir plaka edineceksiniz, ondan sonra da yolunuz açık olsun. Siz ikiniz, size söylüyorum, bu söylediklerimi anlayacak kadar zekanız var mı?"

"Tamam, anladık." dedi Joe Ray. "Ama işin nereye varacağını söyle, bakalım ondan sonrası da işimize gelecek mi."

"Polisler bu kamyonetin peşinde mi?" diye sordu Juan. Ağzının suları akarak, gıcır gıcır siyah Ford'a bakıyordu. Üzerindeki toza rağmen, mal meydandaydı ve bu ucuz bir teklif değildi.

Coulter, en haşmetli desperadolar gibi pis pis sırıttı. "Diyelim ki, asıl sahibi bunu geri istedi. Sizi temin ederim, adam başka bir eyalette ve size sıkıntı olmaz. Beni sorarsanız, ben burada olmayacağım bile. Bu hurdayla buradan çekip gideceğim. Benden de size bir zarar gelmez."

"Yani diyorsun ki burada ayrılıyoruz ve sen sağ ben selamet."

"Tebrik ederim. Sonunda konuya geldin."

Juan, Joe Ray'e bakarak, "Fena pazarlık olmadı bu." dedi.

"Kendini kandırma." dedi Joe Ray, Coulter'a bakarak.

"Bu arada bir şey daha var." dedi Coulter. "Rodney'de toparladığınız metamfetamin paralarını da istiyorum."

"O da neymiş?" dedi Joe Ray.

"Malı pişirdiğiniz şu virane var ya, orada yaptığınız işi söylüyorum size." dedi Coulter, ağırlığını diğer ayağına vererek. Glock ağırlaşmaya başlamıştı. "Bu, sizin için hâlâ iyi bir ticaret. Bu, otuz bin dolarlık bir kamyonet. Az para değil. Met işinden o kadar para yaptınız mı hayatınızda?"

İki adam sinsi sinsi bakıştı.

Coulter sırıtarak, "Yaptınız galiba." dedi.

"Ben bu işi sevmedim." dedi Joe Ray.

"Şu kadarcık umurumda değil. Ben bu paslı teneke ve parayla çekip giderim. Siz de yeni kamyonetinizle burada kalırsınız. Sonra polisi ararsınız, gelip beni yakalarlar, siz de yanarsınız. Veya tam tersi. Anlayacağınız, herkes kendini kur-

tarıyor. Teklifteki güzellik burada zaten. Birbirimize güvenmekten başka çaremiz yok."

"Buna bayağı kafa yormuşun sen." dedi Juan.

"Kafa yormak benim uzmanlık alanım." dedi Coulter. "Bu yüzden bu iş iyi bir alışveriş. Şimdi, siz ikiniz bana parayı nereye sakladığınızı söylüyosunuz güzelce."

"Pek öyle olmayacak." dedi bir kadın sesi.

Rodney's Roadhouse'dan Cathy Lee viranenin köşesinde kıçını duvara dayamış, onlara bakıyordu. Arka kapıdan çıkıp gelmiş olmalıydı. Üstünde lekeli gri bir entari vardı, yalın ayaktı ve sarı saçları yataktan yeni kalkmış gibiydi. Memelerinin yarısı açıktaydı ve elinde bir çifte vardı. Durum pek iç açıcı değildi.

"Siz haber de mi seyretmezsiniz?" dedi, başıyla damdaki çanak antene işaret ederek. Çatı dediysek, de katranlı mukavva. "New York'ta o kadar insanı öldüren herif bu işte."

"Adam mı öldürmüş?" diye sordu Juan, şaşkınlıkla ve Coulter'a biraz daha saygıyla bakarak.

"Torso canisi. Muhtemelen ülkenin en çok aranan adamı." dedi Cathy Lee, Coulter'a gülümseyerek. "Kendinle gurur duyuyor olmalısın."

Coulter bir türlü çifteden gözünü alamıyordu.

"O zaman, kafası için konmuş bir ödül de vardır." dedi Juan. "Büyük bir ödül olmalı."

"Ödül beni ilgilendirmiyor." dedi Joe Ray. "Beni şimdi burada bu adamı bitirmek ilgilendiriyor."

Çiftenin namlusu sağa sola oynadı. Büyük bir silahtı. Hele bir kadın için oldukça ağır bir tüfekti. Coulter bir düşündü. Bu yerden bitme taşralı kaltak ne kadar güçlü ve çevik olabilirdi? Gözleri de şiş ve kıpkırmızıydı. Uyur uyanık gibi bir hali vardı.

Çifte artık elinden düşecek gibiydi. Namlu yere kırk beş derece açıda duruyordu. Kızın hatası. Coulter'ın ise yegâne

şansı. Elindeki Glock'u Cathy Lee'ye daha doğrulturken, kız daha önce davrandı ve çifteyi ateşledi. Coulter sırtüstü çamura düşmüştü. Göğsündeki acı nefesini kesmişti. Kalbi, sanki yakıtı bitmiş bir motorun teklemesi gibi düzensiz atıyordu.

Önce etrafındaki her şey dönmeye başladı, sonra da her şey karardı.

Derler ki, ölürken en son işitme duyusu gidermiş. Coulter önce başının hemen yanında bir ayakkabının 'clof' diye çamura battığını duydu. Sonra, Joe Ray'in sesi geldi. "Namlulardaki fişeklerin ikisi birden ha? Ortalığı batırmışsın be Cathy Lee."

"O da benim hatam olsun." dedi Cathy Lee.

Joe Ray, Juan ve Cathy Lee düşünüp taşındılar ve Coulter'ı yakın bir yere gömmemeye karar verdiler. Netice itibariyle, Amerika'nın en çok aranan adamıydı. Polis, o taraflarda da onun izini sürmeye kalkarsa cesedi bulabilirlerdi. Öte yandan, bu iki tip ve Cathy Lee onu öldürdüklerini söyleyip, eğer varsa, böyle bir ödülü almak için başvuramazlardı. Joe Ray, Juan ve Cathy Lee, kanun adamlarından ne kadar uzak dururlarsa, o kadar iyiydi.

Coulter'ı biraz daha uzak bir yere taşıyıp orada bırakacaklardı. Yolun kenarında vurulup ölmüş gibi olacaktı. Kanun adamları da otostop yaparken, zevzeğin tekinin onu sırf zevk olsun diye vurmuş olduğunu düşüneceklerdi. Timsahın biri daha önce davranmazsa, tabii.

Ford kamyonet ise bambaşka bir konuydu. Onca kir, toz ve betonlaşmış çamurun altında bile cillop gibi araba kendini belli ediyordu. Başka bir renge boyatılabilirdi. Joe Ray, hurdaya çıkmış "hayalet" bir F-150'nin şasi numarasını ve plakasını nereden temin edebileceklerini biliyordu. Kamyonet tam anlamıyla yasal olmayacaktı ama ona yakın olacaktı.

Coulter'a ilişkin herhangi bir şeyle ilgileri kalsın istemiyorlardı, ama bu kamyonet o kadarcık riske değerdi.

ELLİ YEDİ

Victor, sabah ilk iş olarak, Chrysler'ı Broadway'in biraz ötesinde bir otoparka götürdü. Oradan da güneşli havada kalabalık kaldırımları arşınlayarak E-Bliss.org'a gitti.

Arada bir sanki birileri ona göz ucuyla bakıyormuş gibi geliyordu. Tıraş olmamıştı. Gece, Gloria'nın kanepesinde üstündekilerle yatmıştı ve her zaman jilet gibi ütülü olan pantolonu kırış kırıştı. Bir sandalyenin arkasına astığı ceketi ise hâlâ ütüsünü koruyordu. Hal böyle olunca, pantolon iyice çuval gibi görünüyordu. Bu görüntü ve suratındaki tıraşsız ifadeyle, adeta sokakta bir bankeri kıstırıp üstündeki ceketini almış bir evsiz gibi hissediyordu kendini. Böyle bakımsız olmak Victor'un harcı değildi.

Victor kapıyı vurup içeri girince Palmer Stone, önündeki başvuru formlarından başını kaldırıp içeri girene baktı. Stone, yine her zamanki gibi ceketini çıkarmadan oturmuş çalışıyordu ve kusursuz biçimde gösterişli görünüyordu. Ofise biri girdiğinde, dünyayı kurtaracak çok önemli işlerden başını kaldırmak zorunda kalmış bir insan izlenimi veriyordu. Bu sabah, Victor'la bayağı bir tezat oluşturuyorlardı.

Stone elindeki bilgisayar çıktısını masasının üstüne bıraktı. Çıktıda, Queens'de yalnız oturan, orta yaşlı dul bir kadınla ilgili bir ton bilgi vardı.

"Victor! Ne bu halin böyle?"

"Dün öğleden sonra ve akşam boyunca Gloria'ya ulaşmaya çalıştım." dedi Victor, bir an önce konuya gelmeye çalışarak. "Bir türlü ulaşamadım. Geceyi de onun evinde geçirdim, ama eve gelmedi."

Stone önce biraz telaşlanmış gibi olup, sonra düşünceli bir şekilde "Bu ilk değil ki, Victor..." dedi.

"Nerede olduğunu bana söylemediği ilk ama." dedi Victor. "Biz hep birbirimizin nerede olduğunu biliriz. Bu hep böyle oldu. Üstelik, biz birbirimizin adeta radyo dalgalarını hissederiz, Palmer. Ama Gloria şu anda yayında değil."

"Victor, endişelenmek için biraz acele ediyorsun, sanki. Öyle değil mi, sence de?"

"İçimde kötü bir his var, Palmer."

Stone, koltuğunu pencereye bakacak şekilde döndürerek arkasına yaslandı. Victor ve Gloria... İkisini de iyi tanıyordu, ama bu ikisinin ilişkilerinde onu hâlâ hayrete düşürecek, onun kafasını karıştıracak bir şeyler vardı. Fakat kendisinin bir kızkardeşi olmadığını hatırladı.

"Gloria'yı tanırsın," dedi. "Yine kendine bir macera yaratmıştır."

"Öyle olsaydı haber verirdi. Aradığımda cep telefonu kapalıydı."

"Belki rahatsız edilmek istememiştir."

Victor, asabi bir şekilde bir yandan parmaklarıyla saçını tararken bir yandan da odanın içini adımlamaya başladı. "Sana söyledim, Palmer. Gloria ve ben, senin tabirinle aynı dalga boyundayız. İçimde bir yerde, ona bir şey olduğunu seziyorum."

"Boş yere telaş yapıyor olmayasın?"

Stone, bu gördüklerinden hiç memnun değildi. Victor'da sürekli artan istikrarsızlık işaretleri... Stone, ona kardeşinden bahsettiğinde, Gloria pek bozulmuş gibi görünmemişti. Ama öte yandan, şaşırmış gibi de görünmemişti. Victor'un bu kadar endişeli olması için ortada bir sebep yoktu. Victor, kızkardeşinin faal bir lezbiyen olduğunu biliyordu ve şu anda da bir hanım sevgilisiyle hâlâ yatakta olabileceği gerçeğini niye kabullenmek istemiyordu ki?

Victor, yumruklarını bir sıkıp bir gevşeterek, "Palmer, bak şimdi..." diye lafa başlamıştı ki telefon çaldı.

Stone manikürlü işaret parmağını kaldırıp sessizlik istedi ve ahizeyi kaldırdı. Umarım Gloria'dır, diye geçirdi içinden.

Arayan daha çok konuşuyordu. Bu arada Victor bir yandan yürüyor, bir yandan Stone'a bakıyordu. Stone'un erişkin, kendinden emin ifadesi gittikçe daha gergin bir hal aldı ve yüzünün rengi uçtu. Belli ki, çok kötü bir şeyler olmuştu. Victor, yürümeyi kesip, masanın tam karşısındaki siyah deri kanepeye çökerek oturdu. Stone telefonu kapattıktan sonra, koltuğunu Victor'a çevirip babacan bir edayla, yüzüne bakarak konuştu.

"Dün, Columbus Circle civarında Gloria'ya bir taksi çarpmış." dedi. "Birilerine ulaşmaya çalışmışlar, ama olmamış."

"Sabit hattı yok." dedi Victor.

Stone ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Hastanedekiler, sonunda cep telefonundaki kayıtlara ulaşmayı başarmışlar. Son aradığı numara burasıymış."

Victor doğrularak, "Hastane mi dedin?" diye sordu.

"Roosevelt'te, St. Luke's Hastanesi'nde. Durumu kritikmiş. Kafatasında çatlak var. Sol kalçasıyla sol bacağı da kırık."

"Tanrım! Ama neyse ki yaşıyor, şükürler olsun."

"Taksi, tam kaldırımdan adımını attığında çarpmış. Görgü tanıklarının ifadesi. Bir kaza yani."

"Ne işi varmış oralarda, peki?"

"Kim bilir, Victor? Gloria kendine özgü bir kadın." *Tanrı biliyor ya!* Stone, koltuğunu yine cama doğru çevirerek iyice arkasına yaslandı. "Bir gidip baksan iyi olur, Victor. Bak bakalım kendinde mi, konuşabiliyor mu? Sakinleştiricilerin etkisi altında da olabilir. Anladın değil mi, ne kastettiğimi?"

Stone, bir yanıt almak için koltuğunu tekrar öne çevirdiğinde Victor çoktan gitmişti.

Stone, Times ve Post gazetelerinin sayfalarını iyice taramıştı, ama Gloria'nın geçirdiği kazayla ilgili herhangi bir haber bulamamıştı. Bu Stone'u şaşırtmamıştı ama içi rahatlamıştı. Haber değeri olacak bir şey değildi zaten. Gloria'nın herhangi bir ünü yoktu ve bir sonraki gün, o kaza hiç olmamış gibi unutulacaktı. Bu da adının gazetelerde ya da televizyonda hiçbir zaman yer almayacağı anlamına geliyordu. Stone, tabii ki bundan memnun olmuştu. Adlarının ortaya çıkması iyi olmazdı.

Saat biri biraz geçe, Stone, dosya dolabında bir şeyler bulmaya çalışırken telefon çaldı. Yerinden kalkmadan, koltuğunu masasına sürerek telefonu açtı. Arayan Victor'du. Hastaneden arıyordu.

"Çok kötü görünüyor, Palmer." dedi Victor ağlamaklı bir sesle. "Bütün kafası sargı içinde ve yüzü feci şekilde şişmiş. Görsen tanıyamazsın."

"Kendinde mi?" diye sordu Stone.

Ne biçim soru şimdi bu böyle?

"Etrafında olan bitenin farkında mı, bunu söylemek çok zor."

"Yani, tam olarak ne demek istiyorsun, Victor?"

"Komada, Palmer. Doktorlar bunun ne kadar süreceğini bilmediklerini söylüyorlar, hatta...." sesi bir an için giderek, "komadan çıkıp çıkamayacağını da söyleyemiyorlar." dedi.

Stone, kendi boğazının da düğümlenmiş olduğuna şaşmıştı. Üçü birlikte, yıllarca bir sürü tezgah çevirmişlerdi. Victor'un acısını anlıyordu. Gloria'nın da... Bu tür duygular Palmer'ı son zamanlarda daha çok işgal eder olmuştu. Bu da pek hoşuna gitmiyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı, Victor?"

"Sanmıyorum, Palmer. Kimsenin yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Çok üzgünüm, Victor, çok samimiyim."

"Biliyorum, Palmer."

Telefonu kapattıktan sonra, Stone arkasına yaslanıp durumu gözden geçirmeye başladı. Gloria artık devredışı kalmıştı. Victor'un telefonda söylediklerine bakarak, herhangi bir konuda ve geçimini nasıl temin ettiği konusunda. şüphe çekecek bir şey söyleyebilecek durumda görünmüyordu. Ve New York'ta birine bir aracın çarpması ve onu ciddi biçimde yaralaması son derece gündelik bir vakaydı. Bu kazanın da fazladan şüphe çekecek herhangi bir yanı yoktu.

Stone içini çekerek gülümsedi. Şirket için söz konusu olabilecek bir tehlike kıl payı da olsa atlatılmıştı. Geriye şimdilik bir soru daha kalıyordu. Gloria'nın bu başına gelenler Victor'u nasıl etkileyecekti? Stone'un, bu kazadan önce Victor'la ilgili endişeleri ve şüpheleri zaten vardı. Gloria bu şüpheleri dindirmek için epey de yol almıştı. Tümüyle değilse bile...

Şimdi de bu.

Victor işini layıkıyla yapmaya devam edebilecek miydi? Palmer bunu merak ediyordu.

ELLİ SEKİZ

Jewel, kırmızı örtülü masaların arasından süzülüp tuvalete giderken, Tony'nin gözleri üstündeydi. Jill'in gözleri de Tony'nin üstünde. Jewel'ı izleyen sadece Tony değildi. Restorandaki erkeklerin yarısı, Jewel'a en azından bir bakış atmıştı. Polis gibi giyinmediğinde, baştan çıkarıcı bir kadın olabiliyordu.

Şimdi de bir polis gibi giyinmemişti. Sekiz santim topuklu ayakkabıların üstünde derin dekolteli daracık siyah bir elbise... Jill, Jewel'ın giyim merakını biliyordu. Polis gibi olmasın da nasıl olursa olsun.

Batı Yakası'nda yeni açılmış Dominick's İtaliano'dalardı. Tony, Jill'i oraya gitmeye ikna etmek için restoranın şarap listesini öve öve bitirememişti ve Jewel da bu yemeğe kendini davet ettirmekte gecikmemişti. Jill, tabii ki karşı koymamıştı ve Tony itirazını dillendirmeye kalktığında da Jill'in kötü bakışlarına mağlup olmuştu.

"Hiç düşündün mü?" diye lafa başladı Tony, hâlâ Jewel'ın arkasından bakarken. "Bu kadının sana gereğinden biraz fazla yakın davranıyor olduğunu?"

Jewel, belki şarabın etkisiyle biraz sendeleyerek, tuvaletlerin orada sola dönüp kaybolduğunda, Jill de onu izliyordu. Artık şarap mı bilinmez, ama Jill, Jewel'ın aynı zamanda iyi bir oyuncu olduğunu da biliyordu.

"Tam anlamadım." dedi Jill. "Fazla yakın diyerek neyi kastettin?" O sırada Tony çarpık ağızla kısaca bir sırıttı.

Jill, Tony'nin neyi kastettiğini anlayınca da, "Tony!" dedi. "Jewel ve ben? Yapma Tanrı aşkına. Dalga mı geçiyorsun?"

Tony'nin çarpık sırıtması hüzünlü bir ifadeye döndü. Sanki bir şey yüzündeki hatları aşağı çekiyormuş gibi. "Jewel ve sen değil. Sadece Jewel. Yani, bazen sana öyle bir bakışı var ki..."

"Hadi oradan, Tony. Jewel lezbiyen filan değil."

Tony omuzlarını silkti.

Jill önce önündeki kahveye davrandı, sonra kararını değiştirerek hâlâ önünde duran yarım bardak şaraptan bir yudum aldı. "Tony, bak sana ne diyeceğim. Jewel ile ben, ikimiz de birbirimize karşı öyle aşk benzeri duygular hissetmiyoruz."

"Ben, seni seviyorum." dedi Tony.

"Ne demek istediğini anladım. Jewel ile öyle cinsel bir ilişki filan. Yok böyle bir şey. Saçma bu."

"Bence hiç de saçma değil."

"Ben saçma olduğunu düşünüyorum."

"Ama bazen oluyor." dedi Tony.

"Tabii oluyor. Bunlar dünyada olan şeyler. Ben homoseksüel düşmanı bir insan değilim ve ahlak bekçiliği de yapmıyorum."

Tony elini uzatarak Jill'in elini tuttu. "Tabii ki değilsin hayatım. Seni tanıyorum. Ama bana bir iyilik yap lütfen ve olaya biraz daha dikkatli yaklaş. Şunu demeye çalışıyorum, gece gündüz senin etrafında pervane gibi dolaşıyor. Bu, pek masum bir ilişki gibi görünmüyor."

Jill'in yüzü utanç ve öfkeyle kızardı.

Tony, çizmeyi aşmıştı. Bunu biliyor olması lazımdı. Tony, arkasına aniden yaslanınca, altında küçük tekerlekler olan sandalyesi masadan bir metre kadar açıldı. Gülümsemeye çalışsa da pek beceremedi. Sandalyesini yine masaya yanaştırdı. Masadaki tabak ve bardakların çoğu toplanmıştı ve tatlıyı bekliyorlardı. Post gazetesinin yemek sayfasında göklere çıkarılmış olan çikolatalı dondurma ile süslenmiş kremalı beze söylemişlerdi.

Jewel masaya tatlılarla aynı anda döndü. Masadan ayrıldığından daha derli toplu görünüyordu. Saçını taramıştı ve makyajını tazeleyince yüz hatları daha bir canlılık kazanmıştı. Dar elbisesinin içinde biraz zorlukla yerine oturdu ve peçeteyi kucağına koydu. "Tuvalet deyip geçmeyin." dedi. "Ne kadar temiz ve modern olduğunu görmelisiniz. Her şey otomatik." Jill'e dönüp gülümseyerek, "Sen de benimle gelmeliydin." dedi.

Tony ve Jill karşılıklı bakıştılar. Jewel bunu hiç fark etmemiş gibi yaptı. Garsona gülümsedi ve tepsideki kremalı minyatür bezelerden iki tane söyledi.

Garson, tatlı servisini yapıp kahveleri de koyduktan sonra masadan ayrılana kadar kimsenin çıtı çıkmamıştı.

"Sen iyi misin, Tony?" diye sordu Jewel. "Biraz sanki şey gibi, nasıl desem, keyifsiz gibisin."

Tony kaşını çatarak, "Keyifsiz gibi mi, o ne demek?" diye sordu.

"Suratsızlığa ramak kalmış anlamında." diye araya girdi Jill, sıntarak. Yüzündeki ifade ağzından çıkan lafın altını çiziyor gibiydi adeta.

Tony içini çekerek, "Galiba tam o sınırdayım, özür dilerim." dedi. "İşyerinde çok sevdiğim biri bir kaza geçirdi ve adamcağız ağır yaralı."

"Feci bir şey." dedi Jill. Tony daha önce bundan niye bahsetmemişti, acaba?

"Hastanede mi?" diye sordu Jewel.

"Evet, adamcağıza bir araba çarpmış."

"Geçmiş olsun." dedi Jewel.

"Ama iyileşecek herhalde, öyle değil mi?" diye sordu Jill.

"Bütün temennim o. Hani şu herkesin sevgilisi insanlar vardır ya. Öyle biri işte."

"Bu gibi şeyler de hep yanlış insanların başına gelir." dedi Jewel.

Tony, belki de bu son söyleneni duymamıştı. Elinde oynadığı kırmızı peçeteye gözlerini öylece dikmiş, dalmış gitmişti.

Ama Jewel, bal gibi duyduğunu biliyordu.

"Bu bezeler muhteşem." dedi Jill. Bir ısırık alıp yuttu ve parmağındaki kremayı yaladı.

"Muhteşem olduklarını biliyorum, tatlım." dedi Tony, önündeki tatlıdan henüz bir parça bile almamışken. Birkaç saniyeliğine Jewel'ı incelerken, daldığı yerden geri gelmişti.

Jill, önündeki ikinci bezeyi de yedikten sonra, ağzını şapırdatarak "Bunlar insanı gizlice şişko yapar." dedi.

"Tehlikeli gerçekten." dedi Jewel. İşler bu şekilde daha fazla yürüyemezdi. Tony, çekmecedeki en keskin bıçaklardan biriydi ve çekmecenin içine bakmadan elini daldırmak olmazdı. Şüphelenmeye başlamıştı ve bir şekilde harekete geçebilirdi.

Jewel, internete girip bakmayı aklının bir köşesine yazdı. New York'ta her yıl kaç çifte cinayet işleniyordu. Buna bakacaktı. Haddinden fazladır, diye düşündü. Bunun için iddiaya girebilirdi.

ELLİ DOKUZ

İkisi de diğerinin uyanık olduğunu biliyordu.

Quinn, Linda'nın yanında uzanmış, nefesinin ne kadar yakından geldiğini dinliyordu. Tam bir dinlenmişlikten gelen nefesle uykudaki nefes arasındaki farkı iyi biliyordu. Linda'nın da bildiğine emindi.

Güneş, iyice kapatılmış olan jaluzilerin kenarlarında oluşan dikdörtgenden içeriye girebildiği kadarıyla, yerdeki baklava desenli kilimin ve yatağın ayakucundaki örtülerin üzerine ışık hüzmeleri yolluyordu. Dışarıda, camın ve duvarların öte yanındaki başka bir dünyadan gelen trafiğin sesi yavaş yavaş 'ben buradayım' demeye başlamıştı. Ağaçkakanların şehirli akrabaları olan asfalt delme makineleri, çok uzaklarda takırdayıp duruyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Linda. Kelimeler, sessizliğin hâkim olduğu odada havada asılı kalmış ve yankılanıyor gibiydi.

"Dürüst bir cevap mı istiyorsun?"

"Tabii ki. Tuvalete gidip mesaneyi rahatlatmak için keşke yataktan kalkmak olmasaydı gibisinden alelade bir şey bile düşünüyor olsan da."

"Çok fazla doktor gibi konuşuyorsun." dedi Quinn.

"Aynı zamanda öyle de davranıyorum." Linda pozisyonunu değiştirirken çarşaf kaydı ve yatağın yaylarından biri başını çıkardı. "Bu seni benden soğutuyor mu?" diye sordu.

"Hayır, tam tersine tahrik ediyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Erkekler, kadınların hemşire gibi giyinip, o kıyafette sevişmeleri için avuç dolusu para ödüyor." dedi Quinn. "Doktor niye olmasın?"

"O erkeklerin bir kısmı zaten doktor da olabilir."

"Ne dediğimi anladın işte." dedi Quinn, Linda'nın poposuna bir tokat atmaya çalışırken, ama ıskaladı.

"Nift gibi doktorlar herhalde?" dedi Linda.

"Nift'in bir kanısı var."

Linda, burnundan soluyarak, "Öyle olunca, erkekler fahişelere para kaptırmıyorlar mı, artık?" dedi.

Quinn, Linda'ya bakarak, "Nift'le ilgili bildiğin bir şeyler mi var?" diye sordu.

"Maalesef..."

"Onu tanıyan çoğu insan herhalde böyle derdi."

"Adam normal değil. Kadınların cesetlerine bakarken dalıp dalıp gidiyor."

"Sanırım bu alışılmışın dışında bir durum." dedi Quinn, yatakta doğrulup kalkarken. Ayakları, halının bittiği yerden sonraki soğuk parkeye bastı. "Bunu sadece suç mahallinde yaptığını sanıyordum. Morgda da aynı şekilde mi davranıyor?"

"Duyarsız birkaç laf ettiği gün yok gibi."

"Peki, hepimizin yaptığı gibi, bunu kafayı yememek için yapıyor olabilir mi?"

"Ya da o kadar hasta ve utanmaz biri ki, kendini böyle şeyler söylemekten alıkoyamıyor."

"Peki otopsi esnasında?"

"Dürüst olmak gerekirse, otopsi esnasında çok profesyonel biri. Adamın hakkında düşündüklerim bir yana, son derece vasıflı ve becerikli bir doktor. Ama, ortalıkta henüz otopsi

masasına varmamış çekici bir kadın cesedi varsa, kendini kontrol etmesi olanaksız. Bunun dışında, işinin ustası. Bir de şeyin dışında."

"Neyin dışında?"

"Birilerini satışa getirmek dışında."

"O da işinin bir parçası." dedi Quinn, ayağa kalkarak.

"Nereye?"

"Artık..."

"Tamam, tamam." dedi Linda.

Victor, yoğun bakım ünitesinin önündeki hemşireyi izliyordu. Kadın, başkalarının işitemeyeceği bir sesle doktora bir şeyler fısıldıyordu. Başını çevirip Victor'a bir göz attıktan sonra, koridorun öbür ucuna doğru yöneldi. Yeşil sabolar giymiş uzun boylu, sarı saçlı doktor paytak paytak Victor'un olduğu tarafa yürüdü. Sanki kafasını bir yerlere çarpacakmış gibi, bundan sakınmak için kambur durmayı alışkanlık haline getirmiş, o bildik uzun boylu insanlardan biriydi. Victor'un oturduğu yer de hasta yakınları için bekleme salonu olarak tasarlanmış çardak gibi bir yerdi.

Bekleme salonunda bir kanepe, iki tane hasır arkalıklı berjer koltuk ve duvara monte edilmiş bir televizyon vardı. Televizyonda da *'Kim Milyoner Olmak İster?'* programının bir tekrarı vardı. Renk ayarı da öyle bozuktu ki her şey mavi görünüyordu. Victor *'Kim tek renk olmak ister?'* diye içinden geçirdi.

Doktor çok meşgul görünüyordu ve Victor'un önünden yürüyüp gidecekti. Victor böyle düşünürken, doktor sanki birdenbire bir şey hatırlamış gibi Victor'a dönüp elini uzattı. Victor oturduğu kanepeden kalkıp, doktorun soğuk ve kuru elini sıktı.

"Siz hastanın kardeşisiniz sanırım?" dedi, Victor'un endi-

şelerine anlayış gösteren bir edayla. Soluk bir teni ve kırmızı gözkapaklarının çevrelediği mavi gözleri vardı.

Victor evet anlamında başını salladı.

"Ben Dr. Polanski. Hemşirenin dediğine göre, kardeşinizin durumuyla ilgili bilgi edinmek istemişsiniz."

"Kimse bir şey söylemeye yanaşmıyor." dedi Victor.

Dr. Polanski, bu lafı daha önceleri de fazlasıyla duymuş olduğunu belli edercesine başını salladı. "Hâlâ komada." dedi. "Kalça ve bacağındaki kırıklar ciddi ama kontrol altında ve bir tehlike arz etmiyor. Fakat izlememiz gereken şey baş bölgesindeki yaralanma."

"İyileşecek, değil mi?"

Dr. Polanski derin bir nefes alarak, "Öyle umuyoruz." dedi. "Bu tür yaralanmalarda kesin bir şey söylemek zor. Hâlâ önemli derecede hemoraj var ve kafatasıyla beyin zarı arasında kan sızıntısı var. Bu, giderilmesi gereken bir basınca sebebiyet veriyor. Şu an itibariyle, bu basıncın beyinde bir hasara yol açıp açmadığını bilmiyoruz."

"Sakin görünüyor. Acı çekiyor mu?"

"Hayır, sakinleştiricinin etkisi altında ve en az beş gün daha onu suni komada tutmak zorundayız."

"Suni mi? Yani onu siz mi komaya soktunuz?"

"Bu gibi durumlarda, yaptığımız budur, Bay..."

"Lamping. Victor Lamping."

"Kardeşinizin başka yakını yok mu?"

"Maalesef."

"Hemşirelere söylerim, sizi bilgilendirirler." dedi Dr. Polanski. "Kardeşiniz kendine geldiğinde de size haber verirler, gelip ziyaret edebilirsiniz."

Tekrar elini uzattı ve Victor'la el sıkıştılar.

"Biraz şansla, kardeşiniz iyileşecektir." dedi.

Doktor dönüp giderken Victor, öylece bakakaldı. Dr. Po-

lanski, otomatik açılan sürgülü kapıya yönelirken kapı adeta onun yürüme hızına yetişmeye çalışırcasına süratle açıldı. Adam gözden kaybolurken kapı tekrar kapandı ve üzerindeki GİRİLMEZ yazısı yine koridorun öte ucundan görünür hale geldi.

Victor, hemşire odasına gidip cep numarasının onlarda olduğunun onayını aldıktan sonra, hastaneden çıktı ve bir taksiye atlayıp E-Bliss.org'a gitti.

Bugün her nasılsa ceketsiz olarak ve beyaz gömleğinin üstünde çiçek desenli pantolon askısıyla masasında oturan Palmer, Victor ona Gloria'nın durumunu aktarırken gerçek anlamda endişeli görünüyordu.

"Yani diyorsun ki suni komaya sokmuşlar." dedi düşünceli bir biçimde, Victor lafını bitirdiğinde.

"Komadan çıktığında muhakkak orada olmak istediğimi hemşirelere söyledim." dedi Victor. Kendini deri kanepeye bırakırken, alttaki minderlerden iç çeker gibi bir ses gelmişti. "Hemşirelere hiçbir zaman güvenmemişimdir."

"Sana katılıyorum." dedi Stone. Kanepenin minderlerinden çıkan hava, odadaki havayı birazcık da olsa harekete geçirmiş ve Stone'un pahalı tıraş kolonyasının kokusunu Victor'un burnuna kadar taşımıştı. Stone, parmaklarını masaüstü bilgisayarın klavyesinde gezdirirken sordu. "Jill Clark olayında işler nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil." dedi Victor. "Üst kattaki komşusu ve yeni yakın arkadaşı, şu Jewel denen kaltak, işleri zorlaştırıyor. Kıza yapışmış vaziyette. Bazen, kızdan hoşlandığını düşünüyorum, bazen de üçlü seks peşinde mi acaba diyorum."

Stone dikkatle Victor'un yüzüne bakarak, "Bunu pek sanmam." dedi .

"Evet, sanırım haklısın. Sorun şu ki, bu iki kadın biraz fazla

yakın ve Jill'i bir türlü yalnız yakalayamıyorum. Üstelik, Jill'in dairesinden çıktığımızda, Jewel her an orada bitiverecekmiş endişesiyle, müşterimize gönül huzuruyla oraya girip çıkabileceğini söyleyemiyoruz. Jill galiba evinin anahtarını da vermiş Jewel'a."

"Bu kötü. Bayağı yakın olmuşlar. Bu sorun yaratabilir."

"Bir şey çok kesin." dedi Victor. "Jewel hiçbir şekilde yeni bir Jill'i yemez. Kardeş gibiler. Onu, bir benzeriyle kandırmanın hiçbir yolu yok. Ve de polisleri şüphelendirmeden, bu ikisini birden ortadan kaldırmamız da olanaksız görünüyor."

"Bakarsın, onun da zamanı gelir." dedi Stone. "O riski de almak zorunda kalacağımız bir gün..."

"Risk bu kadar büyük olmasaydı," dedi Victor, "Bu çok eğlenceli bir iş olurdu."

"Biz bu işi eğlence için yapmıyoruz, Victor. İş için yapıyoruz."

"Tamam biliyorum, Palmer. Öylesine bir kafamdan geçirdim. Bunda ne zarar var?"

"Bir zarar yok." dedi Stone. "Ben de kafamdan bir sürü şey geçiriyorum." Arkasına yaslanıp bir çekmeceyi açtı ve masasının üstüne birkaç dosya çıkarıp koydu. "Ziyaretin iyisi kısa olanıdır, Victor. Kusura bakma. Şimdi şunlarla ilgilenmem lazım."

Masanın üstünde duran tükenmez kaleme davranırken, "Beni Gloria'nın durumu hakkında bilgilendirmeyi ihmal etme." dedi.

"Elbette." dedi Victor, kanepeden kalkarken. Başını sallayarak, "Sorunlar tomar halinde geliyor." dedi.

"Tomar halinde de çözülür." dedi Stone.

"Bunu aklımda tutmaya çalışacağım."

Stone, Victor'un bunu kinayeyle mi söylediğinden emin olamadı. Victor'la ilgili sorun da buradaydı. Son zamanlarda,

düz bir hat üzerinde değildi ve bu onun kişiliğine işlemiş gibiydi. Bu durum, onu öngörülemez kılıyordu.

Victor bürodan çıkıp kapıyı usulca çektiğinde, Stone onun hareketlerini izliyordu. Victor, bu sabah tıraş olurken, suratında birkaç yeri atlamıştı ve ayakkabıları her zamanki gibi parlamıyordu. Endişe etmemek elde değildi. Victor'daki bu farklılıklar Gloria'nın durumundan kaynaklanıyor olabilirdi. Ama öte yandan Victor, Stone'u daha önceleri de endişelendirmeye başlamıştı.

Stone, elindeki kalemi masanın üstüne atıp arkasına yaslandı. Düşünmeye başladı.

Bir şeyler ortaya çıkarsa, işler sarpa sarardı. Acaba ortadan kaybolma zamanı mı gelmişti? Gloria ve Victor'un bilmediği bir çıkış planı vardı. Söylenişi pek süslü olmasa da bu, onun B Planıydı. Gloria ve Victor, iş ortağı olmalarının yanısıra onun arkadaşlarıydı ve onlara biraz da olsa bir sadakat borcu vardı, ama herşeyden önce kendini düşünmek zorundaydı. Bu planı hemen hayata geçirmeye kendini hazır hissetmiyordu fakat artık buna daha çok kafa yoracaktı.

Birkaç dakika sonra, kanepenin yanındaki sehpanın üstünde duran Times gazetesinin sabah baskısını eline aldı. Gazete, neredeyse ellenmemiş vaziyette, kitap gibi duruyordu orada. Ona göz atmaya vakti olmamıştı.

Gazeteyi önüne açıp, manşet gözlerinin önüne serilince, sırıtmaktan kendini alamadı: TORSO CANİSİ LOUISIANA'DA ÖLÜ BULUNDU.

İşte bu, üzerindeki baskıyı kesinlikle hafifletecek bir şeydi. Bu, stratejik olarak şirkete bir artı yazarken, polisin hanesine kocaman bir eksi yazacaktı.

Stone, bu rahatlamanın içine işlemesi için şöyle bir gerindi. Midesinde, az önce fark etmediği bir kasılmanın gevşeyip gittiğini hissetti. Şimdi artık, B Planıyla ilgili bütün düşünceleri kafasından kovabilirdi.

Yüzündeki gülümsemeyle, gazeteyi kapıp masasına geçti. Şimdi, haberin detaylarını sindire sindire okuma vaktiydi.

Rahatsız edilmeden.

ALTMIŞ

"Yem olarak kullandığımız adamımızı kaybettik." dedi Renz, bir yakınını kaybetmiş gibi bir ses tonuyla.

Quinn ve Renz, Renz'in ofisindelerdi. Renz, merhametsiz sabah güneşinin vurduğu ışıkla berbat görünüyordu. Tazı gözlerinin altındaki torbalar, her zamankinden daha da mordu. Önündeki masada, Times gazetesinin sabah baskısı duruyordu. Renz'in bu sabah niye böyle perişan göründüğüne şaşırmamak gerek, diye içinden geçirdi Quinn.

"Henüz tam olarak öyle değil." dedi Quinn. Sabah, kahvaltısını yaptıktan sonra gazeteyi okumuş ve bu Coulter hikayesine biraz kafa yormuştu. "Medya açısından bakarsan, Coulter hâlâ Torso Canisi."

"Tabii, bir torso daha ortaya çıkıp bu iş de ayyuka çıkana ve sonra bizim canımıza okuyana kadar."

"Harley, biraz da iyi tarafından baksana."

"Bakmaz mıyım? Bir yangın görüyorum ve bizi yutmaya çalışıyor." dedi geleceği görür gibi.

"Senin söylemeye çalıştığın şu: Gerçek katil bir kurban daha bulacak ve bu da Coulter'ın katil olmadığının bir kanıtı olacak. Ama unutma ki katil de sana paralel düşünecek ve yeni bir cinayet işlemeden önce kendine biraz daha zaman tanıyacak. Bu iş hazır başkasının üstüne kalmışken, bunun keyfini hiç değilse azıcık sürmek ister. Öte yandan, Coulter artık ölü bir adam olduğu için, Torso Cinayetleri işlendiğinde, suç mahallinden başka bir yerde olduğunu da kimseye kanıtlayamaz."

Quinn'in bu son söylediği, Renz'in biraz neşesini getirmişti. Küçük gözlerini açarak, bir şey bulmuş gibi, "Haklısın, bu doğru tabii." dedi.

"Nobbler'dan ne haber, peki?"

Quinn'in ne kastettiğini anlamak Renz'in birkaç saniyesini aldı. "Evet, bu onu da rahatlatacaktır. Bildiğimiz kadarıyla, Coulter'ın birinci derece zanlı olduğuna dair hikâyemizi yedi. Belki biraz geri çekilecektir."

Quinn aynı fikirde değildi. Nobbler, Renz'in geri çekilmediğini gördüğünde, Coulter'ın sadece bir yem olduğunu anlayacaktı. O âna kadar anlamadıysa, tabii. Nobbler kurnaz bir adamdı ve NYPD içinde kaynakları vardı.

"Coulter'ın ölümünün bize bir yararı daha var." dedi Quinn. "E-Bliss şimdi gardını düşürecektir. Herkes, Coulter öldüğünde, Torso Canisi'nin de ölmüş olduğunu düşündüğü sürece, onların üzerindeki baskı da kalkmış oluyor."

Renz, sarkık alt dudağını ısırarak, "Bu, onları dikkatsiz davranmaya sevk edebilir." dedi.

"Basın toplantını yaptığında," dedi Quinn, "Coulter'la ilgili davanın halen sürdüğünü söyle. Ölmüş olsa bile. Birtakım sonuçlara kestirmeden gitmiyoruz. Onun suçlu olduğundan emin olana kadar dosya açık kalacak. Bunları söyle."

"Bunu beğendim." dedi Renz. "Böylelikle, gerçek katil bize bir kurban daha paketleyip hediye ettiğinde, kendimizi güvene almış olacağız."

"Buradaki asıl amaç, katili böyle bir şey olmadan yakalamak." dedi Quinn. "Biz bunu başardığımızda, Coulter'la ilgili herhangi bir konu artık önem arz etmeyecek."

"Bunda haklısın." dedi Renz. "Kamuoyu, bu aşağılık katilin durdurulmasını istiyor ve bunu kim başarırsa, kahraman olacak. Ya da kimler başarırsa. Anladın işte." Ellerini ensesinde kavuşturup arkasına yaslandı ve gerinerek gözlerini ta-

vana dikti. Bisepsleri, dar gelen gömleğinin kolunu zorluyordu. "Coulter'ı kim vurdu acaba, ne dersin? Kimse ortaya çıkıp, ben yaptım demedi. Bu, azımsanacak bir şöhret değil, bunu yapan için."

"Bunu da Louisiana polisi düşünsün." dedi Quinn. "Bizim kendi derdimiz başımızdan aşkın."

Renz doğrulup Times gazetesini aldı ve masasının kenarına doğru attı.

"O dertlerle ilgili beni bilgilendirmeyi ihmal etme ki," dedi "biraz daha dertlenebileyim."

Maria Sanchez, dalgın dalgın bir yandan kollarını kaşıyor, bir yandan evin içinde bir oraya bir buraya gezinip duruyordu. Bu artık dayanılmaz olmaya başlamıştı. Çıkıp, ne pahasına olursa olsun, biraz kokain bulması gerekiyordu. Ya o riski alacaktı ya da kafayı yiyecekti.

Pencereye gidip dışarıya göz attı.

Hâlâ sabah saatleriydi. Lanet olası öğlen bile olmamıştı. Gün ağarırken, gergin biçimde kendini yatağa atıp uyuyakaldığından beri, sanki uyanalı yine on saat olmuş gibi hissediyordu. Dışarıda, New York pırıl pırıl ve sıcaktı. Ona yabancı bir şehir. Ve uğursuz... Günışığında mal bulmaya çalışmak olacak iş değildi. Gece olması lazımdı. Gece olduğunda sokağa çıkan insanlar lazımdı ona. Buna çok ihtiyacı vardı. Karanlığın çökmesini bekleyecekti. Ve harekete geçecekti. Buna çok ihtiyacı vardı.

ALTMIŞ BİR

Akşam saatleri, sağanağı da beraberinde getirmişti. Bulvarların üzerinde dizili cam ve beton kulelerin üstünde top atışları

gibi çakan şimşekler kesildiğinde, East River'dan esen nemli ve sıcak rüzgarla birlikte, gece karanlığı adeta bir tiyatronun perdelerini indirdiği gibi şehrin üzerine inmişti.

Yeni Madeline, Maria Sanchez, yatak odasının kapısındaki çatlak boy aynasının önünde durup kendine son kez çeki düzen verdi. Ayrık ayrık duran sarı saçlar, göğüslerini iyice ortaya çıkaran dar kırmızı kolsuz tişört, düzgün kalçalarını saran ve hemen dizlerinin üstünde biten siyah dar etek, file çorap ve on santim topuklu baştan çıkarıcı kırmızı ayakkabılar. Makyajı ise çok abartılı; siyah takma kirpik, gereğinden fazla rimel ve parlak bir ruj. Öyle görünmesini istediği için son derece ucuz görünen bir sürü şıngır şıngır uyduruk takı. Aynada kendine son bir göz atıp dilini alt dudağının üstünden geçirdi. Tamam, şahane. Şimdi tam bir fahişe gibi görünüyordu.

Planladığı alışveriş için, bir parça mala ihtiyacı olan gariban salak bir kız gibi görünmesi lazımdı. Bir doz kokain için parasını ancak denkleştirmiş bir kızcağız gibi. Para ve güçten başka hiçbir şeye inancı olmayan insanların güvenini kazanabilecek bir görüntü vermesi gerekiyordu. Bu kıyafetlerle, onun araya sızmış bir narkotikçi olduğu da düşünülebilirdi, ama o böyle bir şeyi sezdiğinde, narkotikçi olmadığını kanıtlayabilecek numaraları vardı. İş hayatta kalmaya gelince, yeni Madeline eski kimliğini pek aratmazdı ve bu konuda pek fazla çekincesi yoktu.

Meksika'dayken ve eşi Orlando ile beraber San Francisco'ya yaptıkları seyahatlerde, şimdi aralarına girmeye çalışacak olduğu insanlara epeyce tepeden bakardı. Bir uyuşturucu kralının eşiydi ve dolayısıyla o da bir uyuşturucu kraliçesiydi. Parası ve gücü olan üstün bir yaratık. Orlando yanında olmadığı zamanlarda bile, bu etkiyi kendi başına verebilen bir kadındı. Bağımlılar ve işin alt basamaklarında olan insanlar ona saygı duyar ve ondan korkarlardı. Şimdi ise onlardan biri gibi davranmak zorundaydı.

Belki ben de onlardan biriyim, zaten!

Panikleme ihtimalini gözardı etmeye çalışarak, aynanın karşısından çekildi. Pencereye gidip aşağıdaki sokak lambalarına baktı. Işıklar nemli havada haleler oluşturuyordu ama yağmur dinmişti.

Sokağa çıkma zamanı.

Çıkmadan, yanına bir aksesuar daha aldı. Siyak küçük boncuklu bir çanta. İçinde tarak, kâğıt mendil ve bitpazarından aldığı küçük gözyaşı bombası tüpü vardı. Ona zarar vermeye yeltenecek her kim olursa olsun, küçücük bir püskürtme adamı öksürüklere boğacaktı. Para verip aldığı bu spreyin çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordu, ama kendini biraz daha güvende hissedecekti.

Tam kapıdan çıkmadan, acaba bir şemsiye alsam mı diye düşündü ve hemen yüksek sesle bir kahkaha attı. Az önce aynada gördüğü kadın, yağmur yağmadığında şemsiye taşıyacak tiplerden değildi. Fakat kendisi yağmura yakalanıp ıslanacak bir kadın değildi. Hiç öyle olmamıştı, ama bu akşam Maria öyle bir kadın olacaktı.

Başlarda o yüksek topuklarla yürümek biraz zor geldi. Broadway'in az güneyinde bir taksi çevirdi ve ona lazım olan şeyin satıldığı bölgeye geldi. Taksici, daha kaldırıma yanaşırken ona bir bakıp ne tarafa gideceğini o söylemeden anlamıştı. İmajın varsa, sen de varsın.

Taksiden indikten sonra yüksek topuklarla en fazla birkaç sokak daha öteye yürümesi gerekti. Sol ayağının başparmağı su toplamıştı, ama şimdi bunu düşünecek zaman değildi.

Yağmurdan sonra, insanlar yine kaldırımları doldurmuştu. Kendisine atılan bakışları görmezden geldi. Laf atanları da duymazdan gelerek Village'da, içeride uyuşturucu satılabilecek kulüplere bakınmaya başladı. Kıyafeti istenen etkiyi yaratmıştı. Erkekler kimi zaman açıktan kimi zaman imalı ve kimi

zaman nazik kimi zaman da kaba sözcüklerle birtakım tekliflerde bulunuyorlardı. Mekânlardan biri bir lezbiyen barıydı ve üzerinde altmışlı yıllardan kalma gibi görünen bir mont olan, erkek gibi gözüken bir kadın ona sarkıntılık etti. Israrcı bu kadına iki kez 'hayır' demek zorunda kalmıştı. Etrafındaki herkes sanki altmışlardaki gibi giyinmişti ve belki kendi kıyafeti de öyle görünüyordu. Üstündeki giysilerin çağrıştırdığı o malum meslek her devirde aynıydı.

Barın arkasında, pembe kâğıt harflerle yazılmış bir pankart asılıydı. Üstünde NOSTALJİ GECESİ yazıyordu ve herkesi çılgın gibi eğlenmeye davet ediyordu. Maria, nostaljiyi hiçbir zaman eğlence olarak görmemişti. Geçmişe özlem onun için bir zaaftan ibaretti.

Önce, üzerindeki gerginliği atmak için biraz dans etmeyi düşündü, ama o ayakkabılarla bileğini burkmaktan çekindi. Kulaklarında devasa altın halka küpelerle, sonradan boyanmış bol bir tişört giymiş olan kel bir kadın sırıtarak ona bir tomar para uzattı ve dans etmeye çağırdı. Maria, oradan uzaklaşmaya çalışırken kadın arkasından "Dur hemen gitme" diye seslendi ama o gürültüde sadece ağzının oynadığı görülebiliyordu. Maria, içeriye tıkışmaya çalışan yarım düzine kadar kadının arasından sıyrılarak kendini dışarıya, sıcak sokağa attı.

Denediği dördüncü mekân Billie G diye bir yerdi. Burası Christopher Sokağı'nın az ötesinde, kırık dökük tuğla bir binadaydı. Tüm giriş katı bu mekâna aitti ve dört barmenin çalıştığı çok uzun bir barı vardı. Kocaman parke dans pisti, bara paralel büyük bir dikdörtgenden oluşuyordu. Kalabalık dans pistinin hemen arkasında da masalar vardı. Müşteri profili, kadınlı erkekli insanlardan ve farklı cinsel tercihlerden oluşuyordu. Dans edenler sarsıla sarsıla, bitmek tükenmek bilmeyen bir ritme uymuşlardı ve müziğin sesi Maria'ya amplifikatörden verilmiş kalp atışları gibi gelmişti.

Maria, duvarın önünde bir masaya oturup ucuz tarafından bir burbon istedi. Su ve buz ile. Servis yapan sıska kadının bir gözünde morluk makyajı vardı ve Maria'ya dönüp ikinci bir kez bakmamıştı bile. *Tam bana göre bir mekân*, dedi Maria içinden.

Masaya kim yönelirse yönelsin, yüzüne hemen o soğuk ve ilgisiz maskesini indiriveriyordu ve kalabalığı inceliyordu. Fahişe de olsa, özel bir fahişeydi. Ne aradığını biliyordu ve etrafı keserken içkisini yudumluyordu.

Barın kapıya yakın tarafında siyah deri ceketli ve çizmeli tipler vardı. Adamlar motosikletçi serseriler de olabilirdi, gündüz giydikleri Brooks Brothers takım elbiselerden usanmış Wall Street çalışanı asalaklar da...

Barın biraz daha ortalarında daha alışılmış giyimli insanlar vardı. Üzerlerinde kot pantolondan takım elbiseye kadar farklı bir yelpazede giyinmiş bu tipler de yine biradan sek viskiye, votkadan değişik kokteyllere kadar farklı farklı içkiler tutuyorlardı ellerinde.

İnsanlar Billie G'ye girerken, bazıları deri ceketli adamların önünde kısa bir duruştan sonra devam ediyorlardı. Süratli ve eli çabuk bir alışveriş oluyordu, ama para ve başka bir şey daha Maria'nın deneyimli gözünden kaçmamıştı. Düşük belli pantolon giymiş ve jöleli saçı diken diken taranmış tipin teki bu adamlardan biri gibi görünmüyordu fakat o da barın başında kısaca bir duraklayıp aynı alışverişten yapmıştı.

Maria, iyimser bir tahminle, belki de bu iğrenç içkiyi bitirmek zorunda olmayacağını düşündü.

On dakika kadar sonra deri ceketli tiplerden biri, sakalı kırlaşmış olan iri olanı, oturduğu tabureyi arkaya iterek kalktı ve barın önünden yürüyerek tuvaletlere yöneldi. Kolsuz ceketinin altında sadece kılları ve zincir kolyesi görünüyordu. Kaslı kolları dövmelerle doluydu ve dans edenlerden biri ona kazara

çarptığında, çaktırmadan da olsa, çarpan adama feci bir dirsek geçirmişti. Dans eden tip iki büklüm olduğu yerden hâlâ ritme ayak uydurmaya çalışırken deri ceketli adamın arkasından bakakalmış ama karşılık vermeye yeltenmemişti.

Maria, tuvaletlere sırayla girip çıkan insanları izliyordu. Sakallı adam, erkekler tuvaletinde yalnız olabilirdi.

Buraya bunun için geldik. Haydi iş başına.

Masasından kalkıp, dans edenlerin arasından geçerek adamın gittiği yöne yürüdü.

Tuvaletler uzun bir koridorun sonunda, dik beton merdivenlerin indiği loş bir yerdeydi. Yüksek topuklar burada da bir sorundu. Maria, merdivenlerden dikkatlice indi. Merdivenler dardı ve aşağı indikçe keskin idrar kokusu çam kokulu dezenfektanı bastırıyordu.

Maria, duvara yaslanarak birbirine yumulmuş bir çiftin yanından zorlukla geçip tuvaletlere giderken bir kapı açılıp kapandı ve tuvaletten yeni çıkmış ince uzun bir tip şimdi ona doğru merdivenlerden çıkıyordu.

Adam biraz daha yaklaşınca, Maria o kötü ışıkta adamın üzerindekileri biraz daha iyi gördü. Önü açık spor bir ceket.

İyi. Biri daha gitti. Sakallı şimdi yalnız olmalı.

En altta, iki tane tıpatıp birbirinin benzeri gri emaye boyalı derme çatma kapı vardı. Her iki kapının üstünde de hem etekli hem de pantolonlu insan figürleri vardı. Yani, her iki tuvalet de hem erkek hem de kadınlara mahsustu. *Bu iyi işte.*

Maria, sidik kokusu bir an için aklından çıkmış olarak, derin bir nefes aldı, sonra aceleyle nefesini geri verip kendine yakın duran kapıyı itti.

Her nasılsa, içerideki hava daha iyiydi. Belki tuvaletlerin içinde daha çok dezenfektan kullanılmıştı. Soldaki duvarda bir pisuvar vardı. Sağda ise bir tuvalet kabini. Kapısı kilitliydi ve kapının altından alçak topuklu bir ayakkabı giymiş narin

ayakların üzerinde kesinlikle bir kadına ait ayak bilekleri görünüyordu.

Maria, gerisin geriye dışarı çıkıp diğer kapıya yöneldi. Bu kez, içeri girer girmez soluna baktı. Simetrik olarak tuvalet kabininin burada solda olması gerekiyordu. Madeni kapı açıktı ve içerisi boştu. Tam sağında ise, pisuvarın olduğu yerde, sakallı adam işiyordu. Kibarlıktan kimseye zarar gelmemiş, Maria öylece orada durup, adamın çişini yapmasını bekledi. Adam fermuarını çekerken arkasına döndü. Maria'yı karşısında görünce şaşırmıştı. Arkasında, işemek için bekleyen başka bir adam olduğunu zannetmişti. Maria'yı tepeden tırnağa bir süzdükten sonra çürük dişleriyle gülümsedi. "Eğer ayakta işemeye çalışacaksan, seyretmemde bir sakınca yoktur umarım." Maria gülümseyerek karşılık verdi. "Bence hiç sakıncası yok."

Adam, kenarları kızarmış mavi gözleriyle etrafı bir kontrol ettikten sonra, merakla sordu. "Ne hesap?"

"Bana sende olan bir şey lazım."

"Bana sorarsan, parası olan adamlar için sende daha çok şey var."

"Bazılarının parası şimdi bende artık."

"Ve şimdi sen de o parayı harcamak istiyorsun."

"Para, harcamak için değil mi?"

"Nereye harcayacağına bağlı."

"Beyaz pudra. Ama bebek götü için olmayanından."

Adam sırıttı ve 'biraz düşünmem lazım' dercesine sesli ve yavaş bir soluk alıp verdi. Adamın leş gibi ağız kokusu bir metreden duyuluyordu.

"Polis misin?" dedi adam.

"Eğer öyle olsaydım bir dozluk nakit için şu vücudu heba etmezdim."

"Benim polis olmadığımdan da çok emin görünüyorsun."

"Aynen öyle. Bahse girerim, turistler gelip sana yol soruyorlardır."

Adam gülerek, "Adım gibi eminim, çalışan bir kız değilsin. Bu üstündeki de kıyafet balosu kostümü gibi duruyor. Belki de öyle zaten."

"Buraya moda sınavına girmeye gelmedim. Bana biraz kokain lazım."

"Sorun şu ki, bu gece Billie G'ye bir baskın olacağı şeklinde söylentiler var."

"Bu söylenti her gece olmuyor mu, zaten?"

"Az çok evet." dedi adam kabullenerek.

"Bana bak. Yukarda oturdum ve bir sürü insanla alışveriş yaptığını gördüm. Burada her tipe mal verdin. Benimki de para. Ve doğruyu söylemek gerekirse biraz da gözü dönmüş durumdayım."

"Tamam, ona eyvallah. Ama kokain için mi gözün dönmüş, yoksa beni tutuklamak için mi?"

"Tamam, şimdi ciddi olalım artık." Tişörtünü kaldırıp eliyle göğüslerini sıkarak, meme başlarını karşısındakine doğru tuttu. "Bir polis bunu yapar mı, sence?"

Maria tişörtünü indirene kadar, adamın gözü memelerde kalmıştı.

Adam elini ceketinin ceplerinden birine soktu ve içinde daha önce nane şekeri olan küçük bir teneke kutu çıkardı. Bu kutuyu nereden buldu acaba, diye düşündü Maria. Nane şekerine para verip, kutunun içindekileri de yiyip bitirmiş olamazdı. Maria, sağ elini ağzı açık çantasına götürdü.

"Bunun içinde birinci sınıf mal var." dedi adam.

Maria kutuya elini uzatırken, adam birden elindekini geri çekti. Maria'nın sol eli öyle havada kalmıştı. "Bana güvenmiyor musun?" dedi adam.

"Ben kimseye güvenmem."

"Bak şimdi güzelim. Bana güvenmek zorundasın. Donald Trump değilsin ve pazarlık gücün yok. Mal doğru mal mı, yoksa pudra mı? Bu sorunun cevabı kimseye beleş değil."

"Tatmadan almam."

Geniş omuzlarını silkerek, "Bak o zaman," dedi. "Biraz önce, beni iş üstünde izlediğini söyledin. Dürüst olmasam, ne cehenneme bu işi hâlâ yapabilirim, sence?"

Kabaca da ifade edilmiş olsa, makul bir soruydu. "Tamam, kaç para peki?"

"Üstünde ne kadar varsa." dedi, bakışları tekrar Maria'nın göğüslerine kayarken. "Bir de bana hakikaten çalışan bir kız olduğunu göstereceksin. Yani bu üstündekinin çakma bir kostüm olmadığını."

Maria, içinde beliren korku ve tiksintiyi atmaya çalışırken öfkesini cesarete çevirmeye gayret etti. "Görmedin galiba, sana az önce gösterdim zaten bendeki malı. Biz çalışan kızlar o işi beleşe yapmıyoruz."

"Sizi beleş düdükleyenler de var ama."

Kapı açıldı ve üstünde kumaş pantolon ve kazakla bir adam içeri baktı. Hiçbir şey görmemiş gibi yapıp, dönüp gitti.

Deri ceketli adam, yine iri omuzlarını silkerek, "Bütün istediğim küçük bir ayrıcalık." dedi. Elindeki teneke kutuyu göstererek, "Bak bu da pudra değil. Demin dediğin gibi, o bebeklerin götleri için. Ama bu senin burnun için güzelim. Senin götün için de bende bambaşka bir şey var." Kızın eli çantasına gittiğinde son derece tehlikeli adamların kusursuz sükûnetleri gözünün önüne geldi. "Umarım parana davranıyorsun."

Maria, bit pazarından aldığı spreyi adamın yüzüne nişan alarak ve iyice yaklaştırarak, üzerindeki püskürtme düğmesine başparmağıyla iyice bastırdı.

Hadi çalış, ne olursun çalış!

Hiçbir şey olmadı.

"Kahretsin!"

Adam tam sırıtıyordu ki tüpün içindekiler adamın suratına doğru fışkırmaya başladı. Tüp, adam tam nefes alırken boşalmıştı ve nefesi kesilirken geriye sendeleyip kaygan zeminde debelenmeye başladı. Düşerken de kafasını porselen pisuvara çarptı. Elindeki teneke kutu uçup kabinin kapısının altından içeri girdi. Maria, kutuyu yakalamaya çalışırken kaçırdı ve kendisi de kayıp yere düştü. Kabine emekleyerek girdi. Kutu oradaydı.

Orada işte! Klozetin tam arkasında! Orada!

Teneke kutuya elini uzatmıştı ki, adamın elini sağ ayak bileğinde hissetti. Binlerce saat motosiklet gidonu sıkmış bir adamın eli şimdi Maria'nın bileğini kavramıştı.

Maria, bir eliyle kutuyu sıkıca kavrarken diğer eliyle kabinin kapısına yapışmıştı. Ayağa kalkmayı başarmıştı ama adam hâlâ bileğinden tutuyordu.

Deri ceketli adam yerde sırtüstü yatıyordu ve cayır cayır yanan gözleri kapalıydı. Kaslı suratından aşağı yaşlar süzülüyordu. Maria'yı bırakmaya da hiç niyeti yoktu. Adamın Maria'yı göremiyor olması bir avantajdı. Bu, Maria için mücadeleyi kolaylaştıracaktı.

Kapıya tutunarak dengesini korurken, sol ayağını kaldırdı ve on santim topuklu ayakkabının ökçesiyle adamın eline indirdi. Hiç tepki yok... Bir daha! Daha kuvvetli!

Adam acıyla bağırarak Maria'nın bileğini bıraktı. Ayakkabının sivri topuğu başparmağıyla işaret parmağının arasındaki ete saplanmıştı ve o kadar derine girmişti ki acıyla elini çekerken ayakkabı neredeyse Maria'nın ayağından çıkacaktı. Yaralı elini, kanı durdurmaya çalışırcasına, kendine iyice bastırıyordu. Sırtüstü yatarken, her iki ayağıyla tekme atmaya çalışıyordu. Görmeden savurduğu tekmelerden biri kadına isabet edebilirdi.

Maria kabinde, adamdan sakınarak üstünden atlayıp kaçabileceği ânı kolluyordu. Adamın havayı döven ağır botlarından biri Maria'yı kılpayı ıskaladı. Avaz avaz bağırıyordu ama yukarılarda, o kalabalığın içinde ve kalp atışı gibi çalan yüksek sesli müziğin arasında onu işitecek biri veya birileri yoktu.

Tacizci şimdi yerde çılgınlar gibi break-dance tarzı hareketler yapıyordu ve ters taraftaki duvarı tekmeliyordu. Bu iş tamamdı. Maria, oradan sıyrılıp çıkarken avaz avaz bağıran adama eğilip "Seni götveren seni!" dedi.

Adam, Maria'nın sesini duyduğunda, tüm dikkatini sesin geldiği yöne verdi ve koca gövdesiyle Maria'ya yol verir gibi diğer tarafa yığıldı. Bu kadar iri bir adam için son derece nazik bir hareketti bu. Maria çıktığında, adamın bir tekmesi kapıyı da üstüne kapadı.

ALTMIŞ İKİ

Aşağıda çok uzun süre kalmıştı. Bu endişe vericiydi.

Billie G'deki barda oturmuş beklemekte olan memur Nancy Weaver saatine bir göz attı. Yeni Madeline, alt kattaki tuvalete ineli on beş dakika olmuştu. Kimsenin fazladan bir saniye bile daha uzun süre kalmayacağı bir yerdi, gittiği yer.

Weaver daha önce tuvaletlerin oraya bir göz atmış ve dışarı çıkmak için tekrar yukarıya gelmek dışında bir seçenek olmadığını teyid etmişti. Ama nedense gidenler bir türlü geri gelmiyordu. Sadece, bir adam aşağıya inmiş ve hemen gerisin geri dönüp yukarı çıkmıştı. Yüzünde de bir şeylerden rahatsız olmuş gibi bir ifade vardı.

Böyle bir yerde, tuvalete gidip de sonra belki iğrenerek vazgeçip geri gelmek olağandışı sayılmazdı. Yine de Weaver,

adamın yüzündeki ifadeyi hafızasından silemiyordu. Bunun belki de yeni Madeline'le bir ilgisi yoktu. Belki...

Weaver'ı endişelendiren şey, Madeline'nin aşağıda kaldığı süreydi.

Birden, barın öte yanındaki hareketlilik Weaver'ın dikkatini çekti. Birkaç kez *polis* kelimesinin sarf edildiğini duydu. Barın arkasındaki aynadan, arkada olup biteni görmek için içkisine davranıyormuş gibi öne eğildi.

Şahane! Bir bu eksikti.

Anlaşılan, narkotikten birtakım siviller mekânı çembere alıyordu. Bu arada, deri ceketlileri bara dayamış üstlerini arıyorlardı. Sivillerden biri, Weaver'ın da az önce alışveriş yaptığını göz ucuyla gördüğü diken saçlı sıska adam, elindeki 9mm'yi deri ceketli tiplerden birinin tam kulağına dayamıştı.

Sol tarafta bir hareketlenme oldu. Yeni Madeline yukan yeni çıkmıştı. Barda olan biteni görmüş ve merdivenlerin başında dehşet içinde donakalmıştı. Haksız değildi. Yüzündeki ifade dikkat çekiciydi. Üstü başı da yüzündeki ifadeden aşağı kalmıyordu. Weaver hemen bir karar vermek zorundaydı. Bu karar, kariyeri açısından onu ihya da edebilirdi, rezil de edebilirdi.

Madeline'e kendini ifşa etmeye karar vermesi birkaç saniyesini aldı. Bir uyuşturucu baskınında toparlanıp götürülmüş olmak, Madeline için çok daha az tercih edilir bir şeydi.

Bu iş hızlı ve temiz yapılmalıydı. Polislerden biri müziği kapatmak için o tarafa doğru geliyordu. Mekândaki herkes en azından üstünkörü bir sorgulamaya ve üst aramasına tabi tutulacaktı.

Madeline'in gözleri bir çıkış yolu ararken Weaver yüksek taburesinden kayarak indi. Madeline'in kendi başına hiçbir şansı yoktu. Hiçbir şey olmasa, fahişelik şüphesiyle içeri alınacaktı. Weaver da sivilliğin keyfini çıkarmak için az çok seksi

giyinmişti ve en kötü ihtimalle rozetini göstermek zorunda kalacaktı.

Madeline'e yaklaşıp dirseğinden tutarak, "Beni takip et." dedi. "Ben senin dostunum."

Madeline, olanı biteni anlamaya çalışan gözlerle ama beklenmedik şekilde soğukkanlı bir edayla karşılık verdi.

"Sanki başka şansım varmış gibi." dedi.

Weaver, Madeline'i öndeki çıkışa doğru dans pistini çapraz geçerek götürdü. Kapıda iki üniformalı vardı. Sol eliyle Madeline'in dirseğini kavramıştı. Sağ elinin içinde de rozeti vardı. Şansı biraz yaver giderse Madeline onun polis olduğunu öğrenmeden Billie G'den çıkıp gidebilirlerdi.

Kelepçelenmiş deri ceketlilerin önünden geçip gittiler. Kapıdaki üniformalılar onlara bakıyordu. Başka nereye bakacaklardı ki? Uyuşturucu baskını yapılmış bir mekândan dışarı çıkmaya çalışan o kılıkta iki hatun. Başka hiçbir şey için değilse bile, bu ikisinin üstünü aramak son derece eğlenceli bir iş olurdu. Weaver, üniformalılardan birini uzaktan da olsa tanıdığını fark etti ve adamın onu teşhis edememesi için dua etti.

Adam sırıttı, ama neyse ki ona değil. "İki seksi kadın kaçmaya mı çalışıyorsunuz, bakayım?" dedi.

Hâlâ çocuk yaşta görünen ve bebek yüzüne rağmen zar zor bıyık bırakmaya çalıştığı belli olan diğer polis, bir adım öne çıktı.

Weaver, vücudunu biraz döndürerek, sağ elinin içinde tuttuğu rozetini çaktırmadan memura gösterdi. Adam durup rozete ve sonra Weaver'ın yüzüne sert bir bakış attı. Nancy de ona aynı şekilde bakıp göz kırptı. Çocuk yüzlü polis işini iyi yapıyordu. Arkadaşına bir bakış atarak ona doğru gitti.

Weaver, Madeline'i kapıdan çıkarırken genç polis, arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Weaver'ın tanıdığı

diğer polis de öylece ona bakıyordu. Weaver, adamın artık onu teşhis ettiğini anladı, ama adam bunu belli etmedi.

Weaver ve Madeline, ılık gecenin ortasında dışarıdalardı artık. İnsanların tıkış tıkış olduğu Billie G'den sonra dışarısı biraz daha serin gibiydi. Weaver, Madeline'in dirseğine sıkıca yapışmış biçimde, hızla yürüyorlardı. Weaver, uzun boylu kadından daha güçlüydü ve kondisyonu da daha iyiydi. Fark belki de Madeline'in yüksek topuklu ayakkabılarından kaynaklanıyordu. Madeline öfleyip pöflemeye başlamıştı.

Bir sokak sonra, Madeline kolunu sertçe çekip kurtardı ve durdu.

"Ucuz atlattık." dedi Weaver, aynı meslekten bir kanka gibi görünmeye çalışarak. Weaver'in Madeline'i orada kendisi gibi iş tutan biri gibi düşündüğünü ona ima etmeye çalışmıştı.

"Aynen öyle." dedi Madeline. "Yardımın için teşekkürler. O salak polislerin önünden resmen elimizi kolumuzu sallayarak çıktık gittik."

"Adamları güzel kandırdık," dedi Weaver, kıkırdamaya çalışarak.

Weaver, yanındakinin de buna gülmesini beklemişti. Maçtan galip çıkan mazlumlar misali. Şimdi biraz yakınlık kurma zamanıydı. Madeline artık onu görmüştü ve gizliliğini koruma işi suya düşmüştü. Hiç değilse, kadının güvenini kazanmak işe yarayabilirdi. Quinn, bu ani verilmesi gereken kararı anlayışla karşılayacaktı. Kadını oradan çıkarmak zorundaydı. Hatta bu, Quinn'in bir şekilde işine bile gelebilir diye düşündü Weaver, ama bunun ne şekilde böyle olabileceğini de kestiremedi. Tek istediği, kötü talihini iyiye çevirecek bir şans yakalamaktı.

Öte yandan, Madeline'in şansı pek yaver gitmişe benzemiyordu. Hiç gülümsemeden ve hâlâ nefes alamıyormuş gibi soluk alıp verirken elini çantasına attı ve "Sana bir şey vermek istiyorum." dedi.

Weaver, onu Billie G'den çıkarıp kurtardığı için, kadının ona bir hediye veya biraz para vermeyi teklif edeceğini düşündü. "Bak tatlım, buna hiç gerek yok. Gerçekten." diye itiraz etti.

"Israr ediyorum. Orada sen, beni kurtardın."

"meslektaşlar arasında o kadarcık olur."

Madeline, çantasından küçük bir tüp çıkardı ve Weaver'ın yüzüne tuttu. Başparmağı üstteki sıkma düğmesine bastırıyordu.

Bir an sonra, gazı yüzüne yiyip etrafı göremez hale geldiğinde, Weaver bunun ne olduğunu anladı. *Tanrı aşkına!* Kadının elindeki tüpü sağ eliyle savuşturmaya çalıştı, ama artık çok geçti. Parmak uçlarıyla Madeline'in kolunu ancak bulabilmişti ama faydası yoktu. Öksürmeye ve gözlerini ovmaya başladığında, Madeline onu kaldırıma doğru itti.

Off! Başının arkasını sert zemine çarptı. Gözleri de cayır cayır yanıyordu ve soluğunun kesildiğini hissetti.

Birden nefes alınca burnu bir an için açıldı ama bu kısa sürdü. Gözleri fena yanıyordu.

Bu kadını geberteceğim! Geberteceğim o aşağılık orospuyu!

Şu anda kimseyi gebertebilecek bir durumda değildi, o başka. Öksürmeden nefes vermek, nefes almaktan kolaydı. Bunu anladı. Doğrulup kalkmaya çalıştı ama gerisin geriye düştü. Sağ dizinde müthiş bir ağrı vardı. Demek ki ilk onun üstüne düşmüştü.

Geberteceğim seni...

Islak betonun üstünde, kör gibi etrafı görmeden ve acıyla kıvranırken, iniltisi öksürük seslerine karışıyordu. Sonra, Madeline'in o saçma sapan topuklu ayakkabılarının kaldırımda çıkardığı sesler uzaklaşmaya başladı.

Gözyaşı bombası. Madeline'in sadece bu tüpe minnet borcu vardı.

Weaver, bir yandan nefes almaya çalışırken bir yandan da gözlerini ovuyordu. Hemen sonra, birinin yürürken üstünden atlayıp hızla uzaklaştığını fark etti. Duymuştu denemez ama bunu fark etmişti.

ALTMIŞ ÜÇ

Bu gece farklı olacaktı.

Greeve, bir yandan yürürken, Weaver'ı izlemiş olmanın getirdiği ödülü düşünüyordu. İki gün önce, Weaver onu, adını şimdi yeni öğrendiği Madeline Scott diye anılan kadının oturduğu binaya götürmüştü, arkasında kimin olduğunu bilmeden. Kadının adını başta bilmiyordu, ama Weaver'ın binayı niye izlediğini bulması zor olmamıştı. Bir saat geçmişti ki, Scott kapının önünde belirmiş ve Weaver da onu takip etmeye başlamıştı.

O da tabii, onun peşine takılmıştı.

Trende en arka vagonda olmak eğlenceliydi. Scott, Weaver, Greeve. Weaver'ın işini bayağı iyi yaptığını da düşünmüştü.

Scott, bir gazete ve birkaç dergiyle geri dönmüştü. Weaver ortalarda görünmüyordu, ama Greeve, onun orada olduğunu biliyordu.

Ertesi akşam yine aynı şey olmuştu. Scott kapının önüne çıkmış, Weaver da çaprazdaki deliğinden çıkıp takibe başlamıştı.

O akşam, Greeve onları takip etmemişti. Yarım saat kadar sonra dönmelerini beklemişti. Göründüğü kadarıyla, Scott köşedeki sandviççiye gitmiş ve bir şeyler almıştı. Binaya girdiğinde de Weaver kendi gözetleme noktasına dönmüştü.

Greeve, hangi pencerelerde ışık yanacağına bakmıştı.

Doğu cephesi, üçüncü kat.

Weaver oralarda değilken, girişteki posta kutularına bakınca, o dairede oturanın M. Scott olduğunu bulmak kolay olmuştu. Greeve, posta kutusunun önündeki delikten içeri klipsli tükenmez kalemini sokup, bir zarfı balık yakalar gibi tutup, sonra çekip çıkarmıştı. Civardaki bir bankanın davet mektubuydu. Posta, Madeline Scott'ın orada hesap açtırması için yollanmış bildik bir reklam aracıydı. Greeve şimdi artık M. Scott'ın tam olarak nerede oturduğunu ve açık adını biliyordu.

Zarfı, hasarsız bir şekilde yine kutuya bırakıp sıvıtmıştı.

Dedektiflik bu işte. Greeve bu işte son derece iyiydi ve bazen bundan büyük bir haz duyuyordu.

Evet, bu akşam farklıydı. Genellikle sade giyinen Madeline Scott, bu kez binadan çıktığında görülmeye değerdi. Sokak fahişesi gibi giyinmişti. Belki gerçekten öyleydi. Greeve'in bu kadın hakkında bildiği yegâne şey, onun Quinn ve ekibinin ilgi odağı olduğuydu. Ve bu yüksek topuklarla herkesin ilgi odağı olabilirdi. Madeline'i izleyen Weaver'ı ustalıkla takibe koyulmuştu. Greeve böyle işlere bayılıyordu.

Kısa bir taksi yolculuğundan sonra, Madeline girdiği yerlerde pek kalmadan delikten deliğe girip çıkmıştı. Birini arıyor gibiydi. Veya aklındaki bir şeyi... Greeve iki kadını bir kulübe girerken izlemişti. İçeride locaları olan bir kulüp. Orada on dakika kadar kalmışlardı ve yine haydi yola.

Greeve, Billie G'nin dışında beklemişti. Oraya daha önce bir vesileyle gitmişti ve içerinin neye benzediğini biliyordu. Girdiği takdirde, Weaver onu görebilirdi.

Sokağın karşısından, uyuşturucu baskınını da izlemişti ve tam olarak bir anlam da verememişti. Bu baskının Weaver ve Madeline'la bir ilgisi var mıydı, onu da bilmiyordu. Bunu an-

lamanın bir yolu yoktu. Billie G, sıkça polis baskınına konu olabilecek yerlerden biriydi. Madeline'in fahişe olarak paketlenmesi ihtimalini düşünüp sırıtmıştı. O kılıkla, bu bir sürpriz olmazdı. Kadının, aşağıda park etmiş ekip aracına götürülüşünü ve o daracık kısa etekle araca bindirilişini gözünün önüne getirmişti. Ama, Madeline'i kolundan tutup dışarı çıkaran Weaver'ı gördüğünde çok şaşırmıştı.

Bu ne biçim iş böyle şimdi?

Önce, Weaver'ın Madeline'i gözaltına almış olduğunu düşündü. Ama, ekip aracının aksi yönüne yürümüşlerdi. İki kadın sokağın ötesine doğru yürürlerken de onları izledi ve hemen sonra karşıya geçip takibe koyuldu.

Bu iki kadını izlemek son derece keyifli bir işti. Madeline'in o topuklarla yürüyüşünü arkadan seyretmeye doyum olmuyordu. Weaver desen, o da hiç fena sayılmazdı.

Az sonra durdular ve Madeline kolunu Weaver'ın elinden kurtardı. Yanyana durmuş, konuşuyorlardı. Dostane bir sohbete benziyordu ama beden dili öyle söylemiyordu. Greeve, birbirine karşı ihtiyatlı hareket eden iki kişiyi izliyor olduğunu anlamakta hiç zorlanmadı. Sonra, Madeline elini çantasına daldırdı ve bir şey çıkardı.

Greeve, önce bunun bir silah olabileceğini düşündü ama kadının avucunda hiçbir şey görünmüyordu ya da elinde çok küçük bir şey tutuyordu. Elini Weaver'ın şaşkın yüzüne yaklaştırdıktan hemen sonra, arkadan vuran ışığın önünde bir şeylerin püskürdüğü çok açık görülüyordu.

Al sana göz yaşartıcı gaz!

Madeline, Weaver'ı kaldırıma iki eliyle birden itti. O topukların üzerinde koşturarak kaçtı gitti. Üç metre kadar sonra sendeledi, neredeyse düşüyordu. İstifini bozmadan toparlandı ve ayakkabılarını çıkardı. Weaver'a bir bakış attıktan sonra, elinde ayakkabılarıyla koşmaya başladı. Yalın ayak diyemesek

bile file çorabıyla koşturarak gözden kaybolması on saniye bile sürmedi.

Lanet olsun!

Açıktan açığa takip Greeve'in hiç harcı değildi, ama Madeline'i kaçırmayı göze alamazdı. Etraftaki olabildiğince ışık Madeline'in ten rengi bacaklarına vurdukça, uzaktan ancak onların hareketi izlenebiliyordu ve Greeve de tempolu bir koşuyla takibe koyuldu. Yüksek topuklu ayakkabılar olmadan, Madeline çok hızlı koşuyordu. Neyse ki üzerindeki dar etek hızını kesiyordu. Yoksa, Greeve bayağı gerisinde kalacaktı.

Kaldırımda Weaver'ın yattığı yere vardığında, kadıncağız hâlâ öksürüyordu. Gözleri şişmişti ve görmüyordu. Sprey sıkıldığında gözlerini kapamaya veya kaçırmaya vakit bulamadığı belli oluyordu. Boğazını eliyle sıkmış, nefesini tutmaya çalışıyordu. Yüzüne her ne sıkıldıysa, ne yazık ki fazlasıyla içine çekmiş görünüyordu.

Kadının üzerinden atladı ve koşmaya devam etti.

ALTMIŞ DÖRT

Birkaç sokak sonra, Madeline yavaşladı ve durdu. O bilinen zerafetiyle eğilerek ayakkabılarını giydi. Giymeden önce de eliyle ayaklarının altını şöyle bir sildi.

O naylon çorap ne oldu kimbilir, diye içinden geçirdi Greeve.

Madeline normal bir hızda yürümeye devam etti. Greeve buna sevinmişti. Soluk soluğa kalmak üzereydi ve terlemişti. Füme takım elbisesinin ceketinin düğmelerini açmıştı. Ceketi, yürürken sağa sola savruluyordu. Koyu renk gömlek ve kravatla, Madeline dönüp arkasına baksa bile, o karanlıkta onu göremezdi.

Yine, sevdiği takip şekli başlamıştı. Derin derin iki kez nefes alıp verdi ve baktı ki her şey yolunda. İşini seviyordu. Madeline'in şimdiki ritmiyle yürümek hiç fena olmuyordu. Kadın kazara arkaya dönüp bakarsa diye, arada bir sokak lambalarının altından geçerken solundaki binaların kuytularına girip çıkıyordu. Oldukça karanlık bir caddede yürüyorlardı. Çoğunlukla işyerlerine ev sahipliği yapan binalardan bu saatte hiç ışık gelmiyordu ve sokak lambaları da fazla iş görmüyordu.

Ama kadın Greeve'i şaşırttı. Ritmi ve bacaklarının yürürken yaptığı açı birden değişiverdi. Ve gözden kayboldu. Binalardan birinin kapı aralığına ya da bir geçişe sapıvermişti.

Olamaz!

Her ne ise, Greeve bunun üstesinden gelebilirdi. Kadının kendisini fark ettiğini hiç sanmıyordu, ama bundan o kadar da emin olamazdı. Temposunu hızlandırıp koşmaya başladı. Anladığı kadarıyla, Madeline yine ayakkabılarını eline alıp koşmaya başlamıştı. Madeline'in gözden kaybolduğu yere geldiğinde, hızını kesip daha dikkatli ilerlemeye başladı. Kadın, binaların arasındaki karanlık bir geçişe sapmış olmalıydı.

Tuhaf, yalnız başına bir kadın, buralarda...

Neyse, takibe devam.

Binanın köşesinden dönüp karanlığın içine yavaşça yürürken sol elinin parmak uçlarıyla binanın tuğla duvarını yoklayarak, biraz daha ilerledi.

Bir an sonra, kadının dimdik karşısında durduğunu görünce afalladı.

Bu bir anlık şaşkınlık da hayatına mal oldu. Bıçağın, sol tarafından girip kalbine doğru kaydığını hissetti. Daha doğrusu, bıçağın bir kaburgasına sürttüğünü işitti. Acının verdiği elektrik şokuyla birlikte pantolon cebinden cüzdanının alındığını ve kemer tokasının çözüldüğünü hissetti. Gecenin karanlığı iyice bir çöktü.

Acıyla, yön duygusunu kaybetmiş bir vaziyette debeleniyordu. Sonra uzaktan bir ışığın hafif parıldamasını gördü ve o yöne doğru sendelemeye başladı. Işık, yaşam demekti. Işık solmaya başladı ve ona ulaşmaya çalıştıkça daha da uzaklaşıyor ve sönükleşiyordu. Hadi biraz daha... Her adımında pantolonu biraz daha düşüyordu. Sonunda pantolon ayak bileklerine kaydı ve o da yere yığılıp kaldı.

Devriyedeki memur Ben Murray, yürürken elindeki copla kapı tokmaklarına vurarak nöbetinin biteceği saati iple çekiyordu. Village'ın bu kesiminde, yaya devriyesi olmak sıkıcı bir işti. Aynı zamanda, bu yüzden de tehlikeliydi. Can sıkıntısı ve dikkatsizlik. İnsanın başına her türlü hal gelebilirdi ve bu işin sonu yaralanma veya ölüme kadar varırdı.

Karısı Milly, son zamanlarda kocasının başına bir hal geleceğinden çok korkuyordu. Bu konuda pek söylenmiyordu ama endişeli olduğunu belliydi. O da, biraz bundan etkilenmişe benziyordu. Bu, onu bazı konuları daha çok düşünür hale getirmişti. Kafasına taktığı şeyler işin tehlikesi değildi. Görmüş olduğu şeyler ve kimi zaman hiç unutamadığı şeyler sürekli kafasını meşgul ediyordu. Eşine söylememişti, ama başka bir iş bakınmayı bile düşünüyordu. Daha az risk içeren, insanların daha az alaycı olduğu ve hafızaya kazınmış bu denli çok, kötü anının olmadığı bir iş.

Erotik kitaplar satan bir dükkânın kapısını zorladı. Kapı kilitliydi. Vitrinden içeriye baktı ve kitaplar ve dergilerle dolu raflardan başka bir şey göremedi. Şüpheli bir durum yok. Haydi öbür kapıya. Kitapçı, son bir ayda iki kere soyulmuştu. Acaba, dedi kendi kendine, dükkânın sahibinden anahtar istesem de geceleri bari dükkanın içinde nöbet tutsam? Hem de dergilere filan bakarım. Bu bölgedeki kimi esnaf böyle bir şeyden memnun bile olurdu...

O da ne?

Kaldırımda, pantolonu düşmüş bir adam sendeleyerek yürümeye çalışıyordu. Sonunda, pantolon adama çelmeyi taktı ve onu yere yığdı. Adamın kendini korumadan yere düşüş şekli, o anda ölmüş veya bayılmış olduğuna işaret ediyordu. Murray, 9mm'sinin kılıfını açıp yerdeki adama koşturdu.

Murray, bu dipsiz gibi görünen geçişin nasıl bir yer olduğunu biliyordu, ama yerdeki adama odaklanmıştı.

Adamın ceketinin önü açıktı ve omuza takılan tabanca kılıfının kahverengi askısı görünüyordu. Murray, adamın gömlek cebindeki deri cüzdanı iki parmağıyla çekip çıkardı. Bu bir cüzdan değildi. Bir NYPD dedektifinin mavi ve altın rengi rozeti.

Aman Tanrım, bir polis!

Adamın gömleğinde, kaldırımda ve Murray'in elinde kan vardı. Murray o anda, hafif rüzgârın sürüklediği tatlı ve hoş bir parfüm kokusu aldı. Başını hemen arkaya çevirdiğinde ise geçit bomboştu. Ama aşırı derecede parfüm sürmüş biri az önce orada olmalıydı.

Birden Murray'in gömleğini bir şey çekiştirdi. Yerdeki adam, ölmemişti ve Murray'in yaklaşması için bir eliyle gömleğinden çekiyordu. Adam bir şeyler söylemeye çalışsa da kelimeler ağzından bir türlü çıkamıyordu. *Son anları. Tanrım!* Murray kulağını iyice adamın dudaklarına yanaştırdı.

Adamın ağzından çıkan son söz çok hafif ve yarım yamalak çıkmıştı: "Or..."

O kadar.

Murray adamın nabzına baktı. Adamcağızın bileği artık cansız bir etten ibaretti.

ALTMIŞ BEŞ

Quinn, Renz'in odasına girdi ve duraksadı. Yüzü ifadesizdi. İçeridekinin Nobbler olduğunu bilmiyordu ama birileri yüksek perdeden konuşuyordu. Nobbler da oradayken, Renz onu niye çağırmıştı acaba. Kimbilir, belki bir tanığa ihtiyacı vardı. Ya da bir hakeme.

Renz'in aşırı sıcak ve rutubetli odasında, Amir Yardımcısı Wes Nobbler, kızarmış ve morarmış bir suratla odada yürüyordu. Renz, azıcık da olsa ona şefkat göstermeye çalışıyordu. Ne de olsa, adamın en iyi dostu ve komplocu ortağı Ed Greeve, bir gece önce bıçaklanıp öldürülmüştü. Renz gerçekte ne kadar üzülüyor bu adam için acaba, diye düşündü Quinn. Olup biteni telefonda Quinn'e anlatırken, Greeve'in kendini öldürtmüş olmasına feci şekilde kızmış olduğu her halinden belliydi. Nobbler'a kızmış olduğu, aslen...

Nobbler durup, Renz'e döndü. Renz, fırtına öncesi sessizlik misali, gayet sakin bir görüntü vererek masasında oturuyordu.

"Bu ne cüret ya?" dedi Nobbler. "Lanet olası gizli gizli işler yapıyorsunuz ve Madeline Scott'ı izlemek için arkasına bir sivil takmışsınız."

Renz, hareketsiz kalmanın sakin kalmaya faydası olacağını düşündüğünden olsa gerek, kılını bile kıpırdatmadı. Ama sesi gergindi. "Greeve, Weaver'ı izliyor olmasaydı, Madeline Scott'ın varlığından bile haberdar olmayacaktı," dedi.

"Ne olmuş yani? Greeve bir polis, yani polisti. İnsanları takip etmek onun işiydi."

"Polisleri değil, ama."

"Öldürüldüğünde o Scott orospusunu takip ediyordu. Biliyorum çünkü, Billie G'nin önünden bana telefon etti, takibe başlamadan önce."

"Her iki kadını da takibe başlamadan önce demek istedin."

"Ne fark eder?"

"Ne fark eder de ne demek?" Renz avuç içlerini, sanki tutmasa masa bu saçmalıklardan sıkılıp kaçacakmışçasına, önündeki masaya bastırarak "Ne demek, ne fark eder? Benim davama burnunu sokuyorsun. Benim, zanlıyı kovalayan bir polisimin arkasında da bir polis varsa, benim bunu bilmem lazım. Şimdi söyle bakalım, Greeve, Weaver'ı ne demeye takip ediyordu?"

"Soruşturmaya katkısı olacağını düşünmüştü."

"*Benim* soruşturmama. Üstelik, Greeve öldürüldüğünde, Weaver, Scott'ı kaybetmişti. Greeve de Weaver'ı izliyordu. O da muhtemelen Weaver gibi Scott'ın izini kaybetmişti. Greeve'i Scott'ın öldürdüğünden şüphe etmenin hiçbir mantığı yok."

"O değilse kim peki?" dedi Nobbler. "Greeve'i tanırdın. Hiç ihtimal veriyor musun, Greeve sevişmek üzere olduğu başka bir gerçek fahişe tarafından öldürülmüş olsun?"

"Pantolonu ayak bileklerine kadar indirilmiş vaziyetteydi." dedi Renz, üstüne basarak. "Ve Memur Murray'in ifadesine göre son sözü *or*... olmuş. Kelimenin devamını da ben getirmeyim istersen."

"Bu şehirdeki lanet medyanın işi gücü yok, bunlarla uğraşıyorlar. Bütün gazeteler ve kanallar bu haberle çalkalanıyor. Bir polis dedektifi bir orospu tarafından nasıl öldürülmüş. Hatta manşetlerden biri şöyle: POLİS PANTOLONSUZ YAKALANDI."

"Genelde bu kadar isabetli olamıyorlar."

Nobbler'ın suratındaki kırmızılık alev saçmaya başladı. "Bırak şimdi bu palavraları. Greeve'in alelade bir fahişe tarafından öldürülmediğini sen de biliyorsun. Hele o vaziyette..."

"Pantolonsuz vaziyette. Bu konuda medyayı suçlayamazsın. Böyle diyorlar, çünkü deliller o yönde."

"Buna inanıyor musun, sen onu söyle." dedi Nobbler. Artık titriyordu ve kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Dürüstçe söylemek gerekirse, hayır."

"Ama yazıldığı şekilde olsaydı bile, buna yine inanmayacaktık." dedi Quinn.

Her ikisi de başlarını çevirip baktılar. Quinn sanki odaya yeni girmiş gibi.

"Mesele şu ki," dedi Quinn, "O şekilde olmadığını da bilmiyoruz."

Nobbler, Quinn'in kafasını koparmak istercesine dik dik baktı.

"Quinn haklı, Wes." dedi Renz. Yanaklarını şişirerek uzun bir nefes verdi ve "İstesen de istemesen de adam doğru söylüyor." diye bitirdi cümlesini.

"Hepimiz insanız." dedi Quinn. "Greeve'in de hepimizin olduğu gibi zaafları vardı. Fahişenin biriyle iş tutmaya kalkmış, sonra da işler çığırından çıkmış olabilir. Greeve söz konusu olunca, bu doğru bir kadınla da gerçekleşebilirdi. İster azize ister fahişe olsun."

"Doğru, tabii." dedi Renz. "Bernie'yi hatırlasana..."

"Tabii, tabii!"

Nobbler cebine soktuğu ellerini yumruk yaparak dışarı bakmak için cama doğru yürüdü. Öfkesi kısmen akıp gitmişti sanki. "Bu Madeline Scott'a bu kadar ilgi niye?" diye sordu, arkasına dönmeden.

"Metronun altında kalan evsiz kadınla aynı adı taşıyor." dedi Quinn.

Nobbler bunu biliyor idiyse bile, hiç renk vermeden, "Ne olmuş yani?" dedi.

"Bu bir rastlantı mı yani?" diye sordu Quinn.

"Niye olmasın? Böyle şeyler oluyor. İnsanlar, koyacakları adları sözlüklerden seçiyorlar."

"Benim sözlüğümden değil." dedi Quinn.

"Yani Greeve'in, Scott'ı izlerken bıçaklanmış olmasının Torso Cinayetleri'yle bir ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Nobbler.

"Bunu bilmiyoruz. Greeve'in bıçaklandığı sırada, hâlâ Scott'ın peşinde olduğundan da emin olamayız."

"Coulter, güneyde Louisiana'da öldürüldü." dedi Nobbler. "Yakında Torso Cinayetleri davası kapanır. İkimiz de bu davayı çözemedik." diye ekledi, kayıtsız görünerek.

"Sadece birimizin bu işin peşinde olduğunu sanıyordum." dedi Renz.

Nobbler duymazdan gelerek camdan dışarıyı seyretmeye devam etti. Parlak yaz güneşi vardı. "Torso Canisi zaten firarda olan biriydi. İkimizi de olayın dışına sürükledi. Bakarsın, hiçbir polis onun ölümünden çıkar sağlayamaz. Ne iş ama, Coulter'ı belki de onu soymak isteyen biri öldürdü. Ya da bir av kazası."

"Öyle görünüyor." dedi Quinn.

Nobbler arkasına dönerek, "O zaman, Coulter'ın öldürülüşündeki rastlantıya inanıyorsun ama..." dedi.

Quinn gülümsedi.

"Biz burada, işlenen suçları çözmeye çalışıyoruz." dedi Nobbler. "Ayrı ekipler kurup eldeki bilgilerin de üstünde oturmamalıyız."

"Otopsi raporları gibi mi, mesela?" dedi Quinn.

Nobbler'ın alnında, balon yapmış araba lastiği gibi bir damar atmaya başladı. Cevap vermeye yeltendiyse de alt dudağını sertçe ısırarak ağır adımlarla odadan çıkıp kapıyı çarparak kapattı ve gitti.

"Güzel ders oldu Nobbler'e." dedi Renz.

"Bize kızmaya hiç hakkı yok." dedi Quinn.

"Sence Greeve'ı bıçaklayan şu yeni Madeline olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler tam oturmuyor."

"Bu davada birçok şey tam oturmuyor." dedi Renz. "Medyadaki çakalların üstümüze gelmesi uzun sürmez. İnanmakta zorlanıyorum. Adamların dikkatini başka yere çekmek için zanlı olarak firarda olan bir katil ayarladık. Adamı resmen şapkadan çıkarıp önlerine koyduk, sonra olanlara bak. Adam gidiyor, Louisiana'da vurulup ölüyor."

"Adamın resmi bütün ülkede yayınlanmıştı."

"Yine de..."

"Gerçekten bir rastlantı da olabilir."

"Quinn, bırak şimdi."

"Belki bunu yine başka bir kaçak katille test edebiliriz. Bakarsın, o arada başka bir rastlantıyla burun buruna geliriz."

Renz elleriyle yüzünü bir süre kapatıp açtıktan sonra başını kaldırıp Quinn'e baktı.

"Ed Greeve'i düşünüyorum." dedi, ciddi bir ifadeyle.

"Kötü bir adam değildi." dedi Quinn. "Çok da iyi bir polisti. Daha iyi şeylere layıktı. Cenaze ne zaman?"

"Onu kastetmedim," dedi Renz. "Onu kim, niye bıçaklasın?"

"Mantıklı cevap, bir fahişeyi taciz etmiş olabileceği ve kadının da kendini savunmuş olması."

"Bu iş hayatımı kararttı."

"Benim de." dedi Quinn, samimi bir üzüntü ifadesiyle. "Birlikte yaşadıklarımız ve sevdiklerimiz gibi. Ve bütün bunların bizi nerelere sürükleyebileceğini düşünmek de insanı ürkütüyor."

"Gerçek aşk gibi." dedi Renz.

ALTMIŞ ALTI

"Aynı binada oturan bir komşusuyla konuştum." dedi Victor. "Bana, Madeline Scott'ın hava kararıktan hemen sonra, fahişe gibi giyinmiş vaziyette dışarı çıktığını söyledi."

Palmer Stone'un serin ve her şeyin düzen içinde olduğu odasındalardı. Victor'un gömleği buruşuktu ve sakal tıraşı olmamıştı. Belki de sakal bırakıyordu. Stone ise, işyerlerinde sakallı insanlar görmekten hiç hoşlanmazdı.

"Peki evine saat kaçta dönmüş?" diye sordu Palmer, masasının arkasından.

"Dönmemiş. Bütün gece boyunca. Bu sabah saat altıda artık sıkıldım ve beklemekten vazgeçtim."

"Bu kötü." dedi Stone. "Kaçıyor olabilir."

"O niye ki?"

"Polisin biri dün gece Village'da bıçaklanıp öldürülmüş."

"Ne ilgisi var, anlamadım." dedi Victor. "Benim tahminim, belki gerçekten sokağa iş tutmaya çıktı ve geceyi bir adamla geçirdi."

"O paraya ihtiyacı yok." dedi Stone.

"Belki seks yapmaya ihtiyacı vardı." dedi Victor. "Bazı insanlar onsuz yapamıyor."

Stone yerinden kalkıp parmaklarını itinayla şekil verilmiş saçlarının arasından geçirdi. Maria'yı, yok Madeline Scott'ı bir nimfoman (seks delisi) olarak gözünde canlandırmaya çalıştı. "Bak, bu olabilir." dedi.

"Uyuşturucu ve seks. Hatta belki başka şeyler..."

"Başka şeyleri aklıma bile getirmek istemiyorum." dedi Stone.

"Polis, hazır Torso Cinayetleri'nin bittiğini düşünürken, biz belki Maria Sanchez'in işini bitirebiliriz." dedi Victor.

"Delete tuşuna mı basalım?"

"O şekilde de söylenebilir."

Stone öyle söylemeyi tercih ederdi. İşle ilgili meselelerde, terminolojinin çeşitlendirilmesinden hoşlanmıyordu. "Üzerinde biraz düşünmem lazım." dedi.

"Kadın tam bir serseri mayın, Palmer."

"Gereksiz birtakım riskler almak istemiyorum."

"Madeline Scott ölümcül bir kaza geçirecek. Onu seven, düşünen insan mı var etrafta? Kimse, yokluğunun farkına bile varmaz. New York'ta onu tanıyan bir kişi göster bana. Ve biliyorsun, kadın tehlikeli. Her geçen gün daha da dengesizleşiyor ve düşük çeneli. Yani diyorum ki, bu Maria örneğinde, o dönüşüm bir türlü tamamlanamadı. Bizim diğer özel müşterilerimiz gibi olamadı. Özet olarak, hiçbir zaman bir Madeline Scott da olamadı."

Stone'a göre de Victor, Maria Sanchez, daha doğrusu Madeline Scott ile ilgili doğru şeyler söylemişti. Ayrıca, polis zavallı Tom Coulter'ı Torso Cinayetleri'nden sorumlu gördüğü sürece, Madeline'in ölümüyle onlar arasında bir bağlantı kurulamayacaktı. Sanchez-Scott'ın ölümü kaza sonucu gibi göründüğü sürece.

Stone, Gloria'nın iyi olup artık hastaneden taburcu edilmesini temenni ediyordu. Gloria, ölümcül kazalar konusunda uzmandı. Victor desen, ondaki bu son değişiklikleri hesaba katmamak olmazdı. Gittikçe belirgin hale gelen çapaçulluğu gözlerinde beliren psikopatlık belirtileri... İş başka, içinden geçenler başka. Bunları birbirine karıştırmak olmazdı. Bir de üstüne, Gloria'nin geçirdiği kaza. Al sana bir duygu seli daha. Bir serseri mayını ortadan kaldırmak için başka bir serseri mayın kullanmak ne denli akıllıca olurdu?

"Üzerinde biraz düşünmem lazım." dedi, Stone yine.

Victor omuzlarını silkerek "Patron sensin." dedi.

Gerçekten öyle miydi acaba? Son zamanlarda Stone bundan endişe etmeye başlamıştı.

İki gün sonra, Victor yine Palmer Stone'un odasındaydı. Bu kez daha derli toplu giyinmişti ve üstünde yazlık kumaştan mavi bir takım elbise vardı. Pürüzsüz tıraşıyla da tamamdı. Suratındaki o iki günlük sakal görüntüsünden eser yoktu. Stone, tabii ki böylesini tercih ederdi.

"Maria Sanchez hakkında yaptığımız sohbeti hatırlıyorsun, değil mi?" dedi Victor.

"Madeline Scott demek istedin, herhalde."

"Tamam, adı her neyse. Kadını takip ettim."

Stone pek de şaşırmadan, "Niye ki?" dedi.

"Kadını ortadan kaldırma konusunda sen de bir şeyler söylemiştin. Bu iş için biraz plan ve hazırlık yapmak iyi olur diye düşündüm."

"Ve şimdi sen de benim kararımı merak ediyorsun." dedi Stone.

"Hayır. Bence ondan biraz uzak durmalıyız."

"Bu nereden çıktı şimdi?" Stone, Victor'dan tam aksi yönde bir şeyler işiteceğini düşünüyordu. Üstelik, daha önce söylediklerinde Victor onu ikna da etmişti aslında. Sadece, bu iş için Victor'un doğru adam olup olmadığını tartıyordu.

"Polisin onu izlediğini keşfettim. Üstelik yedi-yirmi dört."

"Sorun şu," dedi Stone. "Sen Madeline Scott'ı izlerken polis de seni izlemiş olmasın?"

"Mümkün değil. Bundan eminim, Palmer. Biliyorsun, ben profesyonelim."

"Polis de öyle. Özellikle de Quinn."

"Neyse, anlaştık o zaman." dedi Victor. "Polislerin kadına ilgisi bitince, ortadan kaldırırız."

"Olabilir." dedi Stone, onaylayarak.

"Tamam, anladım." dedi Victor. "Üzerinde biraz düşünmen lazım."

Stone aslında bambaşka bir şeyi düşünüyordu. Madeline

Scott niye polis gözetimi altındaydı? Ne kadar zamandır izleniyordu? Niye izleniyordu? Bütün bunlar ne demek oluyordu?

ALTMIŞ YEDİ

"Dışarda biri var." dedi Cathy Lee, uykulu bir sesle.

Sıcak ve boğucu bir Louisiana sabahıydı ve bataklık sineklerinin koro halinde çıkardığı uğultu, çamurun içinden geçerek viranenin önündeki açıklığa yanaşan arabanın sesini neredeyse bastırıyordu.

Cathy Lee, iniltiyle horlama arası bir gürültüyle uyuyan Joe Ray'e baktı. Kafasını yastığına gömmüş, yüzükoyun yatıyordu. Juan yandaki odada uyuyordu ve her nasılsa, horlamıyordu. Juan'ın horlaması ağaçların bile uykusuna mani oluyordu ve o yüzden Cathy Lee, Joe Ray'le birlikte yattığı odanın kapısını kapıyordu.

Cathy Lee yataktan kalkıp çıplak rabıta zemine basarak pencereye gidip dışarı baktı.

Kalbi yerinden çıkacaktı.

Şerif'in arabası, öndeki büyük söğüt ağacının gölgesine park etmişti. Metamfetamin imalathanesinde, onları yıllarca içeri tıkacak kadar suç delili vardı. Arkasına bir göz attı. Joe Ray ve Juan'ı satışa getirerek arkadan tüyebilirdi. Onlar da aynı şeyi yapıp, onu ele vereceklerinden çok emindi. Bunu biliyordu. Kamyonet arkadaydı ve içine atlayıp ortadan toz olmak işten bile değildi.

Ama koca motor çalışırken epey ses yapacaktı. Birileri bunu duyardı herhalde. Eh, Şerif'in arabası da süs değildi.

Önde park etmiş arabanın kapısı açıldı ve uzun boylu, geniş omuzlu Şerif Yardımcısı inip etrafa bakındı. Hava sıcaktı ve şapkasını arabada bırakmıştı. Kafası makine tıraşlı, genç

bir adam. Bayağı da yakışıklı. Cathy, bir şekilde adamı idare edebileceğini düşündü. Kapının önüne çıkıp ne istediğini soracaktı (adamın ne istediğini sanki Cathy bilmiyordu) ve adamın dikkatini ötedeki barakadan başka bir yöne çekecekti.

Joe Ray'i uyandırmamaya çalışarak beyaz entarisini giydi. Memelerinin arasındaki çatalın da yeterince görünür olmasına itina göstererek. Sonra, olduğu kadarıyla saçını başını biraz toplayarak kapıyı çarpmadan öndeki sundurmaya çıktı.

Şerif yardımcısı bakıp, gülümsedi. Gülümserken on yaş daha küçük görünmüştü. Bu iş, Cathy'nin ilk başta sandığından daha da kolay olabilirdi.

"Günaydın, hanımefendi," dedi adam. "Ben, Şerif Yardımcısı O. E. Simmons."

"Size de günaydın, Şerif Yardımcısı O. E. Simmons. Ben de Cathy Lee Aiken ve hizmetinizdeyim." Neredeyse gülümseyip bir selam çakacaktı, ama bu fazla abartılı olur diye düşündü.

Adam, Cathy'nin umduğu gibi bir karşılık vermemişti. Gülümseme hâlâ yüzündeydi ama gittikçe solan bir gülümsemeydi. Cathy'de jeton düşmüştü. Suratları fabrikadan böyle çıkmış insanlar vardı. Her şeye gülümsüyormuş gibi bir halleri oluyordu. Yüzüne tekrar bir baktığında ise, adamın o kadar da genç olmadığını fark etti. Gözleri hariç.

"Evde kimse var mı?" diye sordu adam.

Cathy, adamın kalçasında sallanan 9mm'ye bakıyordu. Adamın bakışları bir yandan, silah bir yandan. Bu adam kandırılamazdı. "İki arkadaş var. Joe Ray ve Juan."

"Bu, toplam üç ediyor."

"Hayır efendim. Joe Ray bir kişi."

"Eyvallah." Cathy'ye biraz daha yaklaştı. Güneşli memlekette gözlerini sürekli kısmaktan olmuşçasına, gözlerinin yanında derin kırışıklar vardı.

Cathy, eskimiş üç tahta basamaktan ona doğru inerken, adam kılını bile kıpırdatmamıştı. Halbuki, üzerindeki düğmeli entarinin önünden, bacakları çok güzel görünmüş olmalıydı. Adamın bakışları, hiç de kızcağızın umduğu gibi değildi. Adam, onun bacaklarıyla filan ilgilenmiyordu. Sundurmanın gölgesinden güneşe çıkınca gözlerini kısarak, *Siz gay misiniz, Şerif Yardımcısı O. E. Simmons?* diye geçirdi içinden.

"Arkadaşlardan birini mi görmeye geldiniz buraya?" diye sordu Cathy.

"Bataklıkta bulduğumuz kamyonun onlardan birine ait olup olmadığını sormak için geldim."

Cathy Lee biraz rahatlamıştı. F-150'nin şase numarasını değiştirip rengini de maviye (Cathy'nin en sevdiği renk) boyattıktan sonra, Joe Ray ve Juan, Dodge kamyoneti evin yaklaşık iki kilometre ötesinde, bataklığa gömmüşlerdi. İş artık orada bitmiş olmalıydı. Bataklığa sunulan herhangi bir şey dipsiz kuyuya atılan bir şeydi. Kamyonetin ezdiği otların yerine çıkan yeni otlar yeterince büyümemişti ve birileri hurdayı görüp eyalet polisine haber vermişti.

"Bir sorun mu var?" diye bir ses geldi.

Joe Ray uyanmış ve uyku sersemi halde sundurmaya çıkmıştı. Üstü çıplak ve yalınayaktı ama üzerine kot pantolonunu geçirip öyle gelmişti. Pantolonunun yırtığından, kirli dizi görünüyordu.

"Bataklığa attığımız eski Dodge için gelmişler." dedi Cathy Lee. Yabancıya bakarak, "Bir kanunu filan mı çiğnedik?" diye sordu.

Simmons afallamıştı ve yüzünde hâlâ o aslında gülümseme olmayan gülümseme vardı. "Dodge'dan bahsetmiyoruz. Neredeyse son model bir Ford'dan bahsediyoruz."

Joe Ray basamakları inerken neredeyse düşüyordu. Bir an için panikledi. Cathy Lee'nin de ağzı açık kalmıştı.

"Ne oldu, ters bir şeyler mi var?" diye sordu Şerif Yardımcısı.

"O kamyonet tamamen yasal." dedi Joe Ray, gocunacak yarasını açık ederek.

Simmons gözlerini kıstı. Sanki kazara bir mafya toplantısına damdan düşmüş gibi hissetti kendini. Bu ikisi aynen rol kesiyordu. "Arabayı, orada çamurun içinde bırakıp gidenler sizler misiniz?"

"Benim bir şeyden haberim yok. Arabayı dün akşam arkadaşım Juan almıştı."

"O nerede şimdi, peki?"

"Evde, hala uyuyor. Dün gece geç geldi herhalde."

Şerif Yardımcısı, sağ avucunu silahının siyah kılıfının üstüne koyarak etrafına bir göz attı.

"Şu barakada ne var?"

"Bahçe aletleri filan. Öyle şeyler işte." dedi Joe Ray.

"Buraya gelirken, hiç öyle ekili bir arazi filan görmedim."

"Birilerinin kamyonet dediğini duydum." dedi Juan. Sundurmaya yeni çıkmıştı. O da Joe Ray gibi yalınayaktı ama kot pantolonunun üstüne beyaz bir tişört giymişti.

"Ford kamyonet." dedi Joe Ray. "Bizim araba."

"Dün Rodney's Roadhouse'tan eve geliyordum," dedi Juan. "Sonra çamura saplandım. Böyle dört çeker filan bir Ford'la çamur da neymiş deyip gazı kökledim ama herhalde sapağı kaçırdım, iyice yolun dışına çıktım. Baktım olmuyor, inip buraya kadar yürüdüm. Kamyonet bıraktığım yerde olmalı. Herhalde öyledir."

"Orada, gördüm." dedi üniformalı. "Onu oradan çıkarmak için vinç ve traktör lazım."

"Süper bir tahmin!"

"Rodney'den çıktığında kafan iyi miydi?"

"İki tane bira. Hepsi o kadar. Rodney'e sorabilirsin."

"Rodney'e hep güvenmişimdir. Direksiyondayken içkili değildin, öyle mi?"

Juan melul melul sırıttı. Gece, doğru dürüst içki içmemişti ama bünyede başka şeyler vardı. "Yemin ederim ki hayır, memur bey."

"O kamyonetle ilgili hiçbir şey bilmiyorum." dedi Cathy Lee.

Joe Ray'in gözlerinden öfke fışkırıyordu. "Az mı bindin o kamyonete? Üstelik kendini de becert..."

"Joe Ray, istersen o konulara hiç girme şimdi." dedi Cathy Lee.

"Eski Dodge kamyoneti nereye bıraktığımızı size gösterebiliriz." dedi Juan, konuyu değiştirerek. Ama konuyu pek iyi bir yere de getirmemişti aslında. Belki, adamı içeriye davet edebilirlerdi. O zaman, o ve Joe Ray kendi silahlarına biraz daha yakın olabileceklerdi. Bir Şerif Yardımcısı'nı öldürmek istediklerinden değil, ama iş oraya gelirse...

"Bakalım şimdi." dedi Simmons, sırayla adamları süzerken. "Dodge umurumda değil. Ben Ford'u diyorum. Şu F-150."

"Çalıntı değil." dedi Joe Ray. "Kontrol edebilirsiniz."

"Çoktan ettim. Asıl merak ettiğim, arabanın içine bir göz attığımızda, bakalım bira tenekeleri veya içki şişeleri görecek miyiz? Hatta daha başka şeyler."

"Bu, hayatta mümkün değil." dedi Juan, işaret parmağını kalbinin üstüne bastırarak.

"Kamyonet buradan pek uzakta değil." dedi Şerif Yardımcısı. "Gidip bir bakalım."

Juan omuzlarını silkti. Joe Ray endişeli görünüyordu.

"Dün gece oradan buraya yürürken, bana bayağı uzak gibi geldi mesafe."

"Hanımefendi, siz burada kalabilirsiniz." dedi Cathy

Lee'ye bakarak. "En fazla on beş-yirmi dakikada gider geliriz. Juan ve Joe Ray'e bakarak, "Ben sizi götürürüm." dedi. "Sizin şimdi arabanız da yok. Ama kusura bakmayın, arkada oturacaksınız. Normalde tutukluları taşıdığımız yerde." Bakışlarını onların üstünden çekmeden, arabaya yürüyüp arka kapıyı açtı.

Joe Ray ve Juan, Cathy Lee'ye bir bakış atıp arka koltuğa geçmek için sallana sallana yürüdüler. Her ikisinin de başparmakları kot pantolonlarının ön ceplerindeydi. Joe Ray, arabaya binmek için eğilirken, içeriye şöyle bir bakış attı. Ön koltukla arka koltuğu birbirinden ayıran çelik bir kafes vardı ve arkada kapıları içeriden açacak kapı kulpları yoktu. Camı indirmek ve kaldırmak için bir düğme vardı ama onun da çoktan iptal edilmiş olduğundan adı gibi emindi.

Arabaya tam binmek üzere eğilmişken bir an duraladı ve Simmons'a dönerek, "Bu bir numara filan değil di mi?" dedi.

"Bende öyle üç kağıtlar olmaz." dedi Simmons. Sadece kuralları uyguluyoruz. Yolcumuz olduğunda, oraya oturuyor."

Joe Ray başını sallayıp, arabanın arkasına geçti oturdu. Juan da hemen arkasından bindi.

Simmons, sürücü koltuğuna geçmek için dönüp geldiğinde Cathy Lee'ye bir bakış attı. Gülümsemesi yine sahici gibiydi. Ve o mesafeden, yine genç görünüyordu.

"Sadece bir formalite. Uzun sürmez, hanımefendi."

"Ben kahve yapayım." dedi Cathy Lee.

Araba, F-150'nin yolun dışında batağa saplandığı yere geldiğinde, Simmons bir yükseltinin yanından kırıp, durdu. Mavi kamyonetin karoserinin arkası sık yeşil otların arasından görünüyordu. Basılmış otlar ve kırılmış taze fidanlar koskoca Ford'un hangi yönden gelip çamura battığını apaçık gösteriyordu. Yol kavisliydi ve kamyonet dümdüz gidince yolun iki

yanındaki iki büyük selvi ağacını ıskalayıp devam etmişti. Ama alçak dalları koparmayı ihmal etmemişti.

"Burada epey odun kesmişin." dedi Simmons, omzunun üstünden konuşarak.

"Doğruyu söylemek gerekirse, direksiyonda uyuyakalmışımdır." dedi Juan. "Bende bir uyku bilmemnesi var, uyku düzensizliği mi ne diyorlarsa, uyanıkken yorgun oluyorum ve en olmadık zamanlarda içim geçiyor."

"Uyku apnesi." dedi Simmons. "Doktorlar bunu tedavi edebiliyor."

"Uyurken, o nefes cihazı mı neyse, onlardan takmak istemiyorum." dedi Juan. "Sanki insanı boğmak için takıyorlar gibi geliyor bana."

"Onlarla uyku apnesini tedavi ediyorlar." dedi Joe Ray.

"Hemen dönüyorum." dedi Şerif Yardımcısı ve onlar bir şey diyemeden arabadan inip kapıyı kapattı.

Simmons, kamyonete doğru ilerlerken, dönüp arkasına bakmadı. Sabah güneşi ağaçların arasından süzülüp F-150'nin mavi arka kapağına vuruyordu. Kamyonet, otların arasına düşmüş kalaylı karamela kağıdı gibi parlıyordu.

Simmons araca geçen seferki kadar yaklaştığında, pantolonunun paçalarını sıvayıp, sığ ve bulanık suda bata çıka yürüdü. Ayakkabılarını da çıkarmayı aklından geçirmişti ama olmadık bir şeyin üstüne basma riski vardı. Ya da bir şey tarafından ısırılma riski. Kaldı ki böyle durumlarda devlet ona bir çift daha üniforma ayakkabısı veriyordu. Bu, görev başındayken oluşan bir hasardı. En azından, o öyle olacağını umuyordu. Lanet olası kamyonete ulaşmanın daha kuru bir yolu yoktu.

Serin su bileklerine kadar ulaşıp, ayakkabılarının içine doldu. Çorapları birkaç saniye içinde sırılsıklam olmuştu.

Hepsi görev esnasında.

Çamur içindeki kamyonetin önüne ulaştığında, sürücü tarafındaki kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kilitliydi. Camdan, diğer kapının da kilitli olduğunu gördü.

Bunca zahmetten sonra, bir de arabanın arkasındaki iki adama alay konusu olmamak için, sanki kamyonetin dışını tetkik ediyormuş gibi, aracın etrafından ağır hareketlerle dolandı.

Adı Juan olan tip, araçla bataklığın içine girerken, dallar kamyoneti iyiden iyiye çizmiş ve tırmıklamıştı. Ön sağ çamurluktaki derin bir çizikte, boyanın altındaki siyah renk sırıtıyordu.

Siyah.

Bu kamyonette siyah astar boya kullanılmış olamazdı. Simmons o kadarını biliyordu. Araç yeniden boyanmıştı. Kaza yapmış olması ihtimali dışında, yeni boya atılmayacak kadar da yeni bir araçtı.

Orada öylece durup bakakaldı. Yine, altından siyah boya görünen daha küçük çizikler de vardı, aracın üstünde. Simmons birden, güneydeki her kanun adamının henüz çok yakın bir tarihte siyah bir Ford F-150'nin peşinde olduğunu hatırladı. Eyalet karayolunun on beş-yirmi kilometre kadar aşağısında, çifteyle vurulmuş olarak ölü bulunan şu Coulter denen adamın çaldığı siyah Ford. Bu kamyonetin plakası farklıydı ama bu şaşılacak bir şey değildi.

Şerif Yardımcısı O. E. Simmons, iki adamı bir süre daha arabanın arkasında kafeste tutmaya karar verdi. Arabasına doğru bata çıka yürürken içinde bir heyecan belirdiğini fark etti. Torso Canisi Coulter'ı biri öldürmüş ve cesedini yolun kenarına atmıştı. Bunu yapanlar belki de şu anda devriye arabasının arka koltuğunda oturan iki serseriydi. Al sana, bir çift katil. Nereden nereye? Belki şimdi o katilleri yakalamıştı. Bakarsın, bu sayede yarın öbürgün Şerif seçilirdi.

Yavaş ol biraz. Yavaş! Hemen öyle kestirmeden sonuçlara varmak yok. Durduğun yeri bil.

Simmons, arkada iki adamla tekrar viraneye doğru yol alırken, hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Az önce arabayı koyduğu aynı yere, aynı ağacın altına park etti.

Cathy Lee Aiken görünürlerde yoktu.

"Evde silah var mı?" diye sordu Simmons arkadakilere, sıradan bir soruymuş gibi.

"Benim bildiğim kadarıyla, yok." dedi Juan.

"Yok." dedi Joe Ray. "Eski bir çiftem var ama kamyonette. Kırık zaten, çalışmıyor. Kamyonetin koltuğunun arkasında yatıyor."

İki adamı içeride bırakıp, Simmons arabayı kilitledi ve eve ilerledi. Silahını çekip sundurmanın basamaklarını çıktı ve kapıyı çaldı. Ses yok. Bir daha vurdu kapıyı. Yine çıt yok. Güneş, ensesini pişiriyordu.

"Hanımefendi?"

Sessizlik.

Kapının kolunu çevirdiğinde kilitli olmadığını fark etti.

Dönüp devriye arabasına bir göz attı. Arka koltuktaki iki adam, arka camdan dikkatle onu izliyordu. Zayıf olanı, Joe Ray, burnunu cama dayamış, öyle bakıyordu.

Simmons, kapıyı itip iki eliyle tuttuğu silahıyla temkinli bir şekilde içeri girdi. Silahın namlusu, bir sağa bir sola, gözlerinin hareketini takip ediyordu.

Girişteki odada kimse yoktu.

Yüreği ağzında, iki yatak odasına baktı ve oralarda da kimse yoktu. Çift kişilik yatak olan odadaki tavan vantilatörü yavaşça dönüyordu. Yerde, kullanılmış bir prezervatif vardı. Ve odanın köşesine dayanmış vaziyette bir çifte duruyordu.

Evde hiç silah olmadığına dair hoş bir kanıt.

Ufacık, boş mutfağa girerken kokuyu aldı. Rahatlayıp, silahını kılıfına soktu. Kahve vardı ama Cathy Lee yoktu.

ALTMIŞ SEKİZ

Aşk, sen nelere kadirsin?

Linda, Quinn'in evine Çin yemeği getirmişti ve mutfaktaki küçük masada yiyorlardı. Dışarıdaki cehennem sıcağına rağmen içerisi serin sayılırdı. Quinn, portakallı tavuk yiyordu, Linda da tavada moo goo gai yiyordu. Yumurtalı çöreklerle koca bir tabak pirinç pilavı da ortada aralarında duruyordu. Quinn, buzdolabından bir şişe soğuk su çıkarmış, bardaklara da ayrıca buz koymuştu.

Mutfak, yedikleri yemek ve soya çeşnisi sayesinde oldukça güzel kokuyordu. Eski eşi May veya kızı Lauri dışında birisiyle bu mutfakta, bu masada oturup yemek yiyor olmak Quinn'e pek garip gelmemişti. Bu benimseme duygusu da onun hoşuna gitti. Bu evde May'le bunca yıl... Bir yandan Lauri büyürken... Sonra boşanma davası ve Lauri'nin kısa bir süre için buraya gelip Quinn'le birlikte oturduğu zamanlar. O arada, May Kaliforniya'ya, yeni kocasının yanına taşınmıştı bile.

Şimdi, hem May hem de Lauri Kaliforniya'dalardı, ve Quinn burada, adı Linda olan bir kadınla mutfakta oturmuş yemek yiyordu. Eski eşi ve kızına tamamen yabancı biri olan Linda ile. Bazen ona da yabancı gelen...

Bazen, evin kendisi ve içindeki eşya, tuhaf ve anlatılması zor bir şekilde eskisinden farklıymış gibi görünüyordu. Bu, Quinn'in aklına bir televizyon şovunu getirmişti. Adam, evindeki her şeyin çalındığını ve sonra, tıpatıp benzerlerinin eve getirilip yerleştirilmiş olduğunu anlatıyordu. Şu anda Quinn aynen böyle hissediyordu. Adeta, kendi hayatını gördüğü bir rüyadaki başrol oyuncusu gibi. Ve öyle bakınca, her şey normal görünüyordu. *Her kimsen, şu pilavı bana uzatır mısın?* Acaba Linda da böyle bir kopma ve yabancılaşma yaşıyor muydu? Ya da bu durum geçici miydi?

Mutfağın dışındaki dünya, kendi hızında dönmeye devam ederken, onlar sessizce bir süre yemeklerini yediler.

"Nift iyice tuhaflaştı son zamanlarda." dedi Linda, elindeki çöreği ekşi-tatlı sosa batırırken.

Quinn, suyundan bir yudum alırken, "Benim hatam. Ne yazık ki, adli tıpta birilerinin otopsi raporlarının üstünde oturduğundan Renz'in haberdar olduğuna dair onun kulağına gitmesine neden oldum."

"Peki bu araştırılacak mı? Resmi bir soruşturma filan?"

"Sanırım hayır. Ama Nift bunu bilmiyor."

"Anlaşılan onun için son zamanlarda çok sinirli." dedi Linda, ağzındakini yutarken. Quinn, Linda'nın gırtlağını oynarken görmeye bayılıyordu. "Yerden bitme o adama her şey müstehak."

"Adli tıptaki yegâne köstebek o değil ama."

Linda başta anlamayıp telaşlandı, sonra "Beni kastediyorsun." dedi. "Ama o başka."

"İyi adamların tarafında olduğun için mi?"

"Aynen öyle."

Quinn sırıtarak, "Sen Nift'ten o kadar farklısın ki..." dedi.

"Lafa bak şimdi. Umarım öyleyimdir."

Quinn, Linda'yı süzerken buğulanmış su bardağından bir yudum daha aldı. "Yemeği yedikten sonra..."

"Ben işe gidiyorum." diye araya girdi Linda. "Senin de dışarıdaki kötü adamları yakalamak gibi bir işin yok muydu?"

"Duymadın galiba. Torso Canisi, güneyde vurulup öldürülmüş."

"Adamın içi yanmıştır. Sen git, güney eyaletlerinde bir yerde vurul."

İnandı mı söylediğim şeye şimdi?

"Şüphe ediyor gibisin. Sesin öyle." dedi Quinn.

"Şimdi gerçeklere dönelim. Bu Tom Coulter palavrası sizi daha ne kadar idare eder?"

"Bakarsın, Coulter hakikaten Torso Canisi'dir. Arada bir, şansımızın yaver gittiği de olmuyor değil."

"Güneydeki adamlar, Coulter'ın son birkaç hafta boyunca nerelerde olduğunu araştırmaya başlayacaklar ve buradaki cinayetlerin işlenip cesetlerin parçalandığı tarihlerle karşılaştırdıklarında, ortaya bambaşka bir tablo çıkacak."

"Coulter'la ilgili bu tür geriye dönük bir araştırma yapmaya pek hevesli olmayacaklardır." dedi Quinn. "Adam ölü." Elini uzatıp, Linda'nın eline dokundu. "Her şey yoluna girecek."

"Orası öyle. Ama, medyayı da kandırmanız lazım. Medyadakiler durmak bilmiyor, Quinn. Ve bu E-Bliss'tekiler de çok uyanık ve zeki. Thomas Coulter'ın Torso Canisi olmadığını zaten baştan beri biliyorlar. Ne malum? Bunu, sizin bildiğinizi de biliyorlardır. Herhalde, bunun farkındasınızdır."

"Aynen öyle." dedi Quinn.

"Ve bu işin aynen böyle devam edeceğini söylüyorsun."

"Hayır, tam olarak öyle değil. Öyle demedim."

"Şimdi oldu. Bu, bana daha çok güven verir."

Linda suyunu içip yerde duran çantasını aldı ve ayağa kalktı. Üstünde beyaz bir gömlek ve kahverengi takım vardı. Alçak topuklu kahverengi ayakkabılar ve tek bir gümüş bilezik. Son derece mütevazı ve ciddi bir görüntü. Ama gel gör ki Linda ne giyerse giysin, Quinn'e hep çok seksi görünüyordu. Kadın, onun tipi de değildi. Bu nasıl işti böyle? Sadece bir ay önce, Quinn tekrar âşık olacağını duysa inanmazdı. Eğer bu bile olduysa, bakalım hayat ona başka ne gibi sürprizler hazırlıyordu?

"Çıkıyor musun?"

"Aynen morga." dedi. "Nift beni bekler."

"Ben de."

Masanın etrafından dönüp elini Quinn'in omzuna koydu.

"Umarım hep öyle olur. Bazen erkeklere kötü şans getiriyorum."

"Bu kez değil."

"O bilinemez..." dedi Linda. Birden aklına geldi. Eğer Wes Nobbler, Renz ve Quinn'in Nift'in bilgi sakladığından veya geciktirdiğinden haberdar olduğunu biliyorsa, şunu da biliyordu: Birinin Nift'i ispiyonladığını. Bu durumda, Renz'in de adli tıpta bir köstebeği vardı. Bunun, Quinn'in sevgilisi olduğunu bulmak da onlar için çocuk oyuncağı idi.

Linda, bu işin arkasının nasıl geleceğini kestirebiliyordu. Nobbler, onun kendi tarafında olmasını isteyecekti ve baskı yapacaktı. O zaman da işiyle Quinn arasında bir tercih yapmak zorunda kalacaktı.

"Bana bir şey mi diyecektin?" dedi Quinn.

Linda eğilip Quinn'in alnından öptü. Dudakları kuru ve soğuktu.

"Kendine dikkat etmeni söyleyecektim." dedi, kapıya giderken.

"Beni sevdiğin için mi?"

"Evet, seni sevdiğim için." dedikten sonra kapıyı çekip çıktı.

Quinn, önündeki portakallı tavuğu bitirdikten sonra, Linda'nın tabağındaki pilava daldı. Biraz baharat iyi giderdi, ama boşver, dedi içinden.

Coulter hikâyesinin yakında ortaya saçılacağı konusunda Linda haklıydı. Quinn'in elinde olan bilgi ve bulgular, çoktan Linda'nın kafasındaydı. Üstelik sadece akıl yürüterek. Bu kadın bir muammaydı. Belki de bu yüzden, bu kadın Quinn'in bu kadar içine işlemişti.

Palmer Stone'un masası tertemizdi ve güzelce cilalanmıştı. Temizlikçi kadın epeydir gelmiyordu. Odadaki keskin limon

esansının sebebi de Stone'du. Her şey, her yer tertemizdi ve odadaki herşey yerlerine güzelce yerleştirilmiş vaziyetteydi. Stone'un bazen dediği gibi, işteki kârlılık genellikle iyi görüntü vermekten geçiyordu. Algılar bir şekilde gerçeğe dönüşürdü. Algılar bazen fırsatlar da sunardı. Şimdi olduğu gibi.

"Madem ki polis Torso Canisi'nin öldüğünü düşünüyor," dedi Stone, "biz de artık işimize dönelim."

Victor şaşırmış görünüyordu. "Peki ya Gloria?"

"O nasıl şimdi?" diye sordu Stone.

"Aynı. Hiç değişiklik yok. Ara sıra gözbebeklerinin gözkapaklarının altında oynadığını hissediyorsun ama bütün hareket ondan ibaret." Yüz kasları gerildi ve gözleri yaşardı. "Sana ne diyorum Palmer, insan mahvoluyor, onu görünce."

"Duygularını paylaşıyorum." dedi Stone. "Keşke yapabileceğim bir şey olsa."

"Biliyorum... Bu çok zor bir şey, anlamazsın."

"Zor, biliyorum." dedi Stone. "Yine de Gloria olmaksızın işimize bakmamız lazım. O da böyle olsun isterdi. Bundan eminim."

Victor başını kaldırıp Stone'a baktı. "Maria Sanchez'i ortadan kaldırmaktan mı bahsediyoruz?"

"Hayır. Bunun çok riskli olacağına karar vermiştik. Ama artık, Jill Clark'ı ortadan kaldırabilmeliyiz. Arkadaşı Jewel'ın varlılığının sürekliliğine rağmen. Eğer Jill, New York'tan gittiğini bildiren bir not bırakıp ortadan kaybolursa bunu kim sorgulayacak ki?"

"Jewel, tabii ki."

"Jewel, bunu Tony Lake'e soracak. O da kalbi kırık vaziyette, Jill'in niçin onu terk ettiğini bir türlü anlayamadığını söyleyecek."

"Bu rolün altından kalkarım." dedi Victor. "Daha önce de yapmıştım. Ama, Jewel pek salak bir tip değil."

"Biliyorum Victor. Ama eminim, Jewel bunu yiyecektir. Özellikle başka bir seçeneği olmadığı sürece."

"Özel müşterimizden ne haber?" diye sordu Victor. "Jill Clark olmayı bekleyen..."

"Ona, Jill'in kimliğine bürünüp evine taşınması için işaret olarak bir gövde bırakamayız bu sefer. Polis, Coulter'ın Torso Canisi olmadığını hemen anlar. Prosedürü değiştirip onunla konuşacağız ve bu bilgiyi ona verdiğimizde, bunun aramızdaki tek ve son iletişim olacağını söyleyeceğiz. Bir süreliğine başka bir yerde Jill olarak yaşar ve sonra eğer isterse tekrar New York'a gelir. İlle de burada yaşamak istiyorsa.

Victor parmaklarıyla hafifçe çenesini sıvazladı. Yine tıraş olmuştu ve Stone bundan memnundu. "Hakikaten bilmiyorum, Palmer. Jewel sürekli bir başbelası. Benim hikâyeme kanmayabilir. Polise bile gidebilir."

Stone, tırnakları manikürlü sağ eliyle 'ne olmuş yani' gibisinden bir hareket yaptı. "Giderse gitsin. Kargaşadan kaçan birçok insan gibi, Jill de New York'tan gitmeye karar veriyor. Üstelik bir de not bırakıyor." Stone, koltuğunda öne gelerek Victor'a dik dik baktı. "Jill'i bir veda notu yazmaya ikna edebilirsin, öyle değil mi?" dedi.

"Elbette. Jill sorun değil. Onu her türlü şeye ikna edebilirim." Victor, adeta zımparalıyormuş gibi, çenesini daha sert ovmaya başladı. "Bir keresinde ben..."

"Neyse, bırak şimdi."

"Niye, miden mi kalkıyor?"

"Bunun benim midemle bir alakası yok." dedi Stone. "Sana bir görev verilmiş. Sen onu yapacaksın. Ben de benim üstüme düşen her neyse, onu yapacağım. Bunu daha önce de konuştuk. Herkesin en yüksek menfaati için, işleri kafanda ayrı yerlere koymak bizim iş modelimiz."

"Evet, konuştuk." Bunu yakın bir gelecekte Palmer'a ha-

tırlatmak zorunda kalabilirdi.

"Dinle Victor. Jewel'ın ayak bağı olduğunu ben de biliyorum, ama Jill, eski Madeline Scott'la bağlantısı yüzünden muhakkak ortadan kaldırılmak zorunda. Ve unutma, yeni Madeline'i de göz ucuyla bile olsa bir kez gördü."

Victor çenesiyle oynamayı bıraktı. Çenesi kızarmıştı. "Tamam, Palmer. Doğru. Haklısın... Her zamanki gibi."

Stone'un duymak istediği şeyler bunlardı. "Bu, işle ilgili alınmış bir karar, Victor. Yalın ve basit. Bunu güzide müşterimiz için ve şirketimiz için böyle yapıyoruz. Olaya bu şekilde bak. Bu, bizim için tek makul seçenek. Öte yandan, Jill Clark'ın hiçbir şekilde bulunamaması gerekiyor. Bu çok önemli."

"New Jersey'de bir yerimiz var."

"Bir şey duymak ve bilmek istemiyorum. O senin alanın ve bugüne kadar olduğu gibi, bu işi de olması gerektiği gibi halledeceğine inanıyorum."

Stone, Gloria'nın adını bilerek anmamıştı. Victor kendi başına çalışmak zorundaydı.

"Bu işin ne zaman yapılmasını istiyorsun?" diye sordu Victor.

"Kısa zamanda." dedi Stone.

"Ne kadar kısa zamanda?"

"O tamamen sana kalmış."

Victor sırıttı.

ALTMIŞ DOKUZ

Tumble Onn Inn motelinde, resepsiyonda oturan yaşlı adam, Louisiana eyalet devriyesinin arabasının kapalı farlarla ön tarafa park edişini izliyordu. Şimdi toplam dört araba olmuştu.

"Neyi bekliyorsun?" diye sordu odanın içindeki polislerden birine.

Resepsiyonun olduğu yerde iki polis vardı ve onların sayesinde mekân, olduğunun yarısı kadarmış gibi görünüyordu. Sadece resepsiyonun arkasında biraz kımıldayacak yer vardı. Orada da adı Ike olan bu yaşlı adam oturuyordu. Altında kısa arkalıklı yüksek bir tabure vardı. Belindeki ağrıyı dindirmek için arada bir sıska bedenini zorlukla taburenin üstüne taşıyıp, otururken biraz dinleniyordu. Sırf konuklara nezaket olsun diye ayakta durmaktan iyiydi. Ya da polislere. Hayatı boyunca yakası polisten kurtulmamıştı. Onlara karşı dikkatli ve tedbirli olmayı da elden bırakmıyordu.

İki polis de Ike'ın sorusunu duymazdan geldi. Ancak kendileri konuşmak istediklerinde, o kadar nazik olabilirlerdi. Cevap vermeye değer birisi gibi görmemişlerdi adamcağızı.

Ike, gözlüğünü yanlış takmıştı ve iki polisi birbirinin ikiziymiş gibi görüyordu. Bir seksen boyunda çam yarması gibi, koyu renk saçları asker tarzı kesilmiş ve atılgan çene yapıları olan iki koca adam. Adamlardan birinin kullandığı tıraş kolonyası Ike'ın hapşırmasına sebep oluyordu.

Ike ısrar etti. "Yalnız başına olan tek kadın o ve büyük ihtimalle de sizin aradığınız o değil."

"Bizi arayan sensin." dedi polislerden biri.

"Ne bileyim? Pek sağlam görünmemişti gözüme. Ona 'hayır' dediğimde çok sinirlendi. Ne yapsaydım yani?"

"Ne biçim kadın?" dedi Ike. "Benim gibi yaşlı bir adama kendini satmaya çalıştı. Onunla seks yapacakmışım. O testosteratontaton, her neyse benim için tarih oldu. Bu yaşta artık benim vücudumda dik durmayan tek şey..."

"Tamam, orada bırak." dedi polislerden biri. Ama gülümsemişti.

"Belki göstermiyorum ama seksen altı yaşındayım. Bana

dedi ki, kaldığı iki gece için odayı ödeyecek parası yokmuş ama işte onla şey yapsaymışım ..."

"Bize işin o kısmı lazım değil." dedi aynı polis memuru. "Biz sadece aradığımızın o olup olmadığını öğrenmek istiyoruz. Bize telefonda verdiğin eşkal bizim aradığımız kadına uyuyor."

"Onu niye arıyorsunuz?" diye sordu Ike, aklaşmış kalın kaşlarını kaldırarak. Kaşlarını kaldırınca, kadavra gibi suratı daha da sıska görünmüştü. "Yoksa siz ikiniz şey yapmak mı istemiştiniz?.."

"Bana bak!" dedi diğer memur, işaret parmağını göstererek.

"Sizi anlamıyorum." dedi Ike. "Sandım ki, buraya bir devriye arabası gelecek, ondan sonra da onu serserilikten ya da kıçını satmaya çalışmaktan yakalayıp götüreceksiniz. Kim bu kadın? Bonnie Parker mı?" Küçücük gözlerini adamlara dikerek, "Siz ikiniz Bonnie Parker kim, onu bile bilmezsiniz belki."

"Slidell'in biraz dışında bir restoranı vardı, yanlış hatırlamıyorsam." dedi sağda duran polis memuru. "Koca kızıl saçlı bir kadın, gür sesli."

"O başka bir Bonnie Parker." dedi Ike, adamı horlayarak. "Bonnie and Clyde'ı duymamışınız o zaman."

"Bildiğimiz çok Clyde var." dedi diğer polis.

"John Dillinger, peki?"

"Şu Enron işiyle bir alakası vardı, öyle değil mi?"

"Ohoo! Siz bir de kendinize kanun adamı diyorsunuz."

Adamların ikisi de sırıtıyordu. Ike, kafaya alındığını anlayıp, adamlara dik dik baktı ve kıçını tabureye iyice yerleştirdi. "Burada kaldılar bir keresinde. Gerçek Bonnie ve Clyde'ı diyorum. On sekiz numaralı odada."

Her iki polis memuru da adamın yüzüne boş boş baktı. Buna inanmamışlardı, haklı olarak.

Polislerden biri, dışarıdan gelen çakıl seslerini duyup o tarafa döndü. Bir araba daha geliyordu. Onun da farları yanmıyordu ama Ike camdan baktığında onun bir eyalet devriyesi arabası olmadığını fark etti. Yakındaki Pool kasabasından gelen bir Şerif arabasıydı.

"Geldi." dedi polislerden biri.

"Kim geldi?" dedi Ike.

Adamların cevap vermesini beklemiyordu. Ona daha yakın duran polis cevap verdi. "Gelen, burada senin dışında Mary Smith'i gören tek insan."

"Bana şey teklif eden..."

"Unut dedim sana işin o kısmını." dedi az ileride duran memur.

Diğeri göz kırparak, "Ortağımı bağışla." dedi. "Biraz fazla namuslu takılıyor. Ayrıca, kadının gerçek adının Mary Smith olduğunu da hiç sanmıyoruz."

"Ortada hiçbir şey yokmuş gibi yapmayın şimdi." dedi Ike. "Kadın bu isimle girdi odaya. Kocasının hafta sonunda parayla geleceğini ve odayı nakit ödeyeceğini söyledi."

"Bunu, sana seks teklif etmeden önce mi, sonra mı söyledi?"

"Sonra. Geri çevirince ağlamaklı oldu. Sonra da bu koca hikâyesini anlattı."

"Ve ona inandın, öyle mi? Adının Mary Smith olduğunu söylemesine rağmen."

"İnanmış gibi yaptım. Tatlı bir kızcağız. Çok da bitkin görünüyordu. Acıdım. Bir uyuşturucu problemi veya kafadan başka bir sorunu olduğunu düşündüm ve yetkililerin elinde daha güvende olur dedim. Her neyse, ben burada sizin tahmin edebileceğinizden daha çok Smith gördüm."

"O kadarını tahmin ederim." dedi uzakta duran polis.

"Hadi gidelim." dedi diğeri. Ike'a dönerek, "Burada böyle

otur, tamam mı yaşlı dostum? Biz işimizi hallettikten sonra, yine o porno dergisini okumaya devam edersin."

Ike bir an için irkildi. *Esrarengiz Arzular* dergisini, resepsiyonun arkasında duran küçük masanın üstündeki *People* dergisinin altına sokuşturduğunu çok iyi hatırlıyordu. Anlaşılan üstteki dergiye kolunu çarpmıştı ve okuduğu dergi ortaya çıkmıştı.

"Bu da nereden geldi buraya şimdi. Yıllar önce sadece *Playboy* okurdum, o kadar."

Ama polisler çoktan gitmişlerdi. Bu kadar çabuk ve sessizce. Bu iri yarı adamlardan beklenir şey değil. Kapıdaki sinekliğin bile kendiliğinden çarpmasına izin vermemişlerdi. Ike, sinek telinin açılırken çıkardığı gıcırdama sesini bile duymamıştı. Adamlara bak. Bir varlar bir yoklar.

Ike, dergisini eline aldı, ama okumak ya da resimlerine bakmak ne kelime...

Dışarıda yer yerinden oynuyordu.

YETMİŞ

Dışarıda, bizim iki polis, park yerinin kenarında sıralanmış olan ağaçlara doğru yürüdüler. Burası, sözde Mary Smith'in odasını tam karşıdan görüyordu. Gerçi, odada ışık yanmıyordu.

Kendileri gibi eyalet devriyesinden bir sürü polis hali hazırda oradaydı. Başlarında, karayolunun ilerisindeki merkezden Teğmen Floyd Balamore vardı. Gençten, açık kahverengi üniformalı bir adam da Teğmen'in yanında duruyordu. Bu, Pool kasabası Şerif Yardımcısı Simmons olmalıydı.

Simmons, ağırlığını diğer ayağının üstüne verince ayışığı yüzüne vurdu. Uzaktan göründüğü kadar genç değildi.

"Bizim bilmediğimiz bir çıkış varsa diye, arkayı da emniyete aldık." dedi Teğmen Balamore, Simmons'a dönerek. Balamore iri yarı, zeki ve son derece hırslı bir siyahîydi. Pırıl pırıl parlayan siyah gözleri ve incecik bir bıyığı vardı. Bıyığını sık sık itinayla tıraşlayıp düzelttiği aşikârdı. Yüzünde sürekli, sanki ekşi bir şey yemiş de beğenir gibi yapmış gibisinden bir ifade vardı.

"Yarım daire halinde ilerleyeceğiz." dedi Balamore. "Silahlarınız elinizde olsun, iki adam da gidip kapıyı çalacaklar ve kendilerini tanıtacaklar. Adamlardan biri size bakıyor olacak, Şerif Yardımcısı Simmons. Kadının Aiken olduğunu teşhis ederseniz, bize başınızı sallayın."

Simmons, Cathy Lee Aiken'i bataklıktaki viranede görmüş ve onunla konuşmuştu. Bu, Mary Smith'in de o kadın olacağına yüzde doksan ihtimal veriyordu. Balamore'un lafı bittiğinde, başını salladı.

"Aynen böyle." dedi Teğmen Balamore, "Ama henüz değil." Bıyığının altından sırıtıyordu. Emrindekiler onu pek komik bulmadıkları için, o da kıymetinin bilinmediğini düşünüyordu. Simmons'a sorarsanız, o da öbürleri gibi mizah anlayışından son derece yoksundu.

Balamore, komik olmayan ciddi adamlarına döndü. "Hadi başlıyoruz. Unutmayın, şahıs silahlı ve tehlikeli olabilir."

Daha önce aldıkları talimata göre dağıldılar ve karanlık park alanından en uçtaki odaya doğru sessizce ilerlediler. Bu odada, eğer öyleyse, aranmakta olan Cathy Lee Aiken ile eşkâli tutan ve Mary Smith adıyla kayıt yaptıran kadın kalmaktaydı. Adı Cathy Lee olan bir kadın ne kadar silahlı ve tehlikeli olabilecekse artık...

Zemindeki oda kapısının önündeki iki memur, kapının iki yanına çekildiler. İçeriden birileri kapıya yağmur gibi kurşun

yağdırırsa diye, bunun eğitimini almışlardı. Soldaki hafifçe eğilip kapıya üç kez vurdu ve yüksek sesle "Açın, polis" dedi. Diğeri, silahını iki eliyle kavramış tetikte bekliyordu. Bir yandan da başını çevirmiş, kapının çaprazında yedi-sekiz metre ötede duran Simmons'a bakıyordu.

Simmons, Cathy Lee ile karşılaşmış biri olarak, bütün bu tedbirlerin gerekli olmadığını düşünüyordu, ama sona kalmış olmamak için o da silahına davranmış vaziyette bekliyordu. Orada, bir tabur askere yetecek kadar ateş gücü vardı. Öte yandan, odadaki eğer oysa, Cathy Lee Aiken'in bir silahının olup olmadığını bile kimse bilmiyordu.

Motel odasının kapısı açıldı ve kapıda beyaz gecelik giymiş bir kadın belirdi. Kadın, önce bir süre öylece hareketsiz kaldı, sonra da kapının önüne çıktı. Üzerine ayışığı vurduğunda, Simmons kadının yüzünü ve memelerinin arasındaki çatalı gördü.

Kadın, Cathy Lee idi. Simmons, yaptığı hareket iyice gözüksün diye, abartılı bir şekilde başını salladı.

Aynı anda, kadın da kapıdaki iki adamın arasında geçerek dışarıya fırladı. Üç metre kadar arkalarına geldikten sonra, geceliğinin eteğini kaldırıp, içinden bir toplu tabanca çıkardı. Küçük daireler çizerek dönmeye başladı. Etraftaki herkesin gözleri faltaşı gibi açılmış, uçuşan geceliğinin altında yarı çıplak kalmış bu kadını seyrediyordu.

Bu durum için bir yedek plan yoktu. Kapıdaki şaşkına dönmüş iki polis, kadını böyle görünce donup kalmışlardı. Park alanında mevzilenmiş adamlar da kadının arka planında kalmış olan arkadaşlarını vurmamak için ateş edemiyorlardı. Aynı şekilde arkadakiler de ateş edemiyordu ve onların vurabilecekleri daha çok adam vardı. Sıra sıra. Ve tabii, söz konusu şahsın bir kadın olması, insanın tetikteki parmağını daha da çekingen kılıyordu.

Cathy Lee, silahını iki eliyle kaldırıp tetiği çekmeye başladı. Koca silah tekrar tekrar gürledi. Kurşunlardan biri, Cathy Lee'nin solunda on beş metre kadar ilerideki bir arabaya isabet etti. Üç tane kurşun ağaçların yüksek dallarına gitti. Bir tanesi, fasulye tarlasının üzerinden gecenin karanlığına karıştı. Son kurşun da eyalet karayolundan geçmekte olan ve Atlanta'ya araba lastiği taşıyan bir TIR'a isabet etti. TIR'ın sürücüsü, arkadaki treylerin isabet aldığından bile habersizdi ve kurşun şimdi belki de lastiklerden birinin içinde oradan oraya zıplayıp duruyordu.

Cathy Lee, boş tabancanın tetiğine birkaç kez daha asıldı ve sonra oracığa oturup ağlamaya başladı.

YETMİŞ BİR

Palmer Stone, duş almıştı ve tıraş oluyordu. İşe gitmeye hazırlanıyordu, banyodaki küçük televizyonda haber kanalı açıktı. Güzel ve içten bakışlı sarışın bir spiker, Louisiana'da tutuklanmış bir kadından söz ediyordu. Kadın, Tom Coulter'ı öldüren ve aynı zamanda metamfetamin bulundurmaktan ve satmaktan suçlu iki adamın ortağı olmaktan sorgulanıyordu.

Coulter'ın çok yerinde ölümü ve onun Torso Cinayetleri zanlısı olarak görülüyor olmasından dolayı, Stone ona ilişkin haberleri ilgiyle izliyordu. Televizyonda şu anda haber konusu olan ve Coulter'ı öldürmekle suçlanan iki adamla birlikte olan bu kadını gazetede okumuştu ve konuya uzak değildi. Böyle bir kadın kendi başının çaresine bakmayı bilirdi ve bu işlerden tertemiz sıyrılmayı başarırdı. Tertemiz değilse de en azından sıyrılmayı...

Anlaşılan, öyle olmamıştı.

Banyodaki televizyonun panel ekranında, karmakarışık

saçlarıyla, perişan vaziyette bir kadının sabıka fotoğrafı belirdi. Kadın, koyu kahverengi çaresiz gözleri ve çekici yüz hatlarıyla, ağzı sanki birşey söylemek üzereymiş gibi hafif açık vaziyette ekrandan bakıyordu. Kadının görünüşü, insana TIR parklarını, ucuz parfümerileri ve olmadık yerlerdeki dövme salonlarını hatırlatıyordu.

"Yirmi yaşındaki Cathy Lee Aiken polise karşı koymaktan tutuklandı." diyordu spiker. "Büyük bir şans eseri hiç kimsenin yaralanmadığı ya da hayatını kaybetmediği şiddetli bir çatışma sonunda, Cathy Lee Aikan etrafa tekmeler savurarak ve çığlıklar atarak, gözaltına alındı. Polis, onu Torso Cinayetleri zanlısı kaçak Tom Coulter'ın en son nerelerde olduğuna dair önemli bir bilgi kaynağı olarak gördüğünü ve yine iddia edildiğine göre Joe Ray Jeffers ve Juan Adamson adlı zanlılarla birlikte kendisinin de Coulter'ı öldürmelerine neden olan olaylar dizinini sorgulamakta olduklarını söylüyor. Aiken'in iki katil zanlısıyla birlikte yaşamakta olduğu ve bazılarının üçlü ilişki dediği bir yaşam tarzı sürdürdükleri de alınan haberler arasında." Spiker, bakışlarını aşağı indirip önünde duran bir resmi, kameranın çekim hizasına getirip gülümseyerek başını kaldırdı ve haberleri okumaya devam etti. "Bir de diyorlar ki köpekler konuşamaz. Ama, Idaho eyaletinin Spangler kentinde..."

Stone uzaktan kumandayla televizyonu kapatıp bir süre öylece kalakaldı. Elindeki kumanda, bir silah gibi hâlâ boş ekrana doğrultulmuş halde donup kalmıştı.

Bu Aiken denen kadın Coulter hakkında öyle şeyler biliyor olabilirdi ki, bu Coulter'ın Torso Canisi olmadığını ortaya çıkarabilirdi. O ve Coulter belki de sevgili idiler ve ucuz motel odalarında veya her neredeyse birlikte vakit geçirmiş olabilirlerdi. Tabii, aynı tarihlerde bir yandan da E-Bliss.org müşterilerinin ölüm veya yeniden doğumları gerçekleşmekteyken...

Polisi bunca zamandır meşgul eden gövdelerle uzaklardaki bir Coulter'ı ilintilendirmek pek mümkün olmayacaktı.

Stone, üstüne bir parça tıraş köpüğü bulaşmış olan kumandayı yerine koyup favorilerini düzeltmeye devam etti. Louisiana'da tutuklanan bu kadın, keyfini kaçırmıştı. Tehlike çok açık değildi ama ortada bir tehlike vardı. Kadın, fotoğrafta çok korkmuş görünüyordu. Azıcık korkutulunca çenesi açılacak bir tip olduğu az çok aşikârdı.

Öte yandan, Cathy Lee Aiken'in ifadesine ne kadar güvenilebilirdi? Kadın bir fahişeydi, en azından ne kadar namuslu olduğu sorgulanabilecek bir kadındı ve bir cinayete suç ortaklığı etmişti. Yasadışı metamfetamin işleri de cabası... Kadının söyleyecekleri Tanrı'nın bir gerçeği gibi ne kadar kabul edilebilirdi?

Yasalar somut deliller isterdi. Ciddi suçlar işlemiş ve gözaltında kafayı yemiş, ne olduğu belirsiz şeyler söyleyen bir kadın değil. Yine de, Cathy Lee Aiken'in televizyondaki görüntüsü, Stone'un aklından çıkmıyordu.

Adi kaltak. Kimse sana inanmaz. Gerçekler senin yalanlarının arasında kaybolup gidecek ve bir süre sonra seni kimse dinlemeyecek bile.

Ama yine de konuştuğu zaman, polis Torso Cinayetleri davasını çözmek için iki kat fazla çaba gösterecek ve belki de eninde sonunda işin ucu şirkete kadar dayanacaktı. Onun şirketine. Küçücük bir fikirle başlayıp bir kar makinesine dönüştürdüğü ve hâlâ da tam kapasiteyle çalışmayan bir fabrikaya... Gırtlağında takılıp kalmış bir taş gibi, üzerindeki baskının gittikçe büyüdüğünü hissediyordu.

O arada yüzünü kesti ve aynaya baktı. Dikkatsizce tıraş olduğunu fark etti. Aynen Victor'un son zamanlarda yaptığı gibi.

İşte bak, stres nelere mal oluyor...

Quinn ve Renz, yine One Police Plaza'da Renz'in odasındalardı. Oda feci derecede sıcaktı. Bu günlerde neredeyse hep öyleydi. Renz acaba bu kadar sıcakta mı oturmayı seviyor, diye düşündü Quinn. Renz bu arada tansiyon ilacı da almaya başlamıştı. Bir alakası olabilir miydi? Ve oda, her zamankinden daha fazla puro kokuyordu. Puroları, Renz'in gizli günahlarından biriydi. Quinn'le böyle bir ortak noktaları vardı.

"Bu, Louisiana'da gözaltındaki kadın..." dedi Renz. "Bunu belli ki bilerek yapmış. Yani, Coulter'ı öldüren şu iki hödüğü ele vermesini diyorum."

"Peki, o da işin içinde miymiş ki?"

"Öyle görünüyor. O yüzden çenesi düşmüş, baksana. İki saat kadar önce, oradan bir Teğmen'le konuştum. Kadını bir türlü susturamadıklarını söylüyor."

"Bazen, hem korkmuş hem de suçlu olduklarında böyle oluyor." dedi Quinn.

"Bu, her ikisi birden. Bir de eyalet polisinin üstüne elindeki altıpatlarla ateş açıyor. Bu onu kodese tıkmak için yeter de artar bile. Bırak konuşsun. Ben çenesi düşük zanlılara bayılırım."

"Coulter, altındaki çalıntı kamyonet için mi öldürülmüş? Öyle mi diyor?"

"Hayır." dedi Renz. "Bu yeni kamyoneti onlara verip onların pas tenekesi kamyonuyla değiş tokuş yapmak istemiş. Böylelikle hem daha az dikkat çekecek hem de polisin aradığı kamyonetten kurtulmuş olacakmış. Ve tabii, hödükler de araçları çalınmış gibi bir ihbarda bulunmayacakmış. Bu kadarıyla kalsa iyi. O zaman, sorun da olmayacaktı. Ama, üstüne bir de para istemiş. Bu iki hödük metamfetamin işi de yapıyormuş. Coulter o paraya göz dikmiş. Adamları da bununla kıstırmaya kalkışmış. Kadının söylediğine göre Jesse James özentisi gibi davranmış. Hödükler de bu işten hoşlanmamışlar.

Sözde, adamlardan biri Coulter'ı vuruyor, sonra da götürüp karayolunun yanında bir yere atıyorlar. Ama, kamyoneti de alıkoyuyorlar. Boyatıp araba mezarlığından bir plaka ayarlamışlar."

"Bu kamyonetin tüm hareketi, Coulter'ın onu çaldığı ana kadar geriye dönük olarak araştırılacaktır." dedi Quinn. "Onu ve Coulter'ı hatırlayan görgü tanıkları olacak. Görmedilerse bile, hatırladığını söyleyenler çıkacaktır. Torso Cinayetleri'yle ilgili olarak, Coulter'ın olay mahallinde olmadığını gösteren en az bir kanıt ortaya çıkacaktır veya öyle kabul görecektir."

"Aiken denen kadın, Coulter'ın Louisiana'da yol kenarındaki bir barda takıldığını da söylemiş. Son Torso Cinayeti işlendiğinde, Coulter'ın bu kadının söylediği yerde olduğu ortaya çıkıyor, doğruysa." Renz, başı ağrıyormuşçasına parmak uçlarıyla şakaklarına bastırdı. "Medyadaki çakallar, onları yanlış yola sevketmiş olmamızdan hiç hoşlanmayacaklar."

"Ama, iş buraya gelene kadar da epey eğlence oldu bu onlara." dedi Quinn.

"Bu, E-Bliss'in üzerindeki baskıyı da artırır." dedi Renz. "Artık bu iyi mi olur, kötü mü olur, bilemem."

Quinn, Renz'in haklı olduğunu biliyordu. Coulter'ın Torso Canisi olmadığı ortaya çıktığı anda, E-Bliss.org yine işbaşı yapmakla hiçbir şey kaybetmezdi. Üstelik, Torso Cinayetleri soruşturmasının yeniden hız kazanacağını da bileceklerdi. Pearl'ü arayıp, Jill Clark'ın mümkün mertebe yakınında olmasını isteyecekti. Bunu kafasının bir köşesine yazdı.

Renz'in hattı yanınca, telefonu açtı. Birisi direkt hattından arıyordu. Arkasını Quinn'e dönecek şekilde, koltuğunu döndürdü. Quinn, onu duyamayacağından değil. Kaldı ki konuşmanın çoğunu karşıdaki, arayan her kimse o yapıyordu.

Renz konuşmasını bitirip koltuğunu yine Quinn'e doğru çevirerek, "Yeni kankam, Louisiana'dan Teğmen Balamo-

re'du." dedi. "Şimdi her üç zanlının da çenesi düşmüş, suçu birbirlerinin üstüne atıp duruyorlarmış. Bilgi ziyafeti. Bunların, avukat isteyecek kadar da mı akılları yok?"

"Ne bileyim ben? Balamore ne diyor?"

"Adamlarda zerre kadar akıl olmadığını söylüyor. O üçünün bir tanesinin bile ortalama zekaya sahip olmadığını söyledi. Ama düşünsene bu çağda, televizyonda habire Law & Order dizisinin tekrarları verilip dururken avukat istemeyi akıl etmeyecek kaç kişi vardır şu dünyada?"

Quinn, çaresiz başını salladı.

"Law and Order – Kanun ve Düzen," dedi Renz. "Bu ikisi sanki el ele yürüyen şeylermiş gibi."

Ama Quinn, olayların özünü ve gidişatını değiştiren kozmik bir mekanizmanın harekete geçtiğini içinde bir yerlerde hissetmişti. Tam olarak ne olduğunu bilemese de bir şeylerin yerinden oynamaya başladığının kokusunu alan bir polis içgüdüsüydü bu. Bakalım bu iş nereye varacaktı?..

Quinn'in hissettiği şey, yine domino taşlarının devrilmeye başlayacağının habercisi olan bir şeydi.

Stone, geç saatlere kadar bürosunda kaldı. Yapacak bir işi olduğundan değil. Üzerindeki stresin artmaya başladığını hissediyordu. Bürodan bir türlü ayrılamamıştı. Belki de burada kendini evinde hissediyordu. Evinde olduğundan daha çok. Ne de olsa kendi kurduğu bir işyeriydi.

Son zamanlarda, bürosunu Quinn ve ekibinin tacizkâr belasından korunduğu bir sığınak gibi görüyordu. Bu duygu gün be gün daha güçlü bir hal alıyordu. Quinn'le hiç karşılaşmamıştı, ama başka Quinn'ler görmüştü. Bunlar inatçı ve yaptıkları işten yılmayan insanlardı. Başka bir zamanda ve mekânda, en tehlikeli avın avcılarıydı onlar. Aslında, şimdi ve tam burada da yine en tehlikeli avın avcılarıydı. Ama Palmer

Stone kendini tehlikeli görmüyordu. O yırtıcı bir hayvan değildi. Kendini daha ziyade, spor için yapılan avlarda kullanılan avlar gibi görüyordu. Bunlar doğaya salınan ve bulunmaya ya da avlanmaya çalışılan zararsız hayvanlardı.

Quinn, bir an için bile Coulter'ın Torso Canisi olduğunu düşünmemişti. Stone bunu biliyordu.

Stone masasında oturmuş, parmaklarıyla masanın maun kaplamasını okşuyordu. Ahşabın sıcaklığı ve dayanıklılığı bir güven duygusu veriyordu. Burada, masasında otururken, çözemeyeceği hiçbir sorun, aşamayacağı hiçbir engel yoktu adeta. Ama şimdi farklıydı. Quinn işi bozmuştu.

Kumandayı alıp karşısındaki duvara monte edilmiş olan panel ekran televizyonu açtı. Karşısına finans kanalı çıkınca, tuşlayıp haber kanalına geçti.

Yine o tanıdık Cathy Lee Aiken karşısındaydı.

Kanal, haberi bölünmüş ekranla vermeye başladı. Bir yanda kafayı sıyırmış bir Cathy Lee, ekranın diğer yarısında da ona nazire yaparmış gibi son derece bakımlı sarışın bir spiker, haberi sunuyordu. Bu, Stone tıraş olurken, Coulter'ın katillerinin suç ortağının yakalandığını son dakika haberi olarak veren aynı kadındı.

"Yetkililer Cathy Lee Aiken'in konuştuğu yönünde bilgi veriyorlar." dedi spiker, Stone tam televizyonun sesini açarken. "Ve dur durak bilmeden konuştuğu yönünde... İddiaya göre suç ortağı olan iki kişinin polisle işbirliği yaptığı söyleniyor. Tom Coulter'ın Torso Cinayetleri'ni işlememiş olabileceğine dair şüpheler her geçen gün artıyor." Kamera birdenbire spikeri yakınlaştırınca Stone irkildi. "Bu da şu anlama geliyor..."

Stone, kumandanın kırmızı düğmesine basıp, kendisi için acı haberleri veren güzel kadını sesiyle birlikte hiçliğe uğurladı. Tam şu anda, hiçlik, var olmanın bir önceki aşamasıydı adeta.

Palmer Stone, bürosunda yine yapayalnız kalmıştı. Kafasını kemiren kurtlarla birlikte.

Polis, Quinn ve adamları bıkıp usanmadan ilmiği sıkmaya devam ediyorlardı. Çember daralıyordu. Bürosunda her gün yaptığı güvenlik kontrollerine rağmen, odada bir dinleme cihazı olup olmadığından emin değildi. Son zamanlarda teknoloji, hemen bir önceki teknolojinin yerini alıveriyordu. Kendini yiyip bitiren yaratıklar gibi.

Teknoloji, E-Bliss.org'u hayata getiren bilim, şimdi Stone'a karşı çalışıyordu.

Victor, Jill Clark'ı ortadan kaldırmak için görevinin başındaydı. Ama Stone, Victor'un içini ne kadar rahatlatmaya çalışmış olsa da Clark denen kadının arkadaşı olacak o Jewel karısı, sorun yaratabilirdi.

Yeni Madeline Scott, yani Maria Sanchez, patlamaya hazır bir el bombası gibiydi. O da ortadan kaldırılmalı mıydı acaba? Bu kadın çok özel bir durumdu. Ciddi bir tehlike arz ediyordu. Ama öte yandan, E-Bliss.org hiçbir zaman, asla ve asla özel bir müşteri için "delete" tuşuna basmamıştı. Bu, Stone'un iş ahlakının doğrudan ihlali olurdu.

Bir de şu Victor meselesi... O da yine başka bir endişe kaynağı. Bir tür yozlaşma ve sadizm batağına saplanmakta olan Victor... Kazıklı Voyvoda hakkındaki kitapları ve hemen beliriveren asabi halleri... Bunlar çok rahatsız edici şeylerdi. Üstelik, Victor'a göz kulak olmak için Gloria da ortada yoktu. Gloria'nın komadan hiçbir zaman çıkamayacağı da uzak bir ihtimal değildi.

Ve diyelim ki, tekrar kendine geldi. Peki, beyin fonksiyonları tam olarak çalışabilecek miydi? Yetkililer onu sorgulamaya kalktığında, neleri söylememesi gerektiğini biliyor olacak mıydı?

Şirket, Stone'un biricik şirketi, şirketin kalbindeki insanlar

gibi çözülmeye başlamıştı. Her şey çok ümitsiz ve kontrolden çıkmış durumdaydı. Kendini, köşeye sıkıştırılmış ve avcı hayvanın onu kapıp çenesini kapatmasını uysal uysal bekleyen bir av gibi görüyordu. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Parmakları, alnında ve gözlerinin çevresinde yol yol kırmızı izler bırakıyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ağlaması bittiğinde ve sakinleştiğinde bomboş bakıyordu. Artık, yüzünde hiç ifade yoktu. Bir şeylere karar verdiği belliydi. Masasındaki alt gözlerden birini açtı ve elini içeri uzattı.

YETMİŞ İKİ

Cebindeki telefon titreştiğinde Quinn, Linda'nın evine yakın bir yerdeki Vietnam restoranında onunla akşam yemeği yiyordu.

Linda, çay fincanını ağzına götürürken Quinn'i izliyordu. Quinn, telefonunu cebinden aldı, kapağını açtı ve arayan numaraya bir göz atıp kulağına götürdü.

"Evet?" dedi arayana.

Mutfağa yakın bir masada oturuyorlardı ve baharat kokusu çok baskındı. Quinn bir telefon beklediği için, restorandaki kalabalıktan uzak bir masa istemişlerdi.

Telefonu çaldıktan yaklaşık otuz saniye sonra Quinn, "Tamam, adamın oraya gittiğinden emin ol, sonra da kızın oturduğu binanın dışında bekle. Olan biteni kaçırma. Başka bir gelişme olursa beni haberdar et." dedi.

Quinn, kapadıktan sonra hemen başka bir numara tuşladı. Manalı manalı Linda'ya baktı. Tam akşam yemeğinde araya giren bu telefon konuşmalarından ötürü, gözleriyle af dilemişti. Linda nazikçe başını salladı. Artık, konuşmadan da anlaşabiliyorlardı.

"Pearl mü aradı?" diye sordu Linda, Quinn aradığı numaranın telefonu açmasını beklerken.

"Yok, Weaver'dı." dedi.

"Şimdi kimi arıyorsun?"

"Fedderman'ı."

Fedderman telefonunu açmıştı. Quinn, ses vermeden önce dikkatini Linda'dan kulağındaki telefona verdi.

"Feds bak, şimdi Weaver aradı. E-Bliss'in bürosunu izlemesini söylemiştim. Victor Lamping'i bürodan evine kadar takip etmiş. Bir saat kadar sonra Victor çarşıya çıkmış ve bir süpürge almış."

Quinn'i dinlerken Linda kaskatı kesilmişti.

Quinn ona bakıp, sonra hemen gözlerini kaçırdı. "Tamam, işte öyle." dedi. "Sonra eve dönmüş. Bir süre sonra, bu kez arabasıyla tekrar çıkmış. Weaver, onun Jill Clark'ın evine gidiyor olabileceği kanısında. Yok tamam, ben de uzakta değilim. Tamamdır. Orada görüşürüz."

Telefonu kapatıp cebine koyduktan sonra, yalvaran gözlerle Linda'ya baktı. Çocuk gibi, diye düşündü Linda. Adeta, yemeğini bitirmeden sokakta oynamak için annesine yalvaran küçük bir çocuk gibi. Saklambaç oynayan, birdirbir oynayan haylaz bir çocuk gibi.

Hepsi hepsi bu mu yani? Evcilik oynayan insanlar... Büyüklerin oyunlarını oynayan çocuklar... Evet, bu ciddi bir oyun, ama yine de bir oyun.

Tabii ki bir oyun. Ve birilerinin bu oyunu oynaması gerekiyor. Aramızdan birisi bu oyunu başarıyla oynayıp kazanırsa, bu hepimize daha iyi şeyler vadedecek.

Quinn başaracaktı. O bir avcıydı, bir avcı kuştu. Linda'nın daha önce bundan bir şüphesi oldu idiyse bile, şimdi artık yoktu. Adamın delecek gibi bakan yeşil gözlerindeki derinlik bunu apaçık ortaya koyuyordu. Şimdi artık yalvaran bir çocuk

gibi bakmıyordu. Şimdi bir kaplanın gözleriyle bakıyordu. Linda, bu bakışı hep çok hoş bulmuştu. Ama şimdi, bunun ne anlama geldiğini anlıyordu. Victor Lamping'e acıyası geldi.

Ama sonra birdenbire Quinn'in biraz önce ağzından çıkan lafı hatırladı: *Bir süpürge almış.*

Linda ne derse desin, Quinn şimdi onu burada bırakıp kendi oyununu oynamaya gidecekti.

"Ben burada kalıp, yemeğimi bitireceğim." dedi Linda. "Müsait olduğunda beni ararsın."

"Linda, bak..."

"Tamam, hadi git." dedi Linda. "Bu senin işin."

Bu senin hayatın.

Quinn doğrulup masanın üstünden eğilerek Linda'yı yanağından öptü. Sonra, masanın üstüne biraz para bırakıp süratle kapıya yöneldi.

Arabasını kapalı bir otoparkta bırakmıştı ve Linda'nın evinden restorana yürümüşlerdi. Quinn, dışarı çıktığında, Linda onu restoranın cephesi boyunca camdan izledi. Quinn bir taksi çağırdı ve bindikten hemen sonra taksi uzaklaşıp gitti.

Camın arkasından bakmak... İşte sana bir polis eşinin hayatı.

Sonunda, çayından bir yudum alabildi.

Taksiye bindikten on dakika sonra, Quinn'in cep telefonu yine çaldı.

Arayan Weaver'dı. "Quinn. Kahretsin, onu gözden kaçırdım, kaybettim."

Quinn şaşırmıştı. İzlediği birini kaybetmek Weaver'ın harcı değildi. "Nerede ve nasıl?"

"Times Meydanı'ndaki yoğun trafikte. Altında şu koca Chrysler sedan var. Tiyatrolar bölgesindeydik ve oyunların bitiş saati geliyordu. Her yer büyük siyah araba kaynıyordu.

Bir dakika önce fark ettim ki başka bir arabayı takip etmeye başlamışım."

"Bundan emin misin?"

"Hem de nasıl. İzlediğim araba, bir restoranın önündeki vale parkına girdi. İki kadınla, yüz yaşında gösteren bir adam arabadan inip restorana girdiler."

"Sen şimdi neredesin?"

"Broadway üstünde, bayağı yukarda. Jill Clark'ın evinden oldukça uzaktayım. Eğer Lamping oraya gidiyor idiyse."

"Gittiği yer orası. Oraya gidiyor. Bunu hissediyorum."

"Ben de." dedi Weaver dürüstçe. "Ve de elindeki o lanet olası süpürge sapıyla."

"Ve yirmi-iki kalibre bir tabancayla."

"Pearl nerede peki? Jill'i koruyor mu?"

"O da orada."

"Şu sıralar Victor da orada olmalı." dedi Weaver hüsran dolu bir sesle. Sırf bu yüzden aylarca kendine kızabilirdi. Hatta belki hayatının sonuna kadar, işler oraya varacaksa.

Taksi, yoğun trafikte önce yavaşladı sonra da durdu. Millet korna çalıyordu. Her arabadan çıkan farklı korna sesleri yüksek binalardan yankılanıp geri geliyordu. Rüyalar ve kıyametler diyarı bu şehrin insanları şimdi trafikte sıkışıp kalmıştı. Quinn yan tarafa geçip, gözlerini kısarak köşedeki trafik levhasına baktı. Önlerinde daha çok yol vardı. "Oraya zamanında varamam." dedi.

"Peki ya Fedderman?"

"Aradığımda daha evdeydi. O da yetişemez."

"Pearl'ü arasan?" dedi Weaver. "Veya Jill'in evinin oraya telsizli bir araba yollasan?"

Ama, Quinn telefonunu kapatmıştı bile.

Trafik biraz hareketlenince taksi de hareketlendi ve bir süre hızlandı. Sonra yine dur kalk.

Quinn gözlerini dikmiş, elindeki telefona bakıyordu. Arayıp, Jill'in evine resmi bir araç yollamaya kalksa siren sesleri ve üniformalılar Victor'u ürkütüp kaçırırdı. Merkezi aramak yerine Pearl'ü arasa, Victor kendini bir tuzağın içinde bulabilirdi. Jill'i bu amaçla kullanmıyorlar mıydı zaten? Yem olarak.

Öte yandan, kendisi de belki, az bir ihtimalle de olsa, Victor henüz silahlarından birini kullanamadan Jill'in evine yetişip Victor'u tutuklayabilirdi. Üzerinde ucu sivriltilmiş bir süpürge sapı ve Torso Cinayeti kurbanlarının kalplerine ateş ederken kullanılmış bir tabancayla Victor, tutuklanmakla kalmayıp, bu delillerle hüküm de giyerdi.

Küçük bir ihtimal, ama belki yetişirdi.

Quinn öne eğilip, eliyle ön koltuğun arkasındaki şeffaf pleksiglas levhaya vurdu. Taksici başını arkaya çevirdiğinde, onun görebileceği şekilde rozetini gösterdi.

"Daha hızlı." dedi Quinn, ön tarafa sesini duyurmaya çalışarak. "İstersen kaldırıma çık, umurumda değil, ama bir an önce gidelim gideceğimiz yere."

Taksici, aynen Quinn'in dediği gibi sol tekerleklerini kaldırıma çıkarıp, gitmeye başladı. Quinn, bir an için oturduğu yerde sağa doğru kaydı.

Bu şekilde altı-yedi tane arabayı sollayıp devam ettiler. Ama sonra kavşağa geldiklerinde oldukları yerde çakılıp kaldılar. Sürücü, arkaya bakıp abartılı bir şekilde omuzlarını silkti. Taksi, olduğu yerde kalakalmıştı.

Quinn, sokak lambasından gelen zayıf ışığın altında telefonunu eline alıp Pearl'ün numarasını tuşladı.

Fedderman, Jill Clark'ın evine zamanında yetişebileceğini düşünüyordu. Altında onlara tahsis edilmiş sivil plakalı araba vardı ve dörtlülerini yakmıştı. New York'ta sürücüler, dörtlülerini yakmış bir araba gördüklerinde çoğu zaman yol vermez-

lerdi. Belki de kaçacakları yer olmadığı için... Fedderman da arada bir kısaca sireni çalıştırıp yol alabiliyordu. Sirenin kısa da olsa, kulakları sağır eden sesini duyanlar her nasılsa kaçacak bir yer buluyorlardı. Neyse, Fedderman'ın durumu fena değildi.

Beşinci Cadde yakınında bir yerde, Fedderman'ın tam önündeki minibüsün stop lambaları aniden parladı.

Önlü arkalı, iki araç da o ara hızlanmaya başlamıştı ve saatte elli kilometre gibi bir hızla seyrediyorlardı. Fedderman freni basıp direksiyonu sola kırmış olmasına rağmen, arabasının sağ ön çamurluğu öndeki minibüse hafifçe çarptı. Hidrolik direksiyon, Fedderman'ın ellerinin arasında dönerek eski konumuna geldi.

Fedderman, tekrar arabanın kontrolünü ele geçirdi ve köpeğini gezdiren bir adama çarpmaktan son anda kurtuldu. Dikkatinin dağıldığı sırada da arabanın ön lastiği caddeye doğru taşmış bir kaldırım taşına yakalandı. Jant kapağı yol boyu yuvarlanıp giderken korna orkestrası yine işbaşındaydı. Acı fren sesleri de cabası. Sonra ön ve arka lastiklerin yanakları kaldırıma sürtüp parçalandı.

"Kahretsin!" dedi Fedderman, araba tam bir ızgaranın çukuruna düşerken başını yandaki cama çarptı. Araba, sarsıla sarsıla gitti ve bir PARK YAPILMAZ tabelasının tam önünde durdu. Fedderman, sersemlemiş bir halde bir süre öylece kalakaldı. Kendini toparladığında, insanlar olanı biteni seyre dalmışlardı ve bir kısmı da daha yakından görmek için oraya koşturuyordu.

Quinn'i aramaya karar verdi. Sonra da arabayı orada öylece bırakıp bir taksi çevirecekti.

Mesai saati geçmişti. E-Bliss.org'un bürosunun olduğu bina neredeyse bomboştu. Caddeye bakan hiçbir pencerede ışık

yanmıyordu. Sadece birinde, kapalı perdelerin arasından hafif bir ışık süzüyordu. Binanın içi sessiz ve sakindi. Geceleri temizlik yapan görevlinin gelmesine daha çok vardı. Koridorlar sessiz ve boştu ve cilalı zemin, sakin sular gibi kapıların önünde uzanıyordu. Etrafta, o tek el silah sesini işitecek kimseler yoktu. Kimbilir, belki de bir domino taşı devrilmişti.

YETMİŞ ÜÇ

Victor, Palmer Stone'un talimatı üzerine Jill Clark'ın ölümüne kaza süsü verecek bir yol bulmuştu. Bu tür ölüm vakalarının uzmanı olan Gloria, muhakkak bundan gurur duyardı.

Chrysler'ı Jill Clark'ın evinden bir sokak aşağıya bıraktı ve geriye yürüdü. Üzerinde haki renkte bir pantolon, yakalı bir mavi tişört ve oldukça eskimiş spor ayakkabıları vardı. Başında da New York Mets takımının kepi vardı. Kepin siperi gençlerin giydiği gibi yukarı kalkık değildi. Daha ziyade, tanınmak istemeyen birinin giyeceği şekilde, iyice kaşlarının üstüne indirilmiş vaziyetteydi. Kaldırımda yürüyen diğer insanların dikkatini çekmiyordu. Ola ki daha sonra, kimlik teşhisi için tanıklık edecek olanların işi de pek kolay olmayacaktı. Bu gece, Jill Clark dışında hiç kimsenin onu hatırlayacağı bir görüntü vermek istemiyordu. Jill ise, ömrünün sonuna kadar onu hatırlayacaktı.

Sağ elinde mavi renk Nike bir spor çantası taşıyordu. Bay ortalama insan. Spor yapmış, evine dönüyor. Çantada iki rulo kalın bant, bir bahçe makası, diş ipi ve bir paket tekli tıraş bıçağı vardı.

Çantanın fermuarının açık kalmış kısmından ise süpürge sapının küt ucu görünüyordu. Uzaktan bakıldığında, sanki bir tenis raketinin sapıymış gibi. Bir metreye yakın bir boyu olan

bu süpürge sapının diğer ucu yontulmuş ve zımparalanmıştı. Bu kez ucu çok sivri değildi. Victor artık bunu öğrenmişti. Çok sivri bir uç, aşırı bir iç kanamaya yol açıyor ve kurban daha kısa bir süre hayatta kalabiliyordu.

Yürürken sırıttı. Jill, hemen ölmek yerine onunla bu konuda işbirliği yapacaktı. Herkes, geriye kalan o çok değerli birkaç saniye için çırpınırdı. Sanki bir faydası olacakmış gibi...

Hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi.

Jill, ilk on dakika içinde veda notunu yazacaktı, sonra da asıl eğlence başlayacaktı. Bu arada, yürürken erekte olup dikkat çekmemek için, Gloria'yı ve onun içinde bulunduğu trajik durumu düşünüyordu.

Jill ile işini bitirdikten sonra, kızın üzerine çamaşır suyu dökecekti. Evde, lavabonun altında yeterince çamaşır suyu olduğunu biliyordu.

Sonra pilot alevi söndürüp, fırının üstündeki bütün ocakların düğmelerini sonuna kadar açacaktı.

Evden çıkmadan önce de Jill'i ve perdeleri ateşe verecekti.

Binadan çıktıktan birkaç dakika sonra, alevler her yanı sarmış olacaktı. Gaz da sonunda tutuşana kadar, yayılmaya devam edecekti. İtfaiye yetişene kadar, daire cehennem yerine dönmüş olacaktı.

Ama süpürge sapını bu kez orada bırakmayacaktı. Bir yangın esnasında, neyin ne kadar yanacağını kimse bilemezdi ve süpürge sapının nihai konumuna bakarak, yangından hiç etkilenmeyebilirdi bile.

Jill'in oturduğu binaya girerken, Victor tam manasıyla erekte değildi ama hafif bir şişkinlik hissi vardı. Birileri görecek olursa, fark etmemelerini umuyordu.

Hadi, Gloria'yı düşün!

Pearl'ün çantasındaki cep telefonu, *Dragnet* filminin müziğinin

ilk dört notasını ancak çaldı. Zil ayarı kısık olmasına rağmen, telefonun çaldığını duydu ve açtı. Arayan Quinn'di.

"Orada her şey yolunda mı, Pearl?" diye sordu.

"Tatilde bir gece daha." dedi Pearl. "Millete baş belası olmayayım diye yatak odasında vakit geçirmeye çalışıyorum."

"Peki ya Jill?" Quinn'in sesinde hiç beklemediği bir endişe vurgusu vardı.

"O da salonda oturmuş, televizyon seyrediyor. New York'ta bir evde yaşayan, birkaç geçimsiz evhamlı tipin oynadığı bir sitcom'un tekrarını veriyorlar."

"Sen o diziyi pek sevmiyorsun galiba?"

"Dört kere seyretmiştim ve yetti."

"Victor Lamping şimdi oraya geliyor." dedi Quinn.

"Yine Tony Lake olarak geliyordur. Bildik durumlar. Beni gördüğünde yine zevkten dört köşe olacak."

"Bugün daha erken saatlerde ahşap saplı bir süpürge alırken görülmüş." dedi Quinn.

"Hadi canım! Kim izliyor onu?"

"Weaver izliyordu. Gözden kaçırmış. Pearl, dinle. Feds ve ben, sana yardım etmek için oraya zamanında yetişemeyebiliriz."

"Weaver onu kaybetmiş, öyle mi?"

"Pearl, hainleşme. Zamanı mı şimdi?"

"Yine Jill'i yatağa atmaya çalışmak için geliyor olabilir. Adam seks yapmamaktan bıkmıştır."

"Pearl, süpürge dedim sana. Bu gece Tony Lake muhabbeti yok."

"Belki sadece ortalığı süpürecektir."

"Pearl..."

"Ben ne yaptığımı biliyorum, Quinn. Sen o işleri bana bırak. Beni tanıyorsun." *O beceriksiz Weaver değilim ben.*

"Oraya hemen birkaç araç yollayabilirim."

"Ve bunca emek ve zahmetten sonra, Victor'u daha tuzağa düşmeden korkutup kaçıralım, öyle mi?"

Pearl, bu tepkisinde haksız değildi. "Evet, o dediğin olabilir."

"Hatta tepe lambaları çakmadan ve sirenleri çalıştırmadan bile gelseler, yine de böyle bir ihtimal var."

Pearl farkında olmadan, kemerindeki kılıfta duran 9mm Glock'unu eliyle bir kontrol etti. "Ben burada işleri kontrol altına alırım, sen ve Feds'in gelmesini beklerim."

"Risk alıyorsun, Pearl. Boynunu kasabın bıçağına uzatıyorsun."

"Sen de öyle, Quinn. Bu pislik katilleri durdurmanın başka yolu var mı?"

"Bak, başına birşey gelm..."

"Merak etme. Kimse Jill Clark'ın kılına zarar veremez."

"Ben seni düşünüyordum, Pearl."

Ama dünyanın gördüğü en berbat katillerden biriyle beni yüz yüze getirmeyi biliyorsun.

"Beni merak etme, Quinn." Ben işimi yapacağım. İlla birini merak edeceksen, sevgili arkadaşın Dr. Linda'yı merak et."

"Ne biçim laf bu şimdi?"

Pearl telefonunu kapattı.

Bunu niye söyledim ki? Ne gereği vardı şimdi?

İçeriden, kapıdaki intercom'un cazırtılı sesini duydu. Jill yanıtlayıp birini buyur etmişti.

Jill, kapının yanında duran aynaya gitti ve gömleğini kot pantolonunun içine iyice sokup sokmamış olduğuna bakıp, saçlarını kabarttı. Tony'ye güzel görünmeye çalışıyordu. Tony'nin kendisine neler yapabileceğini bile bile. Şu diğer kadınlara da neler yapmış olabileceğini bile bile.

Ama şimdi bile ara sıra, son derece çekici olabiliyordu.

Kapının dışındaki ayak seslerini duyunca, dudaklarını birbirine bastırıp parlak rujun eşit miktarda yayıldığından emin olarak, aynanın önünden çekildi. Kapı iki kere vuruldu. Sertçe. Kendini toparlayıp gitti kapıyı açtı.

Kocaman bir gülümsemeyle,

"Tony!" dedi.

Quinn, öfkeden kudurmuş vaziyette, Jill'in evinden üç sokak ötedeydi. Bir sokak ötede, sarı ışıkları yanıp sönen yüksek bir araç vardı, önlerinde. Bir çekici, çekebileceğinden fazlasını çekmeye çalışıyor gibiydi. Ama, her ne ise, trafiği kilitlemişti ve ancak üç-beş metre gidebildikten sonra, yine öndeki araçların stop lambaları Quinn'in öfkesini ateşliyordu.

Taksici, dikiz aynasında Quinn'le göz göze geldi. Oturduğu yerde dönerek, arkasına baktı ve Quinn'e arkadan duyulmayan bir sesle üzgün olduğunu söyledi. Daha hızlı gitmek için yapabileceği bir şey yoktu.

Quinn yerinden şöyle bir kımıldayıp başını salladı. O da önündeki trafiği görüyordu ve manzara pek değişecek gibi değildi. Cüzdanını açıp taksimetrede yazanın üstüne cömert bir bahşiş ekleyerek, yeterince para çıkardı ve arada duran pleksiyi eliyle tıklatarak, parayı sürgülü çekmeceye koydu.

Taksiden inip Jill'in evine doğru yürümeye başladı. Aylar önce vurulduğu bacağı ağrıyorsa da, bunu hissetmiyordu. İçindeki koşma isteğini bastırdı. Zira, az sonra nefes nefese kalacaktı ve hızı iyice kesilecekti.

Kaldırımdakilerin kötü bakışlarını ve laflarını görmezden ve duymazdan gelerek insanları ite kaka yürürken cebinden telefonunu çıkardı ve Pearl'ün numarasını tuşladı.

Jill'in dairesinde şu anda ne haltlar oluyordu, acaba?

YETMİŞ DÖRT

Pearl, tam yatak odasının kapısına yönelmişken cep telefonundan yine kısık sesle *Dragnet* müziğinin notaları geldi. Ama, oralı olmadı. O ses içeriye gitmezdi.

Kapıyı hafif araladı. Oradan küçük antreyi ve kapıyı görebiliyordu.

Gelen Tony imiş, tamam.

Jill, bir öpücük bekliyormuş gibi tam karşısında duruyordu. Rolünü tam oynaması lazımdı.

Tony, Jill'in yanağından bir makas alıp arkasında sakladığı küçük yarı-otomatik tabancayı doğrulttu. Silahın ucunda mat gri renkte, on beş santim boyunda bir susturucu vardı. Uzun namluyu Jill'e tam olarak doğrultabilmek için dirseğine tuhaf bir açı vermişti.

Kızı karın bölgesinden vuracak, yaralayacak ve sonra....

Pearl hiç duraksamadı. Glock'una davranması birkaç saniye sürdü ya da sürmedi ve Tony'nin açığına bir el ateş etti. Jill'in menzilde olmaması için Tony'ye de nişan almamıştı. Tony bununla safdışı kalmazdı ama Jill'e olan konsantrasyonu birkaç saniye için de olsa, bozulurdu.

Tony hemen karşılık verdi. Jill'i iterek, silah sesinin geldiği yere tabancasını doğrulttu. Pearl o sırada onun üstüne geliyordu.

Tony o anda artık temiz bir hedef oluşturuyordu. Pearl silahını doğrulttuğunda, tam karşısındaki susturucunun bir an parladığını gördü ve silah, içindekini Pearl'e doğru tükürdü. Tony ıskalamıştı. Aynı şekilde Pearl'ün karşı ateşi de... Tony'de bir yirmi iki kalibre olduğunu biliyordu. Bu silah Tony'nin tercihiydi ve o koca susturucuya rağmen sonuç olarak küçük kalibreli bir silahtı. Pearl'ü durdurmak için Tony'nin bu silahla birkaç el ateş etmesi ve hedefi bulması gerekiyordu. Ama, Pe-

arl'ün 9mm Glock'u Tony'yi bir kurşunla yere sererdi. Hedefi bulduğu takdirde...

Pearl, bir yandan elindeki Glock'la kurşun saçarken, antreye doğru ilerledi. Tony geri çekilmiyordu. *Gebert şu pis katili, gitsin.* Pearl, her an bir kurşunun bir yerine saplanabileceğini biliyordu.

Tony'nin gelişigüzel attığı kurşunlardan biri, Pearl'ın yanından geçerek duvardaki bir resme isabet etti. Başının hemen yanından geçen kurşun resmi alaşağı etti ve çerçevenin içindeki cam yere düştüğünde tuzla buz oldu. Pearl, yüzünün sağ tarafında bir yanma hissetti. Sağ gözüyle bir an için hiçbir şey göremedi, sonra gözünü kapatmış olduğunu fark etti ve açmaya çalıştı. Ama acıdan açamıyordu.

Kahretsin!

Bu, onun kudurmasına yetti. Korkmanın yeri ve zamanı değildi. Sulanmış sol gözüyle oldukça kötü nişan alıp bir el daha ateş etti ve duvarı vurdu. Karşısındaki bulanık görüntü yana kaçtı, döndü ve kapıdan çıkıp kayboldu.

Pearl salona kadar sendeleyerek geldi ve baktı ki, kapıdan başka bir yöne doğru ilerliyor. Başı dönüyordu ve yön duygusunu kaybetmişti. Sol gözüyle, arkada köşeye sinip kalmış birini gördü.

Jill.

Pearl, Jill'e doğru yürürken birdenbire mide bulantısı bastırdı. Sağ koluna baktığında, üzerine kan sıçramış olduğunu gördü. Bir şeyler daha ters gidiyordu. Ağrı bütün vücuduna yayılıyordu ve nefes almakta zorlanıyordu. *Şoka mı giriyorum, ne?*

Yok, boşver, olmaz öyle şey!

İki adım geriye sendeledi ve kanepeye yığıldı. Biraz önce köşede gördüğü şey orada değildi. Sonra gördü onu. Jill, emekleyerek ona doğru geliyordu.

"Jewel, iyi misin?"

Jill'in sesi sanki yandaki odadan geliyormuş gibiydi. Ne var ki, Jill şimdi doğrulmuş Pearl'ün hemen önünde ayakta duruyordu.

"Jewel? Jewel? Aman Tanrırn! Jewel, iyi misin?"

"Cep telefonum..." dedi Pearl. "Git onu getir bana. Yatak odasında, çantamın içinde."

"Jewel?"

"Telefonu diyorum, kahretsin!"

Quinn hızla koşarak, üstüne üstüne gelen arabalara aldırmadan kırmızı ışıkta karşıya geçti. Karşı kaldırıma adımını attığında da hızını kesmedi. Jill'in oturduğu binaya yaklaşmıştı ve artık koşuyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu ve ağrı saplanmak üzereydi. Belki yetişirdi. Belki zamanında orada olabilirdi. Hemen yanıbaşında biri korna çalınca irkildi. Taksinin biri, altı-yedi metre önünde kaldırıma yanaşıp durdu.

"Quinn!"

Taksinin arka kapısı, menteşelerinden çıkacakmışçasına sertçe sonuna kadar açıldı. Fedderman ona sesleniyordu.

"Hadi Quinn, atla!"

Trafik tekrar kilitlenmediği takdirde, önündeki yolu arabayla almak tabii ki daha hızlı olurdu. Koşarak taksiye geldi, binerken ayağını kaldırımdan aşağı attığında neredeyse düşüyordu. Bileği burkuldu ama oralı olmadı.

Bu işler için biraz yaşlandık mı, ne?

Yok, daha değil!

Victor artık anlamıştı. Jewel polisti. Demek ki epeydir izleniyordu. Kaltak polis vurmuştu bir de onu. Önemli bir yara olmadığını biliyordu. Bir kurşun boğazını sıyırıp geçmişti ve şans eseri şah damarına isabet etmemişti. Ama kan yakasından içeri akıyordu ve sırtındaki ılıklığı hissediyordu.

Jewel'ı vurup vurmadığından emin değildi. Belli bir mesafeden küçük kalibreli bir silahla ateş etmişti. Jewel, şimdi pekala onun peşinde olabilirdi.

Şimdi asansör beklemenin alemi yoktu. Merdivenlerden koşturarak inmeye başladı. Tırabzanlara tutunarak destek alıyor ve sahanlıklarda duvarlara çarpa çarpa aşağı iniyordu. Arkasında Jewel'ın ayak seslerini duyar gibi oldu ve hızını artırdı. Her an, iyi bir hedef teşkil edebilirdi. Jewel bu arada destek de çağırmış olabilirdi. Bir an önce binadan dışarı çıkıp, etraf polis kaynamadan kendini sokaklara atmalıydı.

Sonunda, binanın girişine varmıştı. Kaygan zeminde neredeyse kayıp düşüyordu. Susturuculu silahı hâlâ elindeydi ve arkasına dönüp, eğer Jewel geliyorsa, hiç değilse bir an için durdurup biraz daha zaman kazanmak için bir el ateş edebilirdi.

Ama, buna da vakit yoktu.

Ağır sokak kapısına doğru jet gibi fırladı, omuzladı ve yalpalayarak dışarı çıktı.

Taksi kaldırıma yanaşmıştı. Fedderman, sürgülü çekmeceye parayı koyarken Quinn, inmek için sağ arka kapıyı açtı.

"O da ne?" diye bağırdı Fedderman.

Quinn, bir ayağı kaldırımda, bir ayağı hâlâ taksinin içinde, arabanın üstünden baktığında, karşı kaldırımda, Jill'in oturduğu binadan birisinin nefes nefese çıktığını gördü. Binadan çıkan, kapıya çok iyi çullanmış olmalıydı, zira dışarıda kendi etrafında sendeleyerek bir tur atmıştı. Quinn, adamın sağ elinde bir şey gördü ve anında teşhis etti.

"Bu Victor!" diye seslendi Fedderman, aynı anda.

Quinn, arabadan inerken sakin ama yüksek bir sesle, "Silahı var!" dedi. Eski beylik tabancasının dipçiğini kavradı ve sakin sakin kılıfından çekti çıkardı.

Taksinin camına bir kurşun isabet etti ve cam, ortasında bir delikle, yıldız şeklinde çatladı. Victor, bacaklarını açmış, Quinn'in tam karşısında ayakta duruyordu. Silahını iki eliyle tutmuş dikkatlice nişan alıyordu. Quinn, silahtan ses gelmediğini fark edince, susturucuyu da gördü.

Sipere yatmaya bile vakit yok artık!

Quinn, caddeye inip hedef küçültmek için çömeldi ve Victor'a bir el ateş etti. Yakınında bir yerden bir el daha silah sesi geldi. Arkasına bir göz attığında Fedderman'ı gördü. Koca göbeğini ve buruşuk kravatını taksiye yaslamış, arabanın üstünden ateş ediyordu.

Bir el daha. Kurşun, Quinn'in başını yalayarak geçti.

Bak sen şu işe!

Victor kararlıydı ve kaçmaya niyeti yoktu. Taksinin kaputuna bir kurşun daha isabet edip zıpladı. Taksici bu işten sıkılmıştı. Quinn, motor sesini duydu ve akabinde taksinin gazlayıp gittiğini fark etti.

Fedderman, şimdi açığa çıkmış vaziyette, Quinn'in arkasında ayakta duruyordu. Her ikisi de artık Victor'u yaylım ateşine tutuyordu. Quinn'in kulakları çınlıyordu. Tam arkasında cayır cayır ateş eden Fedderman'ın silahından gelen barut kokusu genzini yakıyordu. Fedderman'ın silahından fırlayan kovanlar kaldırıma bozuk para gibi saçılıyordu.

Victor, kaldırıma eriyip akmış gibi yığıldı. Bir bacağı altında kalmış, hareketsiz yatıyordu.

Quinn ve Fedderman ayrılıp, hareketsiz bedene farklı açılardan yaklaştılar. Fedderman, gömleğinin sağ kolu elindeki silahın üzerine sarkmış vaziyette, yerdekine ilk ulaşan oldu ve susturuculu 22 kalibreyi, onu biraz önce tutmakta olan cansız elden tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Eğilip, boğazından Victor'un nabzına baktı ve Quinn'e döndü.

"Gitmiş."

"Hadi yukarı çıkalım." dedi Quinn, biraz nefeslenip, "Pearl'e bakalım."

YETMİŞ BEŞ

Quinn ve Fedderman yukarı çıktıklarında dairenin kapısı ardına kadar açıktı. İçeride neler olup bittiğini ve orada kaç kişi olduğunu bilmenin imkânı yoktu. Victor, muhtemelen yalnız gelmişti, ama bundan da emin olamazlardı.

Silahları ellerinde, dikkatlice daireye girdiler.

Jill, ifadesiz bir yüzle kanepenin önünde, yerde oturuyordu. Bir şok yaşıyor olduğu belliydi. Pearl, kanepeye çökmüş vaziyetteydi. Sağ gözü tamamen kapalıydı ve yüzünün sağ tarafında kan vardı. Sağ kolunun üstünde de kan lekeleri vardı.

Sol gözünü kısarak Quinn'e baktı.

"Sırf kan işte, başka bir şey yok." dedi. "Kurşun, duvardaki resme isabet etti. Resim paramparça oldu. Bir cam parçası da gözüme girdi."

Biraz kızmış gibiydi. Öfkeli görünmüyordu. Canının çok yandığı da belli olmuyordu. O da Jill gibi bir şok yaşıyor olsa gerek, diye düşündü Quinn. Fedderman'a döndü. Hem Pearl hem de Jill için acili aramasını söyleyecekti. Fedderman, bu arada zaten merkezi arıyordu.

"Ambulans filan gerekmez." dedi Pearl. "Sen veya Feds, beni hastaneye götürseniz yeter. Olmadı, bir taksiye atlar giderim."

"Telefonda işin bitince, Renz'i ara." dedi Quinn, Fedderman'a. "Olanı biteni anlat."

Sonra kanepeye, Pearl'ün yanına oturup sıkıca sarıldı.

Renz, Fedderman'la konuşması bitip telefonu kapar kapamaz, Cindy Sellers'ı aradı. Haber yine ilk City Beat'te çıkmalıydı. Her ne kadar televizyondan önce olamasa da...

Sellers, yazılı basındı ve televizyon ya da internet tarafından sollanmaya alışkındı. Ama, o da New York'taki bütün büyük gazetelerden önde olacaktı. Renz de Sellers'a verdiği sözü tutuyordu. Yok yere, kadını kendisine düşman etmenin bir alemi yoktu.

Sellers'ın soruları kısa ve özdü. Renz de aynı şekilde kısa ve öz cevaplar verdi. Her ikisi de kuralları biliyordu. Bu konuşma Renz için eğlenceli bile olmuştu. Onlar, kazara aynı takımda oynayan acımasız ve işinin ehli oyunculardı.

Konuşma bittiğinde, Renz kalkıp odanın kapısını kilitledi. Gülümsüyordu.

Quinn, yine sonuca ulaşmıştı. Torso Canisi'nin, gerçek olanının ölüsü kaldırımda yatıyordu. Renz'in kariyeri ise yine capcanlıydı. Planlandığı gibi... Masasına dönüp, bunu kutlamak için bir puro yaktı.

Pearl, işini yapmıştı. Jill Clark ise sarsılmıştı ama, bunun dışında bir zarar görmemişti. Sağlıkçılar, Pearl'ü ambulansa bindirmeden önce sedyeye yatırmaya çalışmışlardı, ama Pearl'ün o işlerle hiç arası yoktu. Cam parçası tam gözüne girmemişti ve hemen oracıkta bir iki dikiş atılarak bu işten kurtulmak istiyordu. Doktorlar, orada yapabilecekleri şeyin kıskaçlı bandajla geçici olarak kanamayı durdurmakla sınırlı olduğunu söylemişlerdi. Pearl, bunun da yeterli olacağını söylemişti. Dikkatli Pearl. Henüz mesainin bitmediğini düşünüyordu. Quinn ve Fedderman'dan da ayrılmak istemiyordu.

"Mümkünatı yok." dedi Quinn, Pearl'ün niyetini fark ederek. "Sen, üstüne düşeni yaptın. Hastaneye gitmeyeceksen, burada kal ve dinlen. Ya da kendi dairene çık. Jewel'ın dairesine."

"Orası bir sıçan deliği." dedi Pearl.

"Hayatta kalmayı başarmış bir kemirgen için uygun bir delik."

"Sen bana sıçan mı diyorsun?"

"Burada kalıyorsun Pearl!" diye çıkıştı Quinn. Köpeğini terbiye eden ve hayvanın şımarıklığından usanmış biri gibi azarlamıştı. Eh, köpek olmak sıçan olmaktan iyidir...

Bu iş Pearl'ün hiç hoşuna gitmemişti ama daha fazla uzatmadı. *İnatçı adam, ne olacak!* Kanepeye çöktü ve istediği yapılmamış arsız çocuklar gibi asık bir suratla kalakaldı.

Quinn hiç oralı olmadı ve Fedderman'a döndü.

"Gel gidip bakalım." dedi. "Palmer Stone bu saatte hâlâ çalışıyor mu?" Arkasına dönüp bakmadan kapıya yöneldi.

Fedderman 9mm'sine yeni bir şarjör takarken Pearl'e dönüp sırıtarak "Erkek gibi kadınsın!" deyip Quinn'in arkasından koşturdu.

Pearl oturduğu yerde kalmıştı. Öfkeden de köpürüyordu.

Quinn ve Fedderman, olay mahalline gelen sivil plakalı arabalardan birine el koyup yola düştüler. Quinn direksiyondaydı ve çılgınlar gibi değil, ama hızlı gidiyordu. Önündeki yola bakarken bir yandan da olanları düşünüyordu Pearl. Sonra Victor Lamping. Ve de olacakları... Palmer Stone'u nasıl mahvedeceğini.

Stone'un bürosunun olduğu binanın önünde arabayı yolun ortasına bıraktı ve NYPD yazısının güzelce görüneceği şekilde ön camdaki güneşliği indirdi. E-Bliss.org'un olduğu kata çıkarlarken, asansörde Quinn ve Fedderman'dan başka kimse yoktu.

Renz şimdiye kadar Cindy Sellers'ı çoktan aramış olmalıydı. Artık, hiçbir şey sır değildi. Victor'un ölümü muhtemelen radyo ve televizyonda haber konusu olmuştu bile.

E-Bliss bürosunun olduğu daireye girdiklerinde, Quinn'in el işaretiyle Fedderman da silahını çekti ve ikisi, silahları kalçalarına bastırılmış vaziyette ilerlediler. Antre boştu ve boş kokuyordu. Bir polis, onca yıllık deneyimle bu kokuyu alırdı.

Silahlarını doğrultup, elleri tetikte, Quinn önde olmak üzere Stone'un odasına girdiler.

Şimdi E-Bliss.org bürosu biraz önceki kadar boş değildi. Bir anlamda. Palmer Stone masasındaydı. Üzerindeki koyu renk takım elbise, beyaz gömlek ve kırmızı ipek kravatıyla. Sanki biraz kestiriyormuş gibi, başı ve her iki kolu önündeki masanın üzerindeydi. Şakağında da kusursuz yuvarlaklıkta, kenarları koyulaşmış bir delik vardı. Bu deliği sağlayan silah da sağ elindeydi. Kurşun, başının diğer tarafından çıkmadığı için, masanın üzerinde sadece küçük bir kan gölü vardı. Stone'un sol eline yakın bir yerde de özenle katlanmış bir intihar notu duruyordu. Ortamdaki her şey son derece düzenli ve yerli yerinde görünüyordu. Buna özen gösterilmişti. Palmer Stone hayatta olsaydı, bunu muhakkak takdir ederdi.

Not, bilgisayarda yazılmış ve çıktısı alınmıştı. Sadece şu yazıyordu: "Mesainin ne zaman biteceğini hep bilmişimdir." Mavi mürekkeple imzalanmıştı. Masanın üzerinde kapağı açık bir Montblanc dolmakalem duruyordu.

Quinn, notu aldığı yere koydu. Cep telefonunu çıkarıp Renz'i aradı.

Olay yeri inceleme ekipleri, adli tıp ve ambulans gelene kadar, Quinn ve Fedderman eldivenlerini giyip dosyalarda ve çekmecelerde üstünkörü bir ön tarama yaptılar.

Suç delili olabilecek hiçbir şey yoktu. Bunda şaşılacak bir şey de yoktu. Tedarikçilerle ve bazı müşterilerle yapılmış yazışmalar ve bazı müşterilerden gelen teşekkür mektupları. Hepsi bu. Belki daha sonra, bilgisayarlardan bazı bulgular elde edilirdi.

Cama daha yakın duran Fedderman, sokağa bir göz attı. Quinn'e dönerek, "Birlikler geliyor," dedi.

Quinn derin bir nefes alıp verdi ve geniş, düzenli odaya ve masadaki hareketsiz bedene tekrar bir göz attı.

"Hepsi onların olsun." dedi ve kapıya yöneldi.

Birden durdu. Ayakları geri geri gidiyordu. Bir şey onu gitmekten alıkoymuştu.

Tekrar masaya doğru yürüdü ve Palmer Stone'un yüzündeki şok olmuş ifadeye baktı uzun uzun.

"Stone'u daha önce hiç hayattayken görmüş müydük?" diye sordu.

Fedderman 'hayır' anlamında başını salladı. "İnternette resmini görmüştük, hepsi o. Burada şimdi bu koltukta adamdan kaldığı kadarıyla ne varsa, resmi de buna benziyordu."

Quinn hâlâ cesede bakıyordu. Tam emin olamıyordu ama birtakım ihtimallere de yer vermek zorundaydı.

"Şu taradığımız dosyalarda bir şey dikkatini çekti mi?" diye sordu Fedderman'a.

"Dikkatimi çekecek bir şey yoktu." dedi Fedderman.

"Belgelerdeki imzalarla intihar notundaki imza aynı değil."

Fedderman bir an duraladıktan sonra, "Stone'un işi yeni kimlikler için insanların kopyalarını yaratmaktı." dedi. Ceketinin koluyla ağzını sildikten sonra, kararsız bir ifadeyle devam etti. "Peki bu masadaki ceset Stone değilse ve intihar notu da uyduruksa, Stone bunu niye kendisi imzalamamış olsun ki?"

"Bu kalemin ve kağıdın üzerinde sadece bu adamın parmak izlerini bırakmak istemiştir. Bunlar nasıl olsa elimize geçecekti. Kağıda kendi eliyle dokunmak istememiştir. Birinin başına silahı dayayıp ona bu notu imzalatmış olabilir. Buradaki ölü adamın parmak izleri hariç, silah üzerinde hiç parmak izi de bırakmamıştır. Buna bahse girerim. Büro da baştan aşağı temizlenmiştir. Stone da tertemiz. Ne sabıka kaydı vardır

ne de askere gitmiştir. Kayıt altında parmak izi yok, senin anlayacağın."

Fedderman öne eğilip ölmüş adamın yüzüne dikkatlice bakarak, "Stone'a çok benziyor, ama..." dedi.

"Benzemese kaç yazar?" dedi Quinn.

Ama, bunun cevabını da biliyordu.

Eğer Stone resmen ölmüş olarak, hâlâ hayattaysa, işini mahvedip bu çöküşü hazırlayan kadını öldürmekle ne kaybedecekti?

Veya kadınları.

Şimdilik kılpayı kurtulmuş olan Jill Clark. Ve Pearl.

Quinn, cep telefonundan Pearl'e ulaşmaya çalıştı. Pearl hâlâ müşahade altındaydı.

Pearl, aslen Jill ile ilgilenmekte olan oradaki başka bir sağlıkçıyı sonunda canından bezdirmiş ve yarasına orada dikiş atmaya ikna etmişti. Telefona bu suratsız sağlıkçı cevap verdi. Quinn, ona durumu anlattı.

Pearl, konuşmanın sadece sağlıkçının konuştuğu kadarını duymuş olarak, "Quinn'e söyle" dedi doktora. "Weaver şimdi Jill'in yanında. Jill de iyi ve herhangi bir tıbbi müdahale istemiyor."

"Diyor ki..."

"Boşver şimdi onu," dedi Quinn. "Sen onunla ilgilenmeye devam et. İyileşsin yeter."

"Biz ne yapıyoruz ?"diyerek cevap verdi suratsız sağlıkçı.

"Ve ona söyle. Hemen oradan ayrılsın. Binayı hemen terk etsin."

"Söz konusu olan bu kadınsa, buna bir şey söylemekle yaptırmak arasında biraz fark var."

"Biliyorum." dedi Quinn. "O benim uzmanlık alanım zaten."

Kapatıp, arkasından hiç beklemeden hemen Renz'i aradı ve E-Bliss.org'daki son durumu aktardı.

Renz, bir dakika kadar sessiz kaldı. Quinn'in ofisteki Stone'un aslında Stone olmadığı yönündeki tahmini doğru çıkmadığı takdirde, ortaya başka ne enteresanlıkları çıkabilir diye bir süre düşündü. Bu işin sonu, sadece ahmakça bir tahminde bulunmuş olmanın çok ötesine varabilirdi. Öyle olduğu takdirde, içine düşülecek çok sayıda dipsiz kuyu vardı. Hatta kaplan tuzakları.

Ama herşeye rağmen Renz, bir bürokrat ya da siyasetçi olmaktan daha çok bir polisti hâlâ.

"Olabilir," dedi. "Çok ihtimal vermiyorum, ama olabilir." Biraz duraksadıktan sonra, "Ama bu tezinde yalnız başınasın. Öyle olmak zorunda, Quinn." *Bir bürokrat ya da siyasetçi olmaktan daha çok bir polis, ama bu da güzel.*

İki adet Palmer Stone olması teorisi Quinn'in teorisiydi, Quinn'in işiydi ve Quinn'in alacağı bir riskti, bu durumda. Ve ola ki Quinn haklı çıkarsa, bu yine Renz'in hanesine yazılacaktı. Quinn haksız çıktığı takdirde de Renz yine yırtıyordu. Kazan-kazan diye buna derim.

"Biz Jill'in evine gidiyoruz şimdi." dedi Quinn.

"Ben hemen Weaver'ı arıyorum." dedi Renz. "Jill'i güvenli bir yere götürsün." *Bunda siyasi bir risk yok. Bu kadarına kim karışır?*

Quinn, telefonunu cebine sokarken Fedderman sordu. "Pearl iyi miymiş?"

"Pearl'ü sorduysan," dedi Quinn, "Şimdilik iyi."

Asansörden indiklerinde Quinn, binaya henüz girmiş olan olay yeri inceleme ekibine bazı talimatlar verdi. Sonra yine sivil plakalı araca binip ters yönden, geldikleri yere doğru yol almaya başladılar. Yoldaki çukurlara, kornalara, milletin bağrış çağırışına, trafik kurallarına ve trafik lambalarına aldırmadan, Jill Clark'ın evine doğru tam gaz yol aldılar.

"Sence oraya gider mi?" dedi Fedderman.

Quinn, bir yandan ters akan trafikte iğneden iplik geçirir gibi ilerlerken, başını çevirmeden cevapladı.

"Bir ihtimal, ama o da yeter."

"Orada epey adamımız var. Daha Victor'un cesedi bile belki kaldırılmamıştır."

"O dediklerinin hepsi sokakta." dedi Quinn. "Ve oradaki onca kargaşa, Stone'un sadece ekmeğine yağ sürer. Hiç dikkat çekmeden binaya girer ve gidip Jill ve Pearl ile burun buruna gelir."

"O kadar salak değil, herhalde." dedi Fedderman. "Bizim onun peşine düştüğümüzü biliyor olabilir. Bu da planının bir parçasıdır."

Quinn, Fedderman'ın daha önceden oldukça tanışık olduğu bir ifadeyle gülümsedi. Kimsenin bir gülümsemeyle karşılık veremeyeceği bir gülümsemeyle.

"Bizim de kendi planlarımız var." dedi Quinn.

YETMİŞ ALTI

Stone oradaydı.

Quinn ve Fedderman, binaya girdikleri anda bunu anlamışlardı. Stone, merdivenden yukarı koştururken, bir saniye için pahalı kumaş pantolonunun paçasını ve parlak ayakkabılarını görmüşlerdi.

Sessizce takibi sürdürürken ne Quinn'den ne de Fedderman'dan çıt çıkıyordu. Stone onları fark etmemeliydi. Tam zamanında yetişmişlerdi. Stone onları görmeden, onlar onu canlı olarak yakalayabilecek bir konumda olmalılardı. Stone, mahkemede sadece kendini savunmayacaktı. Aynı zamanda, birinci derece bir tanıktı.

Stone son basamakları çıkıp Jill'in katındaki merdiven sa-

hanlığına varmak üzereyken, takım elbisesinin ceketinin cebinden sedef saplı tabancasını çıkardı.

Tam o anda, Quinn'in ayağını bastığı ahşap basamak gıcırdadı.

Stone şaşkınlıkla arkasına döndü. Ofisteki ölü adam dirilmiş, şaşkın bir suratla karşılarında duruyordu.

Quinn hiç duraksamadı. Tereddüte yer yoktu. Önünde hâlâ alınacak biraz yol vardı.

Fırladı.

Quinn, tam karnının ortasına dirseğini geçirdiğinde, Stone'un içindeki bütün hava boşaldı. Quinn, aynı anda sol eliyle, Stone'un silahı tutmakta olan sağ elinin bileğini kavradı ve namlunun ucunu tavana bakacak şekilde kaldırdı.

İki adam yerde kayarken Quinn, tutmakta olduğu bileği güçlü sol eliyle iyice sıkıyordu. Stone'un sağ bileği ezilirken, et ve damarlar kemiğe yapışmıştı. Silah, adeta bir çocuğun elindeki oyuncak gibi yere düştü ve orada kaldı.

Stone, kavgayla dövüşle arası olan bir adam değildi. Üst basamağa oturdu ve sızlanarak bileğini ovuşturmaya başladı. Ağzının bir yanından salyaları akıyordu. Eliyle salyasını silip bir iki nefes aldı ve hazin bir gülümsemeyle başını salladı.

Fedderman haklarını okuduktan sonra, başını iyice Stone'un yüzüne yaklaştırıp incelemeye başladı. "Şu masandaki ölmüş adam..." dedi.

"Ben değilim." diye cümleyi tamamladı Stone. "Herhalde, yani!"

"Senin öteki çiftin," dedi Quinn. "Senin yerine geçip, senin kimliğinle yaşamaya devam edip, üstüne üstlük iyi de bir para alacağını sanıyordu, öyle değil mi? Tam tersine, senin intiharının konu mankeni oldu."

"İşler iyice sarpa sarmıştı." dedi Stone. "Ne yalan söyleyeyim, senin sayende."

"O zavallı pisliği vuran sensin." dedi Quinn. Bunu sorar gibi söylememişti. Sohbet eder gibi söylemişti. Hani, lafın devamını da Stone getirsin diye umarak.

Quinn bir süre sessiz kaldı. Az daha, hadi az daha...

"Ben öldürdüm." dedi Stone. "İşin pis tarafını da yapmaya bir itirazım olmaz. Mecbur kaldığımda." Bir gayretle omuzlarını silkerek, "İş, iştir." dedi.

Quinn, rahatlayarak uzun bir nefes verdi.

Bu iş bitmişti. Fedderman'la bakıştılar. Fedderman belli belirsiz gülümsedi.

Elde, cinayeti itiraf etmiş canlı bir Stone'la ve Jill'in de ifadesiyle, E-Bliss.org aleyhindeki davada iddia makamının eli artık çok güçlüydü. Bir de yeni Madeline Scott'ı ele geçirdiklerinde, kadının gerçek kimliğini itiraf etmemesi artık pek beklenir bir şey değildi. Aynı zamanda, o da iddia makamı için birinci sınıf bir tanık konumundaydı.

"Sanırım," dedi Stone, "Avukatım gelene kadar başka bir şey söylemeyeceğim."

Bu, Quinn'e oldukça tuhaf geldi. Zira, Stone az önce bir itirafta bulunmuştu ve onlar da doğru adamı enselediklerinden emin olmuşlardı.

Çok tuhaf.

Quinn, adamın sağlam bileğini merdiven korkuluğuna kelepçeledi.

Pearl, isteksizce Quinn'in tavsiyesine uymuş ve Jewel'ın dairesine gitmişti. Jill'in şimdi tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Weaver onu daha güvenli bir yere götürmüş olmalıydı. Elden geldiğince saçını başını biraz topladı. Aynada, sağ yanağının üstündeki koca bandaja fazla bakmadan saçlarını şöyle bir taradı. Aşağı inip bir bakacaktı. Jill hâlâ orada mıydı? Tam aynanın karşısından çekilirken, banyonun

dar penceresinden vuran ışık sağ gözüne bıçak gibi battı. Sağlıkçının verdiği göz bandını gözüne takıp, son olarak aynada kendine iyice bir baktı. Kraliyet donanmasına saldırmış bir korsan gibi görünüyordu.

Ha ha, hiç de komik değil. Sonra gözünü aynadan ayırdı.

Aşağı indi ve Jill'in kapısını vurdu.

Gözetleme deliğinin arkasındaki ışık değişince, Jill ya da bir başkasının hâlâ içeride olduğuna karar verdi. Jill yeterince korkmuştu ve hemen kapıyı açmamıştı belli ki. Bütün bu olanlardan sonra, herhalde birkaç ay kimseye güvenemeyecekti.

"Benim," dedi Pearl. "Benim, Jewel." Bu sahte kimlik artık parola gibi olmuştu.

Gözetleme deliğindeki azalan ışık öylece olduğu gibi kalmıştı.

Kapının iç tarafındaki adam, delikten gördüğü kadını tartmaya çalışıyordu. Ufak tefek, pek tehlike arz etmeyecek bir kadındı. Bir de, küçük bir kaza geçirmiş gibi görünüyordu. Bir göz bandı vardı ve yanağı da bandajlıydı.

Kapıyı açmadığı takdirde, kadın biraz daha bekleyip, sonunda giderdi. Evin içini iyice aramıştı. Saklanılabilecek her yere bakmıştı ve Jill'in artık orada olmadığını görmüştü. Güvenlik amacıyla başka bir yere götürülmüş olmalıydı. Bu kadın, az önce adının Jewel olduğunu söyleyen bu kadın, Jill'i tanıyor olmalıydı. Jill'in şimdi nerede olduğunu da bilebilirdi. Yalnız da görünüyordu.

Sonunda kapıyı açmaya karar verdi. Kadından istediği bilgileri alıp, sonra da öldürecekti. Jill'e bir şekilde ulaşabilirse, herşey hâlâ planlandığı gibi gidebilirdi.

Polisler gideli çok olmamıştı. Etrafta hâlâ birkaç polis olabilirdi. Hızlı ve sessiz hareket etmek zorundaydı.

Elindeki silahı kılıfına soktu ve bıçağını çekti.

YETMİŞ YEDİ

Kapı aniden açıldı ve koyu renk saçlı ve acımasız bakışlı kahverengi gözlü bir adam, Pearl'ün kolundan tutup sertçe kapıdan içeriye çekti. Olanı biteni anlayacak zamanı olmamıştı ve karşı koymaya yeltenememişti bile.

Adamı tanımıyorum bile. Neyin içine düştük şimdi de?

Kim bu adam?

Neler oluyor?

Adam elindeki bıçağı evirip çeviriyordu. Gözdağı veriyordu, anlaşılan.

Adam, elindeki uzun bıçağı sağa sola hafifçe sallarken pis pis sırıttı. Bu kadını korkutup sindirmek zor olmamalıydı. Kadınların böyle tehditkâr bir bıçak gördüklerinde verdikleri tepkiler hep hoşuna gitmişti. Bu, bıçağın girme anını düşledikleri bir korkuydu belki. Belki cinsel bir duygu. Bu, her ne ise, onları hareketsiz ve çaresiz kılıyordu.

Pearl adamın dizine bir tekme savurdu.

Adam acıyla bağırarak Pearl'e bıçağını sallamaya başladı. Pearl, kol mesafesinin içine girerek adamın karnına bir yumruk attı. Adam homurdanarak Pearl'ü itti ve Pearl neredeyse düşüyordu. Adam tekrar üstüne geldiğinde, Pearl yana kaçtı ve bıçak darbesinden kılpayı kurtuldu. Adam, bu sefer diğer taraftan sallayacaktı bıçağı. Pearl'ün bantlı ve kapalı gözünün olduğu taraftan.

Lanet olası bant!

Ama, bantı çıkarmaya da korkuyordu. Tek bir gözle bakmak, ışıktan yanacak ve acıyacak bir gözle dövüşmekten daha iyiydi.

Kanepenin yanındaki sehpada eski, cam bir vazo olduğunu hatırladı ve sol gözüyle o yöne bakmak için hafifçe döndü. Vazonun durduğu yerin adeta resmini çekti ve adam

bıçakla tekrar saldırdığında, kendini koruyarak vazonun durduğu yere doğru atladı.

Adam döndü ve bıçağın sapını bu kez üstten tutarak saldırdı. Adamın bıçağı sallama açısı değişmişti ve Pearl bütün açıları takip edemiyordu. Pearl, içine tek bir çiçek koymak için tasarlanmış, ucuz cam vazoyu el yordamıyla buldu.

Bir yandan adamı takip ederken elini indirip, vazoyu tam devrilmek üzereyken tuttu. Sonra güzelce kavrayıp adamın suratına yapıştırdı.

Vazo kırılmamıştı ve doğru dürüst bir ses de gelmemişti. Vazoyu tekrar salladı ve bu kez adamın kafasına indirdi.

Vurmanın şiddetiyle vazo elinden kayıp gitti. Yerde bir iki zıpladı ve gözden kayboldu.

Elinde artık vazo gibi bir silah yoktu ama çok kıymetli birkaç saniye kazanmıştı. Bu saniyeleri kullanacaktı ve kapıya fırladı.

Parmakları kapının tokmağındaydı.

Kapıyı açıyordu.

Ama, bütün bunlar yeterince hızlı olmuyordu. O berbat yavaş çekim kâbuslardan birinin içindeydi şimdi.

Arkasından gelen bıçağı fark etti. Adamın son çare olarak, kızın yolunu kesmek için, daha doğrusu kızın kendisini kesmek için, arkasından fırlattığı bıçak, başının hemen yanından geçip kapının emaye boyalı kasasına saplandı.

Neyse, şimdi adam da silahsız.

Arkasında bir silah sesi duydu.

Kahretsin!

Silahı da var! Ve kesin kararlı!

Pearl de öyleydi. Kapıyı açmıştı ve neredeyse kapının dışındaydı.

Köşeyi bir dönüp gözden kaybolsa, merdivenler onu bekliyordu. Asansörü filan boşver. Gelmez zaten o kadar zamanda.

Halının altındaki kırık seramiklerin nerelerde olduğunu bile artık ezberlemişti, Şimdi onların üzerinde koşuyordu.

Yırttık galiba!

Birden sırtına bir kamyon çarptı.

Vurulduğunu anlamıştı. Öne sendeledikten sonra, görünmeyen bir duvara çarpmış gibi kalakaldı. Dengesi yok olmuştu ve yer oynuyordu.

Geriye doğru sendeliyordu. Bacakları uyuşmuş vaziyette biraz önce çıktığı kapıya doğru gidiyordu gerisin geriye. Hiç gitmek istemediği bir yere doğru...

İkinci kurşunun etkisi ilkinden çok daha büyük oldu. Kapıdan içeri uçtu, arkasından kapı kapandı ve içeride saldırganıyla yalnız kaldı. Etrafındaki her şey dönüyordu. Başı da.

Gözü kapıya takılıp kalmıştı. Baktığı tek gözle, kare şekline bürünmüş ve gittikçe uzaklaşıyordu.

Tuhaf... Havada uçuyor gibiyim...

Yerde yattığını fark etti. Gövdesi yumuşak halının üstünde, çıplak topukları parkede. Vurulmanın güçlü etkisiyle ayakkabıları ayağından çıkmıştı. Bunu daha önce de görmüştü.

Tekrar baktığında kapıyı görebildi. Ardına kadar açıktı. Gürültü vardı. Patlama sesleri. Ama çok zor işitiyordu. Sesler sanki çok uzaklardan geliyordu.

Silah sesleri!

Quinn. Kapıda çömelmiş, antika, toplu tabancasıyla ateş saçıyor.

Quinn.

Ve şimdi kendisi ne kadar sakin... Ne tuhaf!

Quinn. Nasıl da ciddi görünüyor... Ciddi adam Quinn. Bu denli basit ve bir o kadar da karmaşık. İyi adam Quinn. Bulması da zor, yitirmesi de. Onu o kadar çok özleyecekti ki...

Galiba Quinn'e gülümsemişti. Öyleymiş gibi geldi ona.

YETMİŞ SEKİZ

"Pearl, beni duyuyor musun?"

Quinn'in sesi. Pearl'ün ağzında berbat bir tat vardı. Dudakları, kurumuş mukozayla birbirine yapışmıştı.

Mmm!

"Pearl?"

Gözlerini açmak istemiyordu ama açtı. Quinn, ona bakıyordu. Ciddi ciddi. Birden olanı biteni hatırladı. Jill'in evindeki adam, mücadele, silah sesleri.

Aman Tanrım, ben vurulmuştum!

"Hareket etmeye çalışma Pearl, kımıldama."

Dudaklarını zar zor araladı. "Neler oldu?"

"Vuruldun ve beş saat ameliyatta kaldın. Bir süredir de baygındın ve şimdi bizlere döndün işte."

Etrafta değişik kokular vardı. Dezenfektanlardan gelen çam kokusu, nane kokusu ve temiz çarşaf kokusu. Tek gözüyle ve acıyla etrafına bir bakındı. Bir metreden sonrası bulanık görünüyordu. Hemen yanıbaşındaki bir ayaklı tepsinin üstünde yeşil plastikten bir bardak, bir sürahi ve bir kutu kağıt mendil vardı. Hastanedeydi.

"Baygın mı? Bir süredir mi?

"Üç gündür," dedi Quinn.

Üç gün! Dile kolay. Durum ciddi mi acaba, hatta kritik?

"Bu, koma demek mi oluyor?"

"Aynen öyle." dedi Quinn.

"Yaşayacak mıyım?"

"Evet. Bundan sonra benim her dediğimi harfiyen yaparsan."

"Quinn..."

"Tamam, özür dilerim. İyi olacaksın, Pearl. Roosevelt Hastanesi'ndesin. İki yerinden vuruldun. Kurşunlardan biri köp-

rücük kemiğini kırmış. Diğeri kürek kemiğinin yanından girip, sekerek aşağı ilerlemiş ve karaciğerinin yakınında kalmış. Her iki mermi de çıkarıldı. İyi olacaksın."

"Yani, gerçekten yaşayacak mıyım?"

"Evet, yaşayacaksın." Gülümsemesi bir hayalet gibi, bir göründü bir kayboldu. "Önünde uzun bir fizik tedavi süreci var."

Pearl azıcık kımıldamaya çalıştı ama çok güçsüz olduğunu fark etti. "Sırtım, hiçbir yerim ağrımıyor. Her yerim uyuşmuş."

"İlaçlardan, Pearl. Daha sonra ağrıyacak ama."

"Muhteşem Quinn. Hep doğruyu söylersin."

"Bu dünyada doğruyu söyleyen pek kalmadı."

"Bilmez miyim? Buradan ne zaman çıkacağım?"

"İki, belki üç gün sonra. Son bir tetkikten sonra."

"Jill iyi mi?"

"İyidir."

"Neler oldu, Tanrı aşkına?"

"Feds ve ben, Palmer Stone'u Jill'in apartmanının merdivenlerinde yakaladık. Sonra, çakma intihar olayını itiraf etti. Şu, Stone ortadan kaybolduktan sonra yeni Stone olacağını zanneden adamı öldürmüş olmasını kastediyorum. Ağzından bir şeyler daha alırız diye düşünüyorduk, ama birden sessizleşti ve avukat istedi."

"İtiraf ettikten sonra avukat istiyor yani?"

"Aynen. Zaten Feds'de ve bende o zaman anlamaya başladık. Neyi amaçlıyor olabilir, diye düşündük. Belki de bizi oyalamaya çalışıyor, dedik. Ve anladık ki bizi orada daha uzun süre alıkoymaya çalışmasının tek bir nedeni var."

"Jill'in dairesine gitmenizi engellemeye çalışmış. Bir de, Jill'in artık tehlikede olmadığını düşünmenizi istemiş."

"Aynen. Orada neler olacağını biliyordu, çünkü orada kimin beklediğini biliyordu. Ama sen Jill'i görmeye gittin. Biz

binaya girdiğimiz sıralarda. Ve onun yerine Orlando Sanchez ile karşılaştın."

Belki de ilaçların etkisiyle, bu isim Pearl'e başta bir şey ifade etmedi. Birkaç saniye sonra jeton düştü.

"Şu pislik uyuşturucu baronu. Ama o Mexico City'de öldürülmemiş miydi?"

"Öldürülen gerçek Sanchez değildi. Meksika polisinin vurduğu adam Sanchez'in birkaç benzerinden biriydi. Adam, otelden o saatte çıkıp gitmek için bir şekilde kandırılmış. Polis de onu gerçek Sanchez zannederek vuruyor. Sanchez'in karısı Maria bile Orlando'nun öldüğünü sanıyor. Adam karanlık geçişte birdenbire ortaya çıkıp Greeve'i öldürdüğünde, Maria onu karşısında görünce herhalde şoka girmiştir."

"Greeve de şok yaşamış olmalı." dedi Pearl. "Onu öldüren bir fahişe değildi. Sadece öyle görünmesini istemişler. Ölmeden önce Orlando'nun adını söylemeye çalışmış anlaşılan."

"Bildin. Orlando şu anda hastanede ve itiraf ediyor. Ama, adam gidici. Bir E-Bliss müşterisinin kimliğine kendisi bürünüp karısıyla New York'ta tekrar buluşmayı planlıyormuş. Başka iki insan gibi tekrar birleşip New York'tan gitmeyi planlamışlar. Uyuşturucu işlerinden de uzak durarak. Ve Orlando, Jill'i öldürebilmiş olsaydı, bu plan yürüyebilirdi. Jill, her iki Madeline'i de gören tek insan. Buna ve iki Madeline'in E-Bliss ile bağlantısına mahkemede yemin edebilecek tek insan o. Jill, zincirin ortadan kaldırılması gereken halkasıydı. Ama, Orlando'nun planları da aynen Palmer Stone'unkiler gibi boşa çıktı."

"Yani demek oluyor ki, Maria Sanchez yeni Madeline."

Quinn başını salladı.

"Peki Tony Lake?"

"Victor Lamping, yani."

"Evet."

Quinn, Pearl'ün bunu unutmuş olduğuna şaşırdı. Jill'in dairesinde ona sanlmış vaziyette sağlıkçıların gelmesini beklerken, ona Lamping'le ilgili bütün olan biteni anlatmıştı. "Hastaneye bile yetiştirilemedi."

Pearl başını yastığa gömdü ve düşünceye daldı. Yakışıklı, gülümser yüzlü, yalancı Tony Lake. Tüm hayatı yalan olan Tony Lake.

"İyi." dedi.

Quinn bir şey söylemedi.

"E-Bliss..." dedi Pearl. "Ne kabustu ama."

"Düşündüğünden de beter." dedi Quinn. "Stone ve Victor'un kızkardeşi Gloria Lamping, şimdi Stone'un ispiyonladığı Gloria Lamping, birbirleri hakkında yapmadık suçlama bırakmıyorlar. Sorgulayanlarla anlaşarak. Ne var ki, bu anlaşmaların hepsi lafta. Şimdi bildiklerimin çoğu zaten bu sorgulamaların neticesi. Gloria, hâlâ iyileşme sürecinde, bir taksinin altında kaldığından beri. Bütün cinayetlerden haberi var. Stone'a bakarsan, çoğunu zaten Gloria işlemiş.

"Bir kadının başka bir kadına yaptığına bak." dedi Pearl, başını biraz olsun oynatarak. "Tam bir kâbus."

"Bitti artık." dedi Quinn. "Şimdi uyandın artık, Pearl."

Daha önce hiç dokunmadığı kadar yumuşak bir şekilde Pearl'ün eline dokundu.

Quinn, neredeyse gece yarısına kadar Pearl'ün yanında kaldı ve sonra evine gitti. Linda'nın notu onu bekliyordu.

Notta, her şeyi tekrar gözden geçirdiğini ve sonunda bir polisin karısı olamayacağına karar verdiğini yazıyordu. İşinden ayrılacağını da yazmıştı. NYPD bünyesindeki bir çekişmede taraf olduğu için ve bu da açığa çıktığı için başka bir seçeneğinin kalmadığını düşünüyordu. Artık kimsenin güvenini kazanamazdı. Ve Quinn'in güvenine de layık değildi.

Elveda sözcüğünün altında imzası vardı.

Quinn önce ağlamaklı oldu, sonra içinden etrafı kırıp dökmek geçti. Ama her ikisini de yapmadı. Linda'ya telefon etmeyi düşündü. Onu da yapmadı. Linda kararını vermişti ve telefonu açsa bile notta yazan kaderi değiştirmeye yanaşmayacaktı.

İşin aslı, üzülmüştü ama şaşırmamıştı. Linda'nın şu anda nerede olabileceğini de tahmin ediyordu. Bir barda veya içki servis edilen başka bir yerde. Onun için kaygı duyuyordu ve iyiliğini istiyordu, ama ona yardım edebilmek için elinden bir şey gelmezdi. Bazı insanlar vardır ki koruyamazsın. Kendilerinden koruyamayacağın bazı insanlar.

İşte bu yüzden bu insanlar seni büyüleyip esir almış olanlardır. Çünkü bir işe yaramayacağını bile bile her seferinde onlara el uzatmak için daha çok çabalamışsındır, ama şu ya da bu şekilde hep olaylar kendi seyrinde gitmiş ve bu insanlar kendi yıkımlarında başkalarını da yanlarında götürmüşlerdir. O başkaları sevdikleri olsa bile... Hatta belki özellikle onları.

Saklamak istermişçesine notu özenle katladı.

Sonra birden fikrini değiştirerek buruşturup küçücük bir tomar haline getirdi ve çöp kovasına fırlatıp attı.

YETMİŞ DOKUZ

Bir ay sonra, Quinn önünde bir sütlü kahveyle, Batı Yakası'nda bir restoranın önündeki masada oturuyordu. Karşısındaki masaya yaşlı bir kadın geldi, oturdu. Kadının sol yanağında, kedisinin açtığı üç tane derin tırnak yarası vardı. Eğer öyleyse, tabii. En başta, kadının bir kedisi bile var idiyse... Quinn, New York'taki insanları incelemekten ve onları okumaya çalışmaktan hiç bıkmayacaktı.

Trafik lambası yeşile dönünce, sadece üç metre ötedeki caddede gürültü arttı ve etrafı egzoz dumanı kapladı. Restoranın parmaklıklarıyla cadde arasında kalan dar kaldırımda, insanlar birbirlerini ite kaka, bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi yürüyorlardı.

Quinn gülümsedi. Erya da geç, Pearl'ün de günün birinde bu yayalardan biri olacağını biliyordu. Şimdi ise, beş dakika sonra öğle yemeği için onunla buluşmayı bekliyordu.

Pearl, taburcu olduğundan beri süratle iyiye gidiyordu. Geçen hafta, yine bankadaki işine dönmüştü. Eskisi gibi, yine Quinn'in aklını başından alıyordu ve Quinn'in de bundan şikâyet eder hali yoktu.

Quinn, göz ucuyla masanın üstünde katlı duran Times gazetesine baktı. Az önce okuduğunda, gazeteye göre Harley Renz hâlâ şehirdeki en popüler emniyet müdürüydü. Buna sevinmişti. Renz'in belediye başkanlığına adaylığını koyabileceğine dair birtakım söylentiler de vardı. Ama bunların çoğu muhtemelen Renz tarafından üretilmiş dedikodulardı. Torso Cinayetleri davasında en çok alkışı alan toplayan yine Renz olmuştu.

Fedderman'ın da durumu fena değildi. Yine Florida'daydı ve huysuz emekli yaşamına geri dönmüştü. Günlerini, yine Quinn'den bir telefon gelmesini umarak geçiriyordu. Arada bir Quinn'e narenciye yolluyordu.

Palmer Stone ve Gloria Lamping'e avukat tahsis edilmişti, ama gerçekten ümitsiz durumdalardı. Artık hukuk sisteminin dişlerinin arasındalardı ve bu sistem onları o kadar iyi çiğneyip yutacaktı ki geriye bir şey kalmayacaktı.

İki hafta önce, Maria Sanchez'in cesedi, bir Tijuana motelinde küvette bulunmuştu. Dili kesilip koparılmıştı ve ağzına kokain tıkılmıştı.

Torso Cinayetleri bitmişti.

Jill Clark kendi hayatına yeniden kavuşmuştu.

Quinn, gelen yaya kalabalığının arasında siyah saçlı bir kafanın o tarafa yaklaştığını gördü ve kendini göstermek için ayağa kalktı.

Gülümsedi. Pearl gelmişti.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

e-k@til

ELİ KANLI BİR KATİLİN İZİNDE...

Frank Quinn, genç kadınların kâbusu haline gelen bir kaçığın peşindedir. Bu psikopat, genç kadınlarla önce vakit geçirir, sonra onları büyük bir zevkle -çok acımasız yöntemlerle- öldürmeye başlar. New York polis teşkilatının eski bir dedektifi olan Quinn, olaya hırslı bir polis amirinin çağrısıyla dahil olur ve sıradışı ekibiyle iş başı yapar. Ne var ki New York'un sarp beton vadilerinde, insanın kanını donduran bu seri cinayet olayı bambaşka bir şeye dönüşür...

BİR KANUN ADAMI VE YENİ BİR KURBAN ADAYI "BURAYA KADAR" DİYOR...

Jill Clark, yüreği umut dolu ama beş parasız kente gelmiştir. Sokaklarda yaşayan, dilenci görünümlü bir kadın kendisine gelir ve internette faaliyet gösteren bir çöpçatanlık şirketinin yeni müşterisi olan Jill'e, diğer kadınların buluşmalar gerçekleştikten sonra öldürülmeye başlandığını ve sıranın kendisinde olabileceğini söyler. Jill, çevresinde daralan ölüm tuzağıyla boğuşurken, Frank Quinn gibi güçlü bir müttefikle tanışır. Ama hiç kimse böyle soğukkanlı bir cinayet azgınlığının arkasındaki gerçek dürtüleri bilmemektedir – ya da bu işin daha ne denli dehşet verici boyutlara varacağını...

"Lutz, birkaç ana temayı öyle harmanlıyor ki bu kadar çok polisiye roman ödülü almış olmasına şaşırmıyorsunuz. Müthiş bir tempo ve anlatımla yazılmış, sonunu kestirmenize imkan vermeyecek şekilde kurgu ve ayrıntılarla bezenmiş, elinizden bırakamayacağınız bir gerilim romanı."
-reviewingtheevidence.com

ISBN 978-605-4401-72-7
9 786054 401727
www.panamayayincilik.com

20 TL